

KLUB KAMILA DEJVID BALDAČI

Svi likovi i događaji prikazani u ovoj knjizi izmišljeni su i bilo kakva sličnost sa stvarnim ljudima ili događajima sasvim je slučajna.

Ovaj roman posvećen je ljudima koji rade u Tajnoj službi Sjedinjenih Američkih Država.

Kao i Leriju Kiršbaumu, prvoklasnom lektoru, sjajnom izdavaču i divnom prijatelju.

PROLOG

Ševrolet Sabarban jurio je putem, obavijen tihom tamom krajolika Virdžinije. Četrdesetjednogodišnji Adnan al Rimi nagnuo se nad volanom koncentrišući se na krivudav put pred sobom. Ovde je bilo mnogo jelena i Adnan nije želeo da vidi kako krvavi rogovi proleću kroz šoferšajbnu. Napada mu je već bilo preko glave. Podigao je ruku u rukavici sa volana i opipao pištolj u futroli pod jaknom, oružje nije nosio da bi se osećao bezbednije, već iz puke potrebe.

U trenutku kada je začuo neki zvuk iznad glave, pogledao je kroz prozor.

Na zadnjem sedištu nalazila su se dvojica putnika. Muškarac koji je uzbuđeno pričao mobilnim telefonom na farsiju bio je Muhamed al Zavahiri, Iranac koji je ušao u zemlju neposredno pre terorističkih napada jedanaestog septembra. Čovek pored njega je Avganistanac, Gul Kan, koji je ušao u Sjedinjene Američke Države pre samo nekoliko meseci. Kan je bio krupan, mišićav čovek obrijane glave. Imao je na sebi lovačku kamuflažnu jaknu i proveravao je svoju mašinsku pušku veštim prstima. Vratio je šaržer na mesto i podesio pušku na kratke rafale. Kišne kapi počele su da dobuju po prozoru i Kan je lenjo gledao kako cure niz staklo.

„Lepi su ovi predeli“, rekao je Kan na pašunskom, dijalektu kojim je Muhamed govorio, ali ga Adnan nije baš najbolje razumeo. „Moja zemlja je puna metalnih kostura ruskih tenkova. Zemljoradnici samo oru oko njih.“ Zastao je pa zadovoljno dodao: „A imamo i nekoliko američkih kostura.“

Adnan je neprestano gledao u retrovizor. Nije mu se dopadalo što čovek s mašinkom sedi iza njega, bez obzira što je i on musliman. A ni Irancu nije mnogo verovao. Adnan je rođen u Saudijskoj Arabiji, ali se već kao dete preselio u Irak. Borio se za Irak u užasnom ratu između te dve zemlje, a njegovo neprijateljstvo prema Iranu još je bilo duboko. Muhamed je bio Iranac, a ne Arapin kao Al Rimi. To je bila još jedna razlika među njima zbog koje mu Al Rimi nije verovao.

Muhamed je završio razgovor, obrisao trunku blata sa svojih američkih kaubojskih čizama, pogledao na svoj skupi sat pa se zavalio u sedištu i osmehnuo se pripaljujući cigaretu. Rekao je nešto na farsiju i Kan se nasmejao. Dah krupnog Avganistanca smrdeo je na beli luk.

Adnan je čvršće stegao volan. On nikad nije bio neoprezan i nije mu se dopadala Irančeva nemarnost povodom ozbiljnih stvari. Posle nekoliko sekundi ponovo je pogledao kroz prozor.

Očigledno je i Muhamed začuo zvuk. Spustio je prozorsko staklo i isturio glavu, gledajući oblačno nebo. Kad je video treperenje crvenog svetla iznad glave, zarežao je na Adnana, koji je klimnuo glavom i dao gas. Oba muškarca na zadnjem sedištu vezala su sigurnosne pojaseve.

Ševrolet je poleteo vijugavim seoskim putem, ulazeći toliko oštro u krivine da su se muškarci na zadnjem sedištu držali s obe ruke za držače. Ali na putu punom

serpentina ni najbrži automobil na svetu ne može da umakne helikopteru.

Muhamed je na farsiju naredio Adnanu da se zaustavi ispod drveća i sačeka da vide hoće li helikopter produžiti. I dalje je pričao na farsiju: „Možda se desila neka saobraćajna nesreća, Adnane? Možda je ovo helikopter hitne pomoći?”

Adnan je slegnuo ramenima. Nije dobro govorio farsi i često bi mu promakle nijanse u tom jeziku. Međutim, nije morao da bude lingvista kako bi razumeo hitnost u njegovom glasu. Zaustavio je automobil ispod skupine drveća i sva trojica su izašla i čučnula pored vozila. Kan je svoju mašinku uperio u nebo, a Adnan je izvadio pištolj. Muhamed je samo stezao mobilni telefon i nervozno gledao uvis. Na trenutak je izgledalo kao da je helikopter otišao, ali onda se snop svetla probio kroz granje tačno iznad njih.

Sledeća reč koju je Muhamed izgovorio bila je na engleskom. „Sranje!” Klimnuo je glavom Adnanu kako bi mu poručio da izvidi situaciju.

Iračanin je pognuto trčao dok nije stigao do ivice drveća. Oprezno je pogledao gore. Helikopter je lebdeo oko osamnaest metara iznad njih. Adnan se vratio do svojih saputnika i rekao im šta je video.

„Možda traže mesto za sletanje”, dodao je.

„Imamo li ručni bacač raketa u prtljažniku?”, pitao je Muhamed, a glas mu je podrhtavao. Navikao je da bude mozak ovakvih operacija, a ne da bude jedan od terenaca koji ubijaju i često poginu pri tome.

Adnan je odmahnuo glavom. „Nismo mislili da će nam noćas biti potreban ručni bacač.”

„Sranje”, ponovio je Muhamed. „Slušajte”, zasiktao je. „Čini mi se da sleću.” Grane su se njihale od propelera helikoptera.

Adnan je klimnuo glavom kompanjonima. „To je helikopter za samo dve osobe. Nas je trojica”, odlučno je dodao. Zagledao se u svog vođu. „Izvadite pištolj, Muhamede, i budite spremni da ga upotrebite. Nećemo se mirno predati. Ubićemo usput nekoliko Amerikanaca.”

„Budalo”, odbrusio je Muhamed. „Zar misliš da već nisu pozvali pojačanje? Jednostavno će nas držati ovde dok im ne stigne pomoć.”

„Imamo uredne papire”, odgovorio je Adnan. „Najbolje koji se mogu kupiti.”

Iranac ga je pogledao kao da je poludeo. „Mi smo naoružani Arapi usred svinjskih farmi u Virdžiniji. Uzeće mi otiske prstiju i odmah će otkriti ko sam. U klopci smo”, zasiktao je. „Kako je moglo da dođe do toga? Kako?”

Adnan je pokazao na njegovu ruku. „Možda pomoću tog telefona na kojem stalno visite. Mogu da uđu u trag takvim stvarima. Već sam vas upozorio na to.”

„Biće Alahova volja”, rekao je Gul Kan nameštajući pušku na rafalnu paljbu, očigledno misleći da je to božja želja.

Muhamed je zapanjeno gledao u njega. „Ako nas sad zaustave, naši planovi će propasti. Mislite li da Bog to želi? Mislite li!“ Zastao je i duboko udahnuo kako bi se pribrao. „Evo šta želim da vas dvojica uradite. Šta morate da uradite!“ Drhtavim prstom pokazao je na grane koje su podrhtavale i nastavio odlučnijim glasom: „Želim da ih zadržite dok ja pokušam da pobegnem. Ima još jedan put oko osam stotina metara iza ovog drveća prema zapadu. Pozvaću Marvana da me tamo pokupi drugim kamionom. Ali vi morate da ih zadržite. Morate to da uradite!“

Adnan je mrzovoljno zurio u vođu. Po izrazu njegovog lica videlo se da bi mu najradije rekao da je „pičkica“ da je postojao bukvalan prevod te reči u njegovom maternjem jeziku.

„Idite sad, odvuците im pažnju. To je vaša žrtva za našu stvar“, uzviknuo je Muhamed pre nego što je počeo da uzmiče.

„Ako treba da poginemo dok vi bežite, dajte mi svoj pištolj“, rekao je Adnan ogorčeno. „Vama neće biti potreban.“

Iranac je izvadio svoj pištolj i dobacio ga Adnanu.

Krupni Kan se okrenuo prema helikopteru i osmehnuo se. „Šta kažeš na ovaj plan, Adnane?“, dobacio je preko ramena. „Pucanje u propeler na repu pre nego što slete pokazalo se veoma uspešnim protiv Amerikanaca u mojoj zemlji. Kičme im puknu poput grančica kad udare o zemlju.“

Metak ga je pogodio u potiljak. Ironično, Kanova kičma pukla je poput grančice i krupni Avganistanac je pao mrtav.

Adnan je okrenuo pištolj od svoje prve žrtve i uperio ga u Muhameda, koji je počeo da beži kad je video ovaj izdajnički napad. Međutim, nije bio brz, a kaubojske čizme koje je toliko voleo nisu bile pogodne za trčanje. Adnan ga je sustigao kad se Muhamed sapleo na truli panj.

Muhamed je gledao svog kompanjona kako drži pištolj uperen u njega. Kišu uvreda na farsiju pratile su molbe na slabom arapskom i konačno na engleskom: „Adnane, molim te. Zašto? Zašto?“

Adnan je odgovorio na arapskom: „Kažeš da prodaješ drogu kako bi zaradio novac za našu stvar. Ali provodiš više vremena kupujući te napadne kaubojske čizme i kitnjasti nakit nego boreći se za islam, Muhamede. Skrenuo si sa puta. Sada si Amerikanac. Ali ne činim ovo zbog toga.“

„Onda mi reci zašto!“, povikao je Iranac.

„To je tvoja žrtva za višu stvar.“ Adnan se nije osmehivao, ali video mu se porednički sjaj u očima. Pucao je u čovekovu levu slepoočnicu i više se nisu čule molbe ni na jednom jeziku. Adnan je pritisnuo Muhamedove prste na pištolj, pa ga položio na zemlju i onda požurio nazad ka čistini na koju je već sleteo helikopter. Kopilotova vrata se otvoriše. Adnan je lagao. Bio je to helikopter za četiri osobe. Izašla su dva čoveka. Bili su to Zapadnjaci mrkog izraza lica koji su nosili nešto između sebe. Adnan ih je odveo do Muhamedovog tela nakon što se zaustavio da

uzme sačmaru iz Sabarbana.

Ljudi su nosili vreću iz mrtvačnice. Povukli su rajsferšlus. Unutra se nalazio leš muškarca, muškarca koji je neverovatno podsećao na Adnana i bio obučen isto kao on. Bio je bez svesti, ali je još disao. Naslonili su ga na drvo u blizini mesta gde je ležao mrtvi Iranac. Adnan je dodao svoj novčanik jednom od muškaraca i on ga je stavio u džep onesvešćenog čoveka. Drugi muškarac je uzeo sačmaru od Adnana, savio Muhamedove prste oko obarača, uperio je u onesvešćenog čoveka i pucao mu u glavu. Pucanj je odneo i deo njegovog lica. Za samo nekoliko sekundi od živog čoveka postao je leš. Adnan je bio stručnjak za takve stvari, ali ne svojom voljom. *Ko bi izabrao takav poziv osim ludaka?*

Minut kasnije, Adnan i dva muškarca jurili su ka helikopteru. Uzleteo je čim su uskočili. Nije bilo oznaka na bokovima niti na repu helikoptera, a nijedan od ljudi nije bio u uniformi. Jedva da su pogledali Adnana dok se smeštao na jedno od sedišta pozadi i vezivao sigurnosni pojas. Kao da su pokušavali da zaborave da je uopšte tu.

Adnan više nije razmišljao o svojim mrtvim kompanjonima. Njegove misli jurile su dalje, ka mnogo većoj slavi koja ga je očekivala. Ako uspeju, mnoge će naredne generacije pričati o tome glasom punim strahopoštovanja. Adnan al Rimi je sada zvanično bio mrtav. Ali nikada nije vredeo više.

Helikopter je leteo na sever, prema zapadnoj Pensilvaniji. Ka gradu po imenu Brenan. Minut kasnije nebo nad ruralnom Virdžinijom ponovo je bilo mirno, padala je samo blaga kiša koja je polako spirala krv.

1

POGLAVLJE

Brzo je trčao, meci su se zarivali u predmete svuda oko njega. Nije video ko puca a nije imao oružje da uzvрати vatru. Žena pored njega bila je njegova supruga. Mala devojkica pored nje bila je njihova ćerka. Metak je prošao kroz ručni zglob njegove žene i čuo je njen vrisak. Drugi metak je pogodio metu i video je kako su se oči njegove žene blago razrogačile. Bio je to delić sekunde u kojem širenje ženica najavljuje smrt pre nego što mozak stigne da shvati. Dok mu je žena padala, otrčao je ka devojkici da je zakloni. Njegovi prsti pružili su se ka njenim, ali promašili su. Uvek bi promašili.

Probudio se i uspravio. Znoj mu je curio niz obraze da bi se izgubio u njegovoj dugoj gustoj bradi. Polio je lice vodom iz flaše kako bi hladne kapi ublažile razdirući bol košmara koji se iznova vraćao.

Dok je ustajao iz kreveta, nogom je zakačio kutiju koju je držao pored njega. Oklevao je pa onda podigao poklopac. Unutra se nalazio poderan album s fotografijama. Gledao je, jednu po jednu, malobrojne fotografije žene koja mu je bila supruga. Onda je uzeo fotografije na kojima se nalazila njegova ćerka kao beba i kao

malo dete. Nije imao fotografije na kojima je bila starija. Dao bi sopstveni život samo da je bar na trenutak vidi kao devojkicu. Nije prošao nijedan dan a da se nije pitao da li je sve moglo da bude drugačije.

Osvrnuo se po oskudno nameštenoj kućici. Prašnjave police ispunjene knjigama iz raznih oblasti. Pored velikog prozora koji je gledao na mračni posed nalazio se stari radni sto pun rokovnika ispisanih njegovim pedantnim rukopisom. Pocrneli kamin grejao je prostoriju, a imao je i malu kuhinju gde je pripremao jednostavne obroke. Minijaturne kupatilo upotpunjavalu je njegov skroman stan.

Pogledao je na sat, uzeo dvogled s rasklimanog drvenog stočića pored kreveta i pohabani platneni ruksak sa radnog stola. Stavio je dvogled i nekoliko rokovnika u ruksak i izašao.

Stari nadgrobnici svetleli su pred njim, mesečina se odbijala od trošnog kamena prekrivenog mahovinom. Kad je sišao s prednjeg trema na travu, svež vazduh mu je pomogao da odagna gorući osećaj u glavi od košmara, ali ne i u srcu. Srećom, imao je gde da ode večeras, a imao je i slobodnog vremena. A kad je imao slobodnog vremena, uvek bi išao na isto mesto.

Prošao je kroz veliku kapiju od kovanog gvožđa, gde je na rezbariji u obliku svitka pisalo da je ovo groblje Sion, u severozapadnom Vašingtonu, koje je u vlasništvu obližnje Ujedinjene metodističke crkve s planine Sion. Ova crkva bila je najstarija crnačka kongregacija u gradu, koju su 1816. osnovali ljudi kojima se nije dopadalo da svoju veru ispovedaju u podeljenoj božjoj kući kojoj je nekako promakao pojam jednakosti u Svetom pismu. Ova parcela na tri jutra zemlje bila je značajna stanica za potajno transportovanje robova železnicom s Juga u slobodu na Severu tokom Građanskog rata.

Groblje je s jedne strane bilo zaklonjeno velikom kućom Damberton, sedištem Nacionalnog društva kolonijalnih dama Amerike, a s druge niskom stambenom zgradom od opeke. Ovo istorijsko groblje decenijama je bilo zapušteno, nadgrobnici bili su prevrnuti a trava visoka do struka. A onda je crkva ogradila groblje i podigla kućicu za čuvara.

U blizini se nalazi daleko veće i mnogo poznatije groblje Ouk Hil, poslednje prebivalište mnogih znamenitih osoba. Međutim, on je više voleo Sion i njegovo mesto u istoriji kao prolazu ka slobodi.

Već nekoliko godina radio je kao čuvar na groblju, ozbiljno je shvatao svoj posao i pazio da posed i grobovi budu dobro održavani. Kućica koja mu je obezbeđena bila mu je prvi pravi dom posle dugo vremena. Crkva ga je isplaćivala u gotovini tako da nije bilo dosadne papirologije, a ionako nije dovoljno zarađivao da bi plaćao porez na dobit. Zapravo, jedva da je zarađivao za goli život. Ali to je i dalje bio najbolji posao koji je imao.

Hodao je prema jugu do 27. ulice, uhvatio podzemni voz i izašao blok dalje od onoga što mu je na izvestan način bilo „druga kuća“. Dok je prolazio pored malog šatora koji mu je pripadao, bar u tehničkom smislu, izvadio je dvogled iz ruksaka i iskoristio zaklon drveća da pogleda zgradu preko puta ulice. Zadržao je dvogled

koji je dobio od vlade zato što je ponosno služio svoju zemlju pre nego što je izgubio poverenje u one koji su je vodili. Nije koristio svoje pravo ime decenijama. Već dugo su ga svi znali pod imenom Oliver Stoun, uzeo je to ime iz čina koji bi se jedino mogao nazvati drskim prkosom.

Bio je dobro upoznat s legendarnim radovima drskog reditelja koji je dovodio u pitanje „zvaničnu“ verziju istorije, istorije za koju se često ispostavljalo da je više ispunjena fikcijom nego činjenicama. Izgledalo mu je prikladno što je uzeo njegovo ime zato što je ovog Olivera Stouna takođe veoma zanimala „prava“ istina.

Nastavio je da posmatra dvogledom ko ulazi i izlazi iz velike kuće koja nikad nije prestajala da ga opčinjava. Onda je Stoun ušao u svoj mali šator i pri svetlu stare baterijske lampe pažljivo zapisao svoja zapažanja u jedan od rokovnika koje je doneo u ruksaku. Neke od njih držao je u čuvarskoj kućici, a većinu u skrovištima koje je svuda imao. Nije ništa držao u šatoru zato što je znao da ga redovno pregledaju. Uvek je u novčaniku nosio zvaničnu dozvolu za držanje ovog šatora i za protestovanje ispred zgrade preko puta. Veoma ozbiljno je shvatao svoje pravo na protestovanje.

Ponovo je izašao i posmatrao stražare koji su imali poluautomatske pištolje u futrolama ili su držali mašinske puške i povremeno pričali vokitokijem. Svi su ga znali i bili su ljubazni ali oprezni, onako kako se ljudi ponašaju prema onima koji iznenada mogu da ih napadnu. Stoun se uvek trudio da im ukaže poštovanje.

Uvek se ophodite s poštovanjem prema onima koji nose mašinke. Oliver Stoun, iako se ne bi moglo reći da je običan čovek, uopšte nije bio lud.

Pogledao je u oči jednog od stražara koji mu je rekao: „Hej, Stoune, čujem da su gurnuli Hamptija Damptija, prosledi dalje.“

Nekolicina drugih nasmejala se ovoj opasci i čak su se i Stounove usne izvile u osmeh. „Primljeno“, odgovorio je. Video je tog istog stražara kad je pucao u nekoga samo nekoliko metara dalje od mesta na kojem je stajao. Doduše, taj čovek je pucao u njega.

Podigao je izlizane pantalone na tanak struk, zagladio dugu sivobelu kosu i sagnuo se da veže pertlu koja nije uspevala da drži njegovu desnu cipelu. Bio je visok i veoma mršav muškarac. Košulja mu je bila preširoka, a pantalone prekratke. A cipele, pa, cipele su uvek bile problematične.

„Nova odeća ti treba“, čuo je ženski glas u tami.

Podigao je pogled i video ženu koja se naslonila na kip generalmajora grofa De Rošemboa, junaka iz rata za nezavisnost. De Rošemboov ukočeni prst upirao je u nešto, Stoun nije znao u šta. Na severozapadu se nalazio kip Prusa, barona Stabena. A Poljak, general Koščuško, branio je severoistočni deo parka koji se prostirao na sedam jutara. Osmehnulo bi se kad god bi video te kipove. Oliver Stoun je obožavao da bude među revolucionarima.

„Stvarno ti treba nova odeća, Oliver“, ponovila je žena, počevši se po veoma

preplanulom licu. „I šišanje takođe, da. Oliverere, treba ti sve novo.“

„Siguran sam da mi je potrebno“, tiho je odgovorio. „Ali sve zavisi od nečijih prioriteta, a verujem da taština, srećom, nikad nije bila jedan od mojih.“

Ova žena je sebe nazivala Adelfija. Imala je akcenat koji nikada nije uspeo da odgonetne, iako je sigurno bio evropski, verovatno slovenski. Nije imala osećaj za glagole i ubacivala ih je na čudna mesta u govoru. Bila je visoka i imala je dugu retku crnu kosu protkanu sedim. Adelfija je imala duboko usađene tamne oči a usta su joj uglavnom bila razvučena u podrugljiv osmeh, mada je Stoun mislio da ima dobro srce, iako je to nerado pokazivala. Bilo je teško odrediti koliko ima godina, ali svakako je bila mlađa od njega. Zastava duga gotovo dva metra koja je visila ispred njenog šatora imala je natpis:

FETUS JE ŽIVOT. AKO NE VERUJETE U TO, OTIĆI ĆETE PRAVO U PAKAO.

Teško da bi se moglo reći da je Adelfija suptilna. Ona je u životu videla samo stroge crne i bele boje. Za nju nisu postojale nijanse sive, iako je ovo bio grad koji je verovatno izumeo tu boju. Mali znak ispred Oliverovog šatora imao je jednostavan natpis:

ŽELIM ISTINU

Tek je trebalo da je otkrije posle svih ovih godina. Da li je ikada postojao grad u kojem je bilo teže otkriti istinu od onoga u kojem se upravo nalazio?

„Idem kafu da uzmem, Oliverere. Hoćeš i ti? Imam novac.“

„Ne, hvala ti, Adelfija. Moram da idem negde.“

Namrštila se. „Na još jedan sastanak ideš? Kakvu korist od toga imaš? Više nisi mlad i ne treba da po mraku ideš. Ovo je opasno mesto.“

Pogledao je naoružane stražare. „U stvari, ja mislim da je ovde prilično bezbedno.“

„Mnogo muškaraca s puškama je tebi bezbedno? Kažem da lud si“, odgovorila je razdražljivo.

„Možda si u pravu i hvala ti što brineš“, uljudno je rekao. Adelfija bi se radije raspravljala i tražila je razlog za napad. Odavno je naučio da ženama ne treba davati takve prilike.

Adelfija ga je ljutito posmatrala još jedan trenutak i onda odšetala. U međuvremenu, Stoun je pogledao u znak pored svog na kojem je pisalo:

ŽELIM VAM PRIJATAN SUDNJI DAN

Stoun odavno nije video gospodina koji je postavio taj znak.

„Da, izgleda da hoćemo, zar ne?“, promrmljao je a onda mu je pažnju privuklo iznenadno dešavanje na ulici. Policajci i patrolna kola su se svrstavali u skupine. Stoun je video kako čuvari reda zauzimaju mesta na raskrscima. Preko puta ulice

se otvorila visoka crna čelična kapija koja može da odoli napadu tenka M1 i izjurio je crni Sabarban sa upaljenim crvenim i plavim rotacionim svetlima.

Stoun je odmah shvatio šta se dešava i požurio je prema najbližoj raskrsnici. Dok je posmatrao kroz dvogled, najduža povorka automobila na svetu otisnula se 17. ulicom. Usred ove dugačke kolone nalazila se limuzina bez premca.

Bio je to kadilak model DTS opremljen najnovijom navigacionom i komunikacionom tehnologijom. Imao je mesta za šest putnika na sedištima od skupocene plave kože i detalje od drveta. Limuzina se mogla pohvaliti automatskim sensorima koji su spuštali sedišta i radnom površinom na izvlačenje. Imala je hermetičku zalihu vazduha u slučaju da kiseonik napolju nije odgovarajućeg kvaliteta. Predsednički grb bio je utkan preko zadnjeg sedišta, a nalazio se i na unutrašnjem i spoljnjem delu zadnjih vrata. Na desnom prednjem blatobranu vijorila se američka zastava, a predsednička na levom, što je značilo da je prvi čovek Amerike u automobilu.

Spoljašnost vozila bila je napravljena od neprobojnog čelika, a prozori su bili od polikarbonatskog stakla debelog poput telefonskog imenika koji nijedan metak nije mogao da probije. Išao je na četiri točka sa sistemom za samonaduvavanje guma, a na tablicama su se nalazile samo dve nule. Trošio je mnogo benzina, a u cenu od deset miliona dolara bio je uključen i CD plejer za deset diskova i gromoglasno stereo ozvučenje. Na žalost onih koji su očekivali popust, on nije postojao. Svi su znali ovaj automobil pod nadimkom „zver“. Limuzina je imala samo dva poznata nedostatka: nije mogla da leti niti da pluta na vodi.

Svetlo se upalilo u „zveri“ i Stoun je ugledao muškarca kako pažljivo čita neke papire, nesumnjivo veoma značajne. Još jedan gospodin sedeo je pored njega. Stoun je morao da se osmehne. Agenti mora da su pobesneli zbog upaljenog svetla. Čak i sa teškim oklopom i neprobojnim staklom, nije trebalo da predstavlja tako laku metu.

Limuzina je usporila prolazeći kroz raskrnicu i Stoun je osetio blagu napetost kad je čovek pogledao u njegovom pravcu. Jedan trenutak su se predsednik Sjedinjenih Američkih Država, Džejms H. Brennan, i građanin opsednut zaverama, Oliver Stoun, gledali oči u oči. Predsednik se namrštitio i nešto rekao. Čovek pored njega odmah je ugasio svetlo. Stoun se ponovo osmehnuo. *Da, uvek ću biti ovde. Duže od vas dvojice.*

Čovek koji je sedeo pored predsednika Brenana takođe je bio dobro poznat Stounu. To je bio Karter Grej, takozvani obaveštajni car, postavljen na nedavno uveden položaj u kabinetu koji mu je dao gvozdenu kontrolu nad budžetom od pedeset milijardi dolara i sto dvadeset hiljada profesionalaca u svih petnaest američkih obaveštajnih agencija. Njegova imperija uključivala je špijunsku satelitsku platformu, kriptološku službu NSA,* Kontraobaveštajnu službu Pentagona, odnosno DIA,** i čak uvaženu CIA, agenciju na čijem se čelu Grej svojevremeno nalazio. Očigledno su zaposleni u Engliju mislili da će im Grej zbog toga dati prednost i iskazati im poslušnost. Nije učinio nijedno od toga. Zato što je Grej bio i bivši sekretar odbrane, pretpostavljalo se da će biti lojalan Pentagonu,

koji je zadržavao osamdeset centi od svakog obaveštajnog dolara. I ova pretpostavka se pokazala potpuno pogrešnom. Grej je očigledno znao stvari koje su drugi želeli da sakriju i to je iskoristio kako bi obe agencije podvrgao svojoj snažnoj volji.

*NSA je Državna bezbednosna agencija, National security agency. (Prim. prev.) **DIA Defense intelligence agency. (Prim. prev.)

Stoun nije verovao da jedan čovek, jedno ljudsko biće koje greši, treba da ima toliku moć, a pogotovo ne neko poput Kartera Greja. Stoun ga je dobro poznavao pre više decenija, mada Grej sada sigurno ne bi prepoznao svog starog drugara. *Pre mnogo godina bila bi druga priča, zar ne, gospodine Greje?*

Odjednom mu je dvogled bio istrgnut iz ruku i Stoun je video uniformisanog stražara naoružanog mašinskom puškom.

„Još jednom izvadi ovo da bi ga gledao, Stoune, i nestaće, jasno? A da ne znamo da si u redu, oduzeo bih ti ga odmah.“ Čovek mu je dobacio stari dvogled i odmarširao dalje.

„Samo koristim svoja ustavna prava, pozorniće“, odgovorio je Stoun tihim glasom, znajući da stražar ne može da ga čuje. Brzo je sklonio dvogled i zakoračio u senke. Ne treba se raspravljati s ljudima bez smisla za humor koji nose automatsko oružje. Stoun je duboko uzdahnuo. Njegov život predstavljao je svakodnevno nesigurno balansiranje.

Vratio se u svoj šator, otvorio ruksak i pri svetlu baterijske lampe pročitao nekoliko članaka koje je isekao iz novina i časopisa i zalepio u rokovnik. Bili su o Karтеру Greju i predsedniku Brenanu: „Obaveštajni car ponovo napada“, glasio je jedan naslov, „Brenan i Grej su dinamičan par“, tvrdio je drugi.

Sve se odigralo veoma brzo. Posle nekoliko napada i trzavica, kongres je u potpunosti reorganizovao američku obaveštajnu službu i suštinski prepustio sve Karтеру Greju. Kao sekretar obaveštajne službe, Grej se nalazio na čelu Nacionalnog centra za obaveštavanje, ili NICA. Statutarni mandat centra bio je da brani zemlju od svih napada unutar ili izvan njenih granica. Najvažniji nepisani deo njegove nadležnosti možda je bio da je brani svim raspoloživim sredstvima.

Međutim, početak Grejeve službe teško da je odgovarao njegovoj impresivnoj karijeri: serija samoubilačkih bombaških napada u glavnom gradu s velikim brojem žrtava, dva atentata na strane diplomate i direktan ali, srećom, neuspešan napad na Belu kuću. Iako su mnogi u Kongresu zahtevali da se povuče i osporavali njegov autoritet, Grej je imao podršku predsednika. A ako bi se stecište moći u Vašingtonu uporedilo sa prirodnim katastrofama, onda bi predsednik ujedno predstavljao uragan i zemljotres.

Postepeno je počela da se menja klima. Sprečeno je desetak terorističkih napada na tlu Amerike. Znatno broj terorista ubijen je ili uhapšen. Iako dugo nije uspevala da prodre u unutrašnji krug ovih organizacija, američka obaveštajna služba konačno je počela da napada neprijatelja iznutra i da ga onemogućava da napada Sjedinjene Američke Države i njene saveznike. Razumljivo, Grej je bio najzaslužniji

za te rezultate.

Stoun je pogledao na sat. Sastanak će uskoro početi. Međutim, očekivala ga je duga šetnja a njegove noge, njegovo najčešće prevozno sredstvo, danas su bile umorne. Izašao je iz šatora i pogledao u novčanik. Nije bilo novca u njemu.

Tada je ugledao pešaka. Stoun je krenuo prema tom gospodinu čim je ovaj podigao ruku i taksi se zaustavio pored ivičnjaka. Stoun je požurio i stigao do muškarca u trenutku dok je ulazio u vozilo. Gledajući nadole, sa ispruženom rukom, Stoun je pitao:

„Imate li nešto sitnine, gospodine? Samo nekoliko dolara." To je izgovorio na uvežban, pokoran način koji je dozvoljavao drugom muškarcu da zauzme velikodušan stav ako želi. *Zauzmi ga*, pomislio je Stoun. *Dugačka je šetnja*.

Čovek je oklevao pa zagrizao mamac. Osmehnuo se i posegnuo za novčanikom. Stounove oči se razrogačiše kad je video da mu pruža novu novčanicu od dvadeset dolara.

„Bog vas blagoslovio", rekao je Stoun i čvrsto stegao novčanicu.

Otišao je najbrže što je mogao do taksi stanice ispred obližnjeg hotela. U normalnim okolnostima uhvatio bi autobus, ali sa dvadeset dolara mogao je da se vozi, za promenu. Pošto je zagladio dugu čupavu kosu i pokušao da dotera podjednako tvrdoglavu bradu, Stoun se uputio ka prvom taksiju u koloni.

Kada ga je video, taksista je zaključao prednja vrata i povikao: „Nosi se odavde!"

Stoun je podigao novčanicu od dvadeset dolara i rekao kroz poluotvoren prozor: „Pravila pod kojima radite ne dozvoljavaju vam diskriminaciju ni po kojoj osnovi."

Bilo mu je jasno po izrazu lica taksiste da će da diskriminiše koga god želi, ali ipak je pohlepno gledao u novac: „Lepo pričaš za beskućničku protuvu." Sumnjičavo je dodao: „Mislio sam da ste svi vi ćaknuti."

„Teško da sam ćaknut, i nisam beskućnik", odgovorio je Stoun. „Samo me je sreća napustila."

„Nije li sve nas?" Otključao je vrata i Stoun je brzo ušao i rekao mu gde da vozi.

„Video sam predsednika kako se izvezao večeras", rekao je taksista. „Kul, zar ne?"

„Da, to je kul", složio se Stoun bez oduševljenja. Pogledao je kroz zadnji prozor u pravcu Bele kuće pa se naslonio na sedište i zatvorio oči. *Kakvo zanimljivo susedstvo za stanovanje*.

POGLAVLJE

Crni sedan sporo je išao putem s jednom trakom oivičenim gustim zidom od drveća, i onda se konačno spustio na stazu od šljunka koja se odvajala od puta. Posle tridesetak metara, auto se zaustavio. Tajler Rajnke, visok, plav, atletski građen, u kasnim dvadesetim godinama, izašao je sa vozačeve strane. Voren Piters, čovek u ranim tridesetim i visok jedva metar i sedamdeset, snažnog grudnog koša i tamne kose koja je počela da opada, izašao je na suvozačeva vrata. Rajnke je otključao prtljažnik. Unutra je muškarac od tridesetak godina ležao u fetusnom položaju, ruke i noge su mu bile čvrsto vezane gumenim remenjem. Imao je plave farmerke i jaknu na kojoj je pisalo Vašington Redskins. Debela tkanina pokrivala mu je usta, a ispod njega se nalazila plastična cirada. Ali za razliku od većine ljudi vezanih u prtljažniku, još je bio živ, iako je očigledno bio pod uticajem sedativa. Držeći ciradu, muškarcu su ga izvadili iz prtljažnika i položili ga na zemlju.

„Izvideo sam ovo mesto ranije, Tajlere“, rekao je Piters. „Ovo je najbolje mesto, mada imamo mnogo da pešačimo. Nosićemo ga u ciradi. Tako ništa sa nas neće preći na njega.“

„Dobro“, odgovorio je Rajnke nepoverljivo gledajući niz strmi neravni teren. „Hajdemo lepo i polako.“

Opresno su se spuštali, oslanjajući se usput na panjeve. Srećom, kiša nije skoro padala tako da zemlja nije bila klizava. Ipak, bilo im je nezgodno da nose čoveka između sebe i morali su nekoliko puta da predahnu. Krupan Piters bio je veoma zadihan.

Put je konačno postao ravan i Rajnke je rekao: „Dobro, gotovo smo stigli. Hajde da ga spustimo i izvidimo teren.“

Dva muškarca izvadila su dvoglede s noćnim svetlom iz ranca koji je Rajnke nosio na leđima i pažljivo osmotrili okolinu.

Kad su se uverili da nema nikoga na vidiku, nastavili su put. Posle petnaest minuta stigli su do kraja blatnjavog kamenitog puta. Ovde je voda bila plitka i glatko kamenje je na nekoliko mesta izvirivalo na površini spore reke.

„Dobro je“, rekao je Piters. „Ovo je to mesto.“

Rajnke je ponovo otvorio ranac, izvadio dva predmeta i stavio ih na zemlju. Čučnuo je pored većeg i potražio nešto duž njegove površine. Posle nekoliko sekundi napipao je ono što je tražio. Gumeni čamac bio je potpuno naduven već za jedan minut. Drugi predmet koji je izvadio iz ranca bio je mali motor koji je pričvrstio na zadnji deo čamca.

Piters je rekao: „Držaćemo se virdžinijske strane. Ovaj motor je veoma tih, ali zvuk se nadaleko prenosi vodom.“ Dodao je mali uređaj svom kompanjonu. „Ne

verujem da će nam trebati, ali evo ti džipies."

„Moramo da ga potopimo."

„Da. Mislim da je najbolje da to uradimo ovde, pored obale."

Izuli su cipele i čarape i zavrnuili nogavice. Noseći zarobljenika, zakoračili su u meki mulj i šljunak pored obale pa zagazili u vodu do kolena i spustili ga dok mu telo, ali ne i lice, nije bilo potopljeno pa ga brzo izvukli. Dva puta su to ponovili.

„Dovoljno je", rekao je Pitera, gledajući u natopljenog muškarca koji je zajecao u snu. Nisu mu potopili lice zato što su mislili da će ga to probuditi i otežati im transport.

Odneli su ga nazad do obale i stavili ga u čamac na naduvavanje. Još jednom su pažljivo osmotrili okolinu a onda su odneli mali čamac do vode i popeli se u njega. Pitera je uključio motor i čamac je zaplovio rekom pristojnom brzinom. Visoki Rajnke čučao je pored zarobljenika i gledao u džipies ekran dok su se spuštali nizvodno držeći se pošumljene strane.

Dok je navodio plovilo, Pitera je rekao: „Više bih voleo da smo ovo uradili na nekom zabitijem mestu, ali nije bio moj izbor. Dobro je što se diže magla. Proverio sam vremensku prognozu i ovaj put su pogodili. Zaustavićemo se u jednom malom napuštenom zalivu nekoliko stotina metara odavde, sačekati dok se sve ne raščisti i onda ćemo produžiti."

„Dobar plan", odgovorio je Rajnke.

Dva čoveka su ćutala dok je mali čamac uplovljavao u maglu koja je postajala sve gušća.

3

POGLAVLJE

Aleks Ford suzbio je zevanje i protrljao umorne oči. Čuo je jasan glas kroz bubicu u uvu: „Ostani budan, Forde." Jedva primetno je klimnuo glavom i usredsredio se. Bilo je toplo u sobi ali bar nije nosio kevlar zaštitni prsluk koji mu je poput mikrotalasne pećnice bio pričvršćen za telo. Kao i uvek, žice koje su vodile od njegove opreme za nadziranje do bube u uvu i mikrofona na ručnom zglobu iritirale su mu kožu. Bubica u uvu bila je još neugodnija, od nje bi mu uvo toliko utrnilo da je bolelo čak i na dodir.

Dodirnuo je pištolj u futrolji koja je mu je bila zakačena oko ramena. Kao svi agenti Tajne službe, i on je nosio odela šira na grudima kako mu se ne bi ocrtavalo oružje. Služba je nedavno prešla na SIG kalibra 357 umesto ranije devetomilimetarske verzije. SIG je bio dobar pištolj sa dovoljno zaustavne snage da obavi posao. Međutim, nekolicina njegovih kolega bunila se zbog zamene zato što

im je više odgovarao stari model. Aleks, koji nije bio fanatik za velike pištolje, nije mario. Tokom godina koje je proveo u službi retko je potezao oružje, a još ređe pucao.

Ova pomisao navela je Aleksa da se na trenutak osvrne na svoju karijeru. Pored koliko vrata je stražario? Odgovor se jasno video u borama na njegovom licu i umornim očima. Čak i nakon što je napustio odred za zaštitu i bio premešten u terensku kancelariju Tajne službe u Vašingtonu, ili WFO,* gde je na zalasku svoje karijere trebalo da se bavi istražnim poslovima, opet je popunjavao prostor ispred dovratka, posmatrao ljude i tražio iglu u plastu sena koja bi mogla fizički da naudi nekome koga čuva.

*WFO Washington Field Office. (Prim. prev.)

Večeras je radio na zaštiti stranih zvaničnika, a stepen opasnosti bio je na niskom nivou. Imao je tu nesreću da dobije prekovremeni zadatak da nadzire predsednika vlade koji je bio u poseti Sjedinjenim Američkim Državama. A saznao je za to jedan sat pre kraja radnog vremena. Tako da je, umesto da pije u svom omiljenom pabu, morao da pazi da niko ne puca u premijera Letonije. Ili Estonije?

Prijem se održavao u raskošnom hotelu For Sizons u Džordžtaunu, ali zvanice su bile drugorazredne. Mnogi od njih došli su zato što su dobili naređenje da prisustvuju. Ono malo marginalno značajnih gostiju bila je šačica sitnih riba iz Bele kuće, nekoliko lokalnih vašingtonskih političara koji su se nadali da će dobiti medijsku pažnju i jedan debeo kongresmen, član nekog komiteta za međunarodne odnose. On je izgledao kao da mu je dosadnije nego Aleksu.

Ovaj veteran Tajne službe već je bio na tri ovakva prekovremena prijema prošle nedelje. Meseci pred predsedničke izbore predstavljali su pomamni vrtlog prijema, prikupljanja donacija i rukovanja. Članovi Kongresa i njihovo osoblje obilazili su oko pet ovakvih događaja svake večeri, koliko zbog besplatne hrane i pića, toliko i da se rukuju sa glasačima, prikupe čekove, a nekad i da zaista raspravljaju o izvesnim pitanjima. Kad god bi na ove prijeme došao neko ko se nalazio pod prismotrom Tajne službe, momci iz sigurnosne pratnje poput Aleksa dovukli bi se posle napornog radnog dana i pazili na njegovu bezbednost.

Aleks je pogledao svog večerašnjeg partnera, visokog mišićavog klinca iz WFO sa obrijanom glavom poput marinca, kojeg su takođe pozvali u poslednjem trenutku. Aleks je imao samo još nekoliko godina do državne penzije, ali ovog klinca očekuju još dve decenije na toboganu Tajne službe.

„Simpsonova se ponovo izvukla“, promrmljao je klinac. „Drugi put zaredom. Reci mi u čiju se guzicu uvlači?“

Aleks je neodređeno slegnuo ramenima. Ovakvi zadaci ostavljali su vremena za razmišljanje, zapravo previše vremena. Agenti Tajne službe u tom smislu bili su poput zatvorskih advokata, imali su dovoljno vremena da razmišljaju o stvarima i da prave složene spiskove omraženih dok ćutke obavljaju svoju dužnost. Aleks više nije mario za tu stranu posla.

Pogledao je na dugme mikrofona na svom zglobu i morao je da se osmehne. To dugme ga je mučilo već godinama. Agenti bi prekrstili ruke i slučajno ga uključili ili bi se dugme zakačilo za nešto. A onda bi se iz etra čuo slikovit opis neke zgodne žene koja bi prošla. Da je Aleks dobio sto dolara svaki put kad je čuo frazu: „Da li si video kakve sise ima ova?“, već bi mogao da ode u penziju. A onda bi svi povikali u mikrofون: „Uključen mikrofон.“ Bilo je smešno gledati kako se svi agenti trude da pokažu da nisu *oni* ti koji su nepažnjom emitovali svoju požudu.

Aleks je premestio bubicu i protrljao vrat. Taj deo njegovog tela predstavljao je olupinu sačinjenu od hrskavice i sraslih diskusa. Bio je u patrolnim kolima u odredu za zaštitu predsednika kad je kamion u kojem se vozio naglo skrenuo kako bi izbegao jelena na sporednom putu. Aleks je polomio vrat prilikom prevrtanja. Posle nekoliko operacija i ugradnje kvalitetnog nerđajućeg čelika, njegova visina od metar i devedeset smanjena je za gotovo dva i po centimetra, iako mu se držanje popravilo zato što se čelik nije savijao. To što je bio neznatno niži nije mu smetalo, što se ne bi moglo reći za neprestano peckanje u vratu. Mogao je da ode u invalidsku penziju, ali nije želeo da na taj način napusti službu. Budući da je bio samac bez dece, nije imao kud da ode. I zato se mučio kako bi se vratio u formu dok mu lekari Tajne službe nisu dali blagoslov da može da se vrati na teren posle meseci provedenih u poslovima za stolom.

Ali sada, sa četrdeset i tri godine, nakon što je proveo veći deo života u neprekidnom stanju opreznosti usred mrtvila jednoličnosti, što je činilo svakodnevicu svih agenata Tajne službe, ozbiljno se pitao koliko je lud da tako nastavi. Dodavola, mogao je da nađe neki hobi. Ili bar ženu.

Aleks se ugrizao za usnu da ublaži tinjajuću vrelinu u vratu i stoički je posmatrao premijerovu ženu kako trpa foiegras u usta.

Kakav angažman.

4

POGLAVLJE

Oliver Stoun je izašao iz taksija.

Pre nego što se odvezao, taksista je frknuo i dobacio mu: „Za mene si još uvek protuva bez obzira koliko uglađeno pričao.“

Stoun je gledao u automobil koji je odlazio. Odavno je prestao da odgovara na takve opaske. Neka misle šta hoće. Osim toga, izgledao je kao protuva.

Hodao je prema malom parku pored obalskog dela Džordžtauna. Pogledao je u braonkastu vodu reke Potomak koja je udarala u kejs. Neki veoma preduzimljivi grafitni umetnici, kojima nije smetalo da rade sa vodom odmah ispod zadnjice, temeljno su išarali betonsku barijeru.

Da nije bilo tako kasno, autoput Vajtherst iza Stouna bio bi preplavljen saobraćajem. A noćni život na mlazni pogon treštao bi blizu raskrsnice Ulice M i Avenije Viskonsin. Džordžtaun je imao mnogo ekskluzivnih mesta koja su obećavala dobru zabavu onima koji su imali gomilu keša ili bar kartice s velikim kreditnim limitom, od čega Stoun nije imao nijedno. Međutim, u ovaj kasni sat većina noćobdija već je otišla kući. Ipak je Vašington bio grad u kojem se rano ustajalo i rano odlazilo na spavanje.

Reka Potomak takođe je noćas bila tiha. Policijski čamac koji je redovno patrolirao vodom verovatno se uputio na jug prema mostu Vudro Vilson. To je dobro, pomislio je Stoun. Srećom, nije naišao na policajce ni na kopnu. Ovo je slobodna zemlja, ali ne toliko slobodna za čoveka koji živi na groblju, nosi odeću koja je samo malo bolja od dronjaka i šeta po mraku u bogatom susedstvu.

Stoun je hodao duž obale, obišao park Frensis Skota Kija, prošao ispod istoimenog mosta i konačno zaobišao spomenik poznatog kompozitora. Pomalo preterano, pomislio je Stoun, za tipa koji je napisao tekstove pesama kojih se niko ne seća. Nebo je bilo mastiljavocrne boje, prošarano oblacima i istačkano zvezdama, a zbog nedavno uvedenog policijskog časa na obližnjem aerodromu Regan nije bilo izduvnih tragova aviona da mu naruše lepotu. Međutim, Stoun je video kako se spušta gusta magla. Uskoro neće moći da vidi ni prst pred okom. Približavao se drečavo ofarbanoj zgradi koja je pripadala jednom od lokalnih veslačkih klubova kada ga je poznat glas pozvao iz mraka.

„Olivere, ti si?“

„Ja sam, Kejlebe. Da li su ostali stigli?“

Ugledao je muškarca srednje visine s povećim stomakom. Kejleb Šo bio je odeven u odelo iz devetnaestog veka, upotpunjeno polucilindrom koji mu je pokrivao kratku posedelu kosu. Starinski džepni sat krasio je džep njegovog vunenog prsluka. Imao je duge zulufe i brižljivo održavane brčice.

„Ruben je stigao ali je otišao da se, ovaj, olakša. Milton još nije došao“, odgovorio je Kejleb.

Stoun je uzdahnuo. „To nije iznenađenje. Milton je veoma inteligentan, ali je uvek rasejan.“

Kad im se Ruben pridružio, nije izgledao dobro. Ruben Rouds bio je visok preko metar i devedeset i bio je snažno građen čovek šezdesetih godina. Duga tamna kovrdžava kosa bila mu je prošarana sedim, a imao je i prosedu kratku gustu bradu. Na sebi je imao prljave farmerke i flanelsku košulju, a na nogama izlizane mokasine. Držao je jednu ruku na stomaku. Ruben je patio od kamena u bubregu.

„Trebalo bi da odeš u bolnicu, Rubene“, molećivo je rekao Oliver.

Krupan čovek se namrštio. „Ne volim da guraju svašta u mene, dovoljno je što sam to morao da trpim u vojsci. Tako da ću se mučiti u tišini i samoći ako nemaš ništa protiv.“

Dok su razgovarali, pridružio im se Milton Farb. Zaustavio se, tri puta udario u zemlju desnom nogom, pa dva puta levom i završio serijom zvižduka i gundanja. Zatim je izrecitovao niz brojeva koji su mu očigledno bili veoma značajni.

Ostala trojica strpljivo su čekali da završi. Svi su znali da ako prekinu svog prijatelja usred njegovog opsesivnokompulsivnog rituala, on će početi iz početka, a već je bilo kasno.

„Zdravo, Miltone“, rekao je Stoun kad su utihnuli zvižduci i gundanje.

Milton Farb je podigao pogled sa zemlje i osmehnuo se. Preko ramena je imao kožni ranac a na sebi šareni džemper i sveže ispeglane kaki pantalone. Bio je nešto niži od metar i osamdeset i nosio je naočare s metalnim okvirom. Imao je dugu peščanoplavu kosu prošaranu sedim, zbog čega je podsećao na ostarelog hipika. Međutim, njegove blistave oči imale su nestašni sjaj tako da je izgledao mlađi nego što je bio.

Milton je potapšao svoj ranac. „Imam neke dobre stvari, Oliverere.“

„Pa, hajde da krenemo“, rekao je Ruben, koji se još držao za stomak. „Sutra radim jutarnju smenu na utovaru u luci.“ Dok su sva četvorica pešačila, Ruben se približio Stounu i ubacio mu nešto novca u džep od košulje.

„Ne moraš to da radiš, Rubene“, pobunio se Stoun. „Crkva mi da je platu.“

„Tačno! Znam da ne plaćaju mnogo za čupanje korova i glancanje spomenika, naročito ako ti obezbede krov nad glavom.“

„Da, ali ni ti nemaš dovoljno.“

„I ti si meni godinama pomagao kad nisam mogao da nađem nikoga ko bi me unajmio.“ Onda je otresito dodao: „Pogledaj nas. Kakva smo družina protuva postali. Kad li smo postali tako stari i bedni?“

Kejleb se nasmejao, iako je Milton na trenutak izgledao zapanjeno dok nije shvatio da se Ruben šali.

„Starost se uvek prišunja, a kad stigne, njen učinak teško da je suptilan“, suvo je primetio Stoun. Dok su hodali, Stoun je proučavao svoje prijatelje, muškarce koje poznaje godinama i koji su bili uz njega u dobrim i u lošim trenucima.

Ruben je diplomirao na Vest Pointu i odslužio tri istaknute ture u Vijetnamu, osvojivši bukvalno sve medalje i odlikovanja koje je vojska imala. Posle toga je bio prekomandovan u Vojnu obaveštajnu službu, što je, u suštini, vojni pandan CIA. Međutim, na kraju je napustio DIA i postao glasnogovornik protiv rata uopšte, a naročito protiv rata u Vijetnamu. Kad je zemlja prestala da se zanima za to „sitno čarkanje“ u jugoistočnoj Aziji, Ruben je postao čovek koji nije imao svrhu u životu. Jedno vreme je živio u Engleskoj, pa se vratio u Ameriku. Posle toga su mu teške droge i spaljeni mostovi ostavili malo mogućnosti u životu. Imao je sreću da naleti na Olivera Stouna, koji mu je pomogao da promeni život. Ruben se trenutno nalazio na platnom spisku jedne trgovine na veliko gde je istovarivao kamione i vežbao

mišiće umesto mozga.

Kejleb Šo je doktorirao političke nauke i književnost osamnaestog veka, iako je njegova boemska priroda naginjala modi devetnaestog veka. Kao Ruben, i on je bio aktivni demonstrant za vreme rata u Vijetnamu, u kojem je izgubio brata. Kejleb je takođe učestvovao u demonstracijama tokom Votergejta, kad je nacija izgubila poslednje ostatke političke nevinosti. Uprkos akademskim podvizima, zbog svoje ekscentričnosti odavno je bio isključen iz glavnih naučnih krugova. Trenutno je radio u odeljenju za retke knjige i zbornike u Kongresnoj biblioteci. Svoje članstvo u organizaciji koja je noćas imala sastanak nije uvrstio u radnu istoriju kad je konkurisao za posao. Državne institucije nisu blagonaklono gledale na članove grupa koje su se bavile teorijama zavere, koji su održavali svoje sastanke usred noći.

Milton Farb verovatno je bio inteligentniji od svih ostalih članova zajedno, iako je često zaboravljao da jede, mislio da je Paris Hilton hotel u Francuskoj i verovao da, sve dok poseduje kreditnu karticu, ima i novac. Detegenije, posedovao je urođenu sposobnost da množi višecifrene brojeve u glavi, a imao je i fotografsko pamćenje, jednom bi nešto pročitao ili video i nikada to ne bi zaboravio. Njegovi roditelji radili su u putujućem cirkusu i Milton je imao popularnu sporednu tačku, u kojoj je množio brojeve u glavi brže od gledalaca na digitronu i deklamovao otpozadi, bez oklevanja, tačan sadržaj svake pokazane knjige.

Godinama kasnije, nakon što je diplomirao u rekordnom roku, zaposlio se u Nacionalnom institutu za zdravlje, ili NIHu. Jedino što ga je onemogućavalo da vodi uspešan život bili su opsesivnokompulsivni poremećaj koji se pogoršavao i jaka paranoja, oba verovatno prouzrokovana njegovim neuobičajenim detinjstvom u cirkusu. Nažalost, ove manije imale su običaj da buknu u nezgodno vreme. Nakon što je poslao preteće pismo predsedniku Sjedinjenih Američkih Država pre nekoliko decenija i bio ispitivan u tajnoj službi, završila se njegova karijera u NIHu.

Stoun je upoznao Miliona u ustanovi za mentalno obolele gde je radio kao redar. Dok je Milton bio u bolnici, roditelji su mu umrli i ostavili ga bez prebijene pare. Stoun, koji je saznao za Miltonove izuzetne intelektualne sposobnosti, nagovorio je svog osiromašenog prijatelja da se prijavi za kviz *Oprez!* Milton se kvalifikovao za kviz i, dok su njegove manije lekovima držane pod kontrolom, potukao je sve takmičare i osvojio pravo malo bogatstvo. Sad je imao uspešan posao dizajnera korporativnih veb-sajtova.

Spustili su se bliže vodi pored starog napuštenog đubrišta. Nedaleko odatle nalazila se velika skupina preraslog šipražja koje je delom bilo u vodi. Iz tog skrovišta četvorica muškaraca izvukli su stari truli čamac na vesla koji nije ulivao poverenje. Neobeshrabreni time, izuli su cipele i čarape, stavili ih u rančeve, odneli čamac do vode i popeli se u njega. Na smenu su veslali, iako je krupni Ruben najduže veslao.

Na reci je duvao svež vetar, a svetla Džordžtauna i Vašingtona, dalje na jugu, delovala su primamljivo iako su bila prigušena maglom koja se spuštala. Toliko toga je voleo u tom mestu, pomislio je Stoun dok je sedeo na pramcu malog čamca.

Da, mnogo toga je voleo, ali još više stvari je mrzeo.

„Polijski čamac je blizu mosta u 14. ulici", obavestio ih je Kejleb. „Imaju novi raspored. A helikopteri Nacionalne bezbednosti ponovo patroliraju iznad spomenika na šetalištu na svaka dva sata. Pročitao sam danas u hitnom mejlu poslatom biblioteci."

„Stepen opasnosti je jutros povećan", obavestio ih je Ruben. „Moji prijatelji koji su upućeni kažu da je to sve zbog ove besmislene kampanje , predsednik Brennan maše zastavom."

Stoun se okrenuo i pogledao Miltona, koji je ravnodušno sedeo na krmi.

„Neuobičajeno si tih večeras, Miltone. Je li sve u redu?"

Milton ga je sramežljivo pogledao. „Stekao sam prijatelja." Svi su ga radoznalo pogledali. „Prijateljicu", dodao je.

Ruben je udario Miltona po ramenu. „Ti, stara džukelo!"

„To je divno", rekao je Stoun. „Gde si je upoznao?"

„U bolnici. I ona je pacijent."

„Shvatam", odgovorio je Stoun, okrenuvši se nazad.

„Siguran sam da je to veoma lepo", dodao je Kejleb diplomatski.

Polako su plovili ispod mosta Ki sredinom kanala, a onda su skrenuli u rukavac prema jugu. Stoun se tešio time što su bili gotovo nevidljivi sa obale zbog sve gušće magle. Državne vlasti nisu bile blagonaklone prema uljezima. Stoun je gledao kako se pomalja kopno. „Malo udesno, Rubene."

„Što se ne bi sledeći put sastali ispred Linkolnovog spomenika? Manje ću se mučiti", požalio se krupni čovek koji je dahtao i brektao dok je veslao.

Čamac je obišao zapadni deo ostrva i ušao u mali rukavac koji se prigodno zvao Mali kanal. Ovo mesto bilo je toliko izolovano da im se činilo nemogućim da su pre samo nekoliko trenutaka mogli da vide kupolu Kapitola.

Kada su stigli do obale, iskočili su i odvukli čamac u žbunje. Dok su pešaćili jedan iza drugoga kroz šumu prema glavnom putu, Stoun je išao lakog koraka. Želeo je noćas da postigne toliko toga.

Svita iz Letonije konačno se povukla i Aleks se odvezao do sastajališta federalnih službenika nedaleko od vašingtonske terenske kancelarije Tajne službe.

Mesto se zvalo bar LEAP. Akronim LEAP sigurno nije ništa značio laicima, ali bio je dobro poznat svim federalnim agentima.

LEAP je bila skraćena za „Naknada za dostupnost za predstavnike zakona“.* Zato što su bili na raspolaganju bar deset sati dnevno za posao koji zahteva značku, pištolj i više od minimalne količine hrabrosti, federalni agenti su od svojih agencija dobijali bonus od dvadeset pet odsto na svoju osnovnu platu. Vlasnici bara su napravili sjajan marketinški potez time što su mu nadenuli takvo ime zato što je mesto od prvog dana bilo preplavljeno ljudima s oružjem.

Aleks je ušao i probio se do šanka. Na zidu preko puta njega nalazilo se više zastava sa grbovima federalnih agencija. Na drugim zidovima nalazili su se uramljeni novinski članci o herojskim podvizima FBI, DEA,** ATF,** FAM**** i drugih agencija.

* Law Enforcement Availability pay. (Prim. prev.)

**Drug Enforcement Administration Administracija za borbu protiv narkotika. (Prim. prev.)

*** Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives Biro za alkohol, duvan, oružje i eksploziv. (Prim. prev.)

****Federal Air Marshal Federalna vazдушna komanda. (Prim. prev.)

Kad ju je ugledao, Aleks se osmehnuo bez obzira što je želeo da ostane ravnodušan na njeno prisustvo.

„Martini bifiter s ledom i ne dve, ne četiri, već tri sočne masline“, rekla je, gledajući ga sa osmehom.

„Imaš dobro pamćenje.“

„Da, stvarno je teško upamtiti s obzirom da ne naručuješ ništa drugo.“

„Kako ti je u Ministarstvu pravosuđa?“

Kejt Adams je jedina šankerica koju je poznao koja je takođe radila kao advokat u Ministarstvu odbrane.

Pružila mu je piće. „Okej. Kako je tebi u Službi?“

„Plata još stiže, a ja još dišem. To je sve što tražim.“

„Stvarno bi trebalo da podigneš kriterijume.“

Kejt je obrisala šank dok ju je Aleks kradomice gledao. Visoka oko metar šezdeset sedam, vitka s plavom kosom do ramena koja joj se uvijala oko dugog vrata. Imala je visoke jagodice, tanak prav nos i skladnu bradu. U stvari, sve na njoj je bilo lepo i klasično, osim očiju. Bile su krupne i zelene i otkrivale su Aleksu vatrenu dušu. Neudata, jedan od vrhunskih advokata u Ministarstvu i stara trideset pet godina, proverio je u vladinoj bazi podataka, Kejt je izgledala pet godina mlađa nego što je bila. Šteta, pomislio je Aleks, što se na njemu tačno videlo koliko ima godina, iako njegova crna kosa još nije počela da opada ili sedi. Zašto, to nije znao.

„Smršao si“, rekla je, prekinuvši njegovo razmišljanje.

„Pa da, nisam više u odredu za zaštitu, ne jedem po hotelima i sad stvarno radim

nešto umesto da žuljam dupe u avionu deset sati."

Dolazio je ovde više od mesec dana i ćaskao s njom. Međutim, želeo je više od toga i pokušao je da smisli nešto što bi joj zadržalo pažnju. Iznenada je pogledao njene šake. „I koliko dugo sviraš klavir?"

„Šta?", iznenađeno je pitala Kejt.

„Prsti su ti nažuljani", primetio je. „Siguran znak sviranja na klaviru."

Pogledala je svoje šake. „Ili kucanja na tastaturi."

„Ne. Od tastature se nažuljaju samo jagodice prstiju. Dirke klavira udaraju celi gornji deo prsta. I to nije sve. Grizeš nokte do živca. Imaš ulegnuće na noktu levog palca, ožiljak na desnom kažiprstu i levi mali prst ti je malo kriv, verovatno si ga slomila kao mala."

Kejt se zagledala u svoje prste. „Šta si ti? Neki stručnjak za šake?"

„Takvi su ti svi tajni agenti. Proveo sam dobar deo života gledajući u šake u pedeset država i u nekoliko prekookeanskih zemalja."

„Zašto?"

„Zato što ljudi ubijaju rukama, Kejt."

„Oh."

Taman je hteo da kaže još nešto kad je grupa agenata FBI koja je završila smenu ušla u bar, probila se do šanka i počela glasno da naručuje. Aleks je, odguran ovim mnoštvom, uzeo svoje piće i seo sam za mali sto u uglu. Međutim, i dalje je posmatrao Kejt. Momci iz biroa su flertovali sa lepom šankericom, što je iznerviralo agenta Tajne službe.

Aleks je konačno obratio pažnju na televizor koji je bio pričvršćen za zid. Veliki broj posetilaca pažljivo je slušao reportera CNNa. Aleks je noseći čašu prišao bliže kako bi bolje čuo i video snimak konferencije za štampu koju je održao Karter Grej, prvi čovek nacionalne obaveštajne službe.

Grejeva pojava na prvi pogled je ulivala poverenje. Iako nije bio visok, izgledao je kao od brega odvaljen sa svojim kršnim ramenima, snažnim vratom i širokim licem. Nosio je naočare koje su mu davale profesionalan izgled, što nije bila samo fasada, on je bio proizvod najboljih škola u zemlji. A sve ono što nije saznao u školi naučio je tokom gotovo četiri decenije na terenu. Izgledao je kao čovek koga nije moguće zaplašiti niti uhvatiti nespregnog.

„U ruralnom delu jugozapadne Virdžinije nađena su tela trojice navodnih terorista koje je našao jedan farmer dok je tražio zalutalu kravu", izjavio je ozbiljnim tonom sekretar obaveštajne službe. Aleksu je bila smešna slika koju je ta izjava dočaravala, ali ozbiljno držanje Kartera Greja ugušilo je svaku želju za smejanjem.

„Forenzički nalazi navode na to da su ovi muškarci mrtvi najmanje nedelju dana, a možda i duže. Baza podataka Nacionalnog obaveštajnog centra* potvrdila je da je jedan od njih Muhamed al Zavahiri, za koga se veruje da je umešan u samoubilački bombaški napad na metro stanici Grand Central, a sumnja se i da je kontrolisao trgovinu drogom na Istočnoj obali. Drugi ubijeni je Adnan al Rimi, za koga se sumnja da je bio Zavahirijev operativac, dok je identitet trećeg muškarca još uvek nepoznat. Koristeći izvore NICA, FBI je uhapsio petoricu muškaraca osumnjičenih da su povezani sa Al Zavahirijem i zaplenio veliku količinu droge, novca i oružja.“

*Skrraćeno NIC National Intelligence Center. (Prim. prev.)

Grej je savršeno znao da igra tu vašingtonsku igru, pomislio je Aleks. Pobrinuo se da javnost sazna da najveće zasluge pripadaju NICu, ali nije propustio da istakne ulogu FBIja. Uspeh u Vašingtonu merio se budžetskim dolarima i dopunskom jurisdikcijom. Svaki birokrata koji bi to zanemario činio je na to svoju štetu, i to ogromnu. A svakoj agenciji su povremeno trebale usluge od srodnih organizacija. Grej se očigledno osigurao na svim poljima.

Grej je nastavio: „Jedan od najzanimljivijih aspekata dosadašnje istrage jeste to što je Al Zavahiri, čini se, ubio dvojicu svojih saradnika a onda izvršio samoubistvo, iako može da se ispostavi da je njegova smrt povezana s trgovinom drogom. Nezavisno od toga, verujemo da će ovaj najnoviji slučaj izazvati još jedan šok među terorističkim grupama u trenutku kada je očigledno da Sjedinjene Američke Države napreduju u borbi protiv terorizma“, zastao je pa objavio čvrstim glasom: „A sad vam predstavljam predsednika Sjedinjenih Američkih Država.“

Ove konferencije za štampu su uvek tako izgledale. Prvo bi Grej objavio činjenice neposrednim načinom izražavanja. A onda bi se harizmatični Džejms Brenan upustio u politički bejzbol govorom punim hiperbola koji nije ostavljao nimalo sumnje u to ko najbolje može da zaštiti zemlju.

Kad je Brenan počeo govor, Aleks je ponovo posvetlo pažnju šanku i ženi koja je stajala iza njega. Bio je svestan toga da žena kao Kejt Adams verovatno ima dvadesetoricu udvarača, od kojih su većina verovatno bolje prilike od njega. A verovatno je i znala šta on oseća prema njoj, dođavola, verovatno je to uvidela i pre njega samog.

Ispravio je ramena i doneo odluku. *Pa, nema nijednog razloga zašto ja ne bih bio jedan od dvadesetorice kojem će se posrećiti.*

Međutim, zaustavio se na pola puta. Jedan čovek je ušao i uputio se pravo k njoj. Po osmehu na njenom licu, Aleks je odmah shvatio da je ova osoba posebna. Ponovo je seo i nastavio da ih posmatra dok su išli ka zadnjem delu šanka gde su mogli na miru da razgovaraju. Čovek je bio malo niži od Aleksa, ali je bio mlađi, snažno građen i lep. Aleksovo uvežbano oko odmah je primetilo da nosi veoma skupu odeću. Verovatno je bio jedan od onih precenjenih korporativnih advokata ili lobista koji rade u Ulici K. Svaki put kad bi se Kejt osmehnula, Aleks bi osetio kao da mu je mesarski nož prošao pravo kroz lobanju.

Popio je piće i pošao ka vratima kad je čuo kako ga neko zove po imenu.

Okrenuo se i video da mu Kejt maše da dođe. Nerado je prišao.

„Alekse, ovo je Tom Hemingvej. Tome, Aleks Ford", upoznala ih je.

Kada su se rukovali, Hemingvejev stisak je bio takav da je Aleks, iako je bio veoma snažan, osetio bol u ruci. Pogledao je u ruku drugog muškarca, zapanjen debljinom njegovih prstiju i zglobova koji su izgledali kao čelični klinovi. Hemingvej je imao najsnažnije šake koje je tajni agent ikad video.

„Tajna služba", primetio je Hemingvej, pogledavši Aleksovu crvenu značku.

„A vi?", upitao je Aleks.

„Morao bih da vas ubijem ako vam kažem", odgovorio je Hemingvej sa znalačkim osmehom.

Aleks je jedva prikrio svoj prezir. „Imam drugare u CIA, DIA, NRO* i NSA. Iz koje ste agencije?"

*National Reconnaissance Office Nacionalni ured za izviđanje. (Prim. prev.)

„Ni u jednoj toliko poznatoj, Alekse", odgovorio je Hemingvej, osmehujući se.

Aleks je pogledao u Kejt. „Otkad Ministarstvo pravosuđa saraduje sa duhovitim tipovima kao što je on?"

Hemingvej je odgovorio: „Zapravo, moja agencija i Ministarstvo pravosuđa zajedno rade na jednom slučaju. Kejt je glavni savetnik, a ja sam posrednik."

„Siguran sam da niste mogli da dobijete boljeg saradnika od Kejt." Aleks je spustio svoju praznu čašu na šank. „Pa, vreme je da pođem."

„Vidimo se uskoro", rekla je Kejt brzo.

Aleks joj nije odgovorio. Okrenuo se prema Hemingveju. „Držite se, Tome. I nemojte da vam izleti šta radite za Ujka Sema. Ne bih voleo da vas uhapse zato što ste morali da ubijete nekog nesrećnika koji je postavio previše pitanja." Udaljio se. Očima na leđima, koje kao da su svi Tajni agenti imali, Aleks je osetio kako ga čovek strelja pogledom. Ali nije osećao Kejtin zabrinuti pogled koji ga je pratio sve dok nije izašao.

Dobro, pomislio je Aleks kad je izašao na hladni noćni vazduh, to je bio baš usran način da se završi prosečno usran dan. Odlučio je da prošeta i da pusti da mu martini s tri debele masline izjeda dušu. Šteta što nije popio još jedan.

raskrscama dok se vraćala u Belu kuću posle prijema za prikupljanje donacija. Zahvaljujući temeljnom radu prethodnice Tajne službe, američki predsednici nisu provodili nijedan zaludan trenutak u saobraćaju. Samo to je dovoljno da neki frustrirani vašingtonski vozači požele da uđu u trku za taj posao. Na putu natrag, Grej je podneo svom šefu dnevni izveštaj o svim značajnim obaveštajnim pitanjima. Brennan je na zadnjem sedištu „zveri“ pažljivo proučavao neke ankete, a Grej je gledao pravo ispred sebe razmišljajući, kao uvek, o deset stvari odjednom.

Konačno je Grej pogledao svog šefa: „Uz sve dužno poštovanje, gospodine, nećete promeniti rezultate ako proučavate ankete na svakih pet minuta. Kao predsednički kandidat, senator Dajson nije na vašem nivou. Glatko ćete pobediti na ovim izborima.“ Grej je diplomatski dodao: „Pored toga, imate luksuz da se usredsredite na druge stvari od suštinskog značaja.“

Brenan se nasmejao i sklonio rezultate anketa. „Kartere, vi ste genijalan čovek, ali očigledno niste političar. Trka nije dobijena sve dok nije prebrojan i poslednji glas. Ali ja sam svestan toga da velikim delom treba vama da zahvalim što trenutno vodim u ovoj trci.“

„Iskreno cenim što ste me podržali tokom svih mojih početnih teškoća.“

U stvari, Brennan je više puta razmišljao o tome da otpusti Greja u toku tog „teškog“ perioda, čega je Grej bio svestan. Međutim, iako Grej nikad nije bio dupeuvlaka, ako već mora povremeno da se uvlači nekome u dupe, onda zadnjica vođe slobodnog sveta i nije tako loš izbor.

„Da li ste na tragu još nekog Al Zavahirija?“

„Takvi slučajevi su veoma retki, gospodine predsedniče.“ Grej još nije bio siguran zašto se Al Zavahiri navodno tek tako pojavio. Direktor NICa želeo je da misli da je njegova strategija infiltriranja u terorističke organizacije i usvajanje drugih taktika kako bi ih okrenuli jedne protiv drugih konačno urodila plodom. Međutim, Grej je bio suviše sumnjičav čovek da bi odbacio druge mogućnosti.

„Pa, doneo nam je dobru medijsku pažnju.“

Kao što je uvek činio, Grej se savladao da ne kaže šta zaista misli o takvoj izjavi. Veteran špijunaže služio je pod raznim predsednicima i svi su bili slični Brenanu. Oni nisu u suštini bili loši ljudi. Međutim, imajući u vidu njihov visoki položaj, Grej je mislio da su više nego drugi ljudi skloni tome da prave greške. Verovao je da su oni u suštini sebična i egoistična bića stvorena i očeličena u žaru političke borbe. Svi predsednici mogli su da tvrde da to čine zbog opšteg dobra, zbog ostvarivanja pravog programa, zbog vođenja svoje političke partije, ali po Grejevom iskustvu sve se svodilo na mesto u Ovalnom kabinetu. Moć je najjači afrodizijak, a mesto predsednika Sjedinjenih Američkih Država predstavljalo je najmoćniji afrodizijak na svetu, u odnosu na to heroin je imao dejstvo kao placebo.

Međutim, ako bi Brennan noćas umro, odgovarajući potpredsednik odmah bi zauzeo njegovo mesto i ništa se ne bi promenilo u načinu vođenja zemlje. Po Grejevom mišljenju, ako bi Brennan izgubio na izborima, njegov protivnik bi se

jednostavno uselio u Belu kuću a Amerika ne bi ni primetila razliku. Direktor NICA znao je da predsednici nisu nezamenljivi, iako misle da jesu.

„Budite bez brige, gospodine predsedniče, saznaćete za nove Al Zawahirije istog trenutka kad i ja.“

Brenan je bio suviše prepreden političar da potpuno poveruje u takvu izjavu. U Vašingtonu je postala tradicija da direktori obaveštajne službe ne pričaju sve predsedniku. Ali Brenan je dao veoma popularnom Greju određene ruke u obavljanju svog posla. Osim toga, Karter Grej je špijun, a špijuni uvek nešto kriju. Izgleda da im je bilo u prirodi da svoja saznanja čuvaju za sebe. Kao da su mislili da će nestati ako sve otkriju.

„Idite na spavanje, Kartere, videćemo se sutra“, rekao mu je predsednik pre nego što je izašao iz „zveri“.

Brenanova pratnja izašla je iz ostalih automobila. Predsednikovi savetnici i menadžeri bili su ozlojeđeni što je Brenan odlučio da se vozi sam sa Grejem do prijema i natrag. Bila je to koska bačena Greju zbog uspešnog hvatanja Al Zawahirijeve grupe, ali i predsednik je imao koristi od toga. Na prijemu je Grej zaplašio bogate zvanice svojim uzbudljivim pričama o terorizmu tako da su posegnuli za svojim debelim čekovnim knjižicama. Gomila u smokinzima ispljunula je milion dolara za Brenanovu političku partiju. To je svakako bilo vredno vožnje u četiri oka u „zveri“.

Greja su nekoliko trenutaka kasnije brzo odvezli iz Bele kuće. Ne obazirući se na savet predsednika, Karter Grej nije imao nameru da ode u krevet i četrdeset pet minuta kasnije ušao je u sedište Nacionalnog obaveštajnog centra u okrugu Loudon, u Virdžiniji. Ovaj kompleks bio je podjednako dobro obezbeđen kao NSA u Merilendu. Dve vojne čete, ukupno četiri stotine vojnika, bile su zadužene za obezbeđivanje spoljašnosti. Međutim, niko od njih nije imao neophodno odobrenje da kroči u bilo koju od zgrada osim u slučaju katastrofe. Glavna zgrada izgledala je kao da je sva u staklu s veličanstvenim pogledom na krajolike Virdžinije. Ali nije bilo nijednog prozora na zgradi. Iza staklenih okana, betonski zidovi debeli poput bunkerskih, obloženi specijalnim materijalom, sprečavali su ljudske i elektronske oči da provire unutra.

Više od tri hiljade ljudi opremljenih najsavremenijom tehnologijom danonoćno je radilo da osigura bezbednost Amerike, dok su druge obaveštajne agencije neprestano prosleđivale podatke NICu.

Nakon što su obaveštajne agencije podbacile u vezi sa terorističkim napadom 11. septembra i posle katastrofe CIA povodom oružja za masovno uništavanje, mnogi zvaničnici u Americi su se pitali da li je „američka obaveštajna služba“ oksimoron. Vladini pokušaji reforme nisu doneli nikakav napredak i zapravo su uneli veću zbrku u trenutku kad su jasnoća i usredsređivanje u obaveštajnom sektoru predstavljali nacionalne ciljeve. Nacionalni kontrateroristički centar čiji je direktor podnosio izveštaje predsedniku i sasvim novi obaveštajni odred u FBIju dodati su ionako brojnim kontraobaveštajnim službama koje su i dalje uglavnom

odbijale da sarađuju jedna s drugom.

Bar u Grejevoj glavi, razum je odneo prevagu i sve ove bespotrebne karike ukinute su u korist jednog nacionalnog obaveštajnog direktora sa svojim agencijskim osobljem, operacionim centrom i, što je bilo najvažnije, budžetom i operativnom kontrolom nad svim drugim obaveštajnim agencijama. U špijunskim krugovima postoji stara poslovice da vas analitičari guraju u političku borbu, a tajni operativci vas smeštaju u zatvor. Grej je želeo da osigura da, u slučaju da njegova karijera krene nizbrdo, samo on bude odgovoran za sopstveni odlazak sa scene.

Grej je ušao u glavnu zgradu, prošao kroz biometrijski proces identifikacije i odveo se liftom do poslednjeg sprata.

Prostorija je bila mala i dobro osvetljena. Ušao je, seo za sto i stavio slušalice na uši. U prostoriji su bile još četiri osobe. Na jednom zidu se nalazio veliki ekran, a na stolu ispred Greja nalazio se dosije s imenom Salem Al-Omari. Napamet je znao sadržaj dosijea.

„Kasno je, hajde da počnemo“, rekao je Grej. Svetlo se prigušilo, a na ekranu su videli muškarca koji je sedeo na stolici u sredini sobe. Bio je odeven u plave dronjke, a ruke i noge mu nisu bile vezane. Crte lica otkrivale su da potiče sa Bliskog istoka, oči su mu bile uznemirene ali prkosne. Svi su oni prkosni, otkrio je Grej. Kad bi video čoveka poput Al-Omarija, Grej nije mogao a da ne pomisli na nekog lika iz romana Dostojevskog, ljude odbačene od društva, prepuštene crnim mislima, koji kuju zavere i metodično posežu za oružjem anarhije. Bilo je to lice fanatika, nekoga ko je opsednut poremećenim zlom. Bila je to ista ona vrsta čoveka koji je ubio dve osobe koje je Grej voleo najviše na svetu.

Iako je Al-Omari bio hiljade kilometara daleko u ustanovi za koju su malobrojni znali da postoji, slika i zvuk bili su kristalno jasni zahvaljujući satelitskoj vezi.

Kroz mikrofon je postavio Al-Omariju pitanje na engleskom. Čovek je odmah odgovorio na arapskom i pobednički se osmehnuo.

Grej je odvratio na tečnom arapskom: „Gospodine Al-Omari, tečno govorim arapski i zapravo se bolje sporazumevam na njemu od vas. Znam da ste godinama živeli u Engleskoj i da bolje pričate engleski od arapskog. Predlažem da razgovaramo na tom jeziku kako bismo izbegli bilo kakve nesporazume.“

Osmeh Al-Omarija je nestao i on se uspravio u stolici.

Grej mu je izneo svoju ponudu. Al-Omari treba da postane špijun Sjedinjenih Američkih Država i da se infiltrira u jednu od najopasnijih terorističkih organizacija koje deluju na Bliskom istoku. Čovek je to odmah odbio. Grej je navaljivao, ali Al-Omari ga je ponovo odbio i dodao: „Nemam pojma o čemu pričate.“

„Po podacima Stejt departmenta, trenutno postoji devedeset tri terorističke organizacije, od kojih većina potiče sa Bliskog istoka“, odgovorio je Grej. „Tvoje članstvo je potvrđeno u najmanje tri organizacije. Pored toga, kod tebe su otkriveni falsifikovani pasoši, planovi konstrukcije mosta Vudro Vilson i materijal za

pravljenje bombi. Tako da ćeš morati da počneš da radiš za nas, ili će postati veoma neprijatno."

Al-Omari se osmehnuo i nagnuo se prema kameri. „Pre nekoliko godina u Jordanu su me ispitivali vaša CIA, vaša vojska, vaš FBI, vaši takozvani Tigrovi. Poslali su žene u donjem vešu u moju ćeliju. One su brisale svoju menstrualnu krv o mene, ili su bar govorile da je to menstrualna krv, tako da sam bio nečist i nisam mogao da se molim. Trljale su svoja tela uz mene i nudile mi seks u zamenu za informacije. Nisam pristao i tukli su me posle toga." Naslonio se na stolicu. „Pretili su mi silovanjem i rekli da ću od toga dobiti sidu i umreti. Nisam mario. Pravi Muhamedovi sledbenici ne boje se smrti poput vas hrišćana. To je vaša najveća slabost koja će vas dovesti do potpunog uništenja. Islam će pobediti. Tako je zapisano u Kuranu. Islam će vladati svetom."

„Ne, to *nije* zapisano u Kuranu", odgovorio je Grej. „Ni u jednoj od sto četrnaest sura. Niti je dominacija svetom pomenuta u Muhamedovim propovedima."

„Pročitali ste *Hadis*'", Al-Omari je zapanjeno upitao, misleći na kazivanja o životu proroka Muhameda i njegove propovedi koje su prvi muslimani skupili.

„I pročitao sam Kuran na arapskom. Nažalost, zapadni naučnici nikad nisu uspeali lepo da ga prevedu. Tako da bi, gospodine Al-Omari, trebalo da znate da je islam zapravo miroljubiva, tolerantna religija, iako jeste veroispovest koja odobrava odlučnu odbranu. To je razumljivo s obzirom da su neke „civilizovane" kulture pokušavale da preobrate muslimane još od vremena krstaških ratova, prvo mačem a zatim puškom. Ali Hadis kaže da nedužne žene i deca moraju da budu pošteđeni čak i u džihadu."

„Kao da je iko od vas nedužan", uzvratio je Al-Omari. „Ceo islamski svet mora da se bori protiv onih koji žele da nas ugnjetavaju."

„Islam predstavlja jednu petinu svetske populacije i sve veći broj vaše braće veruje u slobodu govora i štampe, kao i u jednakost pred zakonom. Više od polovine muslimana u svetu ima demokratske vlade. Znam da ste obučavani u medresi u Avganistanu i da je vaše poznavanje Kurana svedeno na ono što ste učili napamet, tako da ću vam oprostiti vaše nepoznavanje te problematike." Grej nije pomenuo da je Al-Omarijeva obuka u medresi uključivala rukovanje automatskim oružjem i borbu u svetim ratovima, zbog čega je takav centar za obuku stekao dvosmislen naziv, islamski Vest Point.

Grej je nastavio: „Želeli ste da postanete šahid, ali niste imali ni hrabrost ni revnost za bombaša samoubicu, niti ste imali kičmu i instinkte za mudžahedina."

„Videćete da li sam dovoljno hrabar da umrem za islam."

„Neću imati nikakve koristi od vaše smrti. Želim da radite za mene."

„Idite dođavola!"

„Možemo ovo uraditi na lakši ili na teži način", zaključio je Grej i pogledao na sat. Bio je na nogama već trideset sati. „A postoji mnogo načina da se stigne u

dženet."

Al-Omari se nagnuo napred. „Otići ću u raj na svoj način", odbrusio je uz podrugljiv osmeh.

„Imate ženu i decu koji žive u Engleskoj", primetio je Grej.

Al-Omari je prekrstio ruke preko grudi i poprimio ledeni izraz. „Kopilad poput vas dobro će nam poslužiti u sledećem životu."

„Sina i ćerku", nastavio je Grej kao da nije čuo muškarčev odgovor. „Shvatam da vas sudbina žena ne zanima previše. Međutim, dečak..."

„Moj sin će rado umreti..."

Grej ga je prekinuo odlučnim tonom. „Neću da ubijem vašeg sina. Imam drugačije planove za njega. Tek je napunio osamnaest meseci?"

Zabrinutost se videla na Al-Omarijevom licu. „Kako ste to saznali?"

„Odgajićete ga u muslimanskoj veri?"

Al-Omari nije odgovorio, samo je gledao u kameru.

Grej je nastavio: „Ako ne pristanete da saradujete s nama, uzeću vašeg sina od majke i usvojiće ga bračni par pun ljubavi koji će ga odgajiti kao sopstvenog sina." Grej je zastao da bi naglasio sledeće reči. „Amerikanci će ga odgajiti kao hrišćanina u Americi. Ili neće. Zavisi od vas."

Al-Omari je bio toliko zaprepašćen da je ustao iz stolice i posrnuo prema kameri. Pojavile su se ruke koje su ga ponovo posadile na stolicu.

Ono što je zatim izgovorio bilo je na arapskom, ali ipak je bilo jasno šta govori. Pošto nije mogao da savlada svoj bes, morali su da ga fizički zaustave dok je nastavio da preti. Na kraju su mu zalepili lepljivu traku na usta.

Grej je odgurnuo njegov dosije. „Proteklih nekoliko godina ljudi poput vas ubili su 7816 Amerikanaca. Sva ta ubistva desila su se na američkom tlu. Ako računamo prekookeanske napade, broj ubijenih iznosi gotovo deset hiljada. Neke od tih žrtava bila su deca kojoj nije pružena mogućnost da odrastu u bilo kojoj veroispovesti. Dajem vam dvadeset četiri sata da donesete odluku. Zamoliću vas da pažljivo razmislite. Ako saradujete s nama, vi i vaša porodica živećete u miru. Međutim, ako odlučite da ne saradujete s nama..." Grej je klimnuo muškarcu pored sebe i ekran je postao crn.

Grej je pogledao preostalih šest dosijea pred sobom. Četiri su pripadala ljudima sa Bliskog istoka poput Al-Omarija. Peti muškarac bio je neonacista u Arkanzasu, a šesti, Kim Fong, bio je član grupe iz jugoistočne Azije koja je bila povezana s terorističkim organizacijama sa Bliskog istoka. Ovi ljudi bili su „zatvoreniciduhovi" u nezvaničnoj nomenklaturi. Niko, osim Greja i nekolicine ljudi iz NICa, nije znao da su u pritvoru. Kao CIA, i NIC je zadržao tajne paramilitarne odrede u kritičnim mestima u celom svetu. Jedan od njihovih zadataka bio je da zarobe sve one za koje

se pretpostavljalo da su neprijatelji Amerike i da se postaraju da ne dobiju suđenje na koje su imali pravo.

Grej će izneti slične ponude svim zatvorenicimaduhovima, iako će se podsticaji razlikovati u zavisnosti od obaveštenja koje je Grej prikupio o njima. Novac je često bio dobar mamac. Bogati ljudi retko dižu u vazduh sebe i druge zbog religioznih ili nekih drugih uverenja. Međutim, često su manipulisali drugim ljudima da to učine umesto njih. Grej će imati sreće ako polovina bude prihvatila njegovu ponudu i rado bi se opkladio na tu kvotu.

Grej je izašao iz sedišta NICa posle sat vremena. Samo je skinhed pristao na saradnju, nesumnjivo podstaknut Grejevom pretnjom da će ga izručiti radikalnoj nasilnoj antinacističkoj grupi stacioniranoj u Južnoj Americi ako ne bude pristao da sarađuje. Ako se to izuzme, noć je bila razočaravajuća.

Dok je hodao ka svojim kolima, Grej je razmišljao o situaciji sa kojom se suočio. Nasilje je izbijalo na obe strane i što je jedna strana jače napadala, druga je pokušavala snažnije da uzvratu udarac. Koristeći samo deo svog nuklearnog naoružanja, Sjedinjene Američke Države mogle bi da zbrišu s lica zemlje ceo Bliski istok i da u trenutku pretvore sve u paru, zajedno s oba sveta mesta dve najveće svetske religije. Osim tog nezamislivog scenarija, Grej nije video nijedno drugo efikasno rešenje. Ovo nije bio rat profesionalno opremljenih bataljona protiv ulične rulje u turbanima naoružane puškama i ručnim bacačima raketa. A u pitanju nije bila samo razlika u religijama. Bila je to borba dva načina razmišljanja o tome kako ljudi treba da vode svoj život, borba u kojoj su se politički, društveni i kulturološki aspekti stopili u veoma složen mozaik čovečanstva pod ogromnim stresom. Grej bi se povremeno ponizno zapitao da li bi taj rat trebalo da vode psihijatri i savetnici umesto vojnika i špijuna. Ali samo je mogao da se svakog jutra probudi i ode na posao.

Grej se naslonio na izlizano kožno sedište Sabarbana dok su naoružani stražari oko njega budno motrili. Zatvorio je oči na petnaestak minuta dok nije osetio da vozilo usporava. Onda je usledilo poznato tandrkanje kad je povorka automobila skrenula na prilaz od šljunka koji je vodio do Grejeve skromne kuće. Bila je podjednako dobro čuvana kao stanovi potpredsednika kod opservatorije ratne mornarice. Predsednik Brennan nije želeo da se išta desi prvom čoveku obaveštajne službe.

Grej je živeo sam ali ne zato što je to želeo. Ušao je, častio sebe jednim pivom kako bi se opustio i onda se popeo na sprat da odspava nekoliko sati. Njegova navika pred spavanje bila je da uzme dve fotografije sa kamina preko puta kreveta. Na prvoj se nalazila njegova žena Barbara, s kojom je proveo najveći deo svog života. Na drugoj fotografiji bila je njihova ćerka jedinica Margaret, ili Megi, kako su je svi zvali. *Zvali*. Nikada se nije navikao na to da svoju porodicu pominje u prošlom vremenu. Ali kako drugačije može neko da pominje mrtve i sahranjene? Poljubio je obe fotografije i vratio ih na mesto.

Kad je legao u krevet, užasna i teška depresija trajala je oko pola sata, manje nego obično, a onda je Karter Grej iscrpljen zaspao. Probudiće se za pet sati i

ponovo se upustiti u jedinu borbu koju je sad smatrao vrednom.

7

POGLAVLJE

Aleks Ford je te večeri šetao prema istoku i uskoro se obreo na poznatom terenu: Avenija Pensilvanija 1600. Prostor između Bele kuće i parka Lafajet bio je ispunjen brestovima i pokretnim stubićima za vezivanje brodova, između kojih su se nalazile stražarske kućice, kamuflirane tako da ne štrče poput zatvorskih puškarnica. Međutim, ovde je naglasak bio, i uvek će biti, na bezbednosti, bez obzira koliko novog drveća ili lepog cveća zasadili.

„Hej, Alekse“, rekao je čovek u odelu koji je izašao na prednju kapiju.

„Vraćáš se ili ideš na dužnost, Bobi?“

Bobi se osmehnuo. „Da li vidiš da mi mikrofon viri iz dupeta? Idem kući kod ženice i dece, ukoliko se nisu odselili i zaboravili da mi to kažu, što i nije nemoguće s obzirom da nikad nisam tamo. Šta tebe dovodi ovamo?“

Aleks je slegnuo ramenima. „Znaš, kad jednom prihvatiš dužnost obezbeđivanja predsednika Amerike, ne možeš da je se otreseš.“

„Tačno! Brojim dane kad ću moći da viđam svoju porodicu više od jedanput godišnje.“

„Ti si u odredu koji prati kampanju?“

Bobi je klimnuo glavom. „Polazimo prekosutra da bi se još malo rukovali i održali još nekoliko govora od Ajove do Misisipija. Zbog osoblja koje prati kampanju, imamo manjak ljudstva i morali smo da pozovemo neke agente iz vašingtonske terenske kancelarije na rotacije od dvadeset jednog dana da čuvaju porodice predsednika i potpredsednika.“

„Znam. Hodnici na poslu su ispražnjeni.“

„Brenan je večeras pravio prijem za prikupljanje donacija. Ljubljenje guzica u zamenu za dolare. Srećom sam ostao ovde.“

„Da, blago tebi.“

Bobi se nasmejao. „Ne znam da li si čuo da su promenili ime njegovog rodnog grada u Pensilvaniji u Brenan. Otići će tamo tokom kampanje da prisustvuje svečanom proglašenju. Kakav ego trip.“ Bobi mu se približio i nastavio tihim glasom. „Nije loš čovek. Dođavola, glasao sam za njega. Ali namazan je taj. Neke od stvari koje je uradio sa strane...“

„Nije prvi.“

„Da javnost zna ono što mi znamo, a?“

Aleks je nastavio šetnju i pogledao park Lafajet gde su bili smešteni „demonstranti Bele kuće“, kako su ih zvali Aleks i drugi tajni agenti. Uvek su ga privlačili ti natpisi, šatori i čudni ljudi. Ranije ih je bilo više a složeni natpisi nalazili su se svuda. Ali pre jedanaestog septembra sprovedena je energična akcija preuređenja prostora pred Belom kućom, što je poslužilo kao dobro opravdanje da se ti ljudi udalje. Ali čak i oni bez moći imali su svoja prava u Americi tako da se nekolicina obratila Društvu za zaštitu ljudskih prava i tražila od suda da im dozvoli da se vrati. Vrhovni sud je konačno presudio u njihovu korist. Međutim, samo dvoje demonstranata odlučilo je da se vrati.

Dok je radio u Beloj kući, Aleks je upoznao neke od njih. Većina je bila osvedočeno poremećena i zbog toga je Tajna služba budno motrila na njih. Sećao se jednog čoveka koji se oblačio samo u kravate tako što ih je strateški vezivao po telu. Ali nisu svi bili kandidati za ludnicu, uključujući muškarca kojeg je došao da poseti.

Aleks je stao ispred jednog šatora i povikao: „Olivere? Ja sam, Aleks Ford. Da li si tu?“

„On tu nije“, odgovorio je prezrivi ženski glas.

Aleks je pogledao ženu koja mu je prišla, s kartonskom šoljom kafe u ruci. „Kako ste, Adelfija?“

„Doktori nemoralno ubijaju bebe u čitavoj zemlji, tako sam.“

Ova žena je zaista bila vatrena, pomislio je Aleks. Njena strastvenost možda je bila prejaka, ali Aleks ju je ipak poštovao zato što je uopšte poseduje.

„Da, tako sam čuo.“ Zastao je iz poštovanja. „Ovaj, gde je Oliver?“

„Kažem ti, nije tu. On je morao negde da ide.“

„Gde?“, Aleks je znao gde žive i Stoun i Adelfija, ali nije to želeo da joj kaže. Znao je da je Adelfija dovoljno paranoična.

„Nisam ja njegov čuvar.“ Okrenula mu je leđa.

Aleks se osmehnuo. Dok je bio u odredu za zaštitu predsednika, uvek je sumnjao da se ovoj gospođi dopada gospodin Stoun. Većina agenata koja je poznavala Olivera Stouna otpisala ga je kao bezopasnog ludaka koji je iz nekog glupog razloga uzeo ime poznatog filmskog reditelja. Međutim, Aleks je imao vremena da ga upozna i otkrio je da je Stoun obrazovan, promišljen i da se bolje razume u političku i ekonomsku složenost sveta od nekih koji su radili preko puta ulice. Zanimljivo je da je do najsitnijih pojedinosti znao sve o svim zaverama ikada otkrivenim. Neki od agenata zbog toga su ga zvali King Kon.* A Stoun je i sjajno igrao šah.

* Kralj zavera. (Prim. prev.)

Aleks je povikao za Adelfijom: „Ako vidite Olivera, recite mu da ga je tražio agent Ford, sećate me se, zar ne?“ Adelfija ničim nije pokazala da ga je čula, takva je

ona bila.

Peške se uputio ka svom automobilu. Usput je prošao pored nečega što ga je nateralo da se zaustavi. Na suprotnom uglu, dva muškarca, crnac i belac, petljali su oko bankomata koji se nalazio između dve zgrade. Bili su u kombinezonima, a na leđima im je bilo odštampano „Servis“. Njihov kombi bio je parkiran na trotoaru. Sa strane je bilo ispisano ime firme i broj telefona.

Aleks se sakrio u senku, izvadio mobilni telefon i pozvao broj s kombija. Zvanična snimljena poruka počela je da deklamuje radno vreme firme i druge pojedinosti. Aleks je brzo pogledao u kombi, a zatim izvadio svoju značku tajnog agenta i prišao muškarcima.

„Hej, momci, vi servisirate tu mašinu?“

Nizak muškarac je pogledao u značku pa klimnuo glavom. „Da. Blago nama.“

Aleks je pogledao bankomat i njegovo iskusno oko videlo je ono što je mislio da će ugledati. „Nadam se da ste članovi sindikata.“

„Ponosni članovi Lokalnog 453“, odgovorio je niži muškarac i nasmejao se. „Bar ćemo dobiti dvostruke nadnice za ovo sranje.“

Okej, evo nas opet.

Aleks je izvadio pištolj i uperio ga u njih. „Otvorite mašinu.“

Crnac je iznervirano pitao: „Vi ste iz Tajne službe, šta vas briga za bankomate?“

„Mada ne moram ništa da vam objašnjavani, Tajna služba je prvobitno osnovana kako bi se zaštitila zvanična valuta Sjedinjenih Američkih Država.“ Aleks je uperio pištolj pravo u glavu crnca. „Otvori ga!“

Unutar bankomata nalazilo se stotinak kreditnih kartica.

Aleks im je pročitao prava, a onda im je stavio lisice. Zatim je pozvao policiju. Dok su čekali, crnac ga je pogledao.

„Ovo radimo već duže vreme i nismo imali nikakve probleme. Kako ste, dođavola, otkrili?“

„Na otvoru za karticu postoji čitač. On čita PIN kod tako da vi možete da klonirate kartice. Osim toga, banke su jeftine. Tako da nema šanse da će neka od njih da plati sindikalcima dvostruke nadnice da usred noći odšlepuju tu mašinu i odvezu je na servis.“

Kad je policija preuzela onu dvojicu, Aleks je odšetao do svojih kola. Čak i posle ovog uspešnog iako neočekivanog hapšenja, on je mislio samo na Kejt Adams, koja se borila za pravdu preko dana, a noću pravila koktele i izgleda bila veoma bliska s Tomom Hemingvejom sa velikim zglobovima, agentom nepoznate supertajne agencije.

Aleksu je preostalo jedino da se nada da će sutrašnji dan biti bolji.

POGLAVLJE

Stoun, Milton, Ruben i Kejleb hodali su glavnom stazom Ostrva „Teodor Ruzvelt“, memorijalnog centra od devedeset jutara posvećenog bivšem predsedniku, Tvrdom igraču, koje se nalazilo usred reke Potomak. Ubrzo su stigli do čistine gde se uzdizao veliki spomenik Tedija Ruzvelta s podignutom desnom rukom, kao da se upravo sprema da ponovo izgovori predsedničku zakletvu gotovo devedeset godina posle svoje smrti. Predeo je bio popločan ciglom, dva kamena mosta prelazila su iznad veštačkih kanala i dve velike fontane nalazile su se s obe strane spomenika.

Oliver Stoun seo je prekrštenih nogu ispred kipa, a ostali su mu se pridružili. Stoun je bio veliki obožavalac Teodora Ruzvelta, i to je bio razlog što su ovde iako protivzakonito, zato što je ostrvo bilo zatvoreno za javnost po mraku. Ozbiljnim glasom rekao je: „Redovan sastanak Kluba kamila zvanično je otvoren. Kako nema zvaničnog dnevnog reda, predlažem da raspravimo zapažanja sa prošlog sastanka i onda usvojimo nove zadatke. Slažete li se?“

„Usvajam predlog“, mehanički je odgovorio Ruben.

„Svi koji se slažu neka se izjasne“, dodao je Stoun.

Svi su usvojili predlog i Stoun je otvorio svesku koju je izvadio iz ruksaka. Ruben je izvukao izgužvane papire iz džepa, dok je Milton izvadio svoj laptop i bočicu sa antibakterijskim losionom i temeljno oprao ruke. Stoun je uz pomoć male baterijske lampe gledao svoje beleške, a Ruben je čitao uz lelujavi plamen upaljene cigarete.

„Brenan je izašao noćas“, obavestio ih je Stoun. „Karter Grej je bio s njim.“

„Ta dvojica kao da su sijamski blizanci“, vatreno je primetio Ruben.

„Kao Edgar Huver i Klajd Tolson“, našalio se Kejleb i skinuo polucilindar.

„Mene pre podsećaju na Lenjina i Trockog“, zarežao je Ruben.

„Dakle, ti ne veruješ Greju?“, upitao ga je Stoun.

„Kako možeš da veruješ govнару koji uživa u tome da ga nazivaju carem?“, odvratio je Ruben. „A za Brenana mogu samo da kažem da treba da zahvali svojoj srećnoj zvezdi na teroristima zato što bi se njegova guzica našla na Birou za nezaposlene da nije njih.“

„Ponovo čitamo novine, zar ne?“, rekao je Stoun glasom kao da ga ovo zabavlja.

„Novine me uveseljavaju, kao i sve ostale.“

Stoun je izgledao zamišljeno. „Džejms Brenan je nadareni političar i veoma je pametan. A povrh toga, ima moć da ubedi ljude da mu veruju. Ali ipak, mračna zver se krije u njemu. Njegov dnevni red nije dostupan javnosti.“

Ruben ga je pažljivo pogledao. „Čini mi se da više opisuješ Kartera Greja nego predsednika.“

Milton ih je uzbuđeno prekinuo. „Prikupio sam podatke o više zavera globalnih razmera koje nijedna medijska kuća nije prenela.“

Ruben je bacio pogled na svoje beleške. „A ja sam lično u tri navrata video da je trenutni portparol Bele kuće prevario svoju veoma privlačnu ženu.“

„Lično?“, upitao je Kejleb sumnjičavo gledajući svog prijatelja.

Ruben je zarežao. „Dvojica mojih bliskih poznanika imaju razna saznanja i obaveštavaju me. Očigledno je da, uprkos nevoljama u koje su zapali neki njegovi švalerski prethodnici, naš cenjeni kongresmen nastavlja da kavaljerski gura svoju pišu tamo gde ne treba.“ Mahnuo je papirima. „Sve je ovde.“

„Koji bliski poznanici?“, navaljivao je Kejleb.

„Izvori na visokim položajima koji žele da ostanu anonimni, ako baš moraš da znaš“, odbrusio je Ruben dok je gurao svoja navodna bludna otkrića natrag u džep.

Milton ih je nestrpljivo prekinuo. „Da, ali pustite me da vam ispričam svoje teorije.“ Proveo je narednih dvadeset minuta pričajući im sa oduševljenjem o teorijskim vezama Severne Koreje i Velike Britanije u cilju širenja terorizma širom sveta, kao i o mogućem napadu tajnog društva iz Jemena na evro i jen koje sponzoriše jedan visoki dostojanstvenik kraljevske porodice iz Saudijske Arabije.

„Mislim da su ove činjenice od velikog značaja za svetsku apokalipsu koja je sigurno na pomolu“, zaključio je Milton.

Ostali članovi Kluba kamila delovali su donekle poraženo. Bila je to uobičajena reakcija na Miltonove zamršene govore.

Konačno je Ruben rekao: „Da, ali taj savez Severne Koreje i Velike Britanije deluje mi preterano, zar se tebi ne čini tako, Miltone? Hoću da kažem da prokleti Korejci nemaju nimalo smisla za humor, a što god da zameraš Englezima, mora se priznati da su veoma duhoviti.“

Stoun je pogledao Kejleba. „Nešto zanimljivo kod tebe?“

Kejleb je razmislio jedan trenutak. „Pa, svi smo se prepali kad nismo mogli da nađemo našu holandsku Bibliju.“

Svi su ga posmatrali sa očekivanjem.

Kejleb je objasnio: „Našu holandsku Bibliju! Ima rukom radene ilustracije Romejna de Hoha. Smatra se da je on najznačajniji holandski ilustrator kasnog sedamnaestog i ranog osamnaestog veka. Ali ispostavilo se da je sve u redu. Bila je tamo sve vreme, posredi je bila samo administrativna greška.“

„Hvala bogu“, rekao je Ruben ironično. „Ne bismo voleli da zbog De Hoha neko nastrada.“

Razočaran, Stoun se okrenuo prema Rubenu. „Osim tvog bludnog kongresmena, imaš li nešto što je zaista značajno?"

Ruben je slegnuo ramenima. „Odavno sam ispao iz igre, Oliveru. Ljudi su me zaboravili."

„Zašto se onda ne bismo usredsredili na nešto konkretno?"

Ostali muškarci su ga radozno pogledali.

Stoun je duboko udahnuo. Već toliko rođendana nije proslavio da je stvarno morao da razmisli koliko ima godina. *Šezdeset i jednu*, rekao je u sebi. *Imam šezdeset i jednu godinu*. On je odavno osnovao Klub kamila s ciljem da pažljivo ispituju moćnike i da izazovu reakciju javnosti kad im se učini da je nešto pošlo naopako, što se često dešavalo. Bdeo je ispred Avenije Pensilvanija 1600, posmatrao, zapisivao zapažanja i borio se za stvari koje očigledno ljudima više nisu bile važne, stvari poput istine i odgovornosti.

Zapitao se da li je ovo vredno toga.

Naglas je rekao: „Da li ste primetili šta se događa u ovoj zemlji?" Gledao je u svoje prijatelje, koji mu nisu odgovorili. „Možda su uspeali da nas ubede da smo bolje obezbeđeni. Ali to što smo sigurniji ne znači da smo slobodniji."

„Nekada moramo da se odrekemo slobode zbog sigurnosti, Oliveru", rekao je Kejleb petljajući oko svog teškog sata. „Ni meni se to ne dopada, ali nemamo izbora."

„Izbor je da ne živimo u strahu", odgovorio je Stoun. „Naročito u strahu od preuveličane opasnosti. Ljudi poput Kartera Greja veoma su vešti u stvaranju takve atmosfere."

„Pa, prve godine Grejevog mandata svi su mislili da će pobeći navratnanos, ali nekako je uspeo da preokrene situaciju u svoju korist", priznao je nerado Ruben.

„O tome i pričam", odbrusio je Stoun. „Ne verujem da je iko toliko dobar ili da ima toliko sreće." Zastao je, očigledno pažljivo birajući reči. „Mislim da je Karter Grej loš za budućnost ove zemlje. Predlažem da razmotrimo mogućnosti koje mogu da se preduzmu."

Njegova tri prijatelja samo su buljila u njega. Konačno je Kejleb došao do glasa.

„Ovaj, na šta tačno ciljaš, Oliveru?"

„Ciljam na ovo: šta može Klub kamila da uradi kako bi se Karter Grej svrgnuo sa mesta sekretara obaveštajne službe?"

„Želiš da mi svrgnemo Kartera Greja!", uzviknuo je Kejleb.

„Oh, dobro je", dodao je Ruben glumeći lažno olakšanje. „Zato što sam pomislio da misliš na nešto teško."

„Postoje brojni primeri iz istorije da su ljudi bez ikakvog uticaja svrgli

moćniike", istakao je Stoun.

„Da, ali u stvarnom životu Golijat prebije Davida u devet od deset slučajeva", odgovorio je Ruben mrgodno.

Stoun je rekao: „U čemu je onda svrha ovog kluba? Sastajemo se jednom nedeljno i upoređujemo beleške, zapažanja i teorije. Zbog čega?"

Kejleb je odgovorio: „Pa, uradili smo nekoliko korisnih stvari. Iako nikada nismo primili priznanje za to. Mi smo pomogli da se otkrije istina o skandalu u Pentagonu. I to na osnovu odlomaka razgovora koje je čuo pomoćnik glavnog kuvara i preneo ti. A nemoj da zaboraviš na krticu u NSA, čoveka koji je prepravljao prepisane fajlove. Pa ono izvrđavanje u DIA na koje je Ruben naleteo."

„Sve se to odavno desilo",odgovorio je Stoun. „Tako da ću ponovo postaviti pitanje, koja je svrha ovog kluba sada?"

Ruben je rekao: „Pa, možda je postao kao toliki drugi klubovi, samo što nema prostorije, osveženja ili uživanje u ženskom društvu. Ali šta možeš da očekuješ kad ne plaćamo članarinu?", dodao je, kezeći se.

Pre nego što je Stoun stigao da odgovori, sva četvorica okrenuše glavu u pravcu zvuka koji se čuo iz šumarka. Stoun je odmah stavio prst prejko usta i počeo da osluškuje. Ponovo se čuo zvu,: motor čamca koji kao da je bio odmah kraj ostrva. Svi su uzeli svoje rančeve i tiho se povukli u obližnje grmlje.

9

POGLAVLJE

Oliver Stoun je sklonio jednu grančicu i provirio kroz mali prorez na popločan deo ispred Ruzveltovog spomenika. Njegovi prijatelji takođe su pažljivo gledali šta se događa nedaleko od njih.

Dva muškarca su se pojavila na šljunkovitoj stazi noseći nešto na plastičnoj ciradi. Jedan je bio visok, vitak i plav, dok je drugi bio nizak, puniji i tamne kose. Kad su položili ciradu na zemlju, Stoun je video da nose vezanog muškarca. Izvukli su plastiku ispod njega i onda pregledali okolinu baterijskim lampama, deo po deo. Srećom, čim je video kako se baterijske lampe pomaljaju iz džepova, Stoun je pokazao svojim prijateljima da čučnu iza grmlja tako da im svetlost ne obasja lica.

Uverivši se da su sami, muškarci su se ponovo posvetili svom zarobljeniku. Jedan od njih je sklonio povez s njegovih usta i stavio ga u džep.

Zarobljenik je ispustio nekoliko zvukova, od kojih nijedan nije bio razumljiv. Izgledao je kao da je pijan.

Nizak muškarac je navukao gumene rukavice i izvadio revolver iz jakne dok je

drugi odvezao zarobljenika. Niži je izvadio maltene praznu flašu iz ruksaka i stavio je u ruke polusvesnog muskarca, a onda je isprskao malo preostale tečnosti na njegovu odeću i oko usta.

Ruben je hteo da izađe iz žbunja, ali Stoun ga je uhvatio za ruku. I drugi čovek je bio naoružan, pištolj se jasno video u futroli na kaišu. Klub kamila nije imao nikakve šanse. Potpisali bi svoju smrtnu presudu ako bi bili otkriveni.

U međuvremenu je čovek koji je držao pištolj čučnuo pored zarobljenika. Uzeo je žrtvinu desnu ruku i položio pištolj u nju. Možda zbog dodira hladnog metala, zarobljenik je otvorio oči. Kad je video drugog muškarca, iznenada je uzviknuo: „Oprostite. Molim vas, nemojte. Oprostite.”

Nizak čovek je ugurao cev pištolja u usta svoje žrtve, gurnuvši ga uz nepca. Zarobljenik je počeo da se guši, a onda je nizak čovek povukao obarač. Na zvuk pucnja sva četiri člana Kluba kamila zatvorila su oči.

Kad su ih opet otvorili, nastavili su opčinjeno da bulje u pištolj i flašu koji su ostavljeni pored tela. Drugi čovek je iz ruksaka izvadio plastičnu vrećicu i položio je pored oružja kojim je počinjeno ubistvo. Na kraju je stavio presavijen list papira u džep vetrovke mrtvaca.

Pošto su završili, dva muškarca su još jednom osmotrila okolinu, a članovi Kluba kamila još više su se povukli u grmlje. Zatim su se ubice udaljile. Čim su njihovi koraci utihnuli, svi članovi Kluba kamila su odahnuli. Držeći prst na ustima, Stoun je tiho izašao iz skrovišta na čistinu.

Ruben je čučnuo pored tela. Odmahnuo je glavom i veoma tiho rekao: „Makar je odmah umro. Kao da to može da olakša činjenicu da je ubijen.” Pogledao je u gotovo praznu flašu. „Viski. Izgleda da su mučenika toliko napili da nije pružao otpor.”

„Ima li nekih ličnih isprava?”, pitao je Stoun.

„Ovo je mesto zločina”, rekao je Kejleb drhtavim glasom. „Ne bi trebalo ništa da diramo.”

„U pravu je”, složio se Ruben. Pogledao je u Miltona, koji je pravio mahnite pokrete rukama dok ga je zahvatala njegova opsesivno-kompulsivna manija. Ruben je uzdahnuo. „Trebalo bi da se gubimo odavde, Olivero, eto šta bi trebalo da uradimo.”

Stoun je kleknuo pored njega i odgovorio tiho ali ozbiljno: „Ovo ubistvo treba da izgleda kao samoubistvo, Rubene. Ono su bile profesionalne ubice, a ja bih želeo da znam ko je žrtva i šta je to znao da je morao da umre.”

Dok je pričao, izvadio je maramicu iz džepa, uvio je oko šake i počeo da pretražuje džepove ubijenog. Izvukao je novčanik. Nespretno ga je otvorio i svi su pogledali u vozačku dozvolu u providnoj plastici. Ruben je kresnuo upaljač tako da Stoun može da pročita podatke.

„Patrik Džonson”, pročitao je Stoun. „Živeo je u Betesdi.” Vratio je novčanik na

mesto, pretražio drugi džep i izvukao list papira koji je ubica ostavio. Pri treperavom plamenu upaljača tiho je pročitao sadržaj pisma.

„Oprostite. Ovo je previše. Ne mogu više da živim s tim. Ovo je jedini način. Oprostite. Tako mi je žao.” U potpisu stoji Patrik Džonson.

Kejleb je polako skinuo polucilindar iz poštovanja prema ubijenom i izgovorio molitvu.

Stoun je nastavio. „Rukopis je veoma čitljiv. Verujem da će policija pretpostaviti da ga je napisao pre nego što se navodno toliko napio da je upao u letargiju.”

„Rekao je da mu oprostite pre nego što su ga ubili”, rekao je Ruben.

Stoun je odmahnuo glavom. „Mislim da je govorio o *nečemu drugom* zbog čega mu je bilo žao. Reči u pismu su samo izvrđavanje, uobičajena poslednja molba samoubice.”

Vratio je pismo nazad. Dok je to radio, ruka mu se očešala o nešto drugo u džepu. Izvadio je malu crvenu značku i zagledao se u nju.

„Šta je to?”, pitao je Ruben, približivši upaljač.

Kejleb je prošaputao: „Šta ako se vrate?”

Stoun je vratio značku u džep i opipao Džonsonovu odeću. „Skroz je natopljen.”

Ruben je pokazao na plastičnu vrećicu. „Šta misliš o tome?”

Stoun se zamislio na trenutak. „Mislim da razumem njenu svrhu, kao i zašto mu je odeća natopljena. Ali Kejleb je u pravu, treba da pođemo.”

Krenuli su, a onda shvatili da Milton nije sa njima. Okrenuli su se i videli da čuči nad mrtvim čovekom i broji s rukom ispruženom iznad tela.

„Ovaj, Milton, zaista bi trebalo da krenemo”, rekao je Kejleb uznemireno.

Međutim, izgleda da je Milton bio toliko preplašen da nije prestajao da broji.

„Oh, zaboga”, prostenjao je Ruben. „Zašto ne bismo svi zajedno brojali dok se ne vrate i upucaju i nas?”

Stoun je blago položio ruku na Rubenovo rame i onda stao pored Milтона. Pogledao je u lice Patrika Džonsona. Bio je mlad, iako je smrt već počela da ga nagriza. Stoun je kleknuo, nežno položio ruku na Miltonovo rame i tiho rekao: „Ne možemo ništa da uradimo za njega, Milton. A uteha koju nalaziš u brojanju, sigurnost za kojom težiš, može da nestane ako se ona dvojica vrate.” Bez uvijanja je dodao. „Oni imaju pištolje, Milton, mi nemamo.”

Milton je prekinuo svoj ritual, prigušio jecaj i rekao drhtavim glasom: „Ne volim nasilje, Oliver.” Milton je privukao ruksak čvršće na grudi i pokazao prema lešu. „Ne sviđa mi se to.”

„Znam, Milton. Nikome od nas se ne dopada.”

Stoun i Milton su zajedno ustali. Sa uzdahom olakšanja, Ruben ih je sledio stazom koja je vodila do njihovog čamca.

Voren Piters, koji je ispalio metak u Patrika Džonsona, hodao je stazom nazad prema čamcu i onda se iznenada ukočio.

„Sranje!”, prošaputao je.

„Šta?”, pitao je Tajler Rajnke dok se nervozno osvrtao oko sebe. „Polijski čamac?”

„Ne, umalo da napravimo veliku grešku.” Piters je uzeo malo zemlje i šljunka. „Donovi njegovih cipela su se oprali kada smo ga potopili. Ako je hodao kroz šumu, donovi ne bi mogli da mu budu čisti. To neće promaći FBI-ju.”

Dva muškarca požurila su putem natrag do tela. Piters je čučnuo pored nogu ubijenog muškarca i razmazao mu zemlju i šljunak po donovima.

„Sjajno zapažanje”, primetio je Rajnke.

„Ne želim ni da pomislim šta bi se desilo da smo to uprskali.” Završio je i počeo da ustaje, ali pogled mu se prikovao za nešto.

„Prokletstvo!”, promrmljao je kroz stisnute zube. Pokazao jevna poruku koju je stavio u džep žrtve. List papira virio je iz džepa. „Gurnuo sam ga skroz unutra da ne bi izgledalo suviše očigledno. vZašto se onda sad vidi?” Gurnuo je poruku natrag u džep i upitno pogledao u svog partnera.

„Da nije neka životinja napala leš?”

„Posle samo nekoliko minuta? A zašto bi životinju zanimalo papir, kad joj je tu meso?” Ustao je, izvadio baterijsku lampu iz džepa i osvetlio popločani prostor.

Rajnke je rekao: „Mora da si pogrešio u pogledu papira. Verovatno ga nisi gurnuo onoliko duboko u džep kao što misliš.”

Piters je nastavio da pretražuje okolinu, a onda se ukočio.

„Šta je sad?”, upitao je njegov partner nestrpljivo.

„Slušaj, čuješ li?”

Rajnke je osluškivao, a onda mu se usta otvoriše.

„Neko trči! Tamo!” Pokazao je nadesno prema jednoj stazi u suprotnom pravcu od one kojom su oni došli.

Dva muškarca su izvadila oružje i potrčala prema zvuku.

POGLAVLJE

Stoun i ostali tek što su uskočili u čamac i otisnuli se od obale. Magla je sada bila toliko gusta da je navigacija bila otežana. Udaljili su se tridesetak metara od ostrva u Malom kanalu kad su ona dvojica istrčala iza drveća i ugledala ih.

„Veslaj što snažnije možeš i gledaj dole“, rekao je Stoun Rubenu, koga nije trebalo požurivati. Njegova široka ramena i snažne ruke pomerale su se s herkulovskim naporom i mali čamac počeo je brzo da se udaljava od obale.

Stoun se okrenuo ka drugima u čamcu i prošaputao: „Pazite da vam ne vide lica. Kejlebe, skini šešir!“ Svi su se odmah nagnuli, a Kejleb je skinuo polucilindar i stavio ga između klecavih kolena. Milton je počeo da broji čim su ušli u čamac. Dvojica na obali naciljala su svoj plen, ali njihova meta bila je krajnje neuhvatljiva zbog magle. Obojica su pucali, ali njihovi pucnji bezopasno su završili u vodi dobrih tridesetak centimetara od čamca.

„Veslaj, Rubene, veslaj“, izustio je prestravljeni Kejleb, koji se još više sagnuo.

„A šta misliš šta da radim, dođavola?“, odbrusio je Ruben dok mu se znoj slivao niz lice.

Njihovi progonitelji pažljivo su nanišani i opalili još dva puta. Jedno tane pronašlo je svoju metu i iverje je poletelo i udarilo Stounovu desnu ruku. Krv mu je curila niz prste na ivicu čamca. On brzo zaustavi krv istom onom maramicom koju je koristio da ispita telo Patrika Džonsona.

„Olivere!“, uzviknuo je izbezumljeni Milton. Dobro sam“, odgovorio mu je Stoun. „Samo ostani dole!“ Dvojica napadača, shvativši da uzaludno pucaju, otrčala su. „Idu do svog čamca“, upozorio je Stoun. „Onda imamo mali problem zato što njihov čamac ima motor“, odvratio je Ruben. „Veslam najbrže što mogu, ali nemam puno goriva u svom rezervoaru.“

Stoun je povukao Kejleba za rukav. „Kejlebe, ti uzmi jedno veslo a ja ću drugo.“ Ruben se sklonio i njih dvojica su zaveslala iz sve snage.

Obično kad bi napustili ostrvo, uputili bi se rekom prema severu i vratili se na mesto odakle su i pošli. Ali sad su samo želeli da se vrate na kopno najbrže što mogu, što je značilo da su išli pravo na istok. Prošli su zapadni deo ostrva i uputili se prema Džordžtaunu.

„Oh, sranje!“ Ruben je pogledao nazad ka ostrvu kad je čuo kako im se približava motorni čamac. „Veslajte kao da vam život zavisi od toga“, zaurlao je na Stouna i Kejleba. „Zato što vam i zavisi.“

Videvši da Kejleb i Stoun gube snagu, Ruben ih je odgurnuo i ponovo zgrabio vesla, kojima je zamahivao iz sve snage.

„Mislim da se približavaju“, rekao je Kejleb bez daha.

Metak je proleteo s njegove desne strane i Kejleb se pridružio Miltonu, koji je čučao na podu čamca.

Stoun se sagnuo kad je još jedan metak proleteo pored njih. Čuo je kako Ruben uzvikuje.

„Rubene?“ Okrenuo se da pogleda svog prijatelja.

„Sve je u redu, samo me je okrznuo, ali sam zaboravio koliko peče.“ Ruben je tmurno dodao. „Imaju nas, Olivere. Biće pet leševa Za onu kopilad noćas.“

Stoun je pogledao u malobrojna svetla uspavanog Džordžtauna. Iako je reka ovde bila relativno uska, zbog magle, niko sa obale nije mogao da vidi šta se dešava. Ponovo se okrenuo prema čamcu koji im se približavao i video siluete dva muškarca u njemu. Setio se kako su profesionalno uklonili nesrećnog Patrika Džonsona. Stoun je zamislio kako stavljaju pištolj u njegova usta i povlače okidač.

Iznenada se motorni čamac okrenuo od njih.

„Šta kog...“, počeo je Ruben.

„Mora da je policijski čamac. Slušajte“, Stoun je prošaputao i pokazao na jug pa obuhvatio uvo kako bi bolje čuo.

Glasom punim olakšanja, Kejleb je uzviknuo: „Policija? Brzo, privucimo im pažnju.“

„Ne“, rekao je Stoun odlučno. „Želim da svi budete što je moguće tiši. Rubene, prestani da veslaš.“

Ruben je radoznalo pogledao svog prijatelja, ali je prestao da vesla. „Imaćemo sreće ako ne nalete pravo na nas“, tiho se požalio.

Sad su svi jasno mogli da čuju brujanje velikog motora. Kroz maglu su videli zelenu desnu stranu patrolnog čamca obasjanu svetlom kad je prošao na manje od deset metara udaljenosti. Policajci na čamcu nisu mogli da čuju motor drugog čamca zato što je njihov bio glasan, a nisu mogli ni da vide čamac na vesla zato što nije imao svetla. Svi članova Kluba kamila zadržali su dah i gledali kako patrolni čamac polako plovi dalje. Kad se udaljio, Stoun je rekao: „Okej, Rubene, vrati nas na obalu.“

Kejleb se uspravio. „Zašto nisi hteo da obavestimo policiju?“

Stoun je sačekao dok se oštri obrisi kopna nisu pojavili na vidiku pre nego što je odgovorio.

„Nalazimo se u čamcu koji ne bi trebalo da imamo i na mestu na kojem ne bi trebalo da se nalazimo. Jedan čovek je ubijen i njegovo telo je ostavljeno na Ruzveltovom ostrvu. Ako kažemo policiji da smo bili svedoci ubistva, time priznajemo da smo bili tamo. Možemo da im kažemo da smo videli dvojicu ljudi koji

su probali i nas da ubiju, ali nemamo dokaze za to."

Sad se i Milton uspravio. „Ali ti i Ruben ste pogođeni."

„Moja ruka je samo ogrebana, a Rubena je okrznuo metak, samo ga je okrznuo, tako da ne postoji ubedljiv dokaz da je to uopšte povreda od metka. Pored toga, policija zna da je mrtav čovek čamcem prevezen na ostrvo na kojem smo se nalazili. Imamo čamac kojim smo lako to mogli da uradimo a, s obzirom da će oni otarasiti svog dok mi objašnjavamo, nema nijednog drugog čamca na vidiku. Mi smo osobe koje ne ulivaju mnogo poverenja policiji. Dakle, šta mislite da bi bio logičan ishod ako bismo im ispričali našu priču?" Stoun ih je sve pogledao očekujući odgovor.

„Uhapsili bi nas i bacili ključ", promrmljao je Ruben dok je cepao deo košulje kako bi uvio malu ranu na ruci. „Voleo bih da znam kako su ona kopilad odjednom shvatila da smo na ostrvu."

„Mora da su nas čuli", odgovorio je Stoun. „Ili su se vratili iz nekog razloga i primetili nešto naopako. Možda nisam vratio poruku i značku kako treba."

„Nisi nam rekao kakva je to značka", primetio je Kejleb.

„To je značka koju u reveru uglavnom nose agenti Tajne službe."

„Misliš da je on bio agent?", pitao je Ruben dok su se približavali obali.

„Verovatno ima neke veze sa Službom."

Kad su stigli do kopna, brzo su izvukli čamac na obalu i sakrili ga u stari odvodni jarak blizu nasipa.

„I šta sad?", pitao je Ruben dok su hodali praznim ulicama Džordžtauna.

Stoun je nabrajao na prste dok je odgovarao: „Otkrićemo ko je ubijeni čovek. Saznaćemo zašto je neko želeo da ga ubije. I saznaćemo ko ga je ubio."

Ruben je bio zapanjen. „A ja sam mislio da je tvoja ideja da svrgnemo Kartera Greja nemoguća. Isuse, čoveče, shvataš li šta pričaš?"

„Da, shvatam", odgovorio je Stoun hladnokrvno.

„Ali zašto uopšte moramo išta da radimo?", upitao je Kejleb.

Stoun se zagledao u njega. „Ljudi koji ubijaju na taj način žele da unište sve tragove, što znači da će učiniti sve što mogu da nas nađu i ubiju. Ne možemo da odemo u policiju zbog razloga koje sam već objasnio. Tako da zaista verujem da treba..."

Ruben ga je prekinuo. „Da mi otkrijemo njih pre nego što oni otkriju nas."

Stoun je nastavio da hoda dok su ostali članovi Kluba kamila Požurili za njim.

POGLAVLJE

Kad je kombi izašao iz krivine, ukazala se tabla s velikim svetlećim slovima:

DOBRO DOŠLI U BRENNAN, PENSILVANIJA, RODNO MESTO PREDSEDNIKA
DŽEJMSA H. BRENNANA

Brenanova slika bila je urezana u drvetu pored ovih reči i imala je prilično sličnosti sa predsednikom. Čovek na suvozačevom mestu pogledao je u svoja dva saputnika i osmehnuo se. Onda je podigao zamišljeni pištolj, uperio ga u Brenanovu glavu i „povukao obarač“, poslavši tri metka pravo u glavu najmoćnijeg čoveka na svetu.

Kombi je ušao u predgrađe. Sa pedeset hiljada stanovnika, Brennan se brzo pretvarao u veliku spavaonicu Pitsburga i gajio je velike nade u veliku obnovu. Novi poslovi, preduzetništvo i izgradnja u gradu, potvrđivali su da ovaj san polako postaje stvarnost. Ta nada umnogome se zasnivala na tome što je to rodni grad veoma popularnog aktuelnog predsednika.

Ova težnja za veličinom nije mimoišla čak ni napušteni vodeni toranj u centru. Gradski oci prvo su želeli da stave Brennanovu sliku i predsednički grb na toranj. Kad su im rekli da je to neukusno i nezakonito, umesto toga su naslikali zvezde i pruge i na taj način povezali prvog čoveka sa gradom. Tri muškarca u kombiju takođe su veoma zainteresovana za prvog čoveka države, mada iz sasvim drugih razloga.

Bili su visoki i imali onu vitkost tipičnu za ljude nenaviknute zapadnjačku ishranu zasićenu mastima i šećerom. Dvojica su bili Arapi a treći je bio Iranac, iako su se odrekli svog istočnjačkog izgleda tako što su obrijali brade i prihvatili studentski način odevanja, široke farmerke, džempere, patike i samouveren stav. Bili su upisani kao vanredni studenti elektrotehnike na lokalnom fakultetu. U stvarnosti su svi bili stručnjaci u izvesnim naučnim granama povezanim s barometarskim pritiskom, kretanjem vetra, vazдушnim strujama i koeficijentima, kao i sa donekle ezoteričnim temama poput Koriolisove sile i žiroskopske preciznosti.

Dvojica su bila iz Avganistana i u kasnim tridesetim godinama, iako su izgledali mnogo mlađe. Treći čovek imao je trideset godina i bio je iz Irana. Njihovi profesori i kolege mislili su da dolaze iz Indije i Pakistana. Trojica muslimana otkrila su da Zapadnjaci pod izrazom „Bliski istok“ podrazumevaju više od tri milijarde ljudi, od Indusa do muslimana, i da ne obraćaju mnogo pažnje na nacionalnost i etničko poreklo. Otkrili su i da nisu upadljivi u Brennanu. U poslednjoj deceniji došlo je do velikog priliva Istočnjaka u Ameriku, naročito u velike gradove i njihovu okolinu. Mnoge nove poslove u Brennanu vodili su vredni Saudijci, Pakistanci i Indusi.

Kad su stigli do svog stana koji se nalazio jedan blok dalje od Glavne ulice, neko

ih je čekao.Čovek nije pogledao u njih kad su ušli, već je nastavio da gleda kroz prozor.

Imao je gotovo šezdeset godina, mada je bio vitak i mišićav, poput mladih muškaraca. Bio je belac, Amerikanac, iako je po poštovanju koje su mu odmah ukazali njegovi kompanjoni bilo jasno da je on vođa ove male grupe. Muslimani su ga s poštovanjem zvali Kapetan Džek. On je sam sebi dao taj nadimak po svom omiljenom piću. Nisu znali njegovu pravo ime, niti će ga ikada saznati. Kapetan Džek živeo je izvan Brenana, u iznajmljenoj kući na Putu ka Pitsburgu. Navodno je došao ovamo da traži lokaciju za „posao“ koji je nameravao da pokrene. To mu je dalo dobar izgovor da pregleda mnoge prazne zgrade u okolini.

Kapetan Džek je dvogledom gledao bolnicu „Milost“ preko puta ulice. Izgrađena posle Drugog svetskog rata, bila je to nezgrapna bela zgrada koja se arhitektonski nije isticala. Bila je to jedina bolnica u neposrednom okruženju i zbog toga mu je privukla pažnju.

Postojao je kolski ulaz sa zadnje strane, ali bio je veoma uzan, a odatle je trebalo dosta da se pešači do prijemnice. Zato su čak i ambulanta kola gotovo uvek ostavljala svoje pacijente na prednjem ulazu, koristeći rampu za kolica pored stepeništa. To je bio veoma bitan element za Kapetana Džeka, toliko značajan da je snimao celodnevni ciklus dolazaka i odlazaka. Takođe je imao plan bolnice „Milost“ i znao je svaki ulaz i izlaz, od najistaknutijeg do najzabitijeg.

Nastavio je da posmatra kako jednog pacijenta izvlače iz kola hitne pomoći i odvoze na kolicima kroz prednji ulaz. Putanja je odlična, pomislio je Kapetan Džek. A uzdignuto zemljište uvek je predstavljalo prednost u njegovom poslu.

Seo je i gledao dok je jedan muškarac radio na laptopu a druga dvojica čitala neke priručnike za opremu.

„Trenutni status?“, pitao je.

Iranac za laptopom je odgovorio: „Prebacili smo se na drugi sajt za četovanje.“ Pogledao je parče papira zalepljeno na ekran. „Večeras je *Prohujalo s vihorom*.“

„Nije među mojim omiljenim“, suvo je rekao vođa.

„Šta je toliko zanimljivo u duvanju vetra?“, zapitao se jedan Avganistanac.

Izabrali su filmski forum koji je navodio pedeset najčuvenijih američkih filmova svih vremena. Bilo je malo verovatno da će bezbednosne agencije obratiti pažnju na ljude koji preko interneta brbljaju o filmova tako da su im šifre bile jednostavne. Svakog dana su birali novi film.

„Da li svi napreduju prema planu?“, pitao je Kapetan Džek i počeo svoju urednu bradu.

Bilo je nekoliko operativnih timova u Brenanu. Vlasti bi ih naravno nazvale terorističkim ćelijama, ali Kapetan Džek je mislio da je to cepidlačenje. Ljudi kojima su nameravali da naude isto tako mogli da proglašavaju terorističkim ćelijama američke

operativne timove u prekookeanskim zemljama. On valjda zna. Rio je u mnogim takvim timovima. Kad je prevazišao patriotske šuplje fraze, uvideo je istinu. Čovek bi trebalo da radi ono što je Kapetan Džek radio samo za one koji najviše plate. Ta mala promena u njegovom načinu života umnogome mu je pojednostavila život.

Iranac je čitao između redova. To je radio toliko često da je mogao i u glavi da dešifruje poruke. „Svi napreduju prema planu.“ S nevericom je dodao. „Čak i žena dobro napreduje. Veoma dobro.“

Amerikanac se nasmejao na tu rečenicu. „Žene su mnogo sposobnije nego što mislite, Ahmede. Što pre to shvatite, život će vam biti lakši.“

„Još malo pa ćete mi reći da su muškarci slabiji pol“, rekao je Ahmed prezrivo.

„Približavate se nečemu što se zove mudrost.“

Kapetan Džek je pogledao dvojicu Avganistanaca. Obojica su bili Tadžici, pripadnici severne alijanse pre nego što su regrutovani za ovaj zadatak. Obratio im se na njihovom maternjem jeziku, darijskom.

„Da li još uvek prodajete ćerke za brak u vašoj zemlji?“

„Naravno“, odgovorio je jedan od njih. „Šta drugo da radimo s njima?“

„Vremena se menjaju, družo moj“, rekao je Kapetan Džek. „Više nije četrnaesti vek.“

Umešao se drugi Avganistanac. „Nemamo ništa protiv modernih žena, sve dok slušaju svoje muškarce. Ako to čine, nema problema. One su slobodne.“

Sloboda je relativan pojam, znao je Kapetan Džek.

Ako bi žena želela da se razvede u Avganistanu, izgubila bi sve, čak i svoju decu. Ženu koja počini preljubu, čak i ako je njen muž uzeo drugu ženu, pogubili bi, nekad čak i članovi njene porodice. Muškarci su kontrolisali čitav njihov život, da ne mogu da se školuju, da rade izvan kuće, za koga će se udati. Takav poredak nije potekao od talibana ili islama, mada im nije bio suprotstavljen. Bio je zasnovan na starim avganistanskim plemenskim običajima.

„Ne radi se samo o ženama“, dodao je prvi Avganistanac. „Ja moram da slušam svog oca, čak i kad se ne slažem s njim. Njegova reč je poslednja. To je pitanje poštovanja i časti.“

Jeste tako, pomislio je Kapetan Džek. I srećno bilo onima koji pokušavaju da promene njihov način razmišljanja s obzirom da se nije promenio hiljadu godina.

Kapetan Džek je ustao. „Nemamo mnogo vremena do dolaska prethodnice.“

„Biće završeno makar morali da radimo dvadeset četiri sata dnevno“, rekao je Ahmed.

„Vi ste studenti, sećate se?“, podsetio ga je Kapetan Džek.

„Vanredni.“

„*Brenan*, Pensilvanija. Mislio sam da samo despoti daju imena gradovima po sebi“, rekao je jedan Avganistanac.

Kapetan Džek se osmehnuo. „*Brenan* to nije uradio, građani su dali gradu ime po njemu. Ovo je ipak demokratska zemlja.“

„Da li je *Brenan* zbog toga manji diktator?“, upitao je drugi Avganistanac.

Kapetan Džek se više nije osmehivao. „Zaista me ne zanima. Treba da imate na umu da ćete imati samo jednu priliku za ovo.“

Preko puta ulice u bolnici „*Milost*“ doktor koji je radio na traumatološkom odeljenju prolazio je hodnikom s jednim bolničkim službenikom. Lekar je nedavno stigao u „*Milost*“ i bio je veoma dobrodošao zato što je bolnica stalno imala manjak osoblja. Dok su išli hodnikom, doktor je nervozno pogledao naoružanog stražara koji je stajao na vratima.

„*Naoružani* stražari? Da li je to zaista neophodno?“, upitao je.

Službenik je slegnuo ramenima. „Bojim se da jeste. Naša apoteka je dva puta opljačkana u poslednjih šest meseci. Ne možemo da dozvolimo da nas još jednom opljačkaju.“

„Zašto mi to niko nije rekao pre nego što sam prihvatio da dođem ovde?“

„Pa to nije nešto što objavljujemo na sva zvona.“

„Ali mislio sam da je *Brenan* miran grad“, rekao je doktor.

„Oh, jeste, jeste, ali, znate, droge ima svuda. Ali niko neće ništa pokušati kad imamo naoružane stražare.“

Lekar je preko ramena pogledao čoveka iz obezbeđenja koji je stajao pored zida. Po doktorovom izrazu lica bilo je jasno da on ne deli pozitivna osećanja svog kolege.

Kad su muškarci produžili hodnikom, uniformisani Adnan al Rimi, čiji se izgled promenio od njegove „smrti“ u ruralnoj Virdžiniji, otišao je da patrolira drugim delom bolnice. Bilo je mnogo takvih mrtvaca ovih dana na ulicama *Brenana*.

U predgrađu *Brenana* nalazi se jedan oronuli opusteli tržni centar čije malobrojne zakupce čine jedna zalagaonica, nekoliko siromašnih porodičnih prodavnica, advokatska kancelarija koja se bavi pružanjem garancija za kaucije i restoran brze hrane specijalizovan za prženu piletinu. Svi ostali lokali za izdavanje

bili su prazni, osim jedne kancelarije. Prozori tog lokala još su bili pokriveni kao da radovi nisu završeni. U stvari, radovi nisu nikada počeli, niti će.

U dnu sobe iza ručno napravljenog paravana od šperploče nalazila su se dvojica Arapa i još jedan muškarac. Jedan od Arapa bio je inženjer specijalizovan za medicinske sprave, a drugi je bio hemičar, iako su obojica znali još mnogo drugih stvari. Treći čovek, bivši pripadnik američke Nacionalne garde, sedeo je na stolici i nervozno gledao u delove opreme uredno poređane na dugačkom stolu pored zida. Tu su se nalazili ključevi za odvrtnje, električni šrafcižeri, žice i druga sofisticirana oprema. Bivši pripadnik Nacionalne garde nervozno je gledao u mesto gde mu se svojevremeno nalazila desna šaka. Od patrljka je napravljen kalup na koji je pričvršćena blistava crna duplja s metalnim prstima.

„Samo se ti opusti“, posavetovao ga je hemičar i blago spustio ruku na rame nervoznog muškarca.

Inženjer je uzeo predmet iz dugačke kutije i podigao ga. Izgledao je kao ljudska šaka. „Napravljena je od silikona. Kopirali smo tvoju putanju vena, prirodnu boju kože i čak ujednačili boju malja, intenalna duplja i unutrašnja šaka pričvršćena za tvoj zglob međusobno su povezane tako da se svih pet prstiju mehanički pomeraju i fleksibilni su. Stariji modeli mogli su da pomeraju samo palac, kažiprst i domali prst. A uspeli su da smanje žice tako da je model nove generacije otprilike iste veličine kao prava šaka.“ Podigao je svoju ruku pored protetičke. „Vidiš da je duža od normalne šake samo oko dva i po centimetra.“

Čovek je klimnuo glavom i osmehnuo se. Bilo je očigledno šta je mislio. Stvarno je izgledala kao prava šaka.

Hemičar je rekao: „Zglob ti je solidan kao i preostali mišići u njemu, što će mnogo pomoći. Elektrode u unutrašnjoj šaci biće čvrsto povezane s mišićnim tkivom.“

„Da, ja sam pravi srećnik“, gorko je odgovorio čovek.

Silikonska šaka navučena je preko metalne i čvrsto povezana. Kad je to završeno, pokazali su mu nekoliko jednostavnih vežbi.

Inženjer mu je objasnio: „Kad napneš mišiće u zglobu, šaka se otvara. Kad opustiš mišiće, zatvori se. Vežbaj to.“

Čovek je desetak puta otvorio i zatvorio šaku. Svaki put je to činio sve lakše.

Hemičar je zadovoljno klimnuo glavom. „Dobro je. Ulaziš u štos. Ali moraš da nastaviš da vežbaš. Uskoro ćeš to moći da radiš bez razmišljanja. Biće to kao prirodan pokret.“

Čovek u stolici je protrljao lažnu šaku čeličnom kukom koja mu se nalazila na mestu druge šake. „Deluje li kao prava na dodir?“, upitao je. „Ne mogu da osetim.“

Inženjer mu je odgovorio: „Neko s kim se rukuješ znaće da nije prava po teksturi i po tome što je hladnija na dodir, ali inače deluje kao da je prava.“

Čovek je izgledao razočarano i prestao je da trlja novu šaku.

„Nikada nećeš moći da budeš ono što si bio”, rekao mu je hemičar bez uvijanja. „Ali bolje je od onoga što si imao, a možemo da ti namestimo i drugu šaku ako hoćeš.”

Čovek je odmahnuo glavom i podigao svoju kuku. „Želim da zadržim ovo. Ne želim da zaboravim šta mi se desilo.”

„Imaš uniformu?”, pitao ga je inženjer.

Čovek je klimnuo glavom i ustao sa stolice, još uvek otvarajući i zatvarajući šaku. „To je još *jedna* uspomena, mada mi nije potrebna.”

„Šta si bio?”

„Vodnik Nacionalne garde.” Ponovo je savio svoju novu šaku. „A kad se završi?”

„Pobrinućemo se za tebe kao što je dogovoreno”, odgovorio je inženjer.

„Lepo je što neko konačno brine o meni.”

„Bićemo u kontaktu, na uobičajeni način.”

Rukovali su se.

„Lep je osećaj rukovati se ponovo”, rekao je bivši pripadnik Nacionalne garde.

Kad je otišao, dva muškarca nastavila su da rade. Na stolu se nalazila još jedna kutija s natpisom na arapskom. Jedan od njih ju je otvorio. Unutra, umotana u plastiku, nalazila se limenka od nerđajućeg čelika. Unutar limenke je bila bočica s tečnošću. Izvadio je bočicu i podigao je prema svetlu.

Vrlo dobro je znao da su, prema FBI-ju, tri najsmrtonosnije supstance na svetu, po ubojitoj moći, plutonijum, botulinum toksin i ricin. Tečnost u staklenoj bočici nije bila smrtonosna kao bilo koji od tih otrova. Međutim, na svoj način ta je supstanca bila veoma delotvorna.

Šaka koju je namestio bivšem pripadniku Nacionalne garde imala je u sebi kesu. Kad bi se pritislo malo dugme ugrađeno u kožu i zglobov se savio na naročiti način, kesa je pucala i tečnost iz nje iscurela bi kroz veštačke pore.

Dok su radili, hemičar je primetio: „Ovaj pripadnik Nacionalne garde je ogorčen.”

„Zar ti ne bi bio?”, odgovorio je drugi čovek.

POGLAVLJE

Tom Hemingvej sedeo je u svom skromnom stanu blizu Kapitol Hila. Svukao je odelo i obukao šorc i majicu. Bio je bosonog. Iako je bilo veoma kasno, nije bio umoran. Zapravo, adrenalin mu je strujao venama. Upravo je saznao vesti, Patrik Džonson je mrtav. Hemingvej nije osetio žaljenje. Čovek je mogao jedino samog sebe da krivi za to. Ali bilo je očevidaca koji su videli ubistvo i oni su uspeli da pobjegnu. Naravno, to bi moglo sve da promeni.

Otišao je u spavaću sobu, otključao sef sakriven u podu, izvadio fasciklu pa se vratio za kuhinjski sto. U fascikli su se nalazile fotografije dvadesetak muškaraca i jedne žene. Svi su bili muslimani. Vlasti su ih svrstavale u neprijatelje Amerike. Tomu Hemingveju bile su potrebne dve godine da okupi te ljude. Hemingvej je napravio čudo za ljude iz te grupe koji su imali sukobe sa zakonom. Učinio je da se živi ljudi pojave u dosijeima kao mrtvi.

Hemingvejev otac, poštovani Frenklin T. Hemingvej, bio je državnik u vreme kada je ta reč imala određen značaj. Uzdigao se na položaj ambasadora nekih od diplomatski najizazovnijih zemalja na svetu. Pre svoje prevremene smrti, bio je proglašen za jednog od velikih mirotvoraca svog doba, posvećenog i poštovanog državnog činovnika.

Tom Hemingvej se konačno pomirio s nasilnom smrću svog oca. Međutim, znao je da je nikada neće prežaliti, niti da treba to da učini. Voleo je i poštovao svog oca, od koga je naučio da treba da bude uljudan i saosećajan. Za razliku od drugih ambasadora koji su „stekli“ taj položaj velikim donacijama političkim strankama i koji se nikad nisu potrudili da nauče jezik i saznaju nešto o kulturi zemlje u koju su poslali, Frenklin Hemingvej bi, zajedno sa svojom porodicom, prionuo na učenje jezika i istorije svake zemlje u koju su ga poslali. Tako je Tom Hemingvej imao daleko bolje znanje i razumevanje islamskog i azijskog sveta od bezmalo svakog drugog Amerikanca.

Međutim, Tom Hemingvej nije pošao očevim diplomatskim stopama zato što nije verovao da poseduje temperament za takvu karijeru. Umesto toga, ušao je u špijunski svet, počevši sa Državnom bezbednosnom agencijom pre nego što se prebacio u CIA i počeo da se penje na lestvici. To mu se činilo kao značajna, čak i časna profesija i pristupao je poslu s radnom etikom koju mu je otac usadio.

Postao je izvanredni terenski agent koga su slali u neka od najopasnijih ratnih žarišta na svetu. Preživeo je, nekad samo za dlaku, više pokušaja ubistva. Zauzvrat je ubijao za svoju zemlju. Pomagao je u organizovanju pučeva koji su zbacili zakonski izabrane vlade. Takođe je nadgledao operacije koje su izazvale nestabilnost u slabim zemljama trećeg sveta zato što je to bio najbolji način da se stvori atmosfera koja najviše odgovara Sjedinjenim Američkim Državama. Radio je sve što se tražilo od njega, pa čak i više.

A na kraju se ispostavilo da je sve bilo uzaludno. Dragoceni rad koji je obavljao bio je varka, rukovođena pre poslovnim nego nacionalnim interesima, i postigao je samo to da pogorša ionako lošu situaciju. Svet je sada bio bliži rasulu nego što je ikad video, a Tom Hemingvej je video mnogo toga.

Postojali su brojni razlozi, počevši od kritičnih nestašica vode, nafte i gasa, čelika, uglja i drugih prirodnih resursa. Bogate zemlje poput Amerike, Japana i Kine prisvajale su lavovski deo ovih dragocenih dobara i ostavljale mrvice siromašnim državama. Ali u pitanju je bilo mnogo više od istorijski složenog pitanja blagostanja i nestašice. Osnovno pitanje bilo je neznanje i netolerancija. Tom Hemingvej ih je uvek doživljavao kao zapete zato što su često išli i gotovo da se nikad nije moglo naći neznanje bez njegovog blizanca - netolerancije. Kao četrdesetogodišnjak, Hemingvejev otac pomogao je da se ostvari mir u zemljama koje su do tad znale samo za rat. U istom duhu njegov sin je doprineo da se naruši mir u zemljama širom sveta i da ostanu samo zgarišta. Bilo je to poražavajuće otkriće, s obzirom na njegovo poreklo.

Tada je seo i zamislio se nad svojim mogućnostima. Polako je počeo da mu se rađa plan. Mnogi koji bi saznali za njegove namere pomislili bi da je beznadežno naivan. Rekli bi mu da svet ne funkcioniše tako. Objasnili bi mu da ga čeka sramotan neuspeh. A to su bili isti oni ljudi koji su počinili zverstva u određenim zemljama sveta pod izgovorom da im pomažu. Činili su te „zločine“ iz sirovih pobuda kao što su novac i moć, a očekivali su da nametnu svoju volju a da ih nikada ozbiljno ne ugroze oni o koje su se očigledno ogrešili. I ko je sad naivan, pitao se Hemingvej.

Njegov „zvaničan“ posao odveo ga je proteklih godina u mnoge zemlje Bliskog istoka. Za to vreme je sklapao kockice svoje slagalice i upoznavao ljude čija mu je podrška bila potrebna. Sreo je mnoge skeptike, ali onda je jedan čovek, neko koga je duboko poštovao i ko je bio dugogodišnji prijatelj njegovog oca, pristao da pomogne. Taj čovek ne samo da je upoznao Hemingveja s pravim ljudima već je obezbedio i neophodne fondove da se sprovede tako složena operacija. Hemingvej ni na trenutak nije pomislio da taj gospodin nema svoje razloge zbog kojih to čini. Međutim, Tom Hemingvej, rođen i odgajen u Americi, sa svim svojim kontaktima u tom području i poznavanjem jezika i kulture, nije mogao da izvede nešto toliko složeno bez tuđe pomoći. A ako je patio od izvesnog realizma koji se graničio sa naivnošću, bio je surovo realan kada radilo o najboljem načinu da sprovede svoj plan.

Često bi poželeo da mu je otac živ pa da može da ga pita za savet. Znao je šta bi Frenklin Hemingvej rekao: *To je pogrešno. Nemoj to da radiš.* Ali sin će to ipak učiniti.

Ali šta je bio njegov pravi motiv? Hemingvej je često sebi postavljao pitanje kako se približavao ostvarenju svog plana. Postoje različiti odgovori u isto vreme. Konačno je zaključio da to ne čini zbog svoje zemlje, ali ni zbog Bliskog istoka. Činio je to zbog *planete*, koja uskoro neće imati drugu priliku. A možda i da ukaže poštovanje svom ocu, koji je bio čovek mira ali je umro nasilnom smrću zato što

ljudi očigledno odbijaju da razumeju jedni druge.

Možda je sve bilo toliko jednostavno, ili toliko složeno.

14

POGLAVLJE

Telo Patrika Džonsona sledećeg jutra je otkrila grupa učenika i nastavnika iz jedne osnovne škole u Merilendu koji su došli na ostrvo kako bi naučili više o Tediju Ruzveltu. Nažalost, otkrili su više nego što su želeli.

Kasnije tog jutra, Aleks Ford se vozio na posao svojim škripavim službenim kolima kraun viktorija i pitao se kakav će mu zadatak dodeliti tog dana. Ako ništa drugo, rad u terenskoj kancelariji u Vašingtonu bio je raznovrstan. Direktor WFO-a, glavni i specijalni agent ili SAIC,* verovao je da su bolji oni agenti sa svestranim iskustvom u svim oblastima Tajne službe. Aleks se u suštini slagao s njegovim mišljenjem. Ove nedelje već je bio zadužen za nadzor nad nekoliko aktuelnih slučajeva, radio je nekoliko sati na transportu zatvorenika, obezbeđivao nekoliko stranih zvaničnika koji su bili u poseti Vašingtonu i jednom je bio dodeljen odredu za obezbeđivanje kapije, koji je dvadeset četiri sata dežurao na Prijemnici WFO-a.

*Special Agent in Charge. (Prim. prev.)

Odred za obezbeđivanje kapije, deo Bezbednosno-obaveštajnog odreda Tajne službe, bio bi pozvan kad god bi neko prišao Beloj kući, pozvonio na kapiju i zahtevao da vidi predsednika bez zakazanog sastanka, što se dešavalo češće nego što bi ljudi mogli da pretpostave. Jedan čudak pojavljivao se na svakih šest meseci kako bi obavestio stražare da je to „njegova” kuća i da su svi oni uljezi. Služba je takođe otkrila da je dolazilo do učestalijih poseta za vreme punog meseca. Takvo čudno ponašanje imalo bi za ishod posetu agenata Tajne službe posetiocima kapije, nekoliko seansi kod psihijatra, a možda i izvesno vreme u zatvoru ili bolnici Sveta Elizabeta, što je zavisilo od toga koliko bi agenti procenili da je osoba poremećena.

Aleks je parkirao automobil, ušao u WFO, klimnuo glavom ženi sa širokim kukovima koja je stražarila u hodniku, ubacio sigurnosnu karticu u otvor u liftu i odveo se do četvrtog sprata, gde se nalazila radna grupa za područje grada. Aleks je polovinu radnog vremena provodio u radnoj grupi, kao i mnogi veterani u WFO-u. Radna grupa je saradivala s državnom policijom Virdžinije i Merilenda, kao i sa drugim federalnim institucijama povodom bezbroj slučajeva finansijskih krivičnih dela. To su dobre vesti. A loše vesti glase da su kriminalci toliko aktivni da je radna grupa imala više posla nego što je mogla da obavi.

Služba je imala tri sprata u ovoj zgradi i on se uputio u svoj radni prostor u velikoj prostoriji bez zidova na četvrtom spratu. Čekao ga je mejl od Džerija Sajksa, njegovog ATSAIC-a, ili asistenta glavnog specijalnog agenta, da dođe na šesti sprat čim stigne.

Dobro, to je donekle neobično, pomislio je. Da li je prekršio neka građanska prava kojih nije bio svestan kad je sinoć uhapsio dvojicu nespretnih lopova?

Aleks se odvezao liftom do šestog sprata i prošao hodnikom, usput klimajući glavom ljudima koje poznaje. Prošao je pored table koja je visila na jednom zidu. Na njoj su se nalazile fotografije s magnetom svih agenata WFO-a, poređane u grupe u zavisnosti od njihovih trenutnih zadataka. Bio je to dobar iako ne baš visokotehnološki način da neko bude u toku s trenutnim zaduženjima agenata. Postojao je i elektronski raspored dužnosti zato što bi neke šaljivdžije povremeno prebacile fotografije agenata na neki drugi zadatak. Tako bi se agent zadužen za kriminal odjednom našao, bar što se table tiče, za kancelarijskim poslom u oblasti gde nema spavanja koja se zove Odsek za regrutovanje.

Nekoliko fotografija bilo je okrenuto naopako, što je značilo da su ti agenti prebačeni iz WFO-a na neki drugi zadatak. Na mnogim fotografijama nalazile su se crvene ili plave tačke. To nije ukazivalo da je neki agent republikanac ili demokrata, mada su neki pokušavali da prodaju tu priču svojim prijateljima ili porodicama kad bi ih posetili, već da li živi u Virdžiniji ili Merilendu.

Sajks je ustao sa svog mesta za stolom kad je Aleks ušao.

„Sedite, Alekse“, rekao je i pokazao na stolicu.

Aleks je seo i otkopčao sako. „Da li sam u nevolji ili je ovo samo društvena poseta?“ Aleks se osmehnuo i, srećom, Sajks mu je uzvratio osmeh.

„Čuo sam za vaše herojstvo sinoć. Mi obožavamo agente koji rade prekovremeno bez nadoknade. Slobodno to možete češće da radite.“

„Pa, ne bih se bunio ako bih dobio povišicu u znak zahvalnosti.“

„Možete samo da sanjate o tome. Imam potpuno novu igračku za vas, nešto stvarno vruće.“ Potapšao je dosije koji mu je ležao na stolu. „Ovo je praćkom dobačeno SAIC-u iz centrale, a onda je prosleđeno meni.“

Aleks nije bio baš oduševljen. „Ionako imam previše posla, Džeri. Sve dok ljudi koriste novac, drugi ljudi će pokušavati da ga ukradu ili falsifikuju.“

„Zaboravite sad na to. Šta kažete na to da se okušate na ubistvu?“

„Ne sećam se da je to u opisu mog radnog mesta“, polako je odgovorio Aleks.

„Proverite svoju značku i platni spisak. Piše: Državna bezbednost, a ne državna blagajna, tako da imamo još mnogo novih poslastica da podelimo.“ Sajks je pogledao dosije. „Muškarac po imenu Patrik Džonson nađen je jutros na Ruzveltovom ostrvu s metkom prosviranim kroz usta, pištoljem i flašom viskija pored sebe i oprostajnim pismom u džepu.“

„A on je?“, upitao je Aleks.

„Bio je zaposlen u NTAC-u“, odgovorio je Sajks, misleći na Nacionalni centar za prevenciju opasnosti. „Drugim rečima, bio je jedan od nas. Tu vi nastupate.“

„Ali NTAC više ne pripada službi otkako je došlo do reorganizacije u obaveštajnoj službi. Sada je u nadležnosti NIC-a. Kao i gotovo sve ostalo.”

„Tačno, ali mi još imamo deo kolača i Džonson je, bar u tehničkom smislu, bio zajednički službenik Tajne službe i NIC-a.”

„Pucao je sebi u usta, verovatno pijan, revolver i oproštajna poruka nađeni su pored njega. Šta tu ima da se istražuje?”

„Zasad izgleda kao samoubistvo i to je verovatno tačno. S obzirom da se to desilo na državnoj imovini i da je bio državni službenik, FBI i obezbeđenje parka povelili su istragu. Ali mi želimo da neko pazi i na naše interese. Ako je u pitanju samoubistvo, lako ćemo se izboriti sa situacijom. Ali ako je nešto drugo posredi, pa, onda ćemo to morati da proverimo. Tu vi nastupate.”

„Zašto Ruzveltovo ostrvo? Da li je Džonson bio zaluden za Tedijem Ruzveltom?”

„To ćete vi da otkrijete. Ali nemojte dozvoliti da vas Biro izgura sa istrage.”

„Kako to da baš mene zadesi takva sreća, Džeri?”, upitao je Aleks. „Zar nije ovo nešto što Kontrolno odeljenje treba da radi?”

„Jeste. Ali vi mi se dopadate”, ironično je odgovorio Sajks. „A posle toliko vremena u obezbeđenju, potrebno vam je što više pravog posla.”

„Čudno, to su mi rekli kad su me postavili u obezbeđenje.”

„Ko je rekao da je život fer?”

„Niko ko nosi značku”, uzvratilo je Aleks.

Sajks se uozbiljio. „Videli ste sve ove klince kako trče okolo. Dobri su, pametni i ubijaju se od posla, ali prosečno iskustvo im je manje od šest godina. Vi imate tri puta više. A kad već pričamo o bebama agentima, povedite Simpsonovu sa sobom. Novajlijama treba malo dresure.”

Samo sam radoznao”, rekao je Aleks, „ali ima li Simpsonova neku vezu gore?”

„Zašto?”, upitao je Sajks, iako je Aleks video da mu je osmeh prešao preko lica.

„Zato što teški poslovi nekako zaobilaze tu prevarantkinju.”

„Mogu samo da kažem da Simpsonova ima tu sreću da je u rodbinskoj vezi s nekim velikim glavonjom i zato su ljudi nekad blaži prema „toj prevarantkinji”. Nemojte biti toliko oštri. Evo vam dosije. Čeka vas mesto zločina. Idite i uhvatite ih.”

Kad je Aleks ustao, Sajks je dodao: „Za ovaj slučaj važi ciklus izveštavanja od devedeset dana. Želimo iscrpne mejlove. Treba da znate da će oni ići direktno SAIC-u i centralu.”

„Dobro.”

„Kao što sam rekao, Alekse, ovo je važan slučaj i tako se i ophodite prema njemu.”

„Shvatio sam, Džeri.“

Aleks se vratio za svoj sto, prebacio sako preko stolice i otvorio dosije. Prvo što je ugledao bila je fotografija Patrika Džonsona na kojoj je izgledao veoma živo. Bila je tu i rukom napisana poruka da je Džonson bio veren. Ime i broj telefona njegove verenice nalazili su se ispod toga. Aleks je pretpostavio da su je već obavestili o njegovoj smrti. Džonsonova radna istorija izgledala je rutinski.

Džonson je bio u odeljenju NTAC-a Nacionalnog obaveštajnog centra, ili NIC-a, kako su ga vašingtonske birokrate zvale. Rečnikom laika NTAC je prikupljao informacije i strategije koje je koristila policija da spreči sve moguće, od atentata na predsednika do terorističkih napada na Ameriku. Nijedan tajni agent nije želeo da *uhapsi* atentatora. To bi značilo da je osoba koju su čuvali ubijena.

Aleks se sećao velike borbe koja je izbila kad je postalo jasno da NIC želi da uključi NTAC u svoje obaveštajno carstvo. Tajna služba odlučno je uzvratila udarac, ali predsednik je stao na stranu Greja i NIC-a. Međutim, pošto je Služba imala naročitu vezu s predsednikom, uspela je da zadrži vezu sa NTAC-om, zbog čega je Džonson još uvek bio zajednički službenik, bar po imenu.

Aleks je pregledao osatatak dosjea i zapamtio nekoliko stvari. Konačno je ustao i obukao sako. Pokupio je Simpsonovu na putu ka vratima.

Džeki Simpson bila je niska, tamnokosa, maslinaste puti i snažnih crta lica kojim su dominirale iznenađujuće plave oči. Iako je bila novajlija u Tajnoj službi, nije bila žutokljunac u detektivskom poslu zato što je provela gotovo osam godina kao policajac pre nego što je postala tajni agent. Kad bi progovorila, bilo je očigledno da je poreklom s juga, u njenom slučaju iz Alabame. Imala je na sebi crno odelo i nosila je oružje u opasaču blizu leve ruke. Aleks je iznenađeno izvio obrve kad je video njene debele potpetice visoke sedam i po centimetara, mada je i s njima bila petnaestak centimetara niža od njega. Onda mu se pogled zaustavio na crvenoj maramici koja joj je virila iz džepčića sakoa. Takav mali modni detalj mogao bi da je ubije. Aleks je znao da je uspela da dobije dozvolu da nosi pištolj po svom izboru. Služba je zahtevala da svi agenti imaju isto oružje kako bi po potrebi mogli da dele municiju tokom pucnjave.

Kao i mnogi ljudi raspoređeni na taj posao, bila je puna poleta, ali joj je, što je iznenađujuće nedostajalo takta. Kad joj je rekao za njihov nov zadatak, odgovorila je: „Baš slatko.“

„Nije baš slatko za Patrika Džonsona“, istakao je Aleks.

„Nisam tako mislila.“

„Drago mi je što to čujem. Hajdemo“ Aleks je brzo izašao tako da je Simpsonova morala da potrči za njim.

POGLAVLJE

Dadilja Džamila promenila je pelene najmlađem dečaku, a onda je posvetila pažnju i veliko strpljenje hranjenju njegove braće, koji su imali dve, odnosno tri godine. Nahranila ih je, poigrala se s njima, a onda je stavila dečake da odspavaju. Iz torbe koju je nosila na posao, izvadila je ćilim za molitvu i pripremila se da obavi salat ili molitvu tako što će obaviti pranje ili vudu, lica, glave, šaka, ruku do laktova i nogu do članaka. Bosonoga, Džamila se okrenula prema kibli, u pravcu Meke, i pomolila se. Bio je to ritual koji je obavljala pet puta dnevno, prvi put dva sata pre izlaska sunca, a poslednji kad sumrak ustupi mesto mraku. Ovo je bila druga Džamilina molitva tog dana, u podne, kad je sunce počelo da se spušta.

Nekoliko minuta nakon što je završila molitvu, majka dečaka, Lori Frenklin, sišla je stepenicama i sa divljenjem pogledala svoju urednu kuću i sinove koji su čvrsto spavali u krevcima u velikoj sobi za igru. Frenklinova je imala manje od trideset godina i bila je veoma privlačna, s vitkim telom na kojem su se isticale obline i dobro razvijeni mišići. Nosila je malu torbu.

„Idete u klub, gospodo?”

„Da, Džamila, na partiju tenisa i ko zna šta još.” Nasmejala se i zadovoljno udahnula vazduh onako kako mladi bogati ljudi to često čine. Klimnula je glavom prema svojim sinovima. „Vidim da ste već uspavali vojsku.”

„Da, oni su dobri dečaci. Naporno su se igrali i sada čvrsto spavaju.”

„Dobri su sa vama. Sa mnom nisu tako dobri, a nisu bili ni sa prethodne tri dadilje. Sad mogu da uživam u životu iako moj muž radi dvadeset sati dnevno. A muškarci, Džamila, ne mogu da žive sa svojim poreskim prijavama, a ni bez njih.”

„U mojoj zemlji muškarac je glava kuće”, istakla je Džamila sklanjajući neke igračke u kutiju. „Obaveza žene jeste da pomaže mužu, da dobro vodi kuću i da se brine o deci. Ali morate da se udate za muškarca koga poštujete i čije želje možete da ispuniti mirne savesti. Vaš muž nije vaš gospodar, samo je Bog gospodar.”

Amerikanka je prevrnula očima. „Oh, muškarci su kraljevi i ovde, Džamila, bar u svojoj glavi.” Ponovo se nasmejala. „Podarila sam Džordžu porodicu koju je želeo. A ispunjavam mu i želje kad mu je to zaista potrebno. To i nije tako loš sporazum.”

„Znači da se nećete vraćati posle podne”, zaključila je Džamila, mršteći se i brzo menjajući temu. Nekad je smatrala da je njena gazdarica previše otvorena.

„Vratiću se na vreme da spremim večeru. Džordž je ponovo van grada. Sad možete da jedete preko dana, zar ne? Vaš post je završen?”

„Da, ramazan se završio.”

„Nikako ne mogu da zapamtim datum.”

„Zato što se menja. Ramazan se slavi devetog meseca islamske godine. Tad je anđeo Gavriilo prvi put otkrio Muhamedu Kuran. Ali muslimani koriste mesečev kalendar tako da ramazan svake godine dolazi ranije. Moji roditelji su slavili ramazan zimi, ali i tokom leta.“

„Pa, ja ne bih volela da slavim Božić u julu. A ne mogu ni da zamislim da tako postim. Džamila, to ne može da bude zdravo.“

„Zapravo je veoma zdravo. A trudnice i dojilje ne moraju da poste. *Savm*, ili post, kako ga vi zovete, čisti telo od loših misli. To je pročišćenje, glavni događaj u životu. Uživam u tome i ne osećam glad. Pojedem *sahur* pre zore a kad zađe sunce, pojedem obrok. To nije velika žrtva.“

Džamila nije rekla da je jedan američki obrok kao tri njena. „Kad se ramazan završi, slavimo *Eid al-Fitr*. Tad oblačimo novu odeću, razmenjujemo hranu i posećujemo prijatelje i porodicu. Veoma je lepo.“

„Pa, i dalje mislim da je to nezdravo.“ Lori Frenklin je pogledala kroz prozor. „Divan je dan. Zašto ne biste odvezli dečake u park da sagore malo energije? Tako će kuća biti mirnija kad se vratim.“

„Odvešću ih, gospođo. Volim da vozim.“

„Ženama nije dozvoljeno da voze u vašoj zemlji, zar ne?“

Džamila je oklevala pre nego što je odgovorila. „Istina je da žene ne smeju da voze kola u Rijadu, ali to je samo lokalni zakon koji nema nikakve veze sa islamom.“

Frenklinova ju je saosećajno pogledala. „Ne morate da se pravdate. Znam da vam je mnogo šta tamo zabranjeno. Gledam vesti. Primoravaju vas na brak, a muškarci mogu da imaju više žena. A morate da nosite sve one velove da pokrijete telo. Nemate pravo na obrazovanje. Nemate nikakvih prava.“

Džamila je na trenutak pogledala u pod kako Frenklinova ne bi videla njenu ogorčenost. Kad je podigla pogled, osmehnula se na silu i smireno odgovorila: „To o čemu pričate nije islam koji ja znam, kao ni većina muslimana. Muslimanske žene niko ne primorava na brak. To je ugovor između muškarca i žene, kao i između njihovih porodica. Ako, ne daj bože, dođe do razvoda, žena ima pravo na deo imovine. To je njeno pravo po zakonu, razumete. A muškarac može da ima više od jedne žene samo ako može svima da obezbedi blagostanje. Ukoliko muškarac nije veoma bogat, on ima samo jednu ženu. A islam kaže da i muškarci i žene treba da uče. Ja sam dobila dobro obrazovanje.“

Što se oblačenja tiče, Kuran ne propisuje kako treba da se odevamo. U njemu piše da i žene i muškarci treba da se oblače skromno i pristojno. Bog je pun ljubavi. Ako neko veruje u njega, on će napraviti pravi izbor. Neke žene nose zar i *abaju*, kako vi nazivate ogrtač za telo. Druge ne nose.“

„Pa, ovde je sve veoma drugačije, Džamila. U Americi možete da radite što god poželite. Sve. To je ono što čini ovu zemlju tako velikom.“

„Da, to sam čula. Ali da li je zaista dobro da činite sve što poželite?“

Frenklinova se nasmešila. „Naravno, Džamila, naročito ako vas niko ne uhvati.“

„Ako vi tako kažete“, odgovorila je Džamila, iako joj uopšte nije verovala.

„Žene vode ovu zemlju, Džamila. Mi samo puštamo muškarce da veruju da oni to čine.“

„Ali zar žene nisu tek u dvadesetom veku dobile pravo glasa u Americi?“

Frenklinova kao da je bila iznenađena ovim odgovorom, ali onda je odmahнула rukom. „To je praistorija. Recimo da smo nadoknadile propušteno. A što pre muslimanke to shvate, utoliko bolje po njih.“

Džamila je odlučila da ne odgovori na ovo. Podučili su je da ne ulazi u takve razgovore sa svojim poslodavcima, ali nekad nije uspevala da se suzdrži.

Frenklinova je rekla: „Volela bih da se predomislite i preselite se kod nas. Ova kuća je ogromna.“

„Hvala vam. Ali volela bih da zasad naš dogovor ostane kakav jeste.“

„Dobro, kako želite. Ne mogu da dozvolim da vas izgubim.“

Poslala je poljupce svojim usnulim sinovima i otišla. Dok se vozila niz prilaz, pogledala je beli kombi koji je tu bio parkiran. Nikad joj se nije učinilo neobičnim što je žena koja nikad nije vozila kola pre nego što je došla u Ameriku došla na razgovor sopstvenim kombijem i sa važećom vozačkom dozvolom. Međutim, Frenklinova je već imala mnogo toga na pameti da bi primetila nešto tako beznačajno.

Ona zapravo nije išla da igra ni tenis ni karte u svom klubu. U maloj torbi nosila je negliže, toliko providan da je to oduzimalo dah. Već je imala na sebi odgovarajuće tange, a nije imala razlog da nosi grudnjak za ono što će raditi tog poslepodneva. Njen jedini problem biće da ubedi svog veoma mladog ljubavnika da ih ne strgne s nje.

Džamila je stajala kraj prozora i gledala kako se njena gazdarica odvozi u malom sportskom mercedesu. Jednog poslepodneva kad je Džordž uzeo slobodan dan kako bi proveo vreme sa svojim sinovima, Džamila je pratila Lori Frenklin do kluba, gde je ušla u automobil muškarca koji nije bio njen suprug. Zatim ih je sledila do jednog motela. Sumnjala je da se žena i sad uputila na isto mesto. Ipak je bilo teško igrati tenis bez reketa, a njen je visio na klinu u garaži.

Muškarci očigledno nisu bili kraljevi u Americi, zaključila je Džamila posle samo nekoliko nedelja provedenih u toj zemlji. Bili su budale. A njihove žene bile su kurve.

Kada su se deca probudila, odvela ih je u park gde su se igrala do iznemoglosti. Džamila se osmehivala dok je gledala najstarijeg kako uživa u trčanju u krug oko svoje braće. Ona je želela da dobije sinove, puno sinova. A onda joj je osmeh nestao

s lica. Sumnjala je da će doživeti da postane majka.

Dala je deci užinu iz korpe za piknik koju je ponela. Posle toga je morala da juri najstarijeg dečaka Timija da bi uzela svoj mobilni telefon i ključeve od kombija koje je oteo od nje. To je radio kad god bi stavila tašnu na mesto koje je mogao da dohvati. Nije joj to smetalo, deca su bila radoznala. Odvela ih je u kombi, gde su odmah zaspali. Onda je izvadila svoj čilim i obavila poslepodnevnu molitvu pored vozila. Ponela je malu bocu s vodom i lonac da bi mogla da se opere.

Sa zaspalim dečacima vozila se po celom Brenanu. Kao što je to često bio slučaj u ovom delu Pensilvanije, grad je postojao samo zahvaljujući tome što su bogovi železnice odlučili da tu naprave stanicu. Tim vozovima putovalo je malo putnika, ali su zato velike količine uglja i koksa odvožene u čeličane i luke na istoku. Brenan je polako postajao moderno predgrađe Pitsburga. Grad je imao lepe prodavnice i restorane, obnovljene kuće i blistav nov kantri klub.

Džamila se često zaustavljala kako bi fotografisala malim digitalnim aparatom koji nije bio veći od njenog kažiprsta. Dok je to radila, pričala je u mali diktafon i opisivala stvari koje ne bi trebalo da zanimaju dadilju stranog porekla koja vozi naokolo tri usnula dečaka. Međutim, nju je sve to zanimalo. Zatim se provozala predgrađem, obrativši naročitu pažnju na konfiguraciju puteva.

Konačno se zaustavila pred lepom kamenom zgradom koja je stajala podalje od puta iza niskog zida od kamena dopremljenog iz okoline. Tako lepa kuća, pomislila je, ali je prevelika. U Americi je sve bilo preveliko: od obroka, preko kuća i automobila do ljudi. Jedino odeća nije bila velika. Džamila je u proteklih nekoliko meseci videla više zadnjica, grudi i stomaka nego u celom životu. To joj se gadilo.

Džamila bi pre izabrala *džilbab* i *kimar* da pokrije telo i čak tri žene sa kojima bi morala da se nadmeće za muževljevu naklonost nego takvu „slobodu“.

Namrštila se kad je pogledala u decu koja su spavala. Da, njeni poslodavci gadili su joj se zbog njihovog novca i braka bez ljubavi. Čak su joj se i deca na zadnjem sedištu na neki način gadila zato što će jednog dana odrasti i misliti da mogu da vladaju svetom samo zato što su Amerikanci. Ubacila je u brzinu i odvezla se.

Džamila će se uveče konektovati na filmski sajt. Po rasporedu koji je naučila napamet, večeras će pričati o filmu *Ubiti pticu rugalicu*. Čudno ime za film, ali znala je da su Amerikanci čudni. Da, čudni, nasilni i, što je bilo najgore od svega, potpuno nepredvidivi.

Oliver Stoun vratio se u svoju kućicu i pokušao da spava, ali to se pokazalo nemogućim zbog neverovatnih događaja te večeri. Upalio je vatru zbog hladnoće pa

seo i čitao do zore, iako su mu se misli neprestano vraćale na smrt Patrika Džonsona. Ili pre, na ubistvo. Zatim je skuvao kafu i pojeo lagan doručak. Zatim je proveo sledećih nekoliko sati obavljajući svoje obaveze na groblju. Dok je čupao korov, kosio travu, uklanjao smeće i čistio stare nadgrobne spomenike, razmišljao je o tome koliko su on i njegovi prijatelji noćas bili blizu toga da izgube živote. Bio je to osećaj koji je osetio toliko puta u ranijem životu i naučio je da ga savlada. Ali sad nije mogao tako lako da ga prevaziđe.

Kad je završio poslove, ušao je u kućicu i istuširao se. Pogledavši se u ogledalu, Stoun je doneo odluku. Samo što nije imao neophodan alat da ostvari tu odluku. Kejleb i Ruben su u ovo vreme na poslu. A nije imao poverenja da će Milton obaviti posao kako treba.

Postojala je samo jedna mogućnost. Uputio se u kinesku četvrt.

„Adelfija?“, uzviknuo je Stoun posle četrdeset i pet minuta dok je stajao ispred njenog stana koji se nalazio iznad hemijskog čišćenja. „Adelfija?“, ponovo je pozvao. Zapitao se da li je već izašla. Onda je čuo korake kako se približavaju i Adelfija je otvorila vrata. Imala je crne pantalone i dugački džemper a kosa joj je bila skupljena u punđu. Mrzovoljno ga je pogledala.

„Kako znao si gde živim?“, upitala je.

„Rekla si mi.“

„Okej.“ Mrko ga je gledala. „Kako sastanak je prošao?“, razdražljivo je pitala.

„U stvari je bilo nekoliko iznenađenja.“

„Šta hoćeš, Olivere?“

Stoun se nakašljao i izgovorio svoju laž. „Razmislio sam o tvom savetu povodom mog izgleda. Pa sam se zapitao da li bi mogla da me ošišaš. Pretpostavljam da bih to mogao i sam da uradim, ali bojim se da bih izgledao još gore nego sad.“

„Ne izgledaš tako loše.“ Ova rečenica joj je izletela pre nego što je shvatila šta je rekla. Zbunjeno se nakašljala i pogledala ga iznenađeno. „Znači, moj savet poslušaćeš.“

Klimnuo je glavom. „Kupiću i novu odeću. Odnosno, novu u smislu da će biti nova za mene. I cipele.“

Sumnjičavo ga je pogledala. „A brada? Zbog nje izgledaš kao, kako vi to kažete, kao onaj Rampelštajn lik.“

„Da, obrijaću bradu. Ali to mogu i sam.“

Odmahnula je rukom, odbacujući njegov predlog. „Ne, ja ću. Mnogo puta sam sanjala tu bradu da sklanjam.“ Pozvala ga je u svoj stan. „Uđi, uđi, uradićemo to odmah. Pre nego što ti se promeni mišljenje.“

Stoun je išao za njom osvrćući se oko sebe. Adelfijin stan je bio veoma čist i

uredan, što ga je iznenadilo. Ona mu se činila suviše impulsivna i nesređena da bi živela u takvom redu.

Odvela ga je u kupatilo i pokazala mu na šolju. „Sedi.”

To je i učinio dok je ona uzimala potrebno oruđe. Sa svog mesta Stoun je video policu u predsoblju s knjigama o raznim temama, a nekoliko njih bilo je na jezicima koje Stoun nije prepoznao iako je proveo mnoge godine putujući po svetu.

„Da li znaš sve te jezike, Adelfija?”, pitao je, pokazujući na knjige.

Prestala je da ređa alat i sumnjičavo ga pogledala. „A zašto bih držala knjige takve ako ne mogu da ih čitam? Da li moj stan izgleda dovoljno veliki da držim stvari koje ne koristim?”

„Shvatam šta hoćeš da kažeš.”

Prebacila je čaršav oko njega i vezala mu ga oko vrata.

„Koliko da skratim hoćeš?”

„Iznad ušiju i sa vrata bi bilo lepo.”

„Siguran si u to?”

„Sasvim siguran.”

Počela je da seče. Konačno mu je očešljala kosu i gelom zagladila nekoliko neposlušnih pramenova. Zatim mu je makazama napala gustu bradu i brzo je skratila. Onda je podigla drugi predmet.

„Ovo koristim za svoje noge”, rekla je, pokazavši mu ženski brijač. „Ali biće dobro za tvoje lice.”

Kad je završila, dodala mu je malo ogledalo. Stoun je jedva prepoznao svoj lik. Protrljao je kožu na licu koju godinama nije video. Sad kad je uklonjena gomila duge, retke kose i brada, primetio je da ima veliko izborano čelo i dug gladak vrat.

„Lepo lice imaš”, rekla je Adelfija iskreno. „A vrat ti je gladak kao bebina guza. Ja nemam lep vrat. Imam vrat stare žene. Kao ćurka.”

„Mislim da imaš veoma prijatne crte, Adelfija”, rekao je. Stoun se još uvek gledao u ogledalu tako da nije primetio da je pocrvenela i brzo pogledala u pod.

„Sinoć si imao posetioca.”

Stoun ju je pogledao. „Posetioca? Ko je to bio?”

„Muškarac u odelu. Zove se Fort ili nešto slično, ne sećam se. Rekao mi je da ti kažem da dolazio je.”

„Fort?”

„Videla sam da priča sa onim ljudima preko puta ulice. Znaš ga, Olivera. Tajni

muškarac."

„Tajna služba. Misliš Ford? Agent Aleks Ford?"

Adelfija je uperila prst u njega. „Jeste. Visok čovek je on. Viši od tebe."

„Da li je rekao šta hoće?"

„Samo da ti se javi."

„U koliko sati je to bilo?"

„Da li ti izgledam kao neko ko gleda na sat? Rekla sam ti da te je pozdravio." Oklevala je. „Mislim da je došao oko ponoći. Ne znam ništa više."

Zakupljen ovim najnovijim vestima, Stoun je brzo ustao i skinuo čaršav. „Voleo bih da ti platim", rekao je, ali ona je odmahнула rukom. „Mora da mogu nekako da ti uzvratim za ovu ljubaznost."

Oštro ga je pogledala. „Ima nešto što možeš da uradiš." Zastala je i radoznalo ga pogledala. „Otići ćemo na kafu jednom." Dodala je namršteno: „Kad nemaš veliki sastanak usred noći."

Stoun se iznenadio, ali nije video ništa loše u kafi i ćaskanju. „Važi, Adelfija. Mislim da je došlo vreme da radimo takve stvari."

„Onda je dogovoreno." Ispružila je ruku da se rukuje s njim. Bio je iznenađen snagom njenih dugih prstiju.

Kada je izašao na ulicu posle nekoliko minuta, Stoun je i da je mislio na svog sinoćnjeg kasnog posetioca. Aleks Ford je bio bliži Stounu od svih ostalih tajnih agenata. Stoga je njegova poseta mogla da bude i puka slučajnost.

Stoun se uputio u obližnju prodavnicu polovne odeće. Tamo je novcem koji mu je dao Ruben kupio dva para pantalona, par čvrstih cipela za šetanje, čarape, majice, jedan džemper i izbleđeli plavi blejzer. Prodavac, koga je dobro poznao, ubacio je i dva para potpuno novih gaća u kesu.

„Izgledaš mnogo mlađe, Olivere", primetio je čovek.

„Tako se i osećam. Stvarno se tako osećam", odgovorio je. Vratio se u park Lafajet s novim stvarima kako bi se brzo presvukao u šatoru. Međutim, kad je hteo da uđe u svoje malo svetilište, jedan glas ga je zaustavio.

„Gde si, dođavola, pošao, druškane?"

Stoun se okrenuo i ugledao uniformisanog tajnog agenta koji je zurio u njega. „Taj šator je zauzet, briži odatle."

Stoun je odgovorio. „Pozorniče, ovo je moj šator."

Stražar mu je prišao. „Stoune? Da li si to stvarno ti?"

Stoun se osmehnuo. „Malo manje kose i malo manje brade ali, da, to sam ja."

Stražar je odmahnuo glavom. „Kod koga si bio? Elizabete?“

„A ko je ta Elizabeta?“, začuo se ženski glas.

Obojica su se okrenuli i videli kako im prilazi Adelfija, koja je optužujuće gledala u Stouna. Bila je obučena isto kao ranije, ali joj je kosa sada padala preko ramena.

„Nemoj da počinješ sa svojim teorijama zavere, Adelfija“, stražar je šaljivo odgovorio. „To je spa centar u koji ideš da bi te ulepšali. Moja žena je jednom otišla tamo i moram da vam kažem, to toliko košta da sam zadovoljan onakvom kakva jeste.“ Nasmejao se i produžio dalje, a Adelfija je prišla Stounu.

„Hoćeš sad da odemo na kafu i priču?“, pitala ga je.

„Voleo bih, ali moram da se vidim s nekim. Mogu kad se vratim.“

„Videćemo“, odgovorila je Adelfija razočarano. „I ja imam stvari koje moram da obavim. Ne mogu stalno da te čekam. Imam posao.“

„Da, naravno“, počeo je Stoun, ali žena se okrenula i brzo se udaljila.

Stoun je ušao u šator, presvukao se i stavio preostalu novu odeću u ranac. Šetao je kroz park dok nije našao ono što je tražio u kanti za smeće, jutarnje izdanje novina. Nisu objavili da je nađen leš na Ruzveltovom ostrvu, sigurno se to odigralo prekasno da bi bilo objavljeno u jutarnjem izdanju. Zatim je otišao do govornice i pozvao Kejleba, koji je bio u kancelariji u zgradi Kongresne biblioteke Džeferson.

„Da li si čuo nešto, Kejlebe? U novinama ništa nije objavljeno.“

„Slušao sam vesti celog jutra. Samo su rekli da je Ruzveltovo ostrvo zatvoreno zbog istrage čija priroda nije otkrivena. Možeš li da svратиš oko jedan da popričamo?“

Stoun se složio i dodao: „Da li si preduzeo mere opreznosti?“

„Jesam, kao i drugi. Ruben je na poslu, ali me je pozvao u pauzi. Razgovarao sam i sa Miltonom. On je ostao kod kuće. Stvarno je prestrašen.“

„Strah je prirodna reakcija na ono što smo videli.“ Tada se Stoun setio. „Ovaj, Kejlebe, možda me nećeš odmah prepoznati. Promenio sam spoljašnjost u neku ruku. Osetio sam da je to neophodno, u slučaju da su me primetije ubice.“

"Razumem, Olivere."

Stoun je oklevao, a zatim dodao: "Pošto sad prilično dobro izgledam, da li bi bilo moguće da se vidimo u čitaonici umesto van zgrade? Oduvek sam želeo da vidim to mesto, ali nisam želeo da... dobro, te sramotim na poslu. "

"Olivere, nisam imao pojma. Naravno, možeš. "

Dok je Stoun išao do Kongresne biblioteke, razmišljao je o Patrick Johnsonovim ubicama. Oni će uskoro znati da očevici nisu otišli u policiju. U tome bi mogli videti priliku, koja bi mogla dovesti do izumiranja Kluba kamila.

POGLAVLJE

Aleks je skrenuo kolima sa Džordž Vašington autoputa, pre nego što se naglo popeo duž reke Potomak, i parkirao na parkingu za Ostrvo Ruzvelt. Jedini pristup ostrvu sa parkinga, je dug pešački most .

Parking je bio pun neobebeženih saveznih i policijskih patrolnih vozila. Aleks je znao da će biti pokrenut špalir odela i uniformi, sad kad je vreme posete ostrvu zabranjeno.

„Zauzeto mesto", prokomentarisala je Simpsonova.

"Da, biće zabavno da vidimo kako se Biro i vašingtonska policija bore za nadležnost u ovoj istrazi ."

Oni kroče na most i pokažu svoje službene legitimacije stražaru.

"Tajna služba?" Uniformisani policajac je pitao, gledajući malo zbunjeno.

"Predsednik nas je poslao. *Top secret*," Aleks je odgovorio, i nastavio da hoda.

Dva agenta su stigla do popločanog dela ispred spomenika Teodora Ruzvelta, gde se Aleks osvrnuo oko sebe i u glavi razvrstao igrače koji su radili na ubistvu.

Vašingtonska policija i obezbeđenje parka isticali su se po svojim uniformama i donekle pokornom stavu. Forenzičari su se takođe izdvajali. Muškarci u odelima koji su imali stav kao da poseduju ovo mesto bili su momci iz Biroa. Ali bilo je još nekoliko osoba u odelima koje Aleks nije mogao nigde da smesti.

Prišao je muškarcu koji mu je izgledao kao šef obezbeđenja parka. Život je bio daleko lakši kad se pridobije neko u uniformi.

„Aleks Ford, Tajna služba. Ovo je agent Simpson."

Policajac se rukovao s njima.

Aleks je pokazao glavom prema telu. „Šta su otkrili do sada?"

Policajac je slegnuo ramenima. „Verovatno je samoubistvo. Izgleda kao da je pucao sebi u usta. Ne možemo biti sigurni dok patolozi ne obave svoj deo posla. Mrtvačka ukočenost je potpuno nastupila. Ne mogu da mu otvore usta a da to ne pravi probleme pri autopsiji."

„Da li je ono FBI?", Aleks je glavom pokazao prema dvojici muškaraca u odelima koji su stajali blizu tela.

„Kako ste pogodili?", pitao je policajac iznenađeno.

„Supermenov plašt im viri ispod sakoa", odgovorio je Aleks. Ta primedba je izazvala smeh. „A ko su oni tamo?", upitao je, pokazujući na drugu dvojicu koju je

ranije primetio kako tiho međusobno razgovaraju.

„Momci Kartera Greja iz NIC-a", odgovorio je čovek. „Verovatno ispituju šta Al Kaida ima protiv Tedija Ruzvelta."

Aleks se osmehnuo i upitao: „Nemate ništa protiv da nas obavestite kad saznate nešto novo? Moj šef je pravi šupak."

„Naravno, mada nas ovaj slučaj zasad ne zanima previše. Tu su mu novčanik, oproštajna poruka i pištolj s jednim ispaljenim metkom. A izgleda da je dasa popio gotovo celu bocu viskija. Još uvek se oseća alkohol. Na pištolju i na boci nalaze se otisci, a pištolj je registrovan na njega. Proverićemo otiske da vidimo da li se podudaraju sa njegovim."

„Ostaci baruta na ruci?", pitala je Simpsonova.

„Nismo ih videli. Ali oružje izgleda sasvim novo i dobro održvano. A neki put i ne ostaju tragovi baruta sa revolvera."

„Ima li tragova borbe?", upitao je Aleks. Policajac je odmahnuo glavom.

„Još nešto", rekla je Simpsonova. „Da li se dovezao ovamo da to uradi?"

„Nije nađen automobil na parking", odgovorio je policajac.

„Pa, neko je mogao da ga ubije i da se odveze", primetila je Simpsonova. „Ali ako jeste samoubistvo, kako je dospelo ovamo?"

„Postoji uzdignut pešački most na severnom delu parkinga koji prelazi preko parkirališta „Džordž Vašington" i povezuje se sa stazom prema memorijalnom centru i mostu Čejn", objasnio je policajac. „Postoji i staza za bicikle koja prelazi preko mosta i završava se na parking za posetioce ostrva. Ali ne verujemo da je tako došao. Neko bi ga video da je išao tim putem." Oklevao je. „Imamo drugu teoriju. Njegova odeća bila je toliko natopljena da to nije moglo da bude samo od rose."

Aleks je konačno shvatio. „Šta? Hoćete da kažete da je plivao dovde?"

„Tako izgleda."

„Ali zašto? Ako je već bio u vodi i želeo da izvrši samoubistvo, zašto se jednostavno nije nagutao izvesne količine Potomaka?"

„Pa, nije velika razdaljina ako je plivao preko Malog kanala sa virdžinijske strane", istakao je policajac.

„Da", odgovorio je Aleks. „Ali ako je došao iz tog pravca, zašto nije jednostavno prešao pešački most iznad Malog kanala umesto da pliva? A ako je bio mrtav pijan - udavio bi se."

„Ne ako je popio viski kad je došao ovamo", primetio je policajac. „A ima još nešto."

Rekao je nešto jednom članu forenzičke ekipe koja je pretraživala oblast. Čovek mu je doneo neki predmet i policajac ga je podigao. „Našli smo ovo.“ Bila je to plastična vrećica za dokaze u kojoj se nalazila još jedna plastična kesica.

Aleks i Simpsonova su je proučili. Aleks je prvi shvatio. „U to je stavio svoj pištolj da mu se ne bi pokvasila municija dok pliva.“

„Pogodili ste. Bio je to revolver kalibra dvadeset dva s presvučenim zrnima.“

„Shvatio sam da postoji i oprostajna poruka“, rekao je Aleks

Policajac je izvadio beležnicu. „Prepisao sam je od reči do reči.“ Pročitao im je poruku, a Simpsonova je zapisala u svoju beležnicu.

„Imate li original?“, pitao je Aleks.

„A vi ste?“, začuo se prodoran glas.

Aleks se okrenuo i suočio se s niskim nabijenim muškarcem u dvorednom odelu Bruks braders, upotpunjenom diskretnom kravatom i uglancanim elegantnim cipelama.

Aleks mu je pokazao svoju značku i predstavio sebe i svoju partnerku.

Čovek jedva da je i pogledao njegovu značku pre nego što je rekao: „Ja sam Lojd, specijalni agent FBI-ja. Već su stigli agenti NIC-a koji predstavljaju Službu.“

Aleks je zauzeo stav ozbiljnog predstavnika državne službe. „Samo radim svoj posao, agente Lojde. A iskreno, Služba voli sama da zastupa svoje interese. Siguran sam da Biro shvata da je osetljivo pitanje kad se izgubi službenik NTAC-a s obzirom da smo sad deo Državne bezbednosti a ne državne blagajne.“ Aleks je bio svestan toga da Državna bezbednost ima mnogo veći značaj nego što je blagajna ikada imala u zakonskim krugovima. A ako ništa drugo, gorila teška tri hiljade kilograma koja predstavlja Biro mora da poštuje gorilu od četiri hiljade kilograma u koju se Državna bezbednost pretvorila.

Lojd je izgledao kao da će nešto da mu odbrusi, ali onda kao da je zaključio da je bolje da to ne čini. Slegnuo je ramenima, „U redu. Slobodno izigravajte Šerloka Holmsa. Telo vam je tamo. Samo nemojte da poremetite mesto zločina.“

„Zaista sam vam zahvalan, agente Lojde. Pitao sam za oprostajnu poruku koja je pronađena.“

Lojd je pozvao jednog agenta FBI-ja u odelu koji je doneo poruku.

Agent Lojd je rekao: „Isprskaće odeću i druge stvari da vide ima li nekih latentnih otisaka prstiju, ali nisam siguran da će otkriti bogzna šta. Reč je o samoubistvu.“

Simpsonova se umešala. „Odeća nije pogodna za zadržavanje latentnih otisaka, ali njegova jakna predstavlja dobru površinu, naročito zato što je vlažna a vreme je noćas bilo pogodno za zadržavanje otisaka. Imaju li vaši tehničari čitač na paru u

kamionu? Cijanoakrilat je najbolji za pokazivanje latentnih otisaka na takvim površinama."

„Ne znam da li imaju čitač", odgovorio je Lojd.

„U stvari bi bilo bolje da se odeća odnese u laboratoriju. Možete da je isprskate u toplotnoj komori. Znam da laboratorija FBI-ja ima te uređaje." Pokazala je na oproštajnu poruku. „Stavite to u komoru i isprskajte ninhidrinom ili diazafluoren sprejom i sve će odmah izbiti na površinu."

„Hvala na savetu", kratko joj je odgovorio Lojd, iako je bilo očigledno da je zadivljen njenim poznavanjem tehnika za uzimanje otisaka prstiju.

Aleks je osetio novo poštovanje prema Simpsonovoj. Pogledao je u Lojda, koji je namršteno zurio u nju.

„Moraćete da proverite da li je to njegov rukopis", dodao je Aleks.

„Svestan sam toga", odgovorio je Lojd.

„Laboratorija Službe može to da proveriti. Kao i otiske prstiju."

„Laboratorija FBI-ja nema premca", odbrusio je Lojd.

„Ali naša laboratorija nema toliko posla. Na istoj smo strani, agente Lojde."

Ova primedba kao da je doprla do želje za saradnjom koja je bila duboko ukopana u tvrdoglavom agentu FBI-ja. Posle nekoliko trenutaka ponašanje mu se potpuno izmenilo. „Zahvalan sam vam na tome, agente Forde."

„Aleks, a ona je Džeki", odgovorio je Aleks i pokazao glavom Prema Simpsonovoj.

„U redu. Ja sam Don. Prihvaćemo vašu ponudu. Laboratorija FBI-ja jeste pretrpana poslom u vezi sa terorističkim pitanjima. Moraćete da potpišete da ste preuzeli poruku od nas. Patološka služba je previše pedantna za takve stvari."

Aleks se potpisao i pogledao papir kroz providnu vrećicu pre nego što ga je predao Simpsonovoj. „Postoji li neki motiv za samoubistvo? Čuo sam da je trebalo da se oženi."

„To sigurno može da navede neke momke na samoubistvo" rekao je policajac.

Svi su se nasmejali na to osim Simpsonove, koja je izgledala kao da će da potegne pištolj i upuca nekoliko ljudi.

Lojd je odgovorio: „Prerano je da bismo znali. Sprovešćemo istragu, ali čini se da je Patrik Džonson izvršio samoubistvo."

„Nema tragova da je još neko bio ovde?", pitala je Simpsonova.

Policajac je odgovorio: „Možda ih je i bilo, ali onda je pedesetero đaka prošlo ovuda. Još je bilo magle jutros. Umalo se nisu sopleli o telo. Prestravili su se. A popločan kamen nije nam od neke pomoći za uzimanje otisaka stopala ili drugih

stvari."

„Kojim putem je došao dovdje?", upitao je Aleks.

„Verovatno onim", policajac je pokazao na levu stranu. „Ako je doplivao kroz Mali kanal, sigurno je došao tom stazom kad je prošao kroz drveće i govna."

Lojd je dodao: „Tražimo njegov automobil na obali. Živeo je u Betesdi, u Merilendu. Morao je da se doveze blizu obale i onda da prepliva do ostrva. Kad mu nađemo kola, moći ćemo da otkrijemo gde je ušao u vodu."

Aleks je pogledao prema virdžinijskoj obali. „Momci, ako je doplivao kroz Mali kanal, mogao je da ostavi automobil jedino na parkingu."

Policajac je slegnuo ramenima. „Ali nije. Ukoliko ga neko nije dovezao do mesta gde je izvršio samoubistvo i onda otišao. Što nema mnogo smisla."

„Policijski čamac često patrolira ovuda", primetila je Simpsonova.

Lojd je klimnuo glavom. „Patrolirali su ovuda noćas. Ali je magla bila toliko gusta da nisu ništa videli a kamoli nekoga kako pliva."

„Koliko dugo je mrtav?", upitao je Aleks.

„Patolozi misle da je prošlo oko dvanaest sati."

„Neki predlog zašto je izabrao baš Ruzveltovo ostrvo?"

„Izolovano je, mirno, ali ipak blizu svega. A možda je bio Ruzveltov obožavalac", dodao je Lojd. Agent FBI-ja pogledao je muškarce iz NIC-a, namrštitio se i ponovo pogledao Aleksa. „Pa, moraćemo da odemo do NIC-a da postavimo nekoliko pitanja, da vidimo možemo li da saznamo zašto je Džonson želeo da se ubije. Ono što saznamo može one momke", pokazao je na muškarce iz NIC-a „da učini još paranoičnijim nego što već jesu."

„Što znači da je možda Džonson radio nešto što nije smeo u NIC-u?", predložio je Aleks.

„Teško da to mogu da znam s obzirom da nisam siguran šta uopšte rade u NIC-u", rekao je Lojd pre nego što je otišao.

„Nisi jedini", promrmljao je Aleks. Pokazao je Simpsonovoj da pođe s njim do tela. „Možeš to da podneseš?", upitao je.

„Radila sam kao detektiv na seksualnim i krvnim deliktima u Alabami. Videla sam puno rana i mrtvih tela."

„Nisam znao da je tolika stopa ubistava u Alabami."

„Šališ se? U Alabami ima više oružja nego u celoj Americi."

Aleks je čučnuo i pogledao Džonsonovo telo. Dodirnuo je jednu ukočenu ruku. Rukav je bio skroz natopljen, a telo je bilo ukočeno. Videli su se tragovi skorele krvi iz ušiju, nosa i oko usta.

„Fraktura lobanje“, zaključila je Simpsonova. „Krv je curila iz osnove prelomljene lobanje. Patolozi će verovatno naći metak u gornjem ili zadnjem delu glave. S obzirom da je kalibar dvadeset dva, morao je duboko da gurne cev u usta kako bi imao čistu putanju.“

„Ima malo tragova krvi na rukavu, ali samo jednu malu kap na desnoj ruci“, primetio je Aleks. „To je neobično.“

„Da, ali nekad je krvarenje manje kad metak ostane u glavi.“

„Verovatno si u pravu.“

Aleks je dobacio preko ramena: „Gde su pronađeni pištolj i poruka?“

Policajac je odgovorio: „Pištolj se nalazio s desne strane tela, udaljen oko petnaest centimetara. A poruka je bila u desnom džepu njegove vindijske.“

Dok je ustajao, Aleksu je oštar bol prostrujao kroz vrat. Gotovo uvek bi se trgao od bola kad bi brzo ustao. Simpsonova ga je pogledala.

„Dobro si?“

„Stara povreda od joge. Šta kažu tvoji instinkti detektiva za seksualne i krvne delikte iz Alabame?“

Simpsonova je slegnula ramenima. „Naučila sam da su preliminarni rezultati uglavnom tačni.“

„Nisam na to mislio? Šta ti osećaj kaže?“ Brzo je odgovorila. „Da moramo da znamo mnogo više pre nego što išta zaključimo. Ovo nije prvi slučaj gde preliminarni nalazi mogu da zavedu.“ Pokazala je glavom prema muškarcima iz NIC-a. „Sumnjam da će oni želeti da sarađuju.“

Aleks je pogledao u dvojicu muškaraca. Ako postoji agencija koja je obavijena većim velom tajne od CIA ili čak NSA, onda je to NIC. Lako je mogao da pretpostavi da će oni postavljati sve moguće prepreke pod izgovorom da interesi nacionalne bezbednosti nadilaze sve ostalo. Iako je i Tajna služba ponekad koristila takvu taktiku, Aleks je imao daleko više poverenja u svoju agenciju koja je taj autoritet koristila u skladu sa zakonom. Uopšte mu se nije dopadala zamisao da NIC ispali taj srebrni metak.

„Šta ti misliš?“, upitala ga je Simpsonova. Aleks se na trenutak zagledao u zemlju pre nego što je pogledao u nju.

„Ne želim da zvučim sebično, ali mislim da će ovo biti gnjavaža koja mi zaista nije potrebna u ovom trenutku moje karijere.“

Dok su Aleks i Simpsonova napuštali Ruzveltovo ostrvo, prišla su im dvojica ljudi za koje su saznali da rade u NIC-u.

„Čuli smo da ste vi iz Tajne službe“, rekao je plavi visoki ovek.

„Tačno“, odgovorio je Aleks. „Agenti Ford i Simpson iz VFO-a.“

„Ja sam Tajler Rajnke, a ovo je Voren Pitera. Mi smo iz NIC-a. S obzirom da je Džonson bio zajednički službenik obe agencije, možda je najbolje da radimo zajedno.“

„Pa, još je rano, ali nemam ništa protiv da podelim svoja saznanja ako dobijem nešto za uzvrat“, odgovorio je Aleks.

Rajnke se osmehnuo. „Mi jedino tako i igramo.“

„Okej, možete li da nam omogućite da ispitamo ljude s kojima je Džonson radio?“

Pitera je odgovorio: „Mislim da možemo. Zna li nekoga iz NIC-a?“

„Pa, vi ste prve dve osobe koje sam upoznao da su priznale da rade tamo.“

Izgledalo je da su Rajnke i Pitera ozlojeđeni ovom primedbom.

„Izvolite moju vizitkartu“, rekao je Aleks. „Molim vas javite mi kad uspete da zakažete razgovor.“ Pokazao je na poruku u plastičnoj vreći koju je Simpsonova držala. „Mi ćemo da uporedimo rukopis te poruke i proverimo da li je zaista Džonsonov.“

Pitera je rekao: „Zapravo sam hteo da popričam s vama o toj poruci. Mi imamo vrhunske grafologe. Oni će to brzo moći da obave.“

„I Služba to može brzo da obavi“, istakao je Aleks.

„Ali u NIC-u već imamo na stotine uzoraka Džonsonovog rukopisa. Samo sam želeo da ubrzam stvari. Saradnja je danas ključ uspeha, zar ne?“

Umešala se Simpsonova: „Ta poruka je dokaz u istrazi o ubistvu. Patolozi se možda ne bi složili da vam ga predamo. Jedno je ako ga prepuste FBI-ju ili Tajnoj službi, mi smo predstavnici zakona pod zakletvom.“

„Zapravo smo i mi“, objasnio je Rajnke. „Već sam razgovarao s patolozima i istakao da je reč o državnoj bezbednosti. Nemaju ništa protiv da mi uzmemo dokaz sve dok se poštuje procedura primopredaje.“

„Pa, siguran sam da ih je to propisno uplašilo“, odgovorio je Aleks. Razmišljao je jedan trenutak pa slegnuo ramenima. „Okej, obavestite nas što pre. I proverite ima li otisaka prstiju.“

Nakon što je Pitera popunio neophodnu papirologiju za patologe, pažljivo je uzeo poruku. „Karter Grej će krenuti u ratni pohod zbog ovoga. Verovatno već jeste.“

„Vidim“, odgovorio je Aleks.

Kad su muškarci iz NIC-a otišli, Simpsonova ga je upitala: „Šta stvarno misliš?“

„Mislim da su seronje i da će da bace moju vizitkartu u prvu kantu.“

„Zašto si im onda dao poruku?“

„Pa pošto sada imaju materijalne dokaze u slučaju ubistva, to nam da je odličan izgovor da odemo do NIC-a i sami vidimo šta se dešava.“

18

POGLAVLJE

Karter Grej se probudio u šest i trideset, i četrdeset pet minuta kasnije već je bio u NIC-u. U hodniku NIC-a nalazila se zbirka crno-belih fotografija pored kojih su svi zaposleni morali da prođu svakog dana. Na jednoj su se nalazile kule Svetskog trgovinskog centra u plamenu. Na onoj pored nje videle su se krhotine i prazan prostor gde su se kule svojevremeno nalazile. Pogodeni Pentagon s rupom gde ga je pogodio avion Ameriken erlajnsa nalazio se na trećoj fotografiji. Na četvrtoj se video ogroman krater u pensilvanijskom polju gde je završio koban avion Junajted erlajnsa. Ona pored nje je prikazivala nagoreli deo Bele kuće gde su je dve rakete pogodile i ušle u Istočnu sobu predsednikove kuće. Na fotografiji do nje videla se pustoš posle eksplozije bombe u Oklahoma Sitiju.

Te užasne fotografije pružale su se jednim delom hodnika i onda su se nastavljale na suprotnom zidu. Međutim, mnogima je poslednja fotografija bila najgora. Bukvalno sve žrtve imale su manje od šesnaest godina i poginule su kad su četvorica bombaša samoubica istovremeno aktivirala eksploziv na specijalnoj prekookeanskoj ceremoniji u čast najboljih američkih učenika. Oni su osvojili putovanje u Francusku zbog svojih izvanrednih zasluga kod kuće. Vratili su se u Ameriku u kovčezima umesto ovenčani slavom.

„Nikada nemojte da zaboravite“, govorio je Grej svojim radnicima. „I radite sve što je u vašoj moći da se tako nešto ne ponovi.“

NIC je vodio nezvaničnu statistiku o tome koliko je života i imovine sačuvano time što su sprečili potencijalne terorističke napade u Sjedinjenim Američkim Državama i u prekookeanskim zemljama. Procenjuje se da je sprečena smrt devedeset tri hiljade Amerikanaca i trideset jedne hiljade stranaca, dok vrednost sačuvane imovine iznosi gotovo sto milijardi dolara. Niko izvan najviših obaveštajnih krugova nije znao za ovu statistiku. Američka javnost sigurno nikada neće saznati i to iz dobrog razloga. Ako bi ikada saznali koliko je bilo „promašenih pogodaka“, Amerikanci verovatno više ne bi izlazili iz svojih domova.

Grej se odvezao liftom do istog sprata kao noćas, ali je ušao u drugu sobu. Unutra su, za pravougaonim konferencijskim stolom, sedeli pet muškaraca i dve žene. Grej je seo i otvorio laptop ispred sebe.

„Rezultati od sinoć?“, pitao je.

„Al- Omari je odbio da sarađuje“, rekao je jedan od njegovih pomoćnika.

„Nije ni čudo.“

„Gospodine sekretaru, želite li da uzmemo Al-Omarijevog sina?“

„Ne. Neka dečak ostane s majkom. Detetu je potreban bar jedan roditelj.“

„Razumem, gospodine“, odgovorio je muškarac, shvativši smrtnu presudu koja je upravo izrečena nesrećnom ocu.

„Imate nedelju dana, na sve moguće načine izvucite što više korisnih obaveštenja od gospodina Al- Omarija.“

„Učinjeno“, rekla je jedna žena.

„Ronald Tajrus, naš neonacista“, upitao je Grej.

„Već smo počeli da ga ispitujemo.“

„A ostali?“

„Kim Fong nam je potvrdio isporuku eksploziva nove generacije koji je navodno nevidljiv za rendgen na aerodromu. Po njemu, to će biti prokrijumčareno u Los Anđeles sledeće nedelje.“

„Pratite isporuku do kupca. Želim naučnike, opremu, finansijere, ceo paket. Ostali?“

„Nijedan od njih neće da saraduje“, čovek je oklevao. „Uobičajena strategija izlaza?“

Sve osobe u prostoriji već su radile sa Grejem u određenim sektorima i osećali su prema njemu strahopoštovanje. Zajedno su donosili odluke i sprovodili nelegalne, a često i nemoralne akcije. Tokom godina ovi visokoobrazovani i obučeni muškarci i žene dobijali su naređenja da pronađu i ubiju osobe proglašene za neprijatelje Sjedinjenih Američkih Država i oni su ih ispunili zato što im je to bio posao. Ipak, moguća smrt drugog ljudskog bića, iako nije predstavljala novost za ovu grupu, uvek je izazivala njihovu punu pažnju.

„Ne“, odgovorio je Grej. „Pustite ih ali im ugradite lokatore. A razglasite diskretnim kanalima da su pričali sa vlastima.“

„To će dovesti do toga da ih ubiju njihovi vlastiti ljudi“, istakla je druga žena.

Grej je klimnuo glavom. „Snimate ubistva. Moći će da nam posluže. A ako neće da pređu na našu stranu, teroristi koje su ubili drugi teroristi uvek su udarna vest u šest. Dobro, recite mi najnovije vesti.“

Muškarac koji je trebalo da odgovori na ovo pitanje bio je najmlađa osoba u sobi. Međutim, u mnogo čemu je imao više terenskog iskustva od mnogih agenata koji su bili stariji od njega. Tom Hemingvej je bio elegantan i besprekorno odeven kao i prošle noći u baru LEAP. On je bio zvezda u usponu u NIC-u i neprikosnoveni autoritet za pitanja Bliskog istoka. Odlično je poznavao Daleki istok, s obzirom da je prvih dvadeset godina života proveo u ta dva regiona sa svojim ocem, koji je bio ambasador Sjedinjenih Američkih Država najpre u Kini, zatim u Jordanu, pa kratko

vreme u Saudijskoj Arabiji, pre nego što se opet vratio u Kinu.

Zahvaljujući putovanjima sa ocem, Tom Hemingvej bio je jedan od retkih operativaca u američkoj obaveštajnoj službi koji je pričao mandarinski, kineski, hebrejski, arapski i farsi. Pročitao je Kuran na arapskom i poznao je muslimanski svet bolje od svih Amerikanaca, osim od svog pokojnog oca. Tim atributima, kao i svojoj fizičkoj i psihičkoj snazi i talentu za špijunski zanat, mogao je da zahvali za svoj meteorski uspon od početnika do sadašnjeg položaja u Grejevom unutrašnjem krugu.

Hemingvej je pritisnuo dirku na svom kompjuteru i ekran na suprotnom zidu oživeo je kad se na njemu pojavila satelitska mapa Bliskog istoka.

„Kao što možete da vidite, operativci CIA i NIC-a na terenu postigli su znatan napredak u Iranu, Siriji, Bahreinu, Iraku, Ujedinjenim Arapskim Emiratima i Jemenu, kao i u novonastaloj Kurdskoj republici. Infiltrirali smo se u najviše nivoe u preko dvadeset poznatih terorističkih organizacija i njihovih frakcija. I to će nam se uskoro dobro isplatiti.”

„Pomaže kad agenti na tereni nisu plavi, plavih očiju koji uz to ne znaju arapski”, hladno je primetio jedan od muškaraca.

„Decenijama smo imali samo takve ljude”, odbrusio je Grej. „A još uvek nemamo dovoljno operativaca koji pričaju taj jezik.”

„Kabul i Tikrit nisu baš popularna odredišta”, istakao je jedan muškarac.

„Kakvi su trenutni gubici?”, upitao je Grej.

„Dva mrtva operativca mesečno”, odgovorio je Hemingvej. „Gubici su visoki kao i ranije, ali što je veća korist - veći je i rizik”, dodao je.

„Ne moram da vam naglašavam koliko je važno da bezbedno izvučemo naše ljude”, odgovorio je Grej.

Za stolom se začuo žamor uglavnom suzdržanog slaganja. Teroristi sa Bliskog istoka obračunavali su se sa onima za koje bi posumnjali da su špijuni na veoma direktan način. Snimili bi odrubljivanje glave te osobe i emitovali bi snimak kako bi obeshrabrili druge da dođu na mesto ubijenih. Ispostavilo se da je to izuzetno delotvorna strategija.

„Gubimo deset vojnika dnevno, sedam dana nedeljno”, istakao je Hemingvej. „A s novim ratištem koje je buknuo na sirijskoj granici, stopa smrtnosti će se povećati. U međuvremenu, nezavisni muslimanski pokreti u Čečeniji, Kašmiru, Tajlandu i Mindanau doprinose nesmetanom širenju radikalne islamske ideologije. A i Afrika predstavlja veliki problem. Veći deo severne Nigerije sprovodi neumoljivi šerijatski zakon. Kamenuju žene na smrt, koje izvršile preljubu i seku udove sitnim lopovima. Teroristi rukovode regrutovanjem i obukom preko interneta, a služe se zamenom identiteta i drugim malverzacijama da sakriju svoje kretanje i finansiraju se putem nezvaničnog sistema transfera novca *havala*. Ne postoji centralizovana komanda koju bi naša vojska mogla da napadne. Tajne operacije predstavljaju jedinu

strategiju koja ima izgleda na uspeh."

„Postoji demokratska vlada u Iraku koju je narod izabrao po zakonu", rekao je drugi muškarac. „Uprkos bombašima samoubicama i mecima koji zuje svuda naokolo, ljudi su izašli na glasanje. A pogledajte šta smo postigli u Libanu, Kuvajtu, Avganistanu i Maroku. Demokratija se polako širi regionom. To je zaista čudo kojim i mi i muslimani treba da se ponosimo."

Hemingvej je pogledao Greja. „Ovu zemlju je koštalo više od petsto milijardi dolara da se raspišu izbori u Iraku. Ako tako nastavimo, bankrotiraćemo za pet godina. Kad su Kurdi proglasili nezavisnost, to nije dobro primljeno u Bagdadu. A suniti možda nisu daleko od toga da se otrgnu kontroli šiita. U međuvremenu, prebezi iz batističke partije i inostrani pobunjenici nastavljaju da šire nasilje. Povrh toga, priča se da će iračka vlada uskoro tražiti da američke snage napuste zemlju zato što će u dogovoru sa batistima izvesti miran puč. Onda će se batisti upustiti u poslednju bitku s pobunjenicima koji žele da uspostave vladu nalik talibanskoj. Irak će na kraju biti daleko više destabilizovan nego što je ikada bio, a imaće legije sveže obučenih terorista spremnih da nas napadnu. Postavlja se pitanje na šta smo potrošili novac i prolili krv naših vojnika."

Grej je istakao: „Svestan sam toga. Znali smo da će doći taj dan. Nažalost, zaista ne možemo da odemo. Situacija je previše nestabilna."

Hemingvej je podigao ruke. „To se dešava kad imate veštačku državu koju je stvorila kolonijalna sila, naguravši tri udaljene neuskладive grupe unutar jedne granice. Demokratija koja važi za sve nije delotvorna spoljna politika kad su takve različite kulture u pitanju. Zapadna demokratija zasniva se na odvajanju crkve i države. Muslimanima je teško da to prihvate. Zato su dve istinski slobodne muslimanske države samo Mali i Senegal."

Grej je mirno istakao: „Mi ne stvaramo spoljnu politiku ove vlade, Tome, mi se samo trudimo da raščistimo haos i smanjimo štetu. Indija i Pakistan?"

Hemingvej je duboko uzdahnuo. „Situacija se i dalje pogoršava. Trenutna stopa smrtnosti prvog dana nuklearnog rata između ove dve zemlje procenjuje se na dvadeset pet miliona, dok bi još dvadeset miliona bilo teško ranjeno. Takva katastrofa izmiče kolektivnom shvatanju. A Kina i Indija se svakim danom približavaju, kako ekonomski tako i vojno. To je zaista zabrinjavajuće."

„Egipat?", upitao je Grej.

„Spreman da bukne, zajedno sa Indonezijom i Saudijskom Arabijom", odgovorio je Hemingvej. „Od masakra u hramu boginje Hatšepsut, egipatski turizam se sunovratio. A loša ekonomska situacija podgreva mogućnost za prevrat."

Grej se zavalio u stolici. „Razumljivo je da ljudi na odmoru ne žele da budu upucani ili raskomadani."

„A tu je i Severna Koreja", dodao je Hemingvej.

Grej je klimnuo glavom. „S ludakom na čelu države, vojskom koja je na trećem

mestu u svetu, nuklearnim raketama koje mogu da pogode Sijetl i izvozom koji se zasniva uglavnom na falsifikovanom američkom novcu. Želim dopunjene najnovije izveštaje na svom stolu u roku od dvadeset četiri sata. Dobro, narkoterorizam?"

Hemingvej je pritisnuo drugi taster i na zidnom ekranu pojavila se nova slika. „U obeleženim zonama teroristi sa Bliskog istoka sve više se udružuju sa kartelima droge sa Dalekog istoka. U nekim slučajevima potpuno su preuzeli trgovinu drogom. Republike u centralnoj Aziji bujaju. Proizvodnja narkotika je ekonomska grana koja se najviše razvija. A s obzirom da su te republike svojevremeno bile deponije toksičnih materija bivšeg Sovjetskog Saveza, uskoro će terorističke grupe sa Bliskog istoka da prodaju *radioaktivni* heroin i krek u Americi."

„Ironično, s obzirom da muslimani uopšte ne konzumiraju alkohol, a kamoli krek", rekao je jedan od muškaraca.

Hemingvej je odmahnuo glavom. „Leteo sam s nekim Saudijscima koji skidaju hidžab i piju alkohol čim avion uzleti."

„Hvala vam na izveštaju, Tome. Da li je trenutna lista za odstrel tačna?", upitao je Grej drugog muškarca.

„Jeste, gospodine. Zasnovana je na izuzetno verodostojnim dokazima."

„Znam iz iskustva da se taj izraz često meša s neverovatnim dokazima", izjavio je Grej. „Kao i uvek, operativcima na terenu treba dati što odrešenije ruke kako bi mogli da se prilagode različitim taktikama neprijatelja. Treba podsticati preventivna dejstva kad god je to moguće. Mi ćemo se pobrinuti za sve pojedinosti koje ostanu nerešene na drugoj strani."

Svi u prostoriji su shvatili značenje Grejevih reči: ubijte ih i nemojte da se brinete zbog pravnih ili političkih finesa.

Grej je zatim tražio, i dobio, izveštaj o domaćim terorističkim grupama, u koje su spadali vojni odredi i verske sekte.

„Dajte mi trenutna potencijalna žarišta", naredio je.

Naredna dva sata pažljivo su proučavane jedna potencijalna kriza za drugom. Međutim, svakog trenutka su sve te analize mogle da padnu u vodu rušenjem još jedne zgrade ili svetskog lidera ili eksplozijom aviona u vazduhu.

Grej je upravo hteo da raspusti sastanak kad se žena koja je napustila prostoriju zbog hitnog poziva vratila i predala mu novi dosije.

Grej je za dva minuta pregledao četiri strane. Kad je podigao pogled, bilo je očigledno da nije zadovoljan. „Ovo se dogodilo sinoć. Policija i FBI istražuju jutros od osam i četrdeset pet. A ja tek sada saznajem za to?"

„Mislim da potencijalni značaj nije shvaćen dovoljno brzo."

„Patrik Džonson?", pitao je Grej.

„On je analitičar u...”

„To znam”, nestrpljivo je prekinuo Grej. „Piše u izveštaju koji ste mi upravo predali. Nezavisno od toga kako je umro, da li to ima neke veze s njegovim radom?”

„FBI vodi istragu o tome.”

„To me nimalo ne ohrabruje”, rekao je Grej otvoreno. „Imamo li bar ljude na terenu? To se iz nekog neobjašnjivog razloga ne pominje u ovom izveštaju.”

„Imamo.”

„Želim celu životnu istoriju Patrika Džonsona za sat vremena. Poradite na tome.”

Žena je izletela iz prostorije. Kad je otišla, Grej je ustao i odšetao hodnikom do druge sale za konferencije gde su ga čekali predstavnici CIA, NSA i Državne bezbednosti. Sledećih sat vremena, Grej je slušao izveštaje i postavljao pitanja zbog kojih se polovina ljudi u prostoriji osećala nelagodno, dok je druga polovina bila iskreno zaplašena.

Posle toga je otišao u svoju kancelariju, skromnu sobu smeštenu između dve daleko veće prostorije koje su služile kao krizni komandni štab i koje su uglavnom vrvele od aktivnosti. U kancelariji nije imao nikakve lične predmete niti je imao uramljene dokaze svojih uspeha na zidu. Grej nije imao vremena da razmišlja o svojim prošlim uspesima. Seo je za sto i na trenutak se zagledao u mesto gde je trebalo da se nalazi prozor. On je glasao da sedište NIC-a bude bez prozora, prozori su predstavljali slabost, put do špijuna i odvrćali su pažnju. Ipak, to nije bila laka odluka zato što je Grej bio osoba koja je obožavala da bude napolju. A provodio je svoje „najbolje godine” u objektu bez prozora i sunčeve svetlosti, pokušavajući da spreči propast svog sveta. Pomislio je koliko ima ironije u tome što najmoćnija obaveštajna agencija na svetu ne može da vidi izvan sopstvene zgrade.

Njegov kompjuter se oglosio. Pritisnuo je dugme i s velikim zanimanjem počeo da čita o Patriku Džonsonu.

U odeljenju retkih knjiga u zgradi Kongresne biblioteke „Džeferson” nalazi se više od osamsto hiljada dragocenih izdanja. Za mnoge bibliofile krunsko blago ove literarne riznice predstavlja kolekcija antičkih knjiga i otisaka Lesinga Dž. Rozenvalda. Mnoga dela iz te kolekcije klasifikovana su kao „inkunabule”, što znači da su nastala pre 1501. godine i to bez Gutenbergove štamparske tehnologije. Kolekcija Rozenvald, zajedno sa preko stotinu drugih knjiga, čuva se u brojnim sefovima pored čitaonice odeljenja za retke knjige. U ovom svetilištu posetioci mogu da čitaju, a povremeno i da dodirnu, knjige koje su pre umetnička dela nego

štivo.

Iako je čitaonica otvorena za javnost, obezbeđenje je bilo brojno. Čitav prostor neprestano nadziru kamere s vremenskom sekvencom. Službenici nadgledaju korišćenje svih knjiga u čitaonici, a nijedna se ne sme izneti iz prostorije, osim kad se pozajmljuje drugoj instituciji ili na zahtev kongresnog bibliotekara. Izuzetno retke publikacije čak se i ne vade iz sefa, osim u naročitim prilikama. U takvim prilikama osoblje drži knjigu dok posetilac samo čita dragocene strane sa sigurne razdaljine od nekoliko centimetara. Zabranjeno je unošenje torbi i sveski, koje bi se mogle iskoristiti za krađu dragocenih publikacija, kao i olovaka, koje bi mogle da oštete drevne stranice. U ovo sveto mesto mogle su se uneti samo olovke i nepovezani listovi papira. A čak i tad bi neki službenici nervozno zadržali dah kad bi neko izvukao grafitnu olovku na tridesetak centimetara od jednog od njihovih voljenih „štićenika“.

Oliver Stoun se uputio u čitaonicu na drugom spratu i prošao kroz velika unutrašnja vrata od kože i mesinga sa okruglim prozorima. Ogromna bronzana vrata, za koja neki tvrde da su simbolički obložena sa tri ploče kako bi se istakao značaj istorije štamparstva, bila su otvorena prema unutrašnjem zidu. Kad bi čitaonica bila zatvorena, ova vrata bi se zaključala preko unutrašnjih, stvarajući neprobojnu barijeru čak i ako bi neko uspeo da prođe pored elektronskih barikada i naoružanih stražara. Sama soba je bila jedna od najlepših u celoj Kongresnoj biblioteci. Uređena je u jednostavnom džordžijanskom stilu Dvorane nezavisnosti u Filadelfiji kako bi se napravilo prijatno okruženje za učenje i razmišljanje. To je i postignuto, jer čim je Stoun ušao, preplavila ga je čudesna smirenost.

Kejleb Šo je radio za svojim stolom u dnu prostorije. Kao specijalista za reference, bio je stručnjak za nekoliko perioda i pomagao je studentima u važnim istraživanjima. Kad je Kejleb ugledao svog prijatelja, ustao je da ga pozdravi i zakopčao dugmiće na džemperu. U sobi je bilo veoma hladno.

„Olivere, bio si u pravu, nisam siguran da bih te prepoznao“, rekao je gledajući u svog prijatelja koji je sada drugačije izgledao.

„Dobro se osećam.“ Stoun je pogledao jednu od kamera za nadzor. „Ovo mesto je baš dobro obezbeđeno.“

„Mora da bude. Zbirka je neprocenjiva, jedina ovakva na svetu. Ne bi verovao koje se sve mere obezbeđenja preduzimaju kako se ništa ne bi izgubilo. Ako se neka knjiga stavi na pogrešno mesto, niko ne izlazi iz zgrade dok je ne pronađemo. Osoba zadužena za kupovinu knjiga nema pristup bazi podataka i ne sme da menja opise u katalogu, dok osoba koja ima pristup datoteci ne može da kupuje knjige.“

„Zato što bi u protivnom neko mogao da kupi knjigu za zbirku i udesi da 'nestane' iz baze podataka, pa da je proda a da niko ne sazna?“

„Upravo tako. Oh bože, kakvo jutro!“, uzviknuo je Kejleb. „Došao je jedan veoma stari gospodin, nije naučnik koga iko od nas poznaje, već neko sa ulice. I tražio je da vidi Vilijema Blejka. Vilijema Blejka! Rekao je da to može biti bilo koja Blejkova knjiga. Nama su se odmah upalile sve crvene sijaličice. Mogao je isto tako traži da

pogleda našu mormonsku Bibliju pa da se sve sirene uključe. Niko ne može da uđe tek tako i traži da vidi Blejka bez dobrenja sa višeg nivoa, a ona se ne daju često, mogu ti reći."

„Blejk je redak?", upitao je Stoun.

„Taj izraz je preblag da bi se objasnila situacija s Blejkom. Pre bi se moglo reći da je nalik božanstvu."

„I šta ste uradili?"

„Kada smo popričali sa njim, otkrili smo da je najverovatnije potomak Blejkovog brata. Tako da smo mu doneli neke od Blejkovih radova sa iluminacijom, gravure. Naravno, nije mu bilo dozvoljeno da ih dodirne zato što veoma malo ljudi zna da rukuje tim starim knjigama. Ali ova epizoda ima srećan kraj. Gospodin je bio veoma uzbuđen tim iskustvom, U stvari, pomislio sam da će zaplakati. Ali mnoga naša dela zaista jesu izuzetna dela. Mislim da zato volim da radim ovde."

To je ispričao poput strastvenog zaljubljenika u svoj posao koji želi da podeli svoje oduševljenje sa drugima.

Kejleb i Stoun su se odvezli liftom za osoblje na niži nivo i prošli tunelima koji su u okviru kompleksa Kongresne biblioteke povezivali zgrade „Džeferson" „Adams" i „Medison". Stigli su do restorana na najnižem nivou zgrade „Medison". Kupili su ručak i izašli da jedu za stolom za piknik na uzvišici koja gleda ka Aveniji nezavisnosti. Velika zgrada „Džeferson" nalazila se s druge strane ullice, a iza nje se video Kapitol.

„Nije loš pogled", primetio je Stoun.

„Bojim se da ga većina uzima zdravo za gotovo."

Stoun je pojeo sendvič pa se nagnuo prema prijatelju.

„Patrik Džonson?"

„Proverio sam u vladinoj bazi podataka, ali nisam ništa otkrio. Nemam ovlašćenja da izvršim temeljnu pretragu. Ti si pomislio da on pripadnik Tajne službe zbog značke koju si pronašao. Ako je Istina, bojim se da je to preveliki zalogaj za mene. Bojim se da zakondavne službe i bibliotekari ne koriste iste baze podataka."

„Desilo se nešto novo. Onaj tajni agent s kojim sam u prijateljskim odnosima, Aleks Ford? Sinoć je posetio moj šator."

„Sinoć! Misliš da je to povezano?"

„Ne vidim kako bi moglo da bude s obzirom da je bio pre nego što se ubistvo i dogodilo. Ali ipak je uznemirujuće."

Čulo se zujanje i Kejleb se javio na mobilni telefon. Imao je uzbuđen izraz lica dok je slušao. Kad je završio razgovor, rekao je: „To je bio Milton. Uspeo je da se

uloguje u bazu podataka Tajne službe."

Stoun je razrogačio oči. „Uspeo je to da uradi! Već?"

„Ne postoji ništa što Milton ne može da uradi s kompjuterom, Olivere. Mogao bi da zaradi pravo bogatstvo baveći se nezakonitim stvarima preko interneta. Pre tri godina ulogovao se u Pentagon zato što je hteo da proveriti da slučajno neće da bace bombu na jedan od naših gradova i okrive teroriste kako bi dobili izgovor da preduzmu totalni rat protiv islama."

„To liči na nešto što bi Miltonu palo na um. Šta je saznao?"

„Džonson je radio kao supervizor za upravljanje podacima u NIC-u."

„NIC? Karter Grej."

„Tačno."

Stoun je ustao. „Želim da pozoveš Rubena i Miliona i da im kažeš da budu spremni da večeras izađu. Trebaće nam tvoj automobil. Možeš da me pokupiš na uobičajenom mestu. Sastaćemo se sa Rubenom u Miltonovoj kući. To je najbliže našem odredištu."

„A gde je to?"

„Betesda. Kuća pokojnog Patrika Džonsona."

„Ali Olivere, policija će biti tamo. Radi se o istrazi ubistva."

„Ne", ispravio ga je Stoun. „Radi se o *istrazi smrti*, a policija nesumnjivo veruje da je samoubistvo. Ali ako je policija tamo, moći ćemo da saznamo neke dragocene podatke. Oh, Kejlebe, povedi i Gofa."

Dok je Stoun odlazio, zbunjeni Kejleb je gledao za njim. Gof je Kejlebov *pas*! Međutim, Kejleb je već navikao na neobične zahteve svog prijatelja. Bacio je otpatke u kantu za smeće i vratio se natrag na posao u svoj svet retkih knjiga.

Čim su Tajler Rajnke i Voren Piters napustili Ruzveltovo ostrvo, uputili su se pravo u NIC. Ostavili su „oproštajnu poruku“ da se uporedi sa uzorcima Džonsonovog rukopisa i da se proveriti ima li još nekih otisaka prstiju. U laboratoriji su rekli da možda ima latentnih otisaka na papiru koji će dokazati da nije reč o samoubistvu. Iako su to rekli, muškarci iz NIC-a nisu, naravno, to nameravali da otkriju. Ako je neko od očevidaca sinoć dodirnuo poruku i ako se nalazi u nekoj od baza podataka, Pitersu i Rajnkeu bi se pružila sjajna prilika da pohvataju konce.

Posle toga su se odvezli u Džordžtaun, parkirali automobil i uputili se prema

reci.

„Nisu nas prijavili“, rekao je Pitera. „Već bismo saznali da jesu.“

„Tako da možemo malo da predahnemo“, odgovorio je Rajnke.

„Šta misliš da su videli?“

„Hajde da uzmemo najgori mogući scenario i pretpostavimo da su videli dovoljno da mogu da upru prstom u nas na policijskom prepoznavanju.“

Pitera se zamislio na trenutak. „Dobro, možemo i da pretpostavimo da još nisu rekli policiji šta su videli zato što su i sami radili nešto protivzakonito na ostrvu ili su uplašeni iz nekog drugog razloga.“

„Ti si bio na pramcu čamca, koliko si ih dobro video?“

„Prokleta magla bila je toliko gusta da ih nisam dobro video. Da jesam, ne bi nam predstavljali problem.“

„U kakvom su čamcu bili?“

„Stari, drveni i dovoljno dugačak da najmanje četvorica mogu da stanu u njega.“

„Da li si video četvoricu?“

„Samo dvojicu, možda trojicu. Zaista nisam siguran. Možda sam okrznuo jednog od njih. Mislim da sam čuo da je neko uzviknuo. Jedan je bio starac. Sećam se da sam video sedu bradu. Prilično ofucana odeća.“

„Beskućnik?“

„Možda, da, mogao bi da bude.“

„Sada moramo da brinemo o policiji, FBI-ju i Tajnoj službi.“

„Znali smo da će se to dogoditi“, odgovorio je Pitera. „Smrtni slučajevi moraju da se istraže.“

„Ali prvobitni plan nije uključivao očevice. Šta misliš o ovom Fordu?“

„Nije klinac tako da verovatno ume da izađe na kraj sa najboljima. Saznaćemo kasnije više o njemu i njegovoj partnerici. Više me brine Biro.“

Kad su stigli do obale, Rajnke je rekao: „Znamo da su krenuli u ovom pravcu. Jutros sam obavio preliminarnu pretragu obale i nisam našao čamac. Ali mora da bude tu. Ja ću da pođem na sever, ti idi na jug. Zovi me ako vidiš nešto“

Dva muškarca uputila su se u različitim pravcima.

Očajna verenica Patrika Džonsona konačno je prestala da plače kako bi mogla da odgovori na nekoliko rutinskih pitanja Aleksa i Simpsonove, koji su sedeli preko puta nje u dnevnoj sobi. FBI ju je već ispitao, ali Aleks je sumnjao da je agent Lojd

pokazao i malo saosećajnosti. Odlučio je da pokuša s blažim pristupom.

En Džefris živela je u jednosobnom stanu u Springfieldu, u Virđžiniji, gde se za kiriju od hiljadu osamsto dolara moglo dobiti ne više od trideset pet kvadratnih metara, jedna spavaća soba i jedan toalet. Bila je srednje visine i sklona gojenju, naduvenog lica. Imala je dugu smeđu kosu, a zubi su joj bili ispolirani do neverovatne beline.

„Trebalo je da se venčamo prvog maja sledeće godine“, rekla je Džefrisova. Sedela je u izgužvanoj trenerci, neuredne kose, nenašminkana i sa gomilom papirnatih maramica pored nogu.

„Niste primetili neke probleme?“, upitao je Aleks. „Nisam“, odgovorila je. „Bili smo veoma srećni. Moj posao je odlično krenuo.“ Međutim, svaka rečenica joj je zvučala kao pitanje.

„Čime se bavite?“, pitala je Simpsonova.

„Ja sam direktor razvoja jedne nezavisne zdravstvene organizacije sa sedištem u starom delu Aleksandrije. Tamo sam već dve godine. To je sjajan posao. I Pat je voleo svoj posao.“

„Pričao je s vama o poslu?“, pitao je Aleks.

Džefrisova je spustila papirnatu maramicu. „Ne, ne baš. Hoću reći - znam da je radio za Tajnu službu ili nešto nalik tome. Znala sam da nije agent poput vas dvoje. Ali nikad nije pričao o tome šta radi ili čak gde radi. Stalno smo se šalili na onu staru foru da će morati da me ubije ako mi kaže. Znae za tu šalu. Bože, kakva glupa rečenica!“ Ponovo je podigla maramicu, a oči joj se ponovo ispuniše suzama.

„Da, to je glupa šala“, složio se Aleks. „Siguran sam da znate da je vaš verenik nađen na Ruzveltovom ostrvu.“

Džefrisova je duboko uzdahnula. „Tamo smo otišli na naš prvi sastanak, na piknik. Još se sećam šta smo jeli i pili.“

„Znači, izgleda da je izvršio samoubistvo na mestu vašeg prvog sastanka?“, pitala je Simpsonova. „To može da bude simbolično.“ Razmenila je pogled sa Aleksom.

„Nismo imali nikakvih problema!“, uzviknula je žena, koja je njihovu sumnjičavost.

„Možda niste s vašeg gledišta“, rekla je Simpsonova bez uvijanja. „Ponekad uopšte ne poznajemo ljude za koje smo mislili da ih odlično znamo. Ali činjenica je da su njegovi otisci nađeni na i na flaši viskija i na pištolju.“

Džefrisova je ustala i počela da šeta po maloj sobi. „Slušajte Pat nije vodio nikakav tajni dvostruki život.“

„Svi imaju tajne“, Simpsonova je bila uporna. „A činjenica da je izvršio samoubistvo na mestu gde ste otišli na svoj prvi sastanak pa... ? Možda to nije

slučajnost."

Džefrisova se brzo okrenula da pogleda Simpsonovu. „Ne i Pat On nije imao tajne koje bi ga primorale da sebi oduzme život."

„Da ste znali za njih, onda ne bi bile tajne, zar ne?", pitala je Simpsonova.

„U oproštajnoj poruci je napisao da mu je žao", umešao se Aleks, dobacivši Simpsonovoj ljutiti pogled. „Imate li neku ideju zbog čega mu je bilo žao?"

Džefrisova se srušila nazad u stolicu. „FBI mi to nije rekao."

„Nisu imali obavezu da vam kažu, ali pomislio sam da biste želeli da znate. Imate li neku ideju na šta je mislio?"

„Ne."

„Da li je bio malodušan zbog nečega? Da li je bilo neke promene osećanja?", upitao je Aleks.

„Ništa nalik tome."

„Koristio je revolver Smit i Veson kalibra dvadeset dva. Bio je registrovan na njega. Da li ste ga nekada videli?"

„Ne, mada sam znala da je kupio pištolj. Bilo je nekoliko provala u njegovom susedstvu. Uzeo ga je zbog zaštite. Ja lično mrzim pištolje. Nameravala sam da ga nagovorim da ga se reši kad se venčamo."

„Kada ste poslednji put razgovarali sa njim?", upitao ju je Aleks.

„Juče posle podne. Rekao je da će me pozvati kasnije ako bude mogao. Ali nije."

Izgedala je kao da će ponovo zajecati tako da je Aleks brzo nastavio s pitanjima. „Znate li na čemu je radio u poslednje vreme? Da li je bar pomenuo nešto?"

„Rekla sam vam da nije sa mnom razgovarao o poslu."

„Nije imao problema s novcem, bivšu devojkicu, neke neprilike?"

Odmahnula je glavom.

„Šta ste vi radili noćas između jedanaest i dva ujutru?", upitala ju je Simpsonova. Džefrisova joj je uputila hladan pogled. „Da li bi to trebalo nešto da znači?"

„Mislim da je pitanje veoma direktno."

„Rekli ste da je Pat izvršio samoubistvo, zašto je onda važno gde sam *ja* bila?"

Aleks se umešao. Način ispitivanja njegove partnerke veoma ga je ljutio. „Tehnički je u pitanju smrtni slučaj, što može da podrazumeva sve, od samoubistva do nasilne smrti. Samo pokušavamo da otkrijemo gde su bili svi oni koji imaju ikakve veze s pokojnikom. Mnogim ljudima ćemo postaviti to pitanje. Nemojte u njemu tražiti skriveno značenje."

Prkosan pogled En Džefris polako se ublažio. „Pa, pošla sam s posla oko pola sedam. Bila je ogromna gužva u saobraćaju, kao uvek. Trebalo mi je sat i deset minuta da pređem nekoliko kilometara. Obavila sam nekoliko telefonskih razgovora, jela i odvezla se nazad u Stari grad kod krojačice koja mi je šila venčanicu." Zastala je i zajecala. Aleks joj je dodao novu maramicu i primakao joj čašu vode koju je ranije sebi nasula. Otpila je gutljaj i nastavila. „Završila sam s njom oko pola deset. Tada me je pozvala prijateljica koja živi u Starom gradu i otišle smo na piće u pab Junion strit. Zadržale smo se u ćaskanju nešto više od sat vremena. Onda sam se dovezla kući. Bila sam u krevetu oko ponoći."

„Kako se zove vaša prijateljica?", pitala ju je Simpsonova, i zapisala ime.

Dva agenta su ustala da pođu, ali Džefrisova ih je zaustavila.

„Njegovo... njegovo telo. Nisu mi rekli gde se nalazi."

„Pretpostavljam da je u vašingtonskoj mrtvačnici", tiho je odgovorio Aleks.

„Mogu li... Hoću reći, da li bih mogla da ga vidim?"

„Nema potrebe da to činite. Već su ga identifikovali", izjavila je Simpsonova.

„Nisam na to mislila. Ja... želela bih da ga vidim." Zastala je, pa upitala. „Da li je... da li je mnogo unakažen?"

Alek joj je odgovorio: „Nije. Videću šta mogu da učinim. Uzgred, da li njegova porodica živi u blizini?"

„On žive u Kaliforniji. Razgovarala sam s njima, treba da doputuju zajedno s Patovim bratom." Zagledala se u njega. „Stvarno smo bili veoma srećni zajedno."

„Verujem da jeste", odgovorio joj je dok je izlazio sa Simpsonovom.

Kad su izašli, okrenuo se k njoj. „Misliš li da to predstavlja delotvornu metodu ispitivanja?"

Simpsonova je slegla ramenima. „Ja sam bila loš a ti dobar pandur. Dobro je ispalo. Verovatno je rekla istinu. Očigledno je da ništa ne zna."

Aleks je upravo hteo da joj odgovori kad mu je zazvonio telefon.

Slušao je jedan trenutak pa se okrenuo ka Simpsonovoj. „Hajdemo." Pošao je brzim korakom.

„Kuda", pitala je, trčkarajući za njim.

„Zvao me je Lojd iz FBI-ja. Misle da su upravo otkrili zbog čega je Patriku Džonsonu bilo žao."

POGLAVLJE

Kada su Aleks i Simpsonova stigli do kuće Patrika Džonsona u Betesdi, bili su iznenađeni iz dva razloga. Prvo, nije bilo policije, čak nije bilo nijednog obeleženog vozila niti žute policijske trake. Nekoliko Sabarbana parkiranih u prilazu predstavljali su jedini dokaz da je iko na terenu.

Drugo iznenađenje bila je sama kuća.

Aleks se zaustavio na prednjem prilazu, podbočio se i zagledao u porodičnu kuću. Nije bila velika, ali nije ni bila spojena s kućom pored nje. A napredno predgrađe Betesda nalazilo se veoma blizu imućnog centra. „S obzirom na njegovu platu, mislio sam da živi u jednosobnom stanu poput njegove verenice. Dođavola, ova kuća ima *dvorište*. Sa *travom*.”

Simpsonova je odmahнула glavom. „Kad su me prekomandovali u WFO i nisam još ništa znala o cenama kvadrata u Vašingtonu, pogledala sam i nekoliko kuća u ovom kvartu. Ova verovatno košta više od milion dolara.”

Unutra ih je čekao agent Lojd. Aleks ga je upitao: „Odakle mu pare za ovakvu kuću?”

Lojd je klimnuo glavom. „Nije reč samo o kući. U garaži se nalazi novi Infiniti QX56. Košta više od pedeset hiljada. A našli smo i njegov drugi automobil. Ostavio ga je na virdžinijskoj obali pre nego što je otišao na svoje poslednje plivanje. Lexus sedan, još četrdeset hiljada.”

„Prodavao je tajne?”, Simpsonova je pitala.

„Ne, mislimo da je imao puzdaniji izvor protivzakonite gotovine.”

„Droga”, odmah je rekao Aleks.

„Dođite i vidite sami.”

Dok su se peli na sprat, Aleks upita Lojda: „Da li Biro sad na drugačiji način obezbeđuje mesta zločina?”

„Imamo specijalna naređenja za ovaj slučaj.”

„Pustite me da pogodim. S obzirom da je uključen NIC, diskrecija je najvažnija od svega.”

Lojd nije odgovorio, ali se osmehnuo.

U plakaru glavne spavaće sobe postavljene su merdevine koje su vodile do tajnog otvora na tavanu. Na dnu plakara ugledali su smotuljke nečega u providnom najlonu.

„Kokain?”, pitala je Simpsonova.

Lojd je odmahnuo glavom, „Heroin. To donosi deset puta više od kokaina.”

„A njegova verenica nije ništa znala? Šta je mislila otkud mu novac?”

„Nisam je pitao zato što smo je ispitivali pre nego što smo ovo otkrili. Ali pitaću je”, odgovorio je Lojd.

„Kako ste tako brzo ušli u traj drogi?”, upitao je Aleks.

„Kad smo videli gde je živeo, provukli smo njegovo ime kroz međudržavni antiteroristički program razmene podataka i nabavili papire o kupovini ove kuće. Kupio je prošle godine za milion i četiri stotine hiljada dolara. Dao je milion u gotovom iz finansijskog izvora kojem nismo uspeli da uđemo u trag. Automobile je uzeo na kredit koji je ubrzo isplatio ponovo se služeći bankovnim računom koji nismo otkrili. Znao sam da je u pitanju ili nasleđstvo ili droga ili prodaja informacija,«. Najlakše je ući u trag drogi tako da sam doveo psa iz DEA.* Lajao je kao lud kad je ušao u plakar. Nismo mogli ništa da nađemo dok nismo otkrili ploču koja pokriva ulaz na tavan. Podigli smo psa i - bingo! Sakrio je smotuljke između kosih greda ispod izolacije.”

* Drug enforcement administration - Administracija za borbu protiv narkotika. (Prim. prev.)

„Pa, s obzirom na izbor, bolje je što prodavao drogu nego svoju zemlju”, primetila je Simpsonova zajedljivo.

„Nisam siguran da je uopšte imao pristup tajnama vrednim prodaje”, odgovorio je Lojd. „Sada ne moramo da brinemo o tome. Ali imamo dovoljno problema i sa ovim. Dodavola, mogao bih sam da napišem naslov u *Postu*: Karter Grej, obaveštajni ili narko car?”

Aleksu se činilo da se njegov kolega iz FBI-ja radovao svakom nagoveštaju prljave igre u jedinoj federalnoj službi koja je prevazilazila njegovu, po budžetu i nadležnosti. Upitao je: „Postavlja se pitanje da li je izvršio samoubistvo zato što je trgovao drogom a trebalo je da se oženi poštenom ženom i odjednom to nije mogao da podnese, ili su ga njegovi narko partneri ubili i pokušali da nameste da izgleda kao samoubistvo?”

Lojd je odgovorio: „Ja bih pre glasao za to da je sam sebi oduzeo život. Umro je na mestu gde je svoju verenicu izveo na prvi sastanak. Dileri droge bi mu samo izbušili još jednu rupu u glavi dok sedi u kolima ili spava u svom krevetu. Čitavo to nameštanje da izgleda kao samoubistvo suviše je sofisticirano za te tipove.”

Aleks je razmislio o tome pa rekao: „Da li ste otkrili još nešto što je povezano s drogom? Dnevnik transakcija, spisak mesta za dostavu, kompjuterske fajlove, bilo šta nalik tome?”

„Još tražimo. Ali sumnjam da je bio toliko nemaran da ostavi takve tragove. Obavestićemo vas ako nešto nađemo kako biste mogli da zaključite slučaj.”

Dok su Aleks i Simpsonova išli natrag ka kolima, ona je pogledala svog partnera. „Eto, nema više te gnjavaže koja ti zaista nije bila potrebna. Čestitam.”

„Hvala“, odgovorio je Aleks otresito.

„Ipak, diler droge u NIC-u, to će podići veliku prašinu.“

„Nekad se tako zadesi.“

„Znači, natrag u WFO?“

Klimnuo je glavom. „Poslaću mejl nadređenima, a zatim jedan iscrpniji kad naš prijatelj Lojd popuni praznine i onda možemo da se vratimo hapšenju falsifikatora i stajanju uz vrata, spremni da primimo metak.“

„Zvuči uzbudljivo.“

"Nadam se da veruješ u to, jer to i radiš već duže vreme."

"Ne žalim se. Sama sam pristala, niko me nije gurnuo ovde " Nije zvučalo vrlo ubedljivo. Ipak.

"Vidi, Džeki, ja obično gledam svoja posla, ali daću ti iskren savet za zdravu karijeru u službi od nekoga ko je video sve."

"Slušam."

"Radi dobro svoj deo usranog posla, bez obzira ko stoji iza tebe. Pod jedan, to će te učiniti boljim agentom. Dva, napustićeš Službu, kad za to dođe vreme, sa najmanje jednim prijateljem. "

„Zaista, a ko to kaže?“ upita ga iznervirano Simpsonova.

„Ja.“

22

POGLAVLJE

Na helikopterskom uzletištu NIC-a, Grej je ušao u helikopter Sikorski VH-60N. Bio je to isti model koji je predsednik koristio kao Vojni avion jedan, iako će u narednim godinama biti zamenjen verzijom Lockheed Martin. Grej je uglavnom koristio Sikorski kako bi otišao na sastanke sa Brenanom u Beloj kući, što je podstaklo neke osobe, anonimne iz razumljivih razloga, da ga zajedljivo nazovu „Vojni avion jedan i po“. Međutim, Grej i Brenan putovali su helikopterom na sasvim drugačiji način. Kad bi predsednik uzleteo iz vazdušne baze Endrus, Kemp Dejvid ili neke druge, poletela bi tri potpuno ista helikoptera. Dva su predstavljala mamce tako da svaki atentator sa raketom zemlja-vazduh ima samo jednu šansu od tri da pogodi metu. A Karter Grej bi se vozio bez pratnje. Ipak su sekretari kabineta bili brojni, ali je postojao samo jedan predsednik.

Po tradiciji je samo Vojni avion jedan smeo da sleti na posed Bele kuće. Brenan je dozvolio Karтеру da putuje na taj način, uprkos žestokom protivljenju tajne

službe. Tako je Grej bio pošteđen mučnog svakodnevnog putovanja iz okruga Laudon, a vreme obaveštajnog cara bilo je veoma dragoceno. Međutim, još uvek su gundali zbog toga u Tajnoj službi. Oni iz razumljivih razloga nisu želeli da na posed u Aveniji Pensilvanija 1600 sleti ikakva letilica ukoliko u njoj nije predsednik lično.

Pri brzini od sto pedeset čvorova, let je bio brz i miran, iako je Grej bio prezauzet da bi to primetio. Odlučno je koračao travnjakom Bele kuće svestan toga da snajperisti na okolnim krovovima uvežbano drže oružje upereno u njegovu široku glavu. Kad je kročio u Zapadno krilo, Grej je klimnuo glavom ljudima koje je poznao. Do 1902. godine na ovom delu poseda nalazile su se staklene bašte. Tada je Tedi Ruzvelt konačno uvideo da mu je potrebno neko privatno mesto, daleko od svoje brojne dece i njihovih brojnih kućnih ljubimaca, gde bi se posvetio svom poslu kao vođa nacije. Njegov naslednik, debeljuškasti Vilijem Taft, proširio je Zapadno krilo i Ovalni kabinet postao je nezaobilazni deo života svih budućih predsednika.

Grejeva poseta je već bila zakazana i odobrena. Niko nije nenajavljen ulazio u Ovalni kabinet, čak ni prva dama. Brenan je uvek primao Greja u Ovalnom kabinetu, a ne u susednoj Ruzveltovoj sobi, gde je često dočekivao goste i druge pomoćnike.

Brenan je podigao pogled sa svog radnog stola teškog gotovo tri stotine kilograma izgrađenog od drveta engleskog broda HMS *Nepopustljiv*, kojeg su američki lovci na kitove pronašli nakon što je bio okovan ledom i napušten od posade. Američka vlada je restaurirala brod i poslala ga natrag u Englesku kao gest dobre volje. Kraljica Viktorija odgovorila je tako što je poslala sto na poklon predsedniku Raderfordu B. Hejzu. Otada su *Nepopustljiv* sto, kako su ga prozvali, koristili svi predsednici, ako se izuzme jedan period kad je bio izložen u Institutu Smitson.

Grej je bio na oprezu čim je kročio u Belu kuću. Video je priloge na internetu o smrti Patrika Džonsona. Više njih je objavljeno tokom poslepodneva. Pogledao je poslednje dok je putovao helikopterom. Grej je takođe dobio informacije od FBI-ja o pronalasku droge u tajnom skrovištu u Džonsonovoj kući. Znao je i za istragu Tajne službe koju su vodili agent Ford i Simpson. Kad je čuo za Simpsonovu, osmehnuo se, što je retko činio. Ona bi mogla da bude njegov keč u rukavu ako mu bude zatrebao.

Kao što priliči svakom uvaženom majstoru špijuniranja, Grej je imao oči i uši u Beloj kući i već je bio upozoren da je Brenan zabrinut zbog Džonsonovog slučaja i mogućih posledica na njegovu kampanju za ponovnu kandidaturu. Zbog toga nije dozvolio da njegov šef započne tu temu.

Čim su dva muškarca sela jedan preko puta drugoga, Grej je rekao: „Gospodine predsedniče, pre nego što pređemo na dnevni izveštaj, voleo bih da vas obavestim o neprijatnom smrtnom slučaju Patrika Džonsona na Ruzveltovom ostrvu.”

„Čudi me da mi to niste javili, Kartere”, u njegovom glasu se osećala oštrina koju je Grej razumeo, ali mu se nije naročito dopadala.

„Želeo sam da imam neke čvrste činjenice pre nego što to učinim, gospodine.

Poslednje što želim da uradim jeste da traćim vaše vreme."

„Sigurno ne biste bili prvi danas koji mi traći vreme", odbrusio je Brennan.

Ovo je predsednik i ja mu služim, podsetio je Grej samog sebe.

Grej je ukratko upoznao predsednika sa činjenicama koje je on nesumnjivo već saznao. Kad je Grej pomenuo otkriće droge, Brennan je podigao ruku.

„Da li je još neko umešan?", oštro je upitao.

„Dobro pitanje, gospodine predsedniče. Nažalost, nisam dobio zadovoljavajući odgovor. Lično ću sprovesti internu istragu o tom pitanju i tražiću pomoć od FBI-ja." Greju je bilo mrsko da uključi FBI u istragu, ali bilo je bolje da to on predloži nego neko drugi.

„Kartere, ako se FBI uključi, morate im dati odrešene ruke. Ne smete ništa da skrivate pod tepih."

„Ne bih to uradio ni na koji način. Međutim, u ovom trenutku se čini da će se slučaj završiti na tome. Hoću da kažem, ako je Džonson trgovao drogom, to nije imalo nikakve veze sa njegovim poslom u NIC-u."

Predsednik je odmahivao glavom. „To je pretpostavka koju još ne smemo usvojiti. Šta je tačno radio za vas?"

„Nadgledao je naše elektronske obaveštajne dosije s podacima o osumnjičenima za terorizam i drugim sumnjivim osobama i organizacijama, kako nerešenim slučajevima, tako i o onima koji su preduhitreni ili ubijeni. Džonson je zapravo pomogao da se stvori taj sistem."

„Da li je to vredno prodaje?"

„Teško. To su osnovni podaci. Većina njih se nalazi na našem javnom veb-sajtu. Tu su sadržane i poverljive informacije kao što su otisci prstiju, podaci o DNK, ako su upotrebljivi, ta vrsta podataka. Međutim, fajlovi koje je Džonson nadgledao ne sadrže, na primer, nikakva određena obaveštenja koja bi nam pomogla da uhvatimo mete."

Predsednik je klimnuo glavom, naslonio se i protrljao čvor na vratu. Za stolom od sedam izjutru, za osam radnih sati obavio je posao od četrnaest, a još su ga očekivali radno poslepodne i zvanična večera. A, sutradan je počinjala kampanja na Srednjem zapadu za izbore koje je bezmalo već dobio ali je bio suviše paranoičan da bi se opustio. „Biću iskren, Kartere, uopšte nisam zadovoljan ovime. Poslednje što mi je trenutno potrebno jeste skandal."

„Učiniću sve što je u mojoj moći da to sprečim, gospodine."

„Pa, bilo bi dobro da imate bolji uvid u ono što vaši zaposleni rade", ukorio ga je predsednik.

„U potpunosti se slažem s vama." Grej je zastao na trenutak pa dodao:

„Gospodine, očigledno je da ne smemo da dozvolimo da ova situacija utiče na naš glavni posao.“

Brenan je delovao zbunjeno. „Na šta mislite?“

„Kao što znate, mediji umeju ni od čega da naprave priču. To je sjajan način da se podigne tiraž novina, ali nije uvek dobro za državnu bezbednost.“

Brenan je slegao ramenima. „To potpada pod Prvi amandman, Kartere. Njihova prava su nepovrediva.“

Grej se nagnuo napred. „Ne kažem da nije tako. Ali možemo da preduzmemo nešto povodom curenja podataka, kao i sa njihovim sadržajem i vremenom kad će dospeti do medija. Trenutno mediji znaju koliko i mi. Oni će to objaviti i NIC će dati zvaničnu izjavu o tome. Mislim da je to trenutno u redu, ali sigurno nije u našem interesu da se misija NIC-a ugrozi zbog tako nečega.“

Napravio je pauzu pa izgovorio rečenice koje je uvežbavao tokom vožnje helikopterom. „Gospodine, vi ste politički ranjivi samo nekoliko načina. A vaši protivnici su toliko očajni da će koristiti svaku priliku da vas ugroze. U svom očajanju, mogu u ovom slučaju da vide svoju priliku. Istorija je pokazala da takva taktika može da ima uspeha. Bez *okolišanja*, ne smemo da im dozvolimo da iskoriste to kako bi vas porazili u novembru. Kakva god da je istina, nije dovoljno značajna da vas spreči da osvojite drugi mandat.“

Brenan se zamislio. Konačno je rekao: „U redu, zajedno ćemo držati medije na uzdi. Hoću reći, ipak je ovo pitanje državne bezbednosti. Ako se nađete na udaru nekoga iz Biroa ili drugih, obavestite me o tome.“ Zastao je pa dodao svojim najuvežbanijim političkim baritonom. „U pravu ste, na bezbednost ove države neće uticati neki tip koji prodaje drogu sa strane.“

Grej se osmehnuo. „Upravo tako.“ *Hvala Bogu što je izborna godina.*

Brenan se vratio za sto i pritisnuo interfon. „Recite sekretaru Dekeru da uđe.“

Grej je bio iznenađen. „Deker?“

Brenan je klimnuo glavom. „Moramo da porazgovaramo o Iraku.“

Deker je ušao posle jednog minuta. Bio je to čovek pedesetih godina, kratko podšišane sede kose, lepih crta lica i vitkog tela, zahvaljujući tome što je svakog dana trčao osam kilometara, bez obzira gde se nalazio. Kao udovac, Deker je bio jedan od najpoželjnijih neženja u gradu. Iako nikad nije radio u vojsci, počeo je da radi u odbrambenoj industriji. Polako je napredovao i zaradio pravo bogatstvo pre nego što je ušao u javne vode. Njegov uspon je bio brz: prvo sekretar mornarice, a onda i pomoćnik sekretara odbrane. Predstavljao je pravi vašingtonski proizvod - pametan, jasan, nemilosrdan, ambiciozan i veoma poštovan - i Grej ga je mrzeo. Kao sekretar odbrane, Deker je bio na čelu Pentagona, sektora koji je koristio veliki deo obaveštajnih dolara, blagajne koju je Grej tehnički kontrolisao. Zato, iako je Deker saradivao sa Grejem i istupao kako treba u javnosti, Grej je bio svestan toga da iza kulisa Deker pokušava da ga izigra i da mu zarije nož u leđa. Takođe je bio Grejev

glavni konkurent kod predsednika.

Deker je počeo razgovor na svoj uobičajeni energičan način „Iračko rukovodstvo nam je jasno dalo do znanja da želi da uskoro napustimo zemlju. Međutim, postoje ogromni problemi, veći čak od Kurda, koji stvaraju svoju republiku. Iračka vojska i snage bezbednosti jednostavno nisu spremni. Na izvestan način, nikada neće ni biti spremni. Ali zemlji je dosadilo naše prisustvo. A Iračani su sad javno izrazili mišljenje da Izrael mora biti uništen, sledeći politiku svog novog saveznika, Sirije. To je nerešiva situacija, ali teško možemo da je odbacimo s obzirom da je to stav demokratski izabrane vlade."

„Znamo sve to,Džo", nestrpljivo je rekao Grej. „Batisti pregovaraju sa rukovodstvom da se vrate na vlast kako bi se zaustavilo nasilje", dodao je, gledajući pravo u predsednika.

Brenan je klimnuo glavom. „Ali kako možemo tek tako da napustimo Irak? Poslednje što nam je potrebno jeste da se Sirija i Irak udruže i da Huseinovi pajtaši opet preuzmu kontrolu. Sa šerijatskom grupom i sedištem Hezbolaha u Siriji, mogli bi uskoro da se pojave u Iraku i u drugim zemljama", dodao je Brenan, misleći na dve antiizraelske terorističke organizacije. „A Francuska je oduzela deo obale Sirije i dvadesetih godina stvorila Liban. Sirija oduvek želi da vrati tu teritoriju i mogla bi da se ujedini sa Irakom kako bi to postigla. A onda bi mogli da pređu Golansku visoravan i izazovu rat sa Izraelom. To bi moglo da destabilizuje oblast više nego ikada."

Grej je primetio: „Pa, ako bi neka zemlja uzela deo Nove Engleske i jednostrano proglasila drugu državu, mi bismo bili uznemireni zbog toga, zar ne, gospodine predsedniče?"

Deker se umešao. „Pored batista, postoje ekstremne islamističke grupe u iračkom parlamentu koje postaju sve jače. Ako one preuzmu vlast, za Sjedinjene Američke Države biće opasnije nego što je to bilo u vreme Sadama Huseina. Ali takođe smo obećali iračkom narodu da ćemo otići tek kad budu imali odgovarajuće snage bezbednosti i kad nas zvanično budu zamolili da se povučemo. Taj trenutak je blizu."

„Pređite na stvar, Džo!", brečno se Grej.

Deker je pogledao u Brenana. „Nisam još o tome razgovarao sa edsednikom." Nakašljao se. „Ako uklonimo neke od tih ekstremističkih grupa, možemo da osnažimo vladu u Iraku koja najviše odgovara našim interesima i da sprečimo da se batisti vrate na vlast. A treba razmišljati i o svoj onoj nafti, gospodine. Galon se približava ceni od tri dolara. Potrebne su nam iračke rezerve."

„Da uklonimo? Mislite na atentat!", namrgođeno je rekao Brenan. „Ne radimo to više. To je nezakonito."

„Nezakonito je ubiti prvog čoveka države ili vlade, gospodine predsedniče", ispravio ga je Grej.

„Tačno", složio se Deker. „Ovi ljudi ne spadaju u tu kategoriju. Za mene je to isto kao raspisivanje poternice za Bin Ladenom."

„Ali mete o kojima pričate su legitimno izabrani predstavnici iračke zakonodavne skupštine", pobunio se Brenan.

„Pobunjenici trenutno nekažnjeno ubijaju umerene *poslanike*. To je jednostavno sužavanje polja delovanja, gospodine", nastavio je Deker. „Ako ne uradimo nešto, više neće *ostati* nijedan umeren poslanik."

„Ali Džo", umešao se Grej, „ako to uradimo, izazvaćemo građanski rat."

„Mogli bismo to da izvedemo tako da izgleda kao da je u pitanju odmazda iračke umerene struje i niko neće posumnjati na nas. Oni su mi obećali neograničenu podršku."

„Ali građanski rat koji će proizaći...", počeo je Brenan.

„Obezbediće nam potpuno legitiman razlog da naše vojne snage ostanu u Iraku u doglednoj budućnosti", brzo je odgovorio Deker, očigledno zadovoljan sobom. „Međutim, ako dozvolimo da se batisti vrate, oni će ugušiti svaku opoziciju i Irak će ponovo potpasti pod diktaturu kao za vreme Huseina. Ne smemo da dozvolimo da se to dogodi. Sav uloženi novac i izgubljeni životi biće uzaludni. A ako se to dogodi u Iraku, nema razloga da se talibani ponovo ne učvrste u Avganistanu."

Brenan je pogledao u Greja. „Šta vi mislite?"

Grej je zapravo bio ozlojeđen zato što se on nije prvi toga setio. Deker ga je očigledno nadmudrio. *Bedno kopile*. „Ne biste bili prvi američki predsednik koji je odobrio tako nešto, gospodine" nerado je priznao.

Brenan nije delovao ubedeno. „Moraću da razmislim o tome."

„Naravno, gospodine predsedniče", odgovorio je Deker. „Ali nemamo mnogo vremena. Kao što znate, ako Irak i Avganistan potpadnu pod vlast skupština neprijateljski nastrojenih prema nama, naša javnost će se dići na noge." Zastao je pa dodao: „To nije nasleđe koje želite i zaslužujete, gospodine."

Bez obzira na svoju mržnju prema ovom čoveku, Grej je morao da prizna, po zabrinutom izrazu na Brenanovom licu, da je savršeno odigrao svoju predstavu.

Kad je Deker izašao, Brenan je ponovo seo i skinuo naočare za čitanje. „Pre nego što počnemo sastanak, želeo bih nešto da vam kažem, Kartere. Otputovaću u Njujork jedanaestog septembra da održim govor kod spomen-ploče žrtvama." Grej je znao kuda to vodi, ali je ćutao. „Želeo bih da znam da li biste pošli sa mnom. Ipak ste vi učinili više od ikog drugog da doprinesete da se tako nešto ne ponovi."

Bilo je nezamislivo odbiti poziv da putujete sa predsednikom Sjedinjenih Američkih Država. Međutim, Grej zaista nije mario za protokol ili tradiciju kad je ova tema u pitanju.

„Zahvaljujem se na vašem ljubaznom pozivu, gospodine, ali ja ću ovde

prisustvovati privatnoj službi."

„Znam da vam je to teško, Kartere, ali mislio sam da je ipak bolje da pitam. Da li ste sigurni?"

„Potpuno sam siguran, gospodine predsedniče. Hvala vam."

„U redu." Brenan je napravio pauzu. „Znate da je moj rodni grad promenio ime i da se zove po meni?"

„Znam, gospodine. Čestitam."

Brenan se nasmešio. „To je jedna od stvari zbog kojih je čoveku u isto vreme drago i neprijatno. Moj ego nije toliko veliki da ne razumem da je nada da će grad profitirati tom promenom bar podjednaka njihovoj želji da odaju počast lokalnom momku koji je uspeo. Održaću govor na svečanom proglašenju i rukovati se s ljudima. Zašto mi se ne biste pridružili?"

Ako najvažnije pravilo glasi da se nikad ne odbija poziv predsednika, drugo najvažnije pravilo jeste da ga nikad ne odbijete dva puta.

„Hvala vam. Radujem se tome."

Predsednik je spustio naočare pored knjige izveštaja. „Moguće je da ću ostati ovde još četiri godine."

„Rekao bih da je više nego moguće, gospodine."

„Želim da budete iskreni prema meni, Kartere. Ovo će ostati između nas." Grej je klimnuo glavom. „Uprkos vašim uspesima u odbrani naše zemlje, da li verujete da je svet danas bezbedniji nego što je bio kad sam postao predsednik?"

Grej je pažljivo razmislio o ovom pitanju, pokušavajući da otkrije šta njegov šef zapravo hoće. Međutim, Brenan je ostao nedokučiv tako da je Grej odlučio da mu kaže istinu. „Ne, nije. Zapravo je još nesigurniji."

„Moji ljudi tvrde da će planeta ostati bez pogonskog goriva za pedeset godina ako se nastavi sa ovakvom potrošnjom. Više neće moći da se putuje avionom, biće nekoliko automobila na električni pogon, gradovi će opusteti zbog nedostatka struje. Drastično će se promeniti komunikacija, način rada i putovanja, obezbeđivanje hrane. A ova zemlja neće imati sredstva da na odgovarajući način održava nuklearno naoružanje i druge vojne resurse."

„To je svakako moguće."

„Da, ali kako ćemo biti bezbedni bez našeg naoružanja, Kartere?"

Grej je oklevao pre nego što je odgovorio. „Bojim se da vam ne mogu odgovoriti na to pitanje, gospodine."

Brenan je tiho rekao: „Verujem da je razlika između osrednjeg i značajnog predsednika u *mogućnosti*."

„Uradili ste dobar posao, gospodine predsedniče. Trebalo bi da se ponosite.“ Grej je zapravo mislio da čovek nije uradio ništa posebno, ali nije želeo *to* da kaže svom šefu.

Kad je posle jednog sata Grej izašao iz Zapadnog krila, nije razmišljao, za promenu, o zaustavljanju neprijatelja Amerike ili udovoljavanju svom šefu. Dok je ulazio u helikopter, Grej je razmišljao o ljubičastoj boji. To je bila omiljena boja njegove ćerke dok nije napunila šest godina. A onda je narandžasta postala njena omiljena boja. Kad ju je pitao otkud ta promena, podbočila se, prkosno podigla tvrdoglavu bradu i obavestila ga da je to zbog toga što narandžasta boja više priliči odraslima. Čak i danas bi se nasmešio kad bi se toga setio.

Voren Piters je konačno našao čamac koji su sakrili članovi Kluba kamila. Odmah je pozvao Tajlera Rajnkea, koji mu se ubrzo pridružio.

„Siguran si da je ovo taj čamac?“, pitao je Rajnke posmatrajući ga.

Piters je klimnuo glavom. „Ima krvi na ogradi. Bio sam u pravu. Pogodio sam jednog od njih.“

„Možda ih je neko video dok su vraćali čamac.“

Piters je klimnuo glavom i zagledao se u vodu. „Možda postoji jednostavniji način da ih nađemo. Džonson je imao isprave u džepu.“

„Da, i šta s tim?“

„Ako su naši očevici videli gde stanuje, možda su postali radoznali?“

„To bi nam uštedelo mnogo vremena“, složio se Rajnke. „Otići ćemo tamo večeras.“

Brižljivo birajući reči i ogrativši se što je više mogao kako ne bi izazvao gnev svojih pretpostavljenih, Aleks je napisao svoj izveštaj i poslao mejl Džeriju Sajksu. Završio je još s nekom papirologijom i odlučio da izađe kako ga ne bi neko pozvao da obezbeđuje još neki događaj. Aleks nije želeo da provede još jedno veče gledajući nekog kralja ili premijera kako proždire umak od račića.

Prošao je pored jednog agenta koji je ostavljao svoj pištolj u kasetu pre nego što krene na isleđivanje nekog osumnjičenog.

„Hej, Alekse, jesi li uhapsio još neke kradljivce bankomata?“, upitao ga je agent. Priča se neverovatnom brzinom pročula u terenskoj kancelariji.

„Ne. Nisam našao više nikoga ko je toliko glup.“

„Čujem da ste ti i Simpsonova dobar tim“, primetio je čovek, jedva prikrivajući osmeh.

„Nije nam loše.“

„Da li si čuo za Džej Lo?“

„Ko nije?“, odvratio je Aleks.

„Pa, Simpsonova je Džej *Glo*. Zar nisi znao da ti je partnerka zvezda?“

„Džej *Glo*? Šta to treba da znači?“

„Ma hajde, Alekse, ima oreol oko glave. Nebeska svetlost sija nad tom malom južnjačkom curom. Kažu da zaslepljuje sa petsto metara. Čudim se što nisi oslepeo.“

Agent je otišao, smejući se.

Sudbina je udesila da se Aleks sretne sa svojom partnerkom na izlazu iz zgrade.

„Ideš kući?“, pitao je.

„Ne, pošla sam da vidim mogu li da nađem nekog prijatelja. Izgleda da ovde ne mogu da nađem nijednog.“

Krenula je, ali joj je Aleks stavio ruku na rame. „Slušaj, to što sam ti rekao bio je samo dobronameran savet, ništa više. Bio bih zahvalan da je meni neko dao takav savet kad sam počinjao da radim i ništa nisam znao.“

Na trenutak je Simpsonova izgledala kao da će ga udariti, ali je, kako se činilo, ogromnom samokontrolom uspela da se savlada.

„Hvala na brizi, ali drugačije je kad si žena. Služba je još uvek svet muškaraca.“

„Ne poričem to, Džeki. Ali činjenica je da ne činiš sebi uslugu ako dozvoljavaš da se prema tebi drugačije ophode.“

Simpsonova je pocrvenela. „Ne mogu ništa da uradim ako se pokroviteljski odnose prema meni.“

Aleks je odmahnuo glavom. „Pogrešan odgovor. *Možeš* nešto da uradiš. U stvari bi bilo najbolje je da se pobrineš da to prestane.“ Zastao je pa ju je pitao: „*Ko* je tvoj anđeo čuvar?“ Izgledalo je da Simpsonova ne želi da odgovori. „Hajde, reci. Kao da ne mogu sam da saznam.“

Odbrusila je: „U redu! Moj otac je senator Rodžer Simpson.“

Aleks je klimnuo glavom, zadivljen. „Direktor Komiteta za nadzor obaveštajne službe. To je prilično moćan anđeo.“

Simpsonova se poput munje unela Aleksu u lice, maltene je stala na njegove cipele broj četrdeset šest. „Moj otac nikad ne bi upotrebio svoj uticaj kako bi mi

pomogao. Za tvoju informaciju, to što sam njegovo jedino dete nije mi olakšalo život. Morala sam da se borim za svaku prokletu stvar koju sam postigla. Imam modrice i debelu kožu da to dokažem."

Aleks se povukao jedan korak i ispružio ruku da je drži na odstojanju. „Ovaj grad ne počiva na činjenicama, već na opažanjima.. A svi vide da se izvlačiš sa teških poslova više nego što bi trebalo. I to nije sve."

„Oh, stvarno?"

Pokazao je na njen blejzer. „Obično nosiš jarkocrvenu maramicu u džepčiću sakoa."

„Pa šta?"

„To je zabranjeno agentu Tajne službe. Ne samo da privlačiš pažnju na sebe u profesiji gde trebaš da budeš neupadljiva, osim kad radiš obezbeđenje, već predstavljaš veoma dobru metu za nekoga ko želi da puca u tebe. Ne samo da se ističeš kao nedisciplinovana već i kao glupača."

Stegla je vilicu pogledavši svoju grimiznu maramicu poput crvene zastave.

Aleks je nastavio. „Nosiš drugačiji pištolj. Još jedan znak da misliš da si drugačija - to jest bolja - od svih ostalih. To se ne dopada drugim agentima, bez obzira da li su muškarci ili žene."

„Moj otac mi je poklonio ovaj pištolj kad sam postala policajac." Aleks je primetio da je njen otegnuti južnjački naglasak postajao izraženiji kad bi se naljutila.

„Okači ga na zid i počni da nosiš standardni pištolj Tajne službe."

„I onda će svi moji problemi nestati?", ovo je izgovorila s tolikim neprijateljstvom da je Aleks poželeo da je udari.

„Ne, ali onda ćeš imati iste probleme kao svi ostali. Zašto to ne bi smestila u dosije 'Život je kučka'?" *Kao i ti.*

Aleks se okrenuo i otišao. Bilo mu je dovoljno ovog novajlije za danas. Bar LEAP ga je glasno dozivao.

Kejt Adams je tek stigla posle celog dana provedenog u Ministarstvu pravosuđa. Još je bilo relativno rano tako da je lokal bio poluprazan. Aleks je odlučno otišao do šanka, čovek s misijom. Videla ga je dok je dolazio i martini s tri debele masline već ga je čekao kad je spustio dupe na stolicu.

„Da li mi se samo čini, ili si uzrujan zbog nečega?", upitala ga je na šaljiv način koji mu je odmah ublažio napetost.

Pomešan miris kokosa i nekog cveta punog nektara dopirao je do njega preko šanka od mahagonija. Pitao se da li je oprala kosu pre nego što je došla, ili je to njen parfem, ili oboje. Što god bilo, delovalo je na njega.

„Samo posao. Proći će." Otpio je gutljaj, stavio jednu maslinu u usta pa se poslužio kikirikijem iz činije ispred sebe. „Kako si ti? Da li je navraćao tvoj prijatelj superšpijun Tomi?"

Izvila je obrve na ovu primedbu. „Hemingvej? Ne bih ga baš nazvala prijateljem."

Pogledao ju je toliko sumnjičavo da je spustila čašu koju je brisala i nagnula se preko šanka. „Imate drugačije mišljenje koje biste voleli da podelite sa mnom, agente Forde?"

Slegnuo je ramenima. „To me se zapravo i ne tiče."

„Devojka može da flertuje, a da nema nikakve namere."

Aleks je otpio još jedan gutljaj martinija. „Dobro je to znati."

„Moraš da priznaš da je veoma sladak, pametan, mnogo je putovao. On je u stvari pravi izbor."

Aleks je taman hteo oštro da odgovori kad je shvatio da ga zafrkava i da neizmerno uživa u tome. „Jeste. Dodavola, baš sam razmišljao da ga pozovem na sastanak."

Ponovo se nagla preko šanka i toliko ga snažno povukla za kravatu da je Aleks poleteo k njoj i prolio polovinu svog pića.

„Pa, pošto ti izgleda nikada to nećeš učiniti, moraću ja. Hoćeš da izađemo?", rekla je.

Aleks je osetio da su mu se usta otvorila, ali je imao dovoljno zdravog razuma da ih zatvori. „Zoveš me na sastanak?"

„Ne, zovem tipa iza tebe. Da, pozivam te na sastanak."

Aleks nije mogao a da se ne osvrne oko sebe i proveriti da iza njega nije skrivena publika koja će prasnuti u grohotan smeh.

„Ozbiljna si?"

Još čvršće mu je stegla kravatu. „Kad flertujem, flertujem. Kad te pozovem na sastanak, to je već sasvim druga priča."

„Da, želim da izađem s tobom."

„Vidiš, to nije bilo toliko teško, zar ne? Pošto smo to konačno prebrodili, zašto se ne bismo dogovorili gde ćemo? S obzirom da tebi društvenost nije jača strana, pokušaću prva. Pretpostavljam da uživaš u jelu isto koliko i u piću. Šta kažeš na večeru?"

„Upravo si mi uputila izazov. Bio sam uveren da ćeš igrati na sigurno i predložiti ručak."

„Ne igram na sigurno ovih dana", odgovorila je. Kejt mu je veoma polako pustila kravatu, pustivši da joj ruka klizi niz tkaninu dok joj nije ispala iz ruke.

Aleks se uspravio, ne obazirući se na to što je pola martinija završilo na njegovom rukavu.

„Večera - sjajna ideja", uspeo je da odgovori a da ne zvuči previše zbunjeno.

„Okej, hajde da utvrdimo vreme i mesto. Ja sam za trenutno zadovoljenje. Jesi li slobodan sutra uveče?"

Čak i da je morao da čuva predsednika na samrti, Aleks bi našao način da bude slobodan. „Može."

„Recimo oko pola sedam. Ja ću rezervisati sto u restoranu ukoliko ti ne želiš to da uradiš."

„Ne, samo izvoli."

„Hoćeš li da se nađemo u restoranu, ili ćeš doći po mene?"

„Doći ću po tebe."

„Oh, bože, tako je lako dogovoriti se s tobom, agente Forde. Ne mogu da ti objasnim kakvo je to osveženje posle celog dana provedenog sa advokatima. Advokati ne pristaju ni na šta."

„Da, tako sam čuo."

„Zašto me ne bi pokupio oko šest?"

Zapisala je svoj broj telefona i adresu i dodala mu papirić. On joj je pružio svoju vizitkartu na čijoj poledini je napisao adresu i kućni broj telefona.

„Sviđa ti se u Manasasu?", upitala ga je, gledajući vizitkartu.

„Mom novčaniku se dopada." Pogledao je njenu adresu i izbečio se. „Ulica R? Džordžtaun!"

„Nemoj previše da se nadaš, gospodine. Nisam bogata naslednica koja se prurušila u dobročinitelja u Ministarstvu pravosuđa. Živim u kući za posluđu iza velike kuće. Vlasnica kuće je udovica koja voli da ima društvo. Veoma je fina. Sjajna cura, zapravo."

„Ne duguješ mi objašnjenje."

„Što ne znači da ne želiš da ga čuješ." Nasula mu je novo piće. „Na račun kuće, pošto si izgleda prosuo svoje." Dodala mu je krpu.

„Dok si raspoložena za saradnju, ko je zapravo 'pravi izbor' i na čemu trenutno radite?"

Kejt je stavila prst preko usta. „To je poverljiva stvar, shvataš da sam advokat? Ali bez odavanja ikakvih državnih tajni mogu ti reći da radim s njegovom agencijom zbog njihovog zahteva da ponovo koriste jednu napuštenu zgradu. Ali ne verujem da ćemo postići takav dogovor. Šta se to desilo na poslu zbog čega si toliko uznemiren?"

„Nisi čula dovoljno tužnih priča?"

„Mi zvanično izlazimo. Prema tome, ja tebi, ti meni."

Aleks se osmehnuo. „U redu. Jedan novajlija mi je dodeljen za partnera u istrazi. Njen otac je velika zverka koji odozgo povlači konce za nju. Pokušao sam da joj objasnim da se tako ne stiču prijatelji u Službi."

„A ona to ne razume?"

„Ako ne shvati uskoro, običe joj se o glavu poput stenčuge."

„Na kakvom slučaju radite?"

„Sad je red na mene da se pozovem na poverljivost." Odjednom se Alekov pogled prikovao za ekran plazma televizora na zidu iza šanka.

U pozadini se video snimak Ruzveltovog ostrva dok je reporterka krupnih zuba izveštavala o tajanstvenom samoubistvu. Aleks je primetio da nije pomenuto učešće Tajne službe. Zato je otkriće heroína u kući Patrika Džonsona upadljivo naglašeno.

„Na tom slučaju radiš?", upitala ga je Kejt.

Pogledao ju je. „Molim?"

„Ponadala sam se da me zbog toga tako potpuno ignorišeš."

„Hej, izvini", smeteno je rekao. „Da, na tome radim. Ali ne mogu ništa više da ti kažem."

Oboje su pogledali u ekran kad su čuli poznati glas.

Jedan čovek je saopštavao zvaničnu izjavu NIC-a povodom tragedije. Ali to nije bio Karter Grej, koji verovatno nije želeo da to postane glavna vest u zemlji time što bi on istupio u ime centra. Međutim, Tom Hemingvej je bio uglađen i efikasan, pravi izbor, dok je iznosio stav NIC-a zemlji.

Aleks je pogledao u Kejt, koja je ostala bez teksta. Pobednički se osmehnuo. „Uhvaćen na delu."

Kejleb je pokupio Olivera Stouna blizu Bele kuće u svom prastarom olovnosivom ševroletu Malibu na kojem se klatio auspuh. Uputili su se ka kući Milтона Farba u blizini granice Vašingtona i Merilenda, gde je trebalo da se nađu sa Rubenom. Stoun je sedeo na prednjem sedištu s Kejlebovim psom Gofom, malim mešancem, nazvanim po Frederiku Gofu, prvom direktoru odeljenja za retke knjige.

Kad su stigli ispred Miltonove skromne i lepo održavane kuće, Ruben je skočio s prednjih stepenica, došetao do kola i ušao. Imao je na sebi, kao i uvek, farmerke, mokasine i izgužvanu crvenu kariranu flanelsku košulju. Par radničkih rukavica virio mu je iz zadnjeg džepa, a u ruci je imao zaštitnu kacigu.

„Radio sam prekovremeno na utovaru“, objasnio je. „Nisam stigao da odem do kuće.“ Iznenadio se kad je video Stounovu novu frizuru i sveže obrijano lice. „Nemoj mi reći da si odlučio da se vratiš među konvencionalne Amerikance.“

„Samo pokušavam da ostanem nepoznat i živ. Je li Milton spreman?“

„Naš prijatelj će malo kasniti“, odgovorio je Ruben i namignuo.

„Šta?“, pitao je Stoun.

„Zabavlja se, Olivere. Sećaš se? Njegova nova prijateljica?“

„Jesi li je upoznao?“, uzbuđeno je upitao Kejleb. „Možda ima neku drugaricu za mene.“ Iako zakleti neženja, Kejleb je uvek tražio nova poznanstva.

„Samo sam je video na trenutak. Prilično je mlađa od Milтона i stravično dobro izgleda“, odgovorio je Ruben. „Nadam se da se jadničak neće zaleteti. Ja sam imao tri putovanja do oltara, a do četvrtog neće doći ukoliko ne budem mnogo pijan. Proklete žene. Ne mogu da živim sa njima, a one svakako ne mogu da žive sa mnom.“

„Tvoja treća supruga je bila veoma fina žena“, primetio je Stoun.

„Ne kažem da dame nisu korisne, Olivere. Samo mislim da dugotrajne veze nisu posledica zakonske obaveze. Toliko je dobrih trenutaka uništeno zavetom braka da bi mi trebalo nekoliko života kako bih ih nabrojao.“

„Znači, tvoja logika je da će se parovi ređe razilaziti ako se ukine brak?“

„Između ostalog“, odgovorio je Ruben otresito.

Svi su pogledali ka Miltonovoj kući kada su se vrata otvorila.

„Ona stvarno dobro izgleda“, rekao je Kejleb, vireći iza Stouna.

Milton i žena su se ovlaš poljubili, a onda je ona sišla stepenicama do svog automobila, žutog poršea, parkiranog ispred Kejlebovog Malibua.

„Pitam se da li joj smeta Miltonov opsesivno-kompulsivni poremećaj“, zamišljeno se upitao Kejleb. Svi oni su proveli stotine sati čekajući da Milton završi svoje rituale. Ali oni su to prihvatili kao sastavni deo ličnosti svog prijatelja. Svi su oni imali nekakve „sastavne delove“, a Milton je revnosno tražio pomoć za svoj poremećaj. Posle godina uzimanja lekova, savetovanja i povremenih hospitalizacija, živio je relativno normalnim životom. Njegov poremećaj se ispoljavao nakratko, prilikom zaključavanja vrata, sedanja, pranja ruku, ili u trenucima velikog stresa.

„Mislim da joj to ne predstavlja problem“, rekao je Ruben, pokazujući na nju.

Svi su posmatrali dok je žena kuckala po pločniku svojim visokim potpeticama a zatim prstom lupkala po prozoru automobila, tiho brojeći i mrmljajući pre nego što je otvorila vrata. Tada je, pre nego što je ušla, na sličan način pregledala svoje sedište. Ostavila je dug trag guma na asfaltu krenuvši, a šest sekundi kasnije već je jurila brzinom od sto kilometara na sat pre nego što je nagazila na kočnicu na sledećoj raskrsnici. Onda je ponovo dala gas, a Kejleb se trgao od dubokih decibela turbo motora poršea. „Gde je, dođavola, upoznao tu ženu, na nacionalnom automoto reliju?“, zapitao se Kejleb dok je razrogačenih očiju gledao u tragove guma koji su se još pušili.

„Ne, rekao nam je da ju je upoznao na klinici“, podsetio ga je Ruben. „I ona se tamo leči od opsesivno-kompulsivnog poremećaja.“

Milton je zatvorio ulazna vrata, obavio kratak ritual i došao do kola noseći ruksak. Seo je na zadnje sedište pored Rubena.

„Sjajno izgleda“, primetio je Ruben. „Kako se zove?“

„Čestiti“, odgovorio je Milton.

Ruben je frknuo. „Čestiti?* Pa, zbog tebe se nadam da joj ime ne pristaje.“

*Igra reči: engl. chastity - čednost. (Prim. prev.)

Saobraćaj je bio veoma gust i već se smrklo kad su stigli do kraja gde je živeo Patrik Džonson. To je odgovaralo Stounu. Osećao se najopuštenije noću.

Gledao je brojeve kuća dok su polako vozili ulicom. „U redu, Kejlebe, njegova kuća je odmah u sledećem bloku s leve strane. Parkiraj kola ovde.“

Kejleb se parkirao uz ivičnjak i pogledao svog prijatelja.

„Šta sad?“, nervozno je upitao.

„Čekaćemo. Hoću da malo osmotrimo i vidimo ko dolazi i odlazi.“ Stoun je izvadio dvogled i pogledao. „Ako pretpostavimo da oni parkirani Sabarbani pripadaju Birou, onda je Džonsonova kuća verovatno ona s leve strane.“

„Lepa kuća“, primetio je Ruben, prateći pogled svog prijatelja.

Milton je u međuvremenu gledao u svoj laptop. Rekao je: „Objavljeno je da su mu pronašli heroin u kući. A Džonson je sa svojom verenicom otišao na prvi sastanak na Ruzveltovo ostrvo. Pretpostavljaju da njegovo samoubistvo na tom mestu predstavlja simboličan čin, s obzirom da je uskoro trebalo da se oženi, nije više mogao da vodi dvostruki život.“

„Kako možeš da pristupiš internetu u kolima?“, zanimalo je Kejleba.

„Pa bežično“, odgovorio je Milton. „Ne trebaju mi utičnice. Znaš, Kejlebe, zaista bi trebalo da mi dozvoliš da te uvedem u dvadeset prvi vek.“

„Koristim kompjuter na poslu!“

„Samo za kucanje tekstova. Čak nemaš ni svoju imejl adresu, već koristiš imejl biblioteke.“

„Više volim da koristim olovku, papir i markice za svoju poštu“, odgovorio je Kejleb ogorčeno.

„Jesi li siguran da ne misliš na dugačak svitak i pero, brate Kejlebe?“, upitao je s osmehom Ruben.

Kejleb je vatreno nastavio: „A za razliku od onih neandertalaca na internetu, ja koristim cele rečenice i, bože pomози nam, znake interpunkcije. Da li je to zločin?“

„Ne, nije, Kejlebe“, mirno je odgovorio Stoun. „Ali pokušajmo da se zadržimo na onome što je važno za naš večerašnji zadatak.“

„Znate, čovek bi pomislio da bi službenik NIC-a bio podvrgnut temeljnoj proveri tako da ne bi mogao da petlja s drogom“, rekao je Ruben.

„Pa, verovatno je bio čist kad je počeo da radi za njih, ali je kasnije počeo da se bavi prljavim poslovima“, odgovorio je Milton. „Pogledajte Oldriča Ejmsa. Imao je veliku kuću i vozio je jaguara, a onima u CIA nikad nije palo na um da ga pitaju kako je to sebi priuštio.“

Kejleb je rekao: „Ali Džonson je, po svemu sudeći, prodavao drogu, a ne tajne. Došao je u sukob sa svojim poslovnim saradnicima i oni su ga ubili. To izgleda veoma jasno.“

„Da li su ti ona dvojica muškaraca izgledala kao da trguju drogom?“, upitao je Stoun.

„S obzirom da *ne poznajem* nijednog dilera drogom, ne bih umeo da odgovorim na to pitanje“, odvratio je Kejleb.

„Pa, *ja znam* nekolicinu“, rekao je Ruben. „I bez obzira na to što misle prokleti čistunci, nisu baš svi oni mladi crnci iz lokalnih bandi kojima pištolj kalibra devet milimetara izviruje iz zatvorskih pantalona, Olivera.“

„Ne kažem da jesu. Međutim, razmotrimo činjenice. Dovedi su ga na mesto gde je imao svoj prvi sastanak. To podrazumeva da su prikupljali obaveštenja, ukoliko nije imao običaj da priča o svom ljubavnom životu s navodnim partnerima u kriminalu. Odvezli su ga u motornom čamcu koji je toliko *tih* da ga čak nismo ni čuli dok nije stigao tik uz ostrvo. Takvu tehnologiju možda koriste dileri drogom u Južnoj Americi, gde ima mnogo više vode. Ali u našem glavnom gradu?“

Ruben je odgovorio: „Ko, dodavola, može da zna kakvu vrstu visokotehnoloških igračaka ovde koriste danas?“

Stoun se nije obazirao na ovu upadicu. „Pored toga, ubice su na vojnički način pregledale oblast i ubili ga krajnje profesionalno. Bili su svesni da mogu da ostave inkriminujuće forenzičke dokaze i preduzeli su odgovarajuće mere da to spreče. Čak su se setili da ponesu plastičnu vrećicu kako bi svi pomislili da je u njoj držao pištolj kako mu se ne bi pokvasio dok je plivao do ostrva.“

„To je tačno", složio se Kejleb. „Ali čak i dileri droge žele da izbegnu zatvor."

Stoun je zanemario i ovu primedbu. „A kad su shvatili da postoje očevici njihovog zločina, nisu oklevali ni časa da nas se reše. Ovi ljudi su profesionalne ubice, ali ozbiljno sumnjam da su dileri drogom."

Ostala trojica su se zamislila nad Stounovom logikom, a on je ponovo podigao dvogled.

Tišinu je posle jednog minuta prekinuo Kejleb, koji je upitao Miliona: „Čime se Čestiti bavi?"

„Ona je računovođa. Ranije je radila za jednu veliku kompaniju, ali su je otpustili zbog njenog opsesivno-kompulsivnog poremećaja. Sada ima svoju firmu. A pomaže mi i u dizajniranju veb-sajtova. Ja ne umem s novcem. Tako da mi ona vodi knjige, kao i marketing. Stvarno je sjajna."

„Siguran sam da jeste sjajna", odgovorio je Ruben. „Trebalo se čuvati onih tih mirnih žena. Pomisliš da su blage naravi, a onda samo *skoče* na tebe. Svojevremeno sam se viđao sa jednom takvom, doterana, pristojna, suknje ispod kolena. Ali kunem se da je ta dama umela da radi takve stvari svojim ustima koje su prkosile..."

Stoun ga je brzo prekinuo. „Čini mi se nepravednim da otpuste Čestiti zbog njenog zdravstvenog problema ukoliko joj nije smetao u obavljanju posla."

„Oh, nimalo joj nije smetao. Rekli su da je sramotila kompaniju pred klijentima, što je budalaština. Jednostavno, dvojica partnera nisu je volela, a jedan od njih zato što Čestiti nije htela da spava s njim. Tužila ih je i dobila pozamašnu sumu."

„Država koju svi znamo i volimo", rekao je Ruben. „Sjedinjene Države Advokata. Ali nemoj da dozvoliš da ti lepe bogate devojke umaknu, Miltone. Ne kažem ti da se oženiš njom, bože sačuvaj, ali ako muškarac može da izdržava ženu u ovom prosvetnom dobu, nema ničeg lošeg ni u tome da žena izdržava muškarca."

„Ona mi kupuje stvari", tiho je rekao Milton.

„Nije valjda?", zainteresovao se Ruben. „Kakve stvari?"

„Softver za moj kompjuter, odeću, vino. Razume se u vino."

„Kakvu odeću?", umorno će Ruben.

„Intimnu odeću", odgovorio je Milton i pocrveneo. Odmah se zagledao u svoj kompjuter i počeo da kucka po tastaturi. Ruben je hteo nešto da kaže, ali Stoun ga je učutkao veoma strogim pogledom.

Konačno je Stoun progovorio. „Dobro, evo šta hoću da uradite."

Kad je izložio plan, Stoun je stavio stari šešir koji je izvukao iz ranca, stavio Gofu povodac i izašao iz automobila. Miltonov rezervni mobilni telefon bio mu je u džepu. Ruben i Kejleb su ostali u kolima da prate šta se dešava dok je Milton pošao drugom stranom ulice prema Džonsonovoj kući. Njegov zadatak je bio da vidi da li

iko obraća više pažnje nego što bi trebalo na Stouna. Milton je izabran za taj zadatak zato što je bio na dnu čamca dok su ih jurili tako da ubice nisu mogle da ga vide. Ako Milton ugleda nekoga, trebalo je da nazove Stouna na mobilni.

Stoun je polako šetao ulicom, zaustavivši se da pokupi izmet koji je Gof izbacio pored jednog drveta. „Dobra kuca, Gofe”, rekao je Stoun, potapšavši ga. „To je veoma korisno za našu ulogu.” Kad je stigao ispred Džonsonove kuće, jedan čovek u FBI jakni izašao s velikom kutijom oblepljenom trakom na kojoj je pisalo: policijski dokazi.

„Užasna tragedija, pozorniće?”, rekao je Stoun upitnim glasom. Međutim, čovek nije odgovorio, samo je žurno prošao pored Stouna i dodao kutiju ženi koja je sedela u jednom Sabarbanu. Stoun je dozvolio Gofu da njuška oko drveta ispred Džonsonove kuće. Dok je životinja njuškala, uspeo je da vidi mnoge pojedinosti na kući i u susednim dvorištima. Nastavio je da šeta ulicom i prošao pored sedana, parkiranog na pločniku. Uspeo je da se savlada i nije se čak ni trgnuo kad je video ko sedi za volanom.

Tajler Rajnke je ovlaš pogledao Stouna pre nego što je nastavio da osmatra Džonsonovu kuću. Očigledno nije prepoznao muškarca kojeg sinoć umalo nije upucao. Stoun je bio zahvalan na svojoj dalekovidosti da radikalno promeni svoj izgled. Postavljalo se pitanje: gde je drugi čovek?

Stoun je nastavio niz ulicu, skrenuo levo na sledećem uglu i odmah telefonirao Kejlebu da mu saopšti šta je upravo video. Zatim je pozvao Miltona, koji mu se pridružio nakon jednog minuta.

„Da li si siguran da je bio on?”, upitao je Milton.

„Nema sumnje. Hoću da znam gde je drugi.” Utom mu je zazvonio mobilni telefon. Kejlebov glas bio je napet.

„Ruben je upravo video drugog muškarca.”

„Gde je?”

„Priča s jednim od agenata FBI-ja ispred Džonsonove kuće.”

„Dođi da nas pokupiš”, odgovorio je Stoun, objasnivši gde se on i Milton nalaze. „Nemoj da ideš ulicom u kojoj si sada. Ne želim da prođeš pored kuće ili njegovog automobila. Skreni levo na sledećem uglu pa onda desno. Sastaćemo se u sledećem bloku.”

Dok su dvojica muškaraca čekala na dogovorenom mestu, Stoun je posmatrao kako Milton podiže list novina koji je dolepršao ulicom. Uredno ga je presavio i bacio u kantu za otpatke ispred prilaza.

Stoun je pitao: „Miltone, da li si sinoć dirao poruku u džepu Patrika Džonsona?”

Milton nije odmah odgovorio. Međutim, njegov posramljeni pogled govorio je više od reči.

„Kako si znao, Oliverere?"

„Oni muškarci su nekako znali da smo tamo. Ne verujem da su nas videli. Mislim da su se iz nekog razloga vratili do tela i primetili da je poruka pomerena ili da je na drugom mestu."

„Ja... ja..."

„Samo si hteo da proveriš, znam." Stoun je bio veoma zabrinut iz veoma prostog razloga. Vlažni otisci prstiju dugo su se zadržavali na površini. Da li se Miltonovi otisci nalaze u nekoj bazi? Nije želeo sad da mu postavi to pitanje, bojeći se da će njegov ionako zaplašeni prijatelj dobiti pravi napad panike.

Kada se Malibu zaustavio, Stoun i Milton su odmah ušli. Kejleb nije dugo vozio pa je našao prazno parking mesto u prepunjenoj ulici i parkirao se.

„Da li da rizikujemo i pratimo ih?", upitao je Ruben.

„Nažalost, Kejlebova kola su upadljiva", odgovorio je Stoun. „Ako shvate da ih pratimo i proverite broj tablica, čekaće ispred Kejlebove kuće čak i pre nego što se on vrati."

„Oh, blagi bože", rekao je Kejleb i stegao volan. Izgledao je kao da će se isprovraćati.

„Šta ćemo onda da radimo?", upitao je Ruben.

Stoun je odgovorio: „Rekao si da je jedan od njih razgovarao sa agentom FBI-ja. Ali FBI ne bi pričao sa običnim građaninom. Znam. Pokušao sam. To bi lako moglo da znači da su i oni predstavnici zakona."

„Što znači da bi mogli da budu iz NIC-a", umešao se Milton. „Tamo je Džonson radio."

„To je i meni palo na pamet", odgovorio je Stoun. „Karter Grej", promrmljao je.

„Baš ne voliš tog čoveka", primetio je Ruben.

„Oh, sranje!", prošaputao je Kejleb. Gledao je u retrovizor. „Ono bi mogla da budu njihova kola."

„Ne gledaj u tom pravcu", oštro je naredio Stoun. „Kejlebe, udahni duboko i smiri se. Rubene, spusti se malo u sedištu tako da se ne vidi koliko si krupan ako pogledaju ovamo." Dok je govorio, Stoun je skinuo svoj šešir i skliznuo niz sedišta dok nije nestao s vidika. „Kejlebe, mogu li da vide tvoje tablice sa ulice?"

„Ne, automobili parkirani ispred i iza nas su preblizu."

„Dobro. Čim prođu, želim da sačekaš deset sekundi i onda se isparkiraš i kreneš u suprotnom pravcu od njih. Miltone, ti si dosta dobro zaklonjen na zadnjem sedištu. Treba pažljivo da proviriš i vidiš da li nas gledaju. A hoću i da ti njih dobro pogledaš."

Kejleb je duboko udahnuo i onda je zadržao dah dok je automobil polako prošao pored njih.

„Nemoj da gledaš tamo, Kejlebe“, prošaputao je Stoun iz svog skrovišta.

Automobil je prošao i skrenuo levo na sledećoj raskrsnici. Stoun je pitao: „Miltone?“

„Nisu nas gledali.“

„Dobro, Kejlebe, kreni.“

Kejleb je polako pokrenuo kola i skrenuo desno na sledećem uglu. Stoun se uspravio u sedištu. „Svi pažljivo gledajte, ne bi bilo dobro da se vrate“, rekao je.

Okrenuo se prema Miltonu. „Šta si video?“

Milton mu je dao gotovo potpun opis dvojice muškaraca, kao i virdžinijski broj tablica automobila.

Ruben je pogledao Stouna. „Predlažem da sad odemo u policiju. Podržaćemo jedan drugog. Verovaćemo nam.“

„Ne!“, oštro se usprotivio Stoun. „Moramo da ih nađemo *pre* nego što oni pronađu nas.“

„Kako?“, upitao je Ruben. „Naročito ako su ubice *predstavnici zakona*.“

„Tako što ćemo raditi ono što je svojevremeno Klub kamila radio veoma dobro: tražićemo istinu.“

Milton se umešao: „Za početak možemo da proverimo broj tablica. Nisu vladine, tako da nam se možda posrećilo - to je njihov lični automobil.“

Ruben je pitao: „Poznaješ li nekoga u odeljenju registrovanih motornih vozila ko bi to proverio?“

Milton je delovao uvređeno. „Ako sam mogao da upadnem u bazu podataka Pentagona, Rubene, baza motornih vozila ne bi trebalo da mi predstavlja veliki izazov.“

U sedištu NIC-a postojala je vrhunski opremljena teretana u podzemnom nivou koju zbog nedostatka vremena gotovo niko nije koristio. Međutim, u maloj prostoriji u glavnom delu jedna osoba je vežbala.

Tom Hemingvej je na sebi imao samo komotan šorts i belu tregerku. Bio je bos.

Sedeo je na podu prekrštenih nogu i zatvorenih očiju. Posle jednog minuta ustao je i zauzeo borilački stav. Većina ljudi koja bi ga videla zaključila bi da se Hemingvej upravo sprema da vežba kung-fu ili karate. Ti isti ljudi bili bi iznenađeni kad bi saznali da „kung-fu“ u bukvalnom prevodu znači veština stečena napornim radom. Prema tome, neko može da bude igrač bejzbola i da ima dobar „kung-fu“.

Postoji četiri stotine vrsta borilačkih veština koje ne potiču iz Kine, dok su svega tri iz te zemlje: sing-ji čuan, pa-kua čang i taj-či čuan. Osnovna razlika između tih četiri stotine vrsta i ove tri jeste u *moći*, zato što se celo telo koristi kao sredstvo da se prebaci kinetička energija s napadača na metu. Grubo se može uporediti s brzinom šamara i udarom automobila. Vešt poznavalac bilo koje od ove tri takozvane interne borilačke veštine poseduje moć da jednim udarcem polomi kost i da ubije.

Dok je živio u Kini, Hemingvej se oduševio ovim internim borilačkim veštinama, ako ni zbog čega drugog onda bar da bi imao osećaj da se uprkos svojoj plavoj kosi i očima više uklapa u svoje okruženje. Iako je trenirao i druge vrste internih borilačkih veština, Hemingvej je bio najnapredniji u Šanksi kući hsing-jia.

Pre nego što je počeo da vežba, Hemingvej je gotovo sat vremena sedeo nepomično i meditirao. Ta vežba mu je omogućavala da intuitivno obuhvati svoje okruženje i oseti nečije prisustvo mnogo pre nego što bi ikoga video. Ta sposobnost je Hemingveju mnogo koristila na terenu. Kao agentu CIA, život mu je više puta spasla upravo ta sposobnost da oseti prisustvo neprijatelja na način koji je prevazilazio pet čula.

Od dugogodišnjeg vežbanja Hemingveju su zglobovi, tetive, ligamenti, grupe mišića i motorika bili izuzetno snažni. Zbog decenija istezanja kičme prilikom uvežbavanja okreta ovih disciplina svi pršljenovi bili su mu u savršenom skladu jedan s drugim. Njegov osećaj za ravnotežu bezmalo je prkosio ljudskom poimanju. Jednom je stajao šest sati na simsu oblakodera širokom samo dva i po centimetra, na dvadeset prvom spratu, šiban jakim vetrom i kišom dok je ispod njega kružio kolumbijski odred smrti koji ga je tražio. Njegovi prsti bili su toliko snažni da je morao da pazi kad se rukuje s ljudima, ali uprkos tome ljudi su se često šalili na račun njegovog jakog stiska.

Zauzeo je položaj bambusa, što je bio najvažniji pokret u hsing-jiu. Tehnika bambusa zasnivala se na čistoj fizici, a odatle je poticala čuvena moć hsing-jia. Hemingvej je ubijao veoma vešte borce samo jednim vektorskim udarcem tehnike bambusa.

Zatim je uzeo dva srpasta mača, tradicionalno neidžia oružje interne borilačke veštine pa-kua. Oni su predstavljali njegovu omiljeno oružje za vežbu. Leteo je po sobi izvodeći veoma teške ali sinhronizovane pokrete s mačevima, uz neverovatno složen rad nogu i strahovitu centrifugalnu silu, što je bilo karakteristično za disciplinu pa-kua.

Kad je završio trening, Hemingvej se istuširao i obukao neformalnu odeću. Dok se oblačio, nesvesno je protrljao tetovažu na unutrašnjoj strani desne podlaktice.

Predstavljala je četiri reči na kineskom koje su se mogle prevesti kao „Neograničena lojalnost u služanju zemlji.“ Iza tih reči je postojala priča koja je privukla Hemingveja.

Čuveni general u južnoj dinastiji Song, Jueh Fej, služio je pod vojskovođom koji je prebegao neprijatelju. Fej je zgađeno otišao kući zbog te izdaje. Tamo mu je majka objasnila da je najpreča dužnost svakog vojnika da služi svojoj zemlji. Poslala ga je natrag u bitku sa ove četiri reči istetovirane na leđima kao trajan podsetnik. Hemingvej je kao dečak pročitao tu priču i nije je nikada zaboravio. Istetovirao se dok je bio na jednoj izuzetno potresnoj misiji za CIA i promišljao se da li da odustane. Umesto toga, istetovirao je te reči na kožu i vratio se svom poslu.

Hemingvej se odvezao do svog skromnog stana na Kapitol Hillu i otišao pravo u kuhinju da skuva ulong crni čaj koji je najviše voleo. Nasuo je čaj u čajnik, stavio dve šoljice na poslužavnik i odneo ga u malu dnevnu sobu.

Promešao je čaj i kao usput rekao: „Hladni ulong nije baš ukusan.“

Čulo se komešanje u susednoj sobi i onda je iz nje izašao jedan čovek.

„Dobro, šta me je odalo? Nemam ništa parfimisano na sebi. Skinuo sam cipele. Zadržavao sam dah dobrih pola sata. Šta?“

„Imaš snažnu auru koju ne možeš da sakriješ“, odgovorio je Hemingvej, osmehujući se.

„Nekad me plašiš, Tome, zaista me plašiš.“ Kapetan Džek je zabacio glavu i nasmejavao se pa prihvatio šolju čaja. Seo je, srknuo čaj i klimnuo glavom prema slici s kineskim pejzažom koja je visila na naspramnom zidu. „Lepo.“

„Bio sam na mestu koje je predstavljeno na slici. Moj otac je skupljao dela tog umetnika i neke skulpture iz dinastije Šang.“

„Ambasador Hemingvej je bio izuzetan čovek. Nikada ga nisam upoznao, ali sam mnogo slušao o njemu.“

„On je bio državnik“, rekao je Hemingvej dok je srkutao čaj. „Nažalost, ta vrsta je danas gotovo izumrla.“

Kapetan Džek ćutao je izvesno vreme i proučavao muškarca preko puta sebe. „Pokušao sam da čitam poeziju o kojoj si mi pričao.“

Hemingvej je podigao pogled sa svoje šolje. „Zbirku Crvena papričica! Kako ti se čini?“

„Čini mi se da bi trebalo da poradim na svom kineskom.“

Hemingvej se osmehnuo. „Na kineskom se sjajno komunicira, kada ga naučiš.“

Kapetan Džek je spustio šolju na sto. „Šta je to toliko važno da smo morali da se vidimo?“

„Karter Grej će ići na svečano proglašenje u Brenan.“

„Dodavola, slažem se da je to bilo vredno razgovora u četiri oka. Kako onda misliš da to izvedemo?"

„Strategija izlaska je uvek bila problematična. Bez obzira koliko smo se trudili da je poboljšamo, ostalo je mnogo toga što bi moglo da krene naopako. Sada, s Karterom Grejem, možemo biti sigurni."

„Kako to tačno zamišljaš?"

Hemingvej je izložio svoj plan i njegov saradnik je bio zadivljen.

„Pa, mislim da je to izvodljivo. Mislim da je genijalno. Genijalno i odvažno."

„Ako nam uspe", odgovorio je Hemingvej.

„Nemoj biti skroman, Tome. Nazovimo stvari pravim imenom. Ovo je plan koji će uzdrmati ceo svet." Zastao je i dodao: „Ali nemoj da potcenjuješ starog. Karter Grej je već zaboravio mnogo više nego što ćemo nas dvojica ikada znati o špijunaži."

Hemingvej je otvorio svoju aktovku. Izvadio je DVD i dobacio ga saradniku. „Mislim da će ti ovo pomoći."

Kapetan Džek je uhvatio DVD i pažljivo pogledao Hemingveja. „Proveo sam dvadeset godina u Kompaniji, od toga nekoliko pod Grejem. Ti?"

„Dvanaest godina na terenu, a pre toga sam dve godine radio u NSA", odgovorio je Hemingvej. „Počeo sam da radim u NIC-u godinu dana pošto je Grej postao sekretar."

„Čujem da te pripremaju za najviši položaj. Da li si zainteresovan?"

Hemingvej je odmahnuo glavom. „Ne vidim svoju budućnost tamo."

„Natrag u CIA?"

„Ona je beskorisni anahronizam."

„Tačno! Uvek će postojati CIA, čak i posle iračkog oružja za masovno uništenje koje nije ni postojalo."

„Misliš?", radoznalo je upitao Hemingvej.

„Oh, dok sam pomagao da se podrži mnoštvo 'prihvatljivih alternativa' komunizmu, što su uglavnom bili čudovišni diktatori, ili rasturao krek po crnačkim getima kako bi se obezbedili ilegalni fondovi za prekookeanske operacije ili rušio demokratije u zemljama koje nisu podržavale američke ekonomske interese, mislio sam da postoji bolji način da se to uradi. Ali odavno sam prestao da mislim o tome."

„Ova bitka se ne može dobiti vojnicima i špijunima", rekao je Hemingvej. „Nije tako jednostavno."

„Onda se ne može ni dobiti", odgovorio je Kapetan Džek bez uvijanja. „Zato što zemlje jedino na taj način umeju da reše međusobna neslaganja."

„Dostojevski je rekao da je najlakše osuditi onoga koji čini zlo, ali da ništa nije toliko teško kao razumeti ga.“

„Obojica smo proveli dosta vremena na terenu. Misliš li zaista da ćeš ikada razumeti mentalitet 'činjenja zla' teroriste sa Bliskog istoka?“

„Otkud znaš da mislim na njih kao na zločince? Mi sigurno nismo nedužni kada se radi u prekookeanskim dešavanjima. Zapravo, mi smo i *izazvali* mnoge probleme s kojima se danas suočavamo.“

„Zbog toga danas postoji samo jedna razumna motivacija: novac. Kao što sam ti već rekao, ništa drugo me ne zanima. Vratiću se na svoje divno malo ostrvo i neću se pomerati odatle. Ovo je kraj za mene.“

„To se zove surova iskrenost“, primetio je Hemingvej.

„Šta, više bi voleo da ti kažem da me moja grčevita ideologija nagoni da pomognem da svet postane bolje mesto?“

„Ne, više mi odgovara surova iskrenost.“

„A zbog čega ti ovo radiš?“

„Da bismo dobili nešto bolje od ovoga što imamo.“

„Opet idealizam? Kažem ti, Tome, da ćeš zažaliti zbog toga. Ili poginuti.“

„Nije idealizam, čak ni fatalizam, već samo ideja sprovedena u delo.“

Kapetan Džek je polako odmahnuo glavom. „Borio sam se za gotovo sva načela koja postoje, a i protiv njih. Uvek će se voditi neki rat. Prvo je to bilo zbog plodne zemlje i sveže vode, zatim zbog plemenitih metala, a onda zbog najčešćeg neslaganja među ljudima: 'Moj Bog je bolji od tvog.' Nije važno veruješ li u Jeremiju i Isusa, Alaha i Muhameda ili Bramu i Budu. Neko će ti uvek reći da grešiš i boriće se s tobom zbog toga. Ja verujem u vanzemaljce i neka bogovi ovoga sveta idu dođavola. Ionako nismo baš toliko važni u velikom ustrojstvu milijarda planeta u kosmosu. A ljudi su ionako pokvareni do srži.“

„Buda se uzdigao iznad materijalnog. Isus je bio nenadmašan u prihvatanju svojih neprijatelja. Kao i Gandi.“

„Isusa su izdali i umro je na krstu. A Gandija je ubio Indus kojem se nije svidelo što je on tolerantan prema muslimanima“, istakao je Kapetan Džek.

Hemingvej je šetao po sobi. „Sećam se da mi je otac pričao o tome kako je Engleska prekrajala granice Indije kad je stekla nezavisnost. Želeli su da razdvoje Induse od muslimana, ali su koristili zastarele mape. Dvanaest miliona ljudi moralo je da se preseli zato što su Englezi žestoko zeznuli stvar. A pola miliona ljudi poginulo je u haosu koji je potom nastupio. A Irak je ranije bio ujedinjen, što je dovelo do mnogih današnjih sukoba. Postoji na desetine primera. Snažne države uništavaju slabe, a kasnije izbegavaju da preuzmu odgovornost za štetu koju su izazvale.“

„Uporno dokazuješ moje mišljenje, Tome, da smo pokvareni do srži.“

„*Moje* mišljenje je da *nikad* ništa ne naučimo iz grešaka.“

„I misliš da *ti* imaš bolji odgovor?“ Hemingvej nije odgovorio. Kapetan Džek je ustao, ali se zaustavio kod vrata. „Sumnjam da ćemo se ponovo videti ukoliko ne završiš na malom ostrvu u južnom Pacifiku. Ako se to desi, dobrodošao si. Pod uslovom da nisi begunac. U tom slučaju si prepušten sam sebi, stari moj.“

26

POGLAVLJE

Pošto je izašao iz bara, Aleks Ford je večerao u obližnjem restoranu brze hrane, uglavivši dupe za šankom između dvojice krupnih vašingtonskih policajaca. Neobavezno je ćaskao sa svojom sabračom i razmenio nekoliko starih viceva o sudnjem danu. Aleksov omiljeni bio je: „Po svaku cenu, izbegavajte metro za Noć veštica.“ Ono što je Aleks zaista želeo da uradi bilo je da se popne na šank i uzvikne na sav glas da ga je jedna zgodna žena upravo pozvala na sastanak. Umesto toga je tiho pojeo čizburger, pomfrit i parče pite s borovnicama, koje je zalio crnom kafom. Posle toga je otišao u WFO da proveri jesu li mu stigli novi mejlovi.

Sajks još nije odgovorio, iako je Aleks dobio izveštaj da je primio mejl. Lutao je hodnicima WFO-a, delom se nadajući da će naleteti na Sajksa i saznati kakva je situacija sa istragom. Aleks je napisao hiljade izveštaja, ali ovaj je išao pravo u sedište, nešto što nije bilo uobičajeno za ulične tipove poput njega koji nisu bili pripremljeni na to da se uspinju na lestvici Agencije. Kada ste svesni toga da će direktor da pročita vaš traljavi pokušaj logičnog pismenog sastava, može da vam se digne kosa na glavi a telo da počne da se trza.

Prošao je pored table sa zaduženjima i primetio da fotografije njega i Simpsonove stoje ispod natpisa „Specijalni zadatak“.Dok je gledao u fotografiju devojke maslinastog tena, promrmljao je „Glo“. Možda bi bilo najbolje da se vrati u Alabamu. Tatica bi to verovatno voleo.

Ubio je još malo vremena za stolom i onda zaključio da će ga Sajks pronaći ako želi da razgovara s njim.

Kad je izašao na ulicu, udahnuo je svež noćni vazduh i osmehnuo se kada je pomislio na Kejt Adams. Krenuo je niz ulicu s poletom u koraku kojeg dugo nije bilo. Razmišljao je da li da ide kući, ali trenutno je imao veliku želju da priča s nekim. Međutim, svi njegovi dobri prijatelji iz Tajne službe bili su oženjeni agenti, što znači da ako nisu na dužnosti, koriste retke slobodne trenutke da budu s porodicom. A Aleks je imao malo šta zajedničkog s mladim novajlijama u WFO-u.

Zbog toga je shvatio da će u naredne tri kratke godine morati da donese neke krupne odluke. Da li samo da se penzioniše? Ili da pređe u drugu agenciju, živi od

penzije Službe i nagomilava čekove novog poslodavca? To se nazivalo dvostruko ronjenje. Bilo je sasvim legalno i mnogi federalci su to radili kako bi dopunili svoj penzioni fond. Na taj način su mogli da poravnaju račune zato što su radili u javnom sektoru za plate niže od tržišnih.

Veći deo Aleksovog života bio je maglovit: penjao se uz konopce u Službi, hapsio loše momke u tri različite terenske kancelarije, prešao na obezbeđivanje, gde je provodio svaki budni trenutak kujući planove i jureći iz jednog grada u drugi, iz jedne države u drugu. Bio je toliko zauzet brinući o svima ostalima da nikad nije stigao da se pobrine *za sebe*. A sad kad je došlo vreme da razmišlja o svojoj budućnosti, Aleks se osećao potpuno nesposobnim za to. Odakle da počne? Šta da radi? Osetio je kako se približava napad panike koji ne bi izlećio ni još jedan martini.

Stajao je paralizovan na uglu pokušavajući da odluči šta da radi sa ostatkom svog života kad mu je zazvonio mobilni teleton. Isprva mu ništa nisu značili ime i broj koji su se pojavili na ekranu, ali onda se setio. Bila je to En Džefris, verenica pokojnog Patrika Džonsona.

„Halo?“

„Mislite da ne bih znala da je čovek za koga je trebalo da se udam, čovek s kojim je trebalo da provedem ostatak *života*, bio prokleti diler droge!“ Toliko je glasno vikala da je odmakao telefon od uva.

„Gospođice Džefris...“

„Podneću tužbu. Tužiću FBI i Tajnu službu. I *vas*. I onu *kučku*, vašu partnerku!“

„Čekajte malo. Znam da ste uzrujani...“

„Uzrujana? Ono što osećam ne može se nazvati uzrujanošću. Nije dovoljno što je Patrik ubijen, već mu je uništen i ugled.“

„Gospođice Džefris, samo pokušavam da radim svoj posao...“

„Sačuvajte svoja bedna opravdanja za mog advokata“, odbrusila je i prekinula vezu.

Aleks je stavio telefon u džep i duboko uzdahnuo. Pitao se koga li će sad da zove? *Vašington post*? *Šezdeset minuta*? Sve njegove bivše šefove? Pozvao je Džerija Sajksa na privatni mobilni telefon. Uključila se govorna pošta, ali je Aleks ostavio detaljnu poruku o svom kratkom i žestokom razgovoru s verenicom poginulog. Dobro, uradio je sve što je mogao. Sranje će se ionako desiti.

Sad sigurno nije želeo da ide kući. Želeo je da šeta. I da razmišlja.

Njegovo lutanje ga je odvelo, kao toliko puta ranije, do Bele kuće. Klimnuo je glavom nekolicini uniformisanih agenata koje je poznavao pa stao i proćaskao s jednim agentom koji je sedeo u crnom Sabarbanu i pio kafu. Njih dvojica su počeli u isto vreme da rade u terenskoj kancelariji u Luisvilu, ali su im se putevi posle toga razdvojili.

Predsednik je održavao svečanu večeru, saopštio mu je prijatelj. Sutradan počinje kampanja na Srednjem zapadu, a posle toga se u Njujorku održava komemoracija povodom jedanaestog septembra.

„Volim predsednika koji je uposlen“, odgovorio je Aleks. Neki predsednici su se ubijali od posla: radili bi punih dvanaest sati dnevno, zatim obukli smoking i posvetili se vašingtonskom društvenom životu, a onda bi nastavili da vrte telefone iz svojih privatnih odaja do sitnih sati. Drugi su voleli da paradiraju preko dana i da se uveče rano povuku. Aleks nikada nije mislio da je upravljanje državom „paradirajuća“ vrsta posla.

Prošao je kroz park Lafajet i iznenadio se kada je video da gori svetlo u Stounovom šatoru. Možda je konačno našao nekoga s kim bi stvarno mogao da popriča.

„Olivere?“, tiho ga je pozvao kad je stao ispred osvetljenog šatora.

Šatorsko krilo se otvorilo i ugledao je nepoznatog muškarca.

„Izvinite“, rekao je Aleks. „Tražio sam.“

„Agente Forde“, pozdravio ga je Oliver Stoun i izašao.

„Olivere? Ti si?“

Stoun se osmehnuo i protrljao sveže obrijano lice. „Svakome je ponekad potreban novi početak“, objasnio je.

„Tražio sam te sinoć.“

„Rekla mi je Adelfija. Nedostaju mi naše partije šaha.“

„Bojim se da ti nisam dostojan protivnik.“

„Usavršio si se tokom godina“, ljubazno je odgovorio Stoun.

Dok je Aleks radio u obezbeđenju, posećivao je Stouna onoliko često koliko mu je njegov pretrpan raspored dozvoljavao. Isprva je to činio kako bi ispitao ima li potencijalnih nevolja u blizini Bele kuće. U ono vreme Aleks je smatrao da su neprijatelji svi oni unutar kvadratnog kilometra koji nisu nosili značku Tajne službe, a Stoun nije bio izuzetak.

Ono što je zaista zainteresovalo Aleksa za Olivera Stouna bila je činjenica da taj čovek kao da nije imao prošlost. Čuo je glasine da je svojevremeno radio za vladu. Zato je Aleks proverio sve baze podataka ne bi li saznao nešto o njemu, ali nije otkrio ništa. Nije ga tražio pod imenom Oliver Stoun zato što je bilo očigledno da je to lažno ime. Umesto toga je krišom uzeo njegove otiske prstiju i ubacio ih u ogroman automatski sistem FBI-ja za identifikaciju otisaka prstiju. Rezultat je bio negativan. Onda ih je provukao kroz vojne baze podataka, kompjuterske fajlove Tajne službe i sva ostala mesta koja su mu pala na um. Svuda su rezultati bili negativni. Što se vlade Sjedinjenih Američkih Država tiče, Oliver Stoun nije postojao.

Jednom je pratio Stouna do njegove kućice na groblju. Raspitao se u crkvi kojoj je pripadalo groblje, ali oni nisu mogli ništa da mu otkriju o njemu, a Aleks nije imao nikakve čvrste razloge da dalje navaljuje. Nekoliko puta ga je posmatrao dok je radio na groblju i razmišljao je da mu pretraži kućicu dok nije tu. Ali bilo je nešto u vezi sa Stounom, neki jak osećaj dostojanstva, kao i duboka iskrenost, što je konačno nateralo Aleksa da odbaci tu ideju.

„Što si me tražio?“, upitao ga je Stoun.

„Bio sam u prolazu. Adelfija mi je rekla da si na sastanku.“

„Ona voli da ulepšava stvari. Sastao sam se sa prijateljima na šetalištu. Volimo da šetamo tamo noću.“ Zastao je pa dodao. „Kakva je situacija u WFO-u?“

„Lepo je ponovo raditi na slučajevima.“

„Čuo sam za smrt vašeg kolege.“

Aleks je klimnuo glavom. „Patrik Džonson. Radio je u Nacionalnom centru za prevenciju opasnosti. To je sada sastavni deo NIC-a, ali ja sam umešan zato što je Džonson bio zajednički saradnik obe agencije.“

„Ti si umešan?“, pitao je Stoun. „Znači, radiš na tom slučaju?“

Aleks je oklevao. Nije video nijedan razlog zbog kojeg bi morao da taji svoje učešće. Slučaj nije bio poverljiv. „Dobio sam zadatak da malo pronjuškam, iako se čini da je slučaj već rešen.“

„Nisam čuo za to.“

„Našli su heroin u Džonsonovoj kući. Misle da ga je ubio neko s kim je poslovao.“ Nije pomenuo poziv En Džefris. Taj deo nije bio poznat javnosti.

„A šta ti misliš?“, upitao ga je Stoun, oštro ga posmatrajući.

Aleks je slegnuo ramenima. „Ko zna? Mi zapravo samo podržavamo FBI.“

„Ali jedan čovek je mrtav.“

Aleks je ispitivački pogledao svog prijatelja. „Da? Znam.“

„Tokom godina sam te posmatrao, agente Forde. Mislim da bi neko to trebalo temeljno da ispita. Možda odgovor leži u njegovom poslu. Treba da imaš na umu da bi postavljanje droge u njegovu kuću bio lak način da se slučaj zataška.“

Aleks je izgledao sumnjičavo. „Ne verujem da je to u pitanju. A iskreno, NIC je prevelika konzerva s crvima da bi je otvorio neko ko odlazi u penziju za tri godine.“

„Tri godine nije tako mnogo, agente Forde, ni blizu onome koliko si već proveo služeći svojoj zemlji. A nažalost, bilo to pravedno ili ne, ljude uglavnom pamte po kraju njihove karijere.“

„A ako pogrešim u ovome, možda neću ni imati karijeru.“

„Ali moraš da shvatiš još nešto važno. Kraj karijere je takođe ono što *ti* najživlje pamtiš. A očekuju te decenije mogućeg kajanja. A to *jeste* veoma dug period.“

Kada se pozdravio sa Stounom, Aleks je polako odšetao natrag do svog automobila. Imalo je smisla ono što mu je čovek rekao. U Aleksovoj glavi rojila su se nejasna pitanja povezana sa smrću Patrika Džonsona. Otkriće droge *jeste* izgledalo malo previše zgodno, a ni druge pojedinosti nisu se uklapale. Istina je i da se nije u potpunosti posvetio istrazi i da je bio više nego spreman da sledi vođstvo Biroa i njihove zaključke.

A Stoun je bio u pravu povodom još nečeg. Aleks je ostao u Službi posle svoje nesreće zato što nije hteo da ode zbog nesposobnosti. Ali gledanje poluzatvorenim očima dok istražuje velike slučajeve takođe nije bio način na koji je želeo da ode. Postojalo je nešto što se zove profesionalni ponos. A ako predsednici Amerike ne treba da paradiraju svojim dužnostima, to ne treba da čine ni agenti Tajne službe.

Oliver Stoun je gledao kako Aleks nestaje iz vidokruga i onda je brzo otišao do svoje kućice na groblju. Odatle je mobilnim telefonom koji mu je dao Milton pozvao Kejleba da mu ispriča za najnoviji događaj. „Osmehnula nam se sreća i nisam to mogao da prepustim slučaju“, objasnio je Stoun.

„Ali nisi mu rekao da smo videli ubistvo, zar ne?“

„Agent Ford je federalni policajac. Da sam mu to rekao, njegova dužnost bila bi jasna. Najviše se uzdam u to da će iskopati nešto u NIC-u što prevazilazi naše mogućnosti.“

„Zar ga to ne dovodi u opasnost? Ako službenici NIC-a pucaju u svoje zaposlene, ne bi im predstavljalo problem ni da ubiju tajnog agenta.“

„Agent Ford je sposoban čovek. Ali moraćemo da budemo njegovi anđeli čuvari, zar ne?“

Stoun je prekinuo vezu i iznenada se setio da nije večerao pa je otišao u kuhinju. Pripremio je supu pa ju je pojeo ispred male vatre koju je upalio. Groblja su uvek hladna, bez obzira na godišnje doba.

Posle toga se zavalio u svoju staru fotelju pored kamina s knjigom iz svoje raznovrsne zbirke, u čijem mu je skupljanju pomogao Kejleb. To je sve što mu je ostalo: prijatelji, knjige, nekoliko teorija, malobrojne uspomene.

Ponovo je pogledao kutiju u kojoj se nalazio album s fotografijama. Iako je znao da je to loša zamisao, spustio je knjigu i proveo narednih sat vremena plutajući kroz svoju prošlost. Stoun se zadržao nad fotografijama svoje ćerke. Na jednoj je držala buket belih rada, njenog omiljenog cveća. Nasmešio se kad se setio kako je izgovarala: *belajada*. Imao je još jednu njenu fotografiju na kojoj je duvala u svećice na torti. Nije joj bio rođendan. Imala je šavove na ruci zato što je pala na slomljeno staklo, a torta je bila nagrada zato što je bila tako hrabra. Od posekotine joj je ostao ožiljak u oblika polumeseca na desnom dlanu. Poljubio bi ga svaki put kada bi je zagrlio. Imao je tako malo uspomena da se očajnički držao za svaku.

Konačno se njegov um vratio na onu poslednju noć. Njihova kuća bila je smeštena na veoma izolovanom mestu, njegov *poslodavac* je to po svaku cenu želeo. Tek posle napada Stoun je shvatio zašto.

Setio se škripanja vrata koja se otvaraju. Odvojeni od svog deteta, on i njegova žena su tek skliznuli kroz prozor kad su se začuli prigušeni pucnji. Stoun se setio kako je zamislio prigušivače na kraju cevi. *Tup - tup - tup*. Meci koji su proleteli pored njega pekli su ga poput ujeda smrtonosnih komaraca. Njegova žena je jednom vrisnula i to je bio kraj. Bila je mrtva. Stoun je ubio dvojicu ljudi koji su poslali te noći da ga ubiju, koristeći njihovo oružje. A onda se sklonio na sigurno mesto.

Te noći Stoun je poslednji put video svoju ženu i ćerku. Sledećeg dana kao da nikad nisu ni postojale. Kuća je bila ispražnjena, svi tragovi ubilačkog napada uklonjeni. Svi pokušaji da pronađe ćerku tokom godina ostali su bezuspešni. *Bet*. Njeno puno ime bilo je Elizabet ali uvek su je zvali Bet. Bila je prelepo dete i ponos svog oca I zauvek ju je izgubio te paklene noći pre više decenija.

Kad je konačno otkrio istinu, Stoun je bio obuzet željom da se osveti. A onda se nešto dogodilo što je potisnulo takve misli. Iz novina je saznao za nasilnu smrt jednog čoveka, uticajnog čoveka, u prekookeanskoj zemlji. Ubistvo nikada nije bilo rešeno. Čovek je za sobom ostavio ženu i decu. Stoun je prepoznao stil svog bivšeg poslodavca na mestu zločina, koje mu je takođe bilo veoma poznato.

Tada je uvideo da taj čovek ne zaslužuje osvetu, čak i ako mu je žena ubijena a dete odvedeno. Njegovi prošli gresi bili su ogromni, skriveni pod sumnjivim plaštom patriotizma. Na Stouna je to delotvorno uticalo da odustane od traženja pravde zbog nepravde koja je naneta njegovoj porodici.

Nestao je i putovao po svetu pod brojnim lažnim imenima. To mu je bilo relativno lako, njegova vlada ga je dobro obučila da upravo to čini. Posle mnogo godina lutanja vratio se jedinoj mogućnosti koja mu je preostala. Postao je Oliver Stoun, oličenje čoveka koji tiho protestuje, koji budno motri na važne stvari u Americi na koje drugi ne obraćaju pažnju. A opet to ni izdaleka nije me iglo da predstavlja protivtežu za bol što je izgubio dve osobe do kojih mu je najviše bilo stalo. To će biti njegov teret do poslednjeg, dana.

Kada je zaspao u fotelji dok se vatra polako gasila, njegove suze još su blistale na glatkim stranama albuma.

Džamila je ustala u pet u svom malom stanu u predgrađu Brenana, u Pensilvaniji. Čim je svanulo obavila je prvu dnevnu molitvu. Oprala se, izula cipele i pokrila glavu pa se prepustila islamskim obredima stajanja, sedenja, klečanja i

opružanja na ćilimu tokom molitve. Počela je da izgovara *šahadu*, osnovnu muslimansku rečenicu: La ilaha illa'Llah, to jest „Nema Boga do Alaha“. Posle toga je izgovorila uvodnu suru, prvo poglavlje Kurana. Molitve su se obavljale u tišini, tako da je samo pomerala usta izgovarajući reči. Kad je završila *salat*, presvukla se i pripremila za posao pre nego što je sela da doručkuje.

Dok je gledala po svojoj maloj kuhinji, Džamila se prisetila razgovora sa Lori Frenklin od prethodnog dana. Džamila je lagala svoju gazdaricu, iako Amerikanka to nije mogla da zna. U Džamilinim zvaničnim ispravama pisalo je da je rođena u Saudijskoj Arabiji. Ta neistina, kao i činjenica da je ženskog pola, omogućila joj je da lako uđe u Ameriku, čak i posle jedanaestog septembra. Džamila je zapravo bila rođena u Iraku, a po religioznom opredeljenju bila je sunit, kao i preko osamdeset odsto svih muslimana, mada su suniti bili manjina u Iraku. U stara vremena suniti su došli u sukob sa šiitima oko toga ko treba da nasledi proroka Muhameda. Danas su razlike među njima daleko brojnije i oštrije.

Šiiti su verovali da je četvrti izabrani kalif, Ali ibn Abi Talib, Muhamedov zet, a takođe i njegov rođak, pravi krvni naslednik islamskog proroka. Šiiti su odlazili na hodočašće u Mazar-i-Šarif u plavu džamiju gde je Ali sahranjen. Suniti su verovali da Muhamed nije izabrao svog naslednika i u skladu s tim su utvrdili da kalifi treba da preuzmu vođstvo posle prorokove smrti. Suniti i šiiti su se slagali da se nijedan od kalifa nije uzdigao do nivoa proroka. Međutim, činjenica da su trojica od četvorice kalifa ubijeni bio je dokaz koliko su revnosno muslimani podeljeni u tom pogledu.

Pod svetovnim režimom Sadama Huseina, Džamila je mogla da vozi automobil, što se ne bi moglo zamisliti u Saudijskoj Arabiji. Saudijski su se pridržavali veoma strogog šerijatskog zakona. Ta strogost zahtevala je da žene uvek budu potpuno pokrivena, nisu imale pravo glasa a čak nisu smele ni da izađu iz kuće bez pismene dozvole svog muža. Marljivo poštovanje tih pravila nadgledala je nepopustljiva verska policija naoružana bičevima.

Postojao je i ozloglašeni „Trg za seču“, glavni trg u centru Rijada. Tu su svakog petka javno kažnjavali one koji su se ogrešili o šerijatski zakon. Džamila je jednom bila tamo i užasnuto posmatrala kako petorica ljudi ostaje bez obe ruke a druga dvojica bez glave. Suptilnija kazna bila je *falaga*, udaranje po tabanima na način koji nije ostavljao modrice, ali posle čega žrtva od užasnih bolova nije mogla da stoji.

Ostatak sveta uglavnom je okretao glavu na drugu stranu otkako je kralj Ibn Saud, osvajač Arabije i vladar koji je zemlju nazvao po sebi, platio geologe da nađu izvore vode, a oni su umesto toga otkrili naftu. S jednom četvrtinom svetskih rezervi crnog zlata pod peskom ove države, resursom na kome im je industrijski svet pohlepno zavideo, Saudijski su uglavnom mogli da rade sve što žele bez bojazni od odmazde.

Međutim, Džamila nije Frenklinovu lagala za sve. Dok je živela u Bagdadu, pošto je bila sunit poput Sadama Huseina, ona *jeste* nosila odeću uglavnom po sopstvenom izboru i *dobila je* dobro obrazovanje. Uprkos tome, mrzela je život pod iračkim diktatorom. Izgubila je prijatelje i članove porodice koji su „nestali“ zato što

su govorili protiv despotskog vladara. Za vreme američke invazije Iraka, molila se da Husein bude svrgnut i te molitve su joj ispunjene. Ona i njena porodica prvobitno su dočekale Amerikance i njihove saveznike kao junake zato što su im vratili slobodu. Ali onda je sve naglo počele da se menja.

Džamila se jednog dana vratila s pijace i videla da je njena porodična kuća za vreme vazdušnog napada pretvorena u ruševine. Cela porodica joj je poginula, uključujući dva mlađa brata. Posle te tragedije, Džamila je otišla u Mosul kod rođaka. Ali oni su poginuli u automobilskom bombaškom napadu pobunjenika koji su zahtevali da Amerikanci napuste Irak.

Nakon toga je Džamila otišla u Tikrit kod jednog rođaka, ali rat ju je primorao da i odatle pobegne. Postala je beskućnik, pridruživši se onim mnogim ljudima koji su zapravo postali nomadi i uvek se nalazili usred borbi između sve veće grupe pobunjenika i Amerike i njenih saveznika. U jednoj od tih grupa upoznala je muškarca koji je pričao da su Amerikanci imperijalisti koje zanima samo dragocena nafta. Tvrdio je da svi muslimani imaju obavezu da uzvrate udarac ovom neprijatelju islama.

Poput većine muslimana, jedini džihad koji je Džamila ikada sledila bio je „uzvišeni džihad“ - unutrašnja težnja da se bude što bolji sledbenik islama. Ovaj čovek očigledno je mislio na drugu vrstu džihada, „prizemni džihad“, sveti rat, pojam koji se pojavio u islamu u sedmom veku. Džamila je prvo odbacila muškarca i njegova uveravanja kao bezumno buncanje. Ali kako je njena situacija postajala sve tmurnija, počela je da ga sluša, kao i druge slične njemu. Stvari koje su govorili, dodate užasima koje je videla sopstvenim očima, počele su da dobijaju smisao za mladu ženu koja je sve izgubila. Uskoro su njen očaj i beznadežnost prerasli u nešto drugo: gnev.

Ubrzo posle toga, Džamila se obrela u Pakistanu i Avganistanu, gde su je obučavali da radi ono što ranije ne bi mogla ni da zamisli. U Avganistanu je nosila burku, držala jezik za zubima i pokoravala se muškarcima. Išla je na pijacu i odeća bi se zatezala na njoj zato što je sve što bi kupila gurala pod nju. Burka je imala rupičastu tkaninu tamo gde je bio otvor za lice. Služila je da ženi onemogućiti periferni vid. Ako želi nešto da pogleda, mora da okrene celu glavu u tom pravcu. Govorili su da na taj način muž uvek može da vidi šta privlači pogled njegove žene. Čak i sa odlaskom talibana, ostale su mnoge burke. Ali Džamila je videla da čak i žene koje nisu nosile burku nisu stvarno slobodne s obzirom da su njihovi muževi i braća, pa čak i sinovi, odlučivali o svim vidovima njihovog života.

Posle višemesečne obuke poslata je u Sjedinjene Američke Države, zajedno sa drugima sličnim sebi. Svi su imali falsifikovana dokumenta i goruću želju da uzvrate udarac neprijatelju koji im je uništio život. Džamilu su naučili da je sve što ima veze sa Amerikom oličenje zla. Da su zapadnjački način života i sistem vrednosti u potpunoj suprotnosti sa islamom i, naravno, da im je krajnji cilj da istrebe islam. Kako je mogla da se ne bori protiv takvog čudovišta?

Prve nedelje koje je provela u Americi bile su ispunjene dosadom ali i zapanjujućim iskustvima. Nije imala šta da radi osim da raznosi poruke. Ali zato je

prvi put videla Ameriku, velikog neprijatelja. Razgledala je neke prodavnice s jednom Avganistankom. Žena je bila zaprepašćena kad je videla slike ljudi na proizvodima u prodavnici. Pod talibanima su takve predstave bile zabranjene.

Amerikanci su bili krupni ljudi sa ogromnim apetitom. Vozili su ogromne automobile kakve Džamila nikada ranije nije videla. Prodavnice su bile pune, ljudi su nosili svakakvu odeću. Muškarci i žene su se grlili na ulici, čak su se i ljubili pred potpunim strancima poput nje. A sve se odvijalo takvom brzinom da je jedva mogla sve da isprati. Osećala se kao da je poslata daleko u budućnost. Bila je preplašena, ali i radoznala.

Ubrzo su je odvojili od grupe s kojom je doputovala u Ameriku i poslali u drugi grad. Tamo je prošla kroz dodatnu obuku. Dobila je novi identitet, i preporuke. Takođe je dobila naročiti kombi koji je vozila. Zatim su je poslali u Brenan, gde se zaposlila kao dadilja u porodici Frenklin. Uživala je u poslu i volela je da bude sa dečacima ali, kako je vreme prolazilo, sve više je žudela da se vrati kući. Amerika jednostavno nije bila za nju.

Džamila se oduvek radovala trenutku kad će poći na hadžiluk, hodočašće u najsvetije islamsko mesto, Meku, grad u Hedžasu, gde se rodio Muhamed. Kao dete je slušala priče od svoje porodice koja je obavila ovaj najvažniji događaj u životu jednog muslimana. Zamišljala je kako stoji u krugu oko Velike džamije, ili Al Masdžid *Al Haram* u Meki i obavlja svoje molitve.

Hodočašće se nastavljalo u Muzdalifi, gde bi se obavila Noćna molitva i skupio dvadeset jedan kamenčić za simbolično kamenovanje satane u Mini U Mini bi se provela dva-tri dana u raznim ritualima pre povratka u Meku. Porodice koje bi otišle na hodočašće mogle su da dodaju naziv „hadži” svom prezimenu.

Kao mala, Džamila se naročito radovala pričama o četvorodnevnoj proslavi posle toga, *'id al Adha*, ili praznika žrtve poznatom i kao Veliki praznik. Takođe se radovala tome što će na prednjim vratim, naslikati prevozno sredstvo kojim će otići na hodočašće, stari egipatski običaj koji su drugi muslimani preuzeli. Međutim, Džamila nikada nije imala priliku da ode u Meku zato što je njenu zemlju zahvatio rat. Sad je sumnjala da će ikada biti u stanju da to učini. Verovatnije je, da će se vratiti u svoju domovinu u mrtvačkom kovčegu.

Spakovala je stvari za posao i ušla u kombi. Pogledala je ka teretnom prostoru vozila. Tamo je bilo sakriveno nešto što proizvođaču automobila nikada ne bi palo na pamet da ponudi.

U centru poslovnog dela Brenana, Kapetan Džek je obavio kupovinu svoje nove nekretnine, radionice za popravku automobila. U elegantnom dvodelnom odelu, otmeni „preduzetnik” uzeo je ključeve, zahvalio prodavcu i agentu pre nego što se odvezao u svom sportskom Audiju kabrioletu. Oni su se osmehnuli, prebrojali novac i poželeli mu sreću. *Srećno i vama*, poželeo je da kaže. *Srećno, gradu Brenanu. Svakako će mu sreća biti potrebna.*

Posle nekoliko minuta Kapetan Džek se parkirao pored ivičnjaka otvorio svoj laptop i otišao na sajt za četovanje. Film dana bio *Čarobnjak iz Oza*, sećao se da ga je gledao kao mali. Za razliku od ostalih gledalaca, uvek mu se dopadalo bekstvo zarobljenih letećih majmuna. Ostavio je poruku u kojoj je zakazao sastanak.

Radionica za popravku automobila predstavljaće jedan od ključnih elemenata u ovoj operaciji i tu je žena trebalo da nastupi. Ako ne bude uspela, sve će propasti. Neke stvari nisu mogle da se saznaju iz bezličnog mejla, recimo, da li neko poseduje volju neophodnu da bi se posao obavio.

Ponekad je sam morao da proveriti neke stvari.

Dan je bio oblačan i svež tako da je park bio gotovo prazan. Kapetan Džek je sedeo na klupi, čitao novine i pio kafu. Proveo je pola sata u pažljivom osmatranju parka pre nego što je izašao iz automobila. Mogućnost da ga neko prati bila je neverovatno mala. Ali ne bi opstao ovoliko u poslu da je zanemarivao male ali značajne pojedinosti.

Prednje strane novina bile su ispunjene veoma važnim vestima: akcije na berzi su na zapanjujući način juče skočile nakon što su pale prekjuče. Američki fudbal bio je bezmalo glavna tema, rat na terenu, izveštavali su. Tako su mogli da pričaju oni koji nikada nisu bili u ratu. Kapetan Džek je takođe saznao zapanjujuću vest da je jedan poznati glumac ostavio svoju ženu zbog druge filmske zvezde. Nakon toga je sledilo otkriće da je jedan rok muzičar uhvaćen kako peva na plejbek tokom koncerta. Trojica Izraelaca poginula su kad je eksplodirala bomba u automobilu u tom beskrajnom sukobu. Odmazda će biti brza, izjavili su izraelski zvaničnici. Da, biće, znao je Kapetan Džek. Niste mogli tek tako da se zezate sa Izraelcima. Kapetan Džek bio je veoma hrabar čovek, pun ožiljaka iz brojnih ratnih operacija. Ali čak i on je izbegavao da se direktno suprotstavi Izraelcima.

Na zadnjim stranama Kapetan Džek je pročitao da u Africi i dalje milioni ljudi umiru od side. Zatim je prešao na članak o tome kako su građanski ratovi na tom kontinentu odneli još milione života. Polovina stanovništva živi u najvećem siromaštvu, počinjao je drugi članak. Hiljade dece umiralo je od gladi svakog dana.

Kapetan Džek je spustio novine. Nije bio moralista, lično je ubio mnogo ljudi. Ako postoje raj i pakao, znao je gde će biti njegovo večno boravište. *Ali zaista, vest o pevanju na plejbek na prvoj strani?*

Prvo je čuo decu, ali nije pogledao u tom pravcu. Zatim je začuo kako se ljuljaška zaljuljala a zatim je vrteška počela da se okreće. Osmehnulo se kad je čuo uzvike oduševljenja dece.

Konačno su se deca utišala. Prošlo je još nekoliko trenutaka, a onda je čuo kako se vrata automobila otvaraju i zatvaraju. Slušao je kako mu se približavaju koraci. Bili su to odmereni mirni koraci. Onda se čulo blago škripanje sa klupe odmah iza njegove kad je osoba sela. Odmah je podigao svoje novine.

„Mislim da će Stilersi osvojiti prvenstvo ove godine, a vi?“, rekao je.

„Ne, ja se kladim na Patriotse", glasio je odgovor.

„Sigurni ste?"

„Veoma sam sigurna u ono što govorim. Da sumnjam, ne bih ništa ni rekla."

Kad su završili sa lozinkama, Kapetan Džek je prešao na posao.

„Da li je sve u redu kod Frenklinovih?"

„Da, sve je u najboljem redu", odgovorila je Džamila.

„Sve ide rutinski, nema nikakvih iznenađenja?"

„Njihov život je jednostavan. On stalno radi. Ona se stalno zabavlja."

Primetio je oštrinu u njenim rečima. „Oh, mislite da je tako?"

„Znam da je tako." Zastala je pa dodala: „Amerikanci mi se gade."

„Gade vam se, a?"

„Oni su svinje! Zli su, svi do jednog!"

Rekao je jednu reč na arapskom od koje se Džamila sledila.

„Slušajte me", odlučno je rekao Kapetan Džek. „Nekolicina Amerikanaca je zla, kao i nekolicina muslimana. Ali većina njih želi da živi u miru i relativnoj sreći, da ima dom i porodicu, da se moli Bogu i umre dostojanstveno."

„Oni uništavaju moju zemlju! Oni kažu da se Irak ujedinio sa Al Kaidom i talibanima. To je suludo. Husein i Bin Laden su smrtni neprijatelji, svi to znaju. A petnaestorica od devetnaestorice koji su oteli avione jedanaestog septembra su Saudijski. A ipak ne vidim američke tenkove na ulicama Rijada, već samo u Bagdadu."

„Svrgli su čoveka kojem su svojevremeno pomogli da ostane na vlasti, znam. Ali Irak ne poseduje deo Amerike kao Saudijski. Osim toga, sve 'velike' civilizacije uništavaju druge koje im stoje na putu. Možete o tome da popričate sa Indijancima u Americi. Ali ako želite da čujete za okrutnosti muslimana prema drugim muslimanima, idite kod Kurda."

„Vi to meni kažete. Vi mi sad to govorite! Zašto? Zašto?"

Glas Kapetana Džeka bio je miran, ali i dalje odlučan. „Zato što bes za koji pogrešno mislite da je strast može da uništi sve na čemu smo radili. Morate da se usredsredite, a ne da mrzite. Mržnja navodi na nerazumne stvari. Ne tolerišem neracionalno razmišljanje, shvatate li to?"

Usledila je tišina.

„Da li shvatate?"

Džamila je konačno odgovorila: „Da."

„Plan je promenjen. Zapravo, sada je jednostavniji. Hoću da me veoma pažljivo slušate. A onda ćete da vežbate ovu novu rutinu sve dok ne budete umeli da je pređete i u snu.“

Kad joj je ispričao nove pojedinosti, rekla je: „Kao što ste rekli, tako je lakše. Na taj način bih ja otišla u kuću Frenklinovih.“

„Tačno. Ali moramo sve da uzmemo u obzir. *Tog* dana, ako dođe do neke promene u navikama Frenklinovih, što je moguće s obzirom da ne dolazi svakoga dana predsednik u grad, neko će nam stajati na putu. Sećate se šta treba da kažete?“

„Sprema, se oluja“, odgovorila je Džamila. „Ali ne verujem da će to biti potrebno.“

„Ali ako bude neophodno, onda se to mora učiniti“, strogo je rekao na arapskom.

Uklevala je pa upitala: „A ako dođe do oluje?“

„Onda ćete uraditi ono zbog čega ste i dovedeni ovamo. Ali ako vas uhvate...“ zastao je, „dobićete svoju nagradu. Kao *fidaja*.“

Džamila se nasmešila dok je gledala u tačku na nebu punom oblaka gde se probijao tračak sunca. Niko je ranije nije nazvao *fidajom*.

Još je gledala u tu tačku kad je Kapetan Džek otišao.

Saznao je dovoljno.

„Mislila sam da je slučaj zaključen,“, rekla je Džeki Simpson dok je Aleks izvezio automobil iz WFO-a.

„Nisam to nikada rekao.“

„Ali Biro je pronašao drogu, ti si poslao svoj izveštaj. Rekao si da se vraćaš hvatanju falsifikatora i obezbeđivanju. Jasno se sećam toga zato što si mi tada dao onaj čuveni poslovni savet.“

„Sinoć me je pozvala En Džefriss. Rekla je da je droga nameštaljka. Pretila je da će nas tužiti.“

„Ona mnogo sere. I ne može da nas tuži zato što radimo svoj posao. Dođavola, nismo mi podmetnuli heroin u Džonsonovu kuću.“

Aleks se zagledao u nju. „Ali šta aiko je neko drugi to uradio?“

Sumnjičavo ga je gledala. „Podmetnuo drogu? Zbog čega?“

„To mi treba da otkrijemo. Ovaj slučaj od početka nema smisla.“

„Ima smisla ako prihvatiš činjeničnu da je Patrik Džonson zaradio gomilu para dilujući drogu. Trebalo je da se oženi i nije video izlaz.“

„Ako nije video izlaz, zašto je uopšte pristao da se oženi?“

„Možda je, uprkos svom zapuštenijem izgledu, mala Eni super-žena u krevetu i nije više htela da mu da bez prstena. Tako da mu je to u vezi sa prosidbom izletelo, a kasnije je počeo da se premišlja. Osetio se zarobljenim i zaključio da je jedini izlaz da zagriže metak.“

„Šališ se, zar ne?“

„Ne znaš baš mnogo o ženama?“

„Šta to tačno treba da znači?“

„Znači da ženama s vremenom dosadi da budu samo predmeti muške požude. One žele trajnu vezu, sa dijamantom. Muškarci žele osvajanja.“

„Hvala ti što si ukalupila čitavu ljudsku rasu. Bilo je veoma poučno.“

„Pa, evo još jedne teorije za tebe: Džonson je prodavao drogu, ali je želeo da napusti taj posao kad se oženi. To nije vrsta posla gde jednostavno možeš da daš otkaz. Njegovi poslovni partneri su mu kao svadbeni poklon dali metak umesto tostera.“

„Na ostrvu gde ju je izveo na prvi sastanak? Kako su znali za to?“

„Možda su saznali od En Džefris, gospođice koja sad toliko negira da je njen dragi imao ikakve veze sa drogom.“

„Znači, ona nas laže?“

„Ili je neverovatno glupa, ili je znala za drogu.“

„Ako njoj to nije predstavljalo problem, zašto bi on izvršio samoubistvo?“

„Možda je on želeo da prekine s tim, ali *ona* to nije htela.“

Aleks je odmahnuo glavom. „Znači, ona ubija svog verenika u dosluhu sa dilerima?“

„Podjednako je uverljivo kao tvoja teorija.“

„Mislim da En Džefris ne bi primetila razliku između kilograma heroina i kutije sa šećerom čak i da joj ih neko izruči u grlo.“

„Kako god.“ Simpsonova je prekrstila ruke preko grudi. „Kuda idemo?“

„Sećaš se one dvojice na Ruzveltovom ostrvu, Rajnkea i Pitera? Pozvao sam ih. Završili su analizu rukopisa i mislio sam da odemo da čujemo rezultate, uzmemo nazad poruku i pronjuškamo okolo.“

„Pronjuškamo!“, uzviknula je. „Znaš li da, kad predsednik odlazi u NIC, tajnim agentima nije dozvoljeno da ga prate na neke spratove zato što njihove propusnice nisu dovoljne?“

„Da, znam. To me izluđuje“, odgovorio je Aleks.

„Šta očekuješ da pronađeš tamo?“

„Sastavni deo naše istrage je da saznamo šta je Džonson radio u NIC-u.“

„Šta se dogodilo sa čovekom koji ne želi da uprska svoje poslednje tri godine?“

Aleks se zaustavio na crvenom svetlu i pogledao je. „Ako se plašim da ne zabrljam, onda mogu odmah da vratim značku. A s obzirom da ne nameravam to da uradim...“

„A kada te je tačno strefilo to čudesno patriotsko otkrovenje?“

„Zapravo mi je jedan stari prijatelj sinoć ukazao na to.“

Upalilo se zeleno i pokrenuo je automobil. Pogledao ju je i odjednom video pištolj zato što je raskopčala blejzer.

„To je SIG.357.“

Nije ga pogledala. „Moj drugi pištolj je prilično težak.“

Aleks je primetio i da je ona uobičajena upadljiva maramica u džepčiću sakoa nestala.

Vozili su zapadnim delom okruga Ferfeks putem 7 kad je Simpsonova konačno ponovo progovorila. „Sinoć sam večerala sa svojim ocem.“

„I kako je dobar senator?“

„Prosvećeno“, kratko je odgovorila.

Aleks je mudro ćutao.

Kad su se zaustavili na glavnoj sigurnosnoj rampi NIC-a, Aleks je sa strahopoštovanjem pogledao ogroman kompleks koji se pružao pred njima.

„Koliki je, dođavola, budžet NIC-a?“

„To je poverljivo, kao i naš“, odgovorila je Simpsonova.

Trebalo im je gotovo sat vremena da dobiju dozvolu da uđu a čak i tada su, iako su se protivili, morali da predaju oružje. Kroz hodnike su ih sprovela dvojica naoružanih stražara i radoznali doberman koji je uporno njuškao Aleksovu nogavicu.

„Nemoj da zaboraviš da smo na istoj strani, mališa“, Aleks je šaljivo rekao psu.

Stražari se nisu ni osmehnuli.

Uveli su ih u malu prostoriju i rekli im da sačekaju. I oni su čekali. I čekali.

„Da li mi se samo čini ili smo prešli u stranu zemlju?“, ozlojeđeno je rekao Aleks, gužvujući list papira i promašivši trojku koju je uputio ka korpi za smeće.

„*Ti si hteo da dođemo ovamo*“, odbrusila mu je partnerka. „U VFO-u me čeka gomila posla koji bi trebalo da radim kako bih izgradila svoju karijeru.“

Pre nego što je Aleks stigao da odgovori, otvorila su se vrata i ušao je Tajler Rajnke, iza kojeg je bio Voren Piters.

„Dugo se nismo videli“, rekao je Aleks izvodeći dugu predstavu s gledanjem u sat. „Drago mi je što ste konačno uspeali da dođete.“

„Izvinite što ste čekali“, nehajno je rekao Rajnke. Izvadio je list papira iz džepa i svi su seli za mali sto u sredini sobe.

„Rukopis se poklapa sa Džonsonovim“, obavestio ih je Rajnke. „Nema nikakve sumnje u to.“ Dodao im je rezultate analize da se agenti Tajne službe uvere.

„To nije iznenađenje“, primetio je Aleks. „Gde je poruka?“

„U laboratoriji.“

„Dobro“, Aleks je čekao, ali nijedan čovek nije ništa rekao. „Trebalo da mi je vratite.“

„U redu“, odgovorio je Piters.

„To bi moglo malo da potraje“, dodao je Rajnke.

„Nadao sam se da ćete to reći zato što želimo da pogledamo Džonsonovu kancelariju i porazgovaramo sa njegovim saradnicima. Da saznamo šta je radio.“

Muškarci su ga bezizrazno pogledali. „Bojim se da to nije moguće“, rekao je Piters.

„Momci, ovo je istraga smrtnog slučaja. Potrebno mi je malo saradnje.“

„Što se saradnje tiče, mi smo za vas obavili analizu rukopisa. Pored toga, čini se da je sasvim jasno da je čovek izvršio samoubistvo. To je i Biro zaključio.“

„Izgled može da vara“, uzvratio je Aleks. „A za ovakve slučajeve uobičajeno je da se pregleda radno mesto poginulog.“

„Na radno mesto Patrika Džonsona mogu da uđu samo oni s najvišim sigurnosnim ovlašćenjima“, čvrsto je istakao Rajnke. „Bez izuzetaka. Vaša ovlašćenja nisu dovoljno dobra. Proverio sam.“

Aleks se nagnuo i zagledao u Rajnkea. „Čuvao sam predsednika Sjedinjenih Američkih Država pet godina. Bio sam u Udruženoj antiterorističkoj jedinici dok ste vi još uvek tucali navijačice na koledžu. Obezbeđivao sam sastanke Glavnog generalštaba gde se pričalo o stvarima koje ova zemlja čini od kojih biste se obojica usrali u svoje skupe pantalone.“

„Vaša bezbednosna ovlašćenja nisu odgovarajuća“, ponovio je Rajnke.

„Onda imamo veliki problem“, rekao je Aleks. „Dobio sam zadatak da istražim ovaj slučaj. Možemo to obaviti na lakši i na teži način.“

„Što znači?“, rekao je Pitera.

„Znači da mogu da dobijem nalog da pretražim Džonsonovo radno mesto i porazgovaram s njegovim kolegama, ili mi vi možete omogućiti da to učinim, uprkos *neadekvatnim* propusnicama.“

Rajnke se osmehnuo i odmahnuo glavom. „Nijedan sud u ovoj zemlji neće vam izdati nalog za pretres u ovim prostorijama.“

„Šta, igrate na kartu državne bezbednosti?“, prezrivo je rekao Aleks.

„Tajna služba to stalno radi“, odbrusio je Pitera.

„Ne u ovakvim situacijama. A dozvolite mi da vas podsetim da ja radim za Odeljenje državne bezbednosti, a ne za mekušce u Blagajni.“

„A direktor Državne bezbednosti podnosi izveštaje Karтеру Greju.“

„Budalaština, obojica su sekretari u kabinetu.“

Umešala se Simpsonova. „Da li ste završili s raspravom oko toga čiji je penis veći? Zato što je ovo veoma glupo.“

Otvoriše se vrata i Rajnke i Pitera su skočili na noge.

Karter Grej je stajao u dovratku i posmatrao ih. Aleks je zapanjeno gledao kako Grej prilazi Simpsonovoj. Zagrlio ju je i uštinuo za obraz.

„Izgledaš divno kao i uvek, Džeki. Kako si?“

„Pamtim bolje dane“, odgovorila je ona i dobacila Aleksu ljutiti pogled pre nego što se opet okrenula ka Greju. „Ovo je moj partner, Aleks Ford.“

Grej je klimnuo glavom. „Drago mi je, Alekse.“

„Hvala, gospodine.“

„Sinoć sam večerala s tatom“, ubacila je Simpsonova.

„Senator mora da pođe sa mnom u lov na jelene. Prošlog puta sam ustrelio šest komada. Otada uopšte nisam imao sreće.“

„Reći ću mu.“

„Šta mogu da učinim za tebe?“

Simpsonova mu je rekla da žele da pogledaju kancelariju Patrika Džonsona.

„Rekao sam im da nemaju odgovarajuće bezbednosne propusnice, gospodine“, upao joj je Rajnke u reč.

„Siguran sam da ste to učinili." Grej je pogledao Simpsonovu. „Dodi, Džeki. Lično ću te tamo odvesti." Pogledao je Rajnkea i Pitera. „To bi bilo sve", kratko im je rekao. Dva muškarca su odmah požurila iz sobe.

Dok ih je Grej vodio hodnikom, Aleks je prošaputao Simpsonovoj: „Isuse, nisi mi rekla da poznaješ Kartera Greja."

„Nikada me nisi pitao."

„Odakle ga znaš?"

„On mi je kum."

29

POGLAVLJE

Dok su Aleks i Simpsonova pokušavali da ostvare neki napredak u NIC-u, Oliver Stoun je igrao šah u parku blizu Bele kuće. Njegov protivnik, Tomas Džeferson Vajat, poznat kao Ti Džej, je njegov stari prijatelj koji je radio u kuhinji Bele kuće gotovo četrdeset godina.

Ti Džej je bio član kongregacije Ujedinjenih metodista, vlasnika groblja Sion. Ti Džej je pomogao Stounu da dobije posao čuvara.

Ako bi im vremenske prilike to dozvoljene, Stoun i Vajat su igrali šah kad bi on imao slobodan dan. Zapravo su se i sprijateljili preko šaha.

Stoun je povukao potez bez razmišljanja, to mu nije bilo svojstveno, a protivnik je odmah uzvratilo tako što je zarobio njegovu kraljicu.

„Je li sve u redu, Olivere?", upitao ga je Vajat. „Ne liči na tebe da praviš takve greške."

„Samo sam zamišljen, Ti Džej." Naslonio se na klupu i prodorno pogledao u svog prijatelja. „Izgleda kao da će tvoj šef ostati ovde još četiri godine."

Vajat je slegao ramenima. „Iz kuhinje svi predsednici izgledaju isto, bez obzira da li su republikanci ili demokrate. Svi oni jedu. Ali nemoj pogrešno da me shvatiš. Dobro obavlja svoj posao. Lepo se ophodi prema nama, poštuje nas. Poštuje i Tajnu službu, ne čine to svi, znaš. A treba poštovati one koji su spremni da prime metak umesto tebe." Vajat je odmahnuo glavom. „Pripala bi ti muka kad bi znao neke stvari koje sam video."

„Kad već pričaš o Tajnoj službi, sinoć me je posetio Aleks Ford."

Vajatovo lice se ozarilo. „On je dobar čovek. Već sam ti ispričao da je bezmalo svakog dana kad je bio u gradu dolazio da me obiđe kad je Kiti umrla a ja dobio upalu pluća."

„Sećam se.“

Stoun je pomerio lovca napred i rekao: „Video sam da je Karter Grej juče doleteo u Belu kuću.“

„Tajnoj službi se to nimalo ne sviđa. Jedini helikopter koji bi smeo tu da sleti jeste Vojni avion jedan, s predsednikom unutra.“

„Karteru Greju položaj dozvoljava da sam postavlja pravila.“

Vajat se osmehnuo, nagnuo napred i tiho mu rekao: „Čuo sam neke glasine o njemu koje će ti se dopasti.“

Stoun se takođe nagnuo. Njihove šahovske partije ponekad su uključivale relativno bezazleno tračarenje. Osoblje Bele kuće moglo se pohvaliti dugim radnim stazom na tom mestu, a bili su poznati kako po besprekornom obavljanju svojih dužnosti, tako i po nečemu što je bilo daleko važnije predsedničkoj porodici - diskreciji. Stounu su bile potrebne godine da se Vajat dovoljno opusti kako bi ispričao išta o zbivanjima u Beloj kući, bez obzira koliko bila beznačajna.

„Predsednik je pozvao Greja da pođe s njim u Njujork jedanaestog septembra, gde treba da održi veliki govor kod spomen-ploče žrtvama.“ Vajat je zastao i zagledao se u jednog prolaznika.

„I?“

„I Grej ga je glatko odbio.“

„To je drskost, čak i za Greja.“

„Pa, znaš šta se desilo njegovoj ženi i ćerki, zar ne?“

„Da.“ Stoun je pre više decenija upoznao Barbaru Grej. Čak i tada je bila izuzetna žena, uz to i saosećajna, za razliku od svog muža. Stoun je osetio poštovanje prema njoj čim ju je upoznao, a kasnije joj je zamerao samo to što je izabrala lošeg muža.

„Onda je predsednik pozvao Greja da ide s njim u onaj grad u Pensilvaniji koji je promenio ime u Brenan.“

„I, je li pristao?“

„Predsednik se ne odbija dva puta, zar ne?“

„Ne, ne odbija se“, složio se Stoun.

Obojica su začutili dok je Vajat gledao u tablu a onda je povukao potez, približivši svog topa Stounovom skakaču.

Dok je Stoun razmatrao svoje mogućnosti, primetio je: „Grej sada ima probleme na svom terenu koje mora da rešava. Onaj tip, Patrik Džonson, koji je pronađen mrtav na Ruzveltovom ostrvu, radio je za NIC.“

„Oh, da, to je izazvalo napetost u velikoj kući.“

„Predsednik je zabrinut?"

„On i Grej su veoma bliski. Ako neka prljavština padne na Greja, isprskaće i predsednika. A on nije glup. Predsednik jeste lojalan, ali nije glup." Ti Džej se osvrnuo oko sebe. „Ne izmišljam priče. Svi to znaju."

„Siguran sam da NIC i Bela kuća drže medije na uzici zato što u jutarnjim vestima nije bilo mnogo govora o tome."

„Znam da predsednik naručuje puno kasnih užina i kafe. Ulazi u samu završnicu izborne trke i ne želi da mu išta pomrsi račune. A mrtvac može da poremeti mnogo toga."

Završili su partiju i Vajat je otišao, a Stoun je ostao i neko vreme razmišljao. Dakle, Grej ide u Brenan u Pensilvaniji? To je zanimljivo. Stounu se činilo preteranim što je grad preduzeo tako nešto, ali potez je očigledno bio isplativ.

Taman je hteo da krene kad je video Adelfiju kako ide prema njemu i nosi dve šolje kafe. Sela je i dodala mu je jednu. „Sad ćemo da popijemo kafu i da *ćaskamo*", odlučno je rekla. „Ukoliko nemaš neki *sastanak*", šaljivo je dodala.

„Ne, nemam, Adelfija. Hvala na kafi." Zastao je pa dodao: „Kako si znala da sam ovde?"

„Kao da velika tajna je to. Kuda ideš kad igraš šah? Uvek ovde. Sa onim crncem koji radi u Beloj kući."

„Nisam znao da je moje kretanje toliko predvidivo", rekao je donekle ozlojeđeno.

„Muškarci, muškarci su uvek predvidivi. Da li ti se kafa sviđa?"

„Veoma je lepa." Zastao je pa primetio: „Znaš, ovo nije jeftino, Adelfija."

„Ne pijem sto kafa dnevno."

„Ali imaš novac."

Adelfija je pogledala njegovu novu odeću. „Pa? I ti imaš novac."

„Imam posao. I prijatelji mi pomažu."

„*Meni* niko ne pomaže. Sama sve zarađujem."

Stoun je bio iznenađen što je to nikada ranije nije pitao. „A šta radiš?"

„Kao šnajderka radim u hemijskom čišćenju. Radim kad ja hoću. Dobro me plaćaju. I sobu mi po nižoj ceni izdaju", rekla je. „Tako da mogu da kupim kafu kad želim."

„Mora da je veoma korisno imati takvu veštinu", primetio je Stoun odsutno.

Prestali su da pričaju i besposleno su posmatrali druge ljude u malom parku.

Adelfija je konačno prekinula tišinu. „Jesi li pobedio u partiji šaha?”

„Ne. Izgubio sam kako zbog nedostatka koncentracije tako i zbog velike veštine svog protivnika.”

„Moj otac je igrao šah odlično. On je bio, kako vi to zovete.“ Zastala je, očigledno tragajući za odgovarajućim rečima. „Otac mi je bio, kako vi kažete *Wielki Mistrz*.”

„Veliki šampion? Ne, misliš veliki *majstor*. To je zadivljujuće.”

Oštro ga je pogledala. „Znaš poljski?”

„Samo malo.”

„Bio si u Poljskoj?”

„Odavno”, odgovorio je, srčuci kafu i gledajući kako povetarac njiše lišće na granama iznad njih. „Pretpostavljam da si odatle?”, radoznalo je upitao. Adelfija nikada nije pričala o svom poreklu.

„Rođena sam u Krakovu, a onda se moja porodica preselila u Bjalistok. Bila sam mala tako da sam i ja s njima pošla.”

Stoun je bio u oba grada, ali nije nameravao da joj to kaže. „Bio sam samo u Varšavi, a to je bilo tako davno. Verovatno pre nego što si se ti rodila.”

„Ha, lepo je što to kažeš. Iako je laž!” Spustila je šolju na klupu i zagledala se u njega. „Izgledaš mnogo mlađe, Olivere.”

„Zahvaljujući tebi i tvojim čarolijama sa makazama i brijačem.”

„Ne misle li i tvoji prijatelji tako?”

„Moji prijatelji?”, upitao je, gledajući u nju.

„Videla sam ih.”

Ponovo ju je pogledao. „Pa, dolazili su da me posete u parku Lafajet.”

„Ne, videla sam ih na vašim *sastancima*.”

Pokušao je da sakrije koliko se uznemirio zbog njenih zapanjujućih reči. „Pratila si me na mojim sastancima? Nadam se da nisu bili suviše dosadni.” *Šta li je videla ili čula?*

Delovala je postićeno i, kao da je pročitala njegove misli, rekla: „Možda sam čula nešto, a možda i nisam.”

„Kada je to bilo?”, upitao je.

„Konačno tvoju pažnju imam.” Primakla mu se i čak ga potapšala po ruci. „Ne brini, Olivere. Ja nisam špijun. Vidim stvari, ali ih ne čujem. A ono što vidim zadržim za sebe. Zauvek zadržim za sebe.”

„Kao da mi radimo išta vredno prisluškivanja ili gledanja.”

„Tragaš za istinom, Olivere?“, pitala je, smešeći se. „Kao što piše na tvom znaku, želiš istinu. Vidim to. Ti si čovek koji želi istinu.“

„Bojim se da moje šanse da je pronađem postaju sve manje kako godine prolaze.“

Adelfija je odjednom pogledala u osobu koja se teturala kroz park. Svako ko je proteklih deset godina prolazio ulicama Vašingtona verovatno je video ovaj jadan prizor. Imao je patrljke od kostiju i kože umesto ruku. Noge su mu bile toliko užasno iskrivljene da je bilo pravo čudo što je uopšte mogao da stoji. Gotovo uvek je bio polugo, čak i zimi. Nije nosio cipele. Noge su mu bile prekrivene ožiljcima i žuljevima, a palčevi čudno iskrivljeni. Imao je odsutan pogled a pljuvačka mu je curila iz usta na grudi. Verovatno nije mogao da govori. Mala vreća visila mu je oko vrata, pričvršćena trakom. Preko njegove pocepane košulje dečjim rukopisom bila je napisana a samo jedna reč: „Pomozite“.

Stoun je u bezbroj prilika davao novac tom čoveku i znao je da živi iznad parovoda pored Državne blagajne. Tokom godina je pokušavao da mu pomogne ali čovek jednostavno nije bio dovoljno razuman. Stoun nije znao da mu ikakva vladina agencija pruža pomoć.

„Bože moj, taj čovek, taj siroti čovek. Srce me boli zbog njegovih patnji“, rekla je Adelfija. Otrčala je do njega, izvukla nekoliko dolara iz džepa i stavila ih u njegovu vrećicu. Promrmljao je nešto pa se oteturao do druge grupe ljudi u blizini, koji su takođe odmah posegnuli u džepove i novčanike.

Dok se Adelfija vraćala ka Stounu, krupni čovek je stao ispred nje i preprečio joj put.

Otresito joj je rekao: „Ne izgledam jadno kao taj tip, ali i ja sam gladan i hitno mi je potrebno piće.“ Kosa mu je bila prljava i padala mu je preko lica, ali njegova odeća nije bila toliko otrcana. Međutim, vonj koji je širio bio je nesnosan.

„To je sve što imam“, odgovorila je Adelfija uplašenim glasom.

„Lažeš!“ Zgrabio ju je za ruku i povukao ka sebi. „Daj mi prokleti novac!“

Pre nego što je Adelfija stigla da krikne, Stoun se našao pored nje.

„Pusti je, *odmah*“, naredio je Stoun.

Čovek je bio bar dvadeset pet godina mlađi od Stouna i daleko krupniji. „Skloni se, čiča. Ovo te se ne tiče.“

„Ova žena mi je prijateljica.“

„Rekao sam da se skloniš!“ Divljački je zamahnuo pesnicom i pogodio Stouna pravo u bradu. On je pao na zemlju, držeći se za lice.

„Ne!“, vrisnula je Adelfija.

Drugi ljudi u parku počeli su da viču na čoveka, a neko je otrčao dozivajući

policajca.

Dok se Stoun mučio da stane na noge, čovek je izvadio skakavac iz džepa i uperio ga u Adelfiju. „Daj mi pare ili ću te unakaziti, kučko!”

Stoun je napravio brz pokret rukom. Čovek je gurnuo Adelfiju i zateturao se unazad, ispustivši nož. Pao je na kolena i svi mišići na telu su mu se tresli. Srušio se na travu, uvijajući se od bolova.

Stoun je podigao skakavac i uhvatio ga na veoma neobičan način. Sagnuo se i povukao nadole napadačevu kragnu. Ukazao se debeo vrat s venama koje su iskočile. Na trenutak je izgledalo kao da će mu prerezati grkljan od uva do uva dok je držao oštricu blizu pulsirajuće vene. U očima Olivera Stouna videlo se nešto što niko koji ga je poznao proteklih trideset godina nije video. Ipak, Stoun se naglo zaustavio i pogledao Adelfiju, koja je zurila u njega dok su joj se grudi nadimale. U tom trenutku nije bilo jasno kog se muškarca više bojala.

„Olivere?”, tiho je rekla. „Olivere?”

Stoun je bacio nož na zemlju, ustao i otresao pantalone.

„Bože moj, krvariš”, uzviknula je Adelfija. „Krvariš!”

„Dobro sam”, nesigurno je odgovorio dok je tapkao svoja krvava usta rukavom. To nije bila istina. Udarac ga je već na boleo. Pucala mu je glava i činilo mu se da će se isповraćati. Napipao je nešto u ustima i iščupao udarcem izbijen zub.

„Nisi dobro!”, bila je uporna Adelfija, koja ga je posmatrala.

Jedna žena je dotrčala do njih. „Stiže policija, jeste li oboje dobro?”

Stoun se okrenuo i video kako se patrolna kola sa upaljenim rotacionim svetlima zaustavljaju pored pločnika. Brzo se okrenuo prema Adelfiji. „Siguran sam da možeš sve da objasniš policiji.” To je zvučalo donekle nerazumljivo zato što mu se usna nadula.

Dok se teturao dalje, ona ga je pozvala ali nije se okrenuo.

Kad je stigla policija i počela da postavlja pitanja, Adelfija je mislila samo o onome što je videla. Oliver Stoun je zabio svoj kažiprst u muškarčev bok, blizu rebara. Od tog jednostavnog pokreta veoma krupan i veoma ljut muškarac bespomoćno je pao na zemlju.

A način na koji je Stoun držao nož duboko ju je pogodio iz veoma ličnog razloga. Adelfija je videla da neko tako drži nož samo jednom, pre mnogo godina u Poljskoj. Taj čovek je bio pripadnik KGB-a i na silu je odveo njenog ujaka zato što je pričao protiv Rusa. Nikada više nije videla svog ujaka živog posle toga. Mjegovo rasporeno telo pronađeno je u zapuštenom bunaru u selu udaljenom tridesetak kilometara.

Kad se Adelfija okrenula, tiho je uzviknula.

Oliver Stoun je nestao.

POGLAVLJE

„Ovde je Patrik Džonson radio“, rekao je Karter Grej, pokazavši rukom na sobu.

Aleks je polako prešao pogledom preko prostorije. Bila je veličine polovine fudbalskog terena, s velikim praznim prostorom u sredini i pregradama duž zidova. Kompjuteri s ravnim ekranom nalazili su se na svakom radnom stolu i čulo se zujanje servera. Poslovno obučeni muškarci i žene sedeli su za stolovima potpuno usredsređeni na svoj posao ili su išli hodnicima i pričali u mikrofon zakačen za slušalice, koristeći šifrovan žargon koji čak ni Aleks, koji je toliko dugo radio za vladu, nije razumeo. Atmosfera užurbanosti bila je bezmalo opipljiva.

Dok ih je Grej vodio ka pregradama u jednom uglu, Aleks je na nekim kompjuterskim ekranima video slike lica, uglavnom Arapa, a u uglu podatke, verovatno o tim osobama. Nije video nijedan list papira.

„Mi *ne* koristimo papir“, rekao je Grej.

Aleksa je zapanjila ova primedba. *Da li je ovaj čovek umeo da čita i misli?*

„Bar ljudi koji ovde rade. Ja još volim da osetim papir u rukama.“ Zaustavio se pored jedne pregrade, veće od ostalih, čije su strane bile visoke metar i osamdeset centimetara, za razliku od ostalih, koje su dopirale do struka.

„Ovo je Džonsonova kancelarija.“

„Pretpostavljam da je bio neka vrsta supervizora“, primetila je Simpsonova.

„Da. Njegov posao je bio da nadgleda sve baze podataka o osumnjičenima za terorističke veze. Kada smo preuzeli N-TAC, spojili smo njihovo i naše osoblje, kao i baze podataka. Bio je to savršen spoj. Međutim, nismo želeli da uskratimo podatke Tajnoj službi, naravno. Zato su Džonson i ostali bili zajednički službenici.“

Grej je to rekao kao da priča o nekoj velikodušnosti. Međutim, dok je Aleks razgledao prostor, pomislio je: *Lepa ali beskorisna koska koju ste nam bacili s obzirom da nismo imali nikakav uticaj na „našeg“ zajedničkog službenika.* Pogled mu se zaustavio na jedinom ličnom predmetu u kancelariji. Na radnom stolu se nalazila mala uramljena fotografija En Džefris. Aleks je primetio da izgleda privlačno kad se dotera. Zapitao se da li je En Džefris u ovom trenutku kod advokata. Utom im se pridružio još jedan čovek.

Tom Hemingvej se osmehnuo dok je pružao ruku Aleksu. „Čini mi se da ste otkrili gde radim, agente Forde.“

„Izgleda“, odgovorio je Aleks i lecnuo se od Tomovog čvrstog stiska.

Grej ih je iznenađeno pogledao. „Vas dvojica se poznajete?“

„Preko Kejt Adams, advokata Ministarstva pravosuđa s kojom sam sarađivao,

gospodine."

Simpsonova je iskoračila napred. „Džeki Simpson, Tajna služba."

„Tom Hemingvej."

„Drago mi je, Tome." Oduševljeno je gledala lepog Hemingveja dok nije uhvatila Aleksov namršteni pogled.

„Upravo im pokazujem kancelariju Patrika Džonsona i objašnjavam šta je radio za nas", rekao je Grej. „Istražuju njegovu smrt po nalogu Službe."

„Gospodine, ako želite, ja bih mogao da ih preuzmem. Znam da imate sastanak."

„Tom se razume u kompjutere mnogo bolje od mene", objasnio im je Grej. To nije bila istina, ali Grej se nikad nije hvalio svojim sposobnostima zato što je verovao da je preveliko samopouzdanje zapravo slabost.

„Nemoj da zaboraviš da preneseš ocu šta sam mu poručio, Džeki." S tim rečima, Grej ih je napustio.

„Šta tačno tražite?", upitao je Hemingvej.

„Samo želimo da imamo uvid u to što je Džonson radio", odgovorio je Aleks. „Sekretar Grej nam je rekao da je nadgledao dosijea o osumnjičenima za terorizam."

„Između ostalog. Mislim da ću najbolje objasniti šta je radio ako uporedim posao Džonsona i drugih supervizora podataka s nadglednicima kontrolora leta koji vode računa da se sve kockice savršeno slože. Baze podataka se neprestano dopunjuju novim obaveštenjima. Pored toga smo ih i unapredili. FBI, DEA, Državna bezbednost, ATF, CIA, DIA i druge agencije imale su svoje baze podataka. To je izazvalo brojna preklapanja, pogrešne informacije i nemogućnost da jedna agencija ima potpuni uvid u dosijea druge agencije. To je jedan od problema koji je doveo do jedanaestog septembra. Sad se sve obrađuje ovde, ali druge agencije imaju pristup u svakom trenutku."

Aleks je upitao: „Zar nije rizično da sve stoji na jednom mestu?"

„Imamo centar za podršku, naravno", odgovorio je Hemingvej.

„Gde je on smešten?", želeo je da zna Aleks.

„Bojim se da je to poverljivo."

To sam mogao i da pretpostavim.

„Trebalo da znate da naš sistem nije zamenio Biroov AFIS ", napomenuo je Tom, misleći na automatski sistem za identifikaciju otisaka prstiju FBI-ja. „Mi jurimo teroriste, a ne pedofile i pljačkaše banaka. Takođe smo kupili nekoliko privatnih kompanija, specijalizovanih za miniranje baza podataka i za druge tehnološke oblasti."

„NIC je kupio privatne kompanije?", upitao je Aleks.

Hemingvej je klimnuo glavom. „Vlada nema veću obavezu od privatnog sektora da ponovo izume točak. Softver traga po milijardama bajtova informacija u brojnim bazama podataka, obrasce, modele ponašanja i delovanja koji se mogu koristiti u istragama. Naši agenti imaju ručne uređaje, PalmPilots, poput računara, koji im omogućavaju trenutni pristup svakoj od tih baza podataka. Samo jednom pretragom mogu da pristupe značajnim obaveštenjima o bilo kome. Ti uređaji su neverovatni.“

„Kako možete efikasno da nadgledate ovako veliku operaciju kad vas neprestano bombarduju novim podacima?“, upitao je Aleks.

„Kad su stigla dosijea iz drugih agencija, to je stvorilo zaista ogroman posao. A, među nama rečeno, bilo je izvesnih problema i sistem je pao nekoliko puta. Ali sad sve teče glatko. Posao Džonsona i njegovih kolega bio je da to nadgledaju i da osiguraju tačnost obaveštenja. To je veliki posao.“

„I nije moglo brzo da se obavi“, primetio je Aleks.

„Brzina je beskorisna ako su podaci pogrešni“, istakao je Hemingvej. „Iako se trudimo da sve bude ažurirano i tačno, naravno, savršenstvo je nedostižno.“

„Možete li nam pokazati kako izgledaju neki dosijeji?“, zamolila je Simpsonova.

„Naravno.“ Hemingvej je seo za Džonsonov sto i stavio šaku u biometrijski čitač. Zatim je pritisnuo neke dirke na kompjuteru i na ekranu se pojavilo jedno lice pored otisaka prstiju i drugih Podataka za identifikaciju.

Aleks je odjednom gledao u svoje lice i, kako se činilo, podatke o svemu što je radio otkako je izašao iz majčine utrobe.

„Osuda zbog maloletničkog konzumiranja alkohola“, pročitala je Simpsonova u jednom odeljku.

„To je *trebalo* da bude izbrisano iz mog dosijea“, odbrusio je Aleks.

„Siguran sam *da jeste* izbrisano iz zvaničnog dosijea“, rekao je „Inače, kako vam je vrat? Izgleda kao da ste zadobili gadnu povredu.“

„Imate moje *medicinske* kartone? Šta se dođavola dogodilo sa Privatnošću?“

„Verovatno niste pročitali sitna slova u ukazu PATRIOT“.*

*Ukaz koji je Kongres doneo 2001. o ujedinjenju i jačanju Amerike omogućavanjem odgovarajućih sredstava potrebnih da se predupredi i spreči terorizam. USA PATRIOT ACT je skraćeno za Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act. (Prim. prev.)

Hemingvej je pritisnuo još neke dirke i otvorio se novi prozor za pretragu. „Često odlazite u bar LEAP.“ Pokazao je na spisak izveštaja plaćanja kreditnom karticom u tom baru. „Siguran sam da tome doprinosi prisustvo prelepe Kejt Adams.“

„Znači da znate šta radim svaki put kad koristim kreditnu karticu?“

„Zbog toga ja uvek plaćam gotovinom“, rekao je Hemingvej samozadovoljno.

Ukucao je još neke komande i fotografija Džeki Simpson, digitalni otisci prstiju i osnovni podaci pojavili su se na ekranu. Ona je pokazala na jedan red. „To nije tačno. Rođena sam u Birmingemu, a ne u Atlanti.”

Hemingvej se osmehnuo. „Vidite, čak ni NIC nije bezgrešan. Postaraću se da se to ispravi.”

„Imate li vi i neke loše momke, ili špijunirate samo policajce?”, pitao je Aleks.

Hemingvej je pritisnuo nekoliko dirki i pojavilo se novo lice. „Njegovo ime je, to jest bilo je, Adnan al Rimi. Ubio ga je drugi terorista u Virdžiniji. Vidite da je *potvrđeno* da je Al Rimi preminuo. To označavaju unakrsne kosti ispod mrtvačke glave u gornjem desnom uglu. Deluje donekle jeftino i nisam siguran kome je to palo na um, ali veoma jasno pokazuje nečiji trenutni status.” Hemingvej je otvorio padajući meni. „Ovde vidite otiske prstiju. Mogli smo pouzdano da identifikujemo Al Rimija zahvaljujući njegovim digitalnim otiscima.”

„Da li je Džonson posedovao informacije koje bi mogle da imaju vrednost za nekoga?”

„Mislim da uopšteno svako ko radi u NIC-u poseduje informacije vredne neprijateljima naše zemlje, agente Forde. Zbog toga obavljamo brojne provere pre nego što nekoga zaposlimo.”

„Ne možete da učinite ništa više od toga”, složila se Džeki.

„Zar se nisu *upalile* crvene sijaličice zbog iznenadnog bogatstva patrika Džonsona?”

Hemingvej je delovao ozlojeđeno. „Trebalo je. Nečija glava će leteti zbog toga.”

„Ali ne vaša”, primetio je Aleks.

„Ne, to nije bilo u mojoj nadležnosti”, odgovorio je Hemingvej.

„Blago vama. Znači, ako je droga predstavljala Džonsonov izvor prihoda, mislite da je malo verovatno da je prodavao poverljive informacije odavde?”

„To je malo verovatno, mada nije nemoguće. Ali droga *jeste* pronađena u njegovoj kući.”

„Imate li nešto protiv da porazgovaramo s nekim Džonsonovim saradnicima?”

„Mogu to da sredim, ali bojim se da će vaši razgovori biti snimani.”

„Opa, baš kao u zatvoru! Samo što smo mi dobri momci”, rekao je Aleks.

„I *mi* smo dobri momci”, uzvratio je Hemingvej.

Sat vremena kasnije, pošto su razgovarali s trojicom Džonsonovih kolega, Aleks i Simpsonova su saznali da ga niko od njih nije poznao lično, već samo kao saradnika.

Kad su uzeli svoje oružje, Hemingvej ih je ispratio do izlaza. „Srećno”, rekao im

je pre nego što su se vrata automatski zatvorila za njim.

„Da, naravno, hvala na pomoći“, progundao je Aleks.

Otišli su do automobila praćeni dvojicom vojnika koji su nosili puške M-16.

„Da li neko od vas želi da me drži za ruku u slučaju da odjednom poludim?“, upitao je Aleks pre nego što se okrenuo i zgađeno odmarširao.

„Pa, ovo je bilo potpuno gubljenje vremena“, primetila je Simpsonova.

„Kao devedeset odsto istraživačkog posla. *Ti* bi to trebalo da znaš“, vatreno joj je odgovorio.

„Zbog čega si toliko iznerviran?“

„Hoćeš da kažeš da ti nisi pobesnela zbog svega onoga? Dođavola, pomislio sam da će se pojaviti i snimak mog gubljenja nevinosti.“

„Ja nemam šta da krijem. A zašto si bio takav drkadžija prema Tomu?“

„Drkadžija sam prema *Tomu* zato što slučajno ne volim to kopile.“

„Oh, dobro, mislim da to objašnjava tvoje ponašanje prema meni.“

Aleks se nije ni potrudio da odgovori. Ali je ostavio trag guma na starom asfaltu NIC-a, žureći da što pre izađe iz grada Velikog brata.

Nekoliko minuta posle odlaska Aleksa i Simpsonove, Hemingvej je prošao pored Rajnkea i Pitera u hodniku NIC-a i jedva primetno klimnuo glavom. Posle petnaest minuta, Hemingvej se odvezao iz NIC-a. Rajnke i Piter učinili su isto desetak minuta kasnije.

Sastali su se u Galeriji Tajsona H, velikom modernom tržnom centru, kupili kafu i krenuli u šetnju prolazima. Već su pomoću naročitog uređaja proverili da nemaju nikakve bubice na sebi i svi su se postarali da ih niko ne prati. Osnovno pravilo špijuniranja glasilo je: budi siguran da *tebe* ne špijunira sopstvena agencija.

„Pokušali smo da ih sprečimo da odu u Džonsonovu kancelariju“, počeo je Rajnke. „Ali onda se pojavio Grej.“

„Znam“, odgovorio je Hemingvej. „Zato sam i otišao tamo. Poslednje što želim jeste da se Karter Grej zainteresuje za ovaj slučaj.“

„Šta ćemo da radimo sa Fordom i Simpsonovom?“

„Ako postanu opasni, postoje načini da se obračunamo s njima“, rekao je

Hemingvej. „Našli smo otisak prsta na oproštajnoj poruci i proverili ga.“

„Da li ste našli poklapanje?“, upitao je Rajnke.

„Da.“

„Ko je?“, pitao je Piters.

„U tvom džepu od sakoa.“ Hemingvej je popio kafu i bacio šolju u kantu. Piters je izvadio parče papira koje mu je Hemingvej u nekom trenutku ubacio u džep. Pročitao je ime: *Milton Farb*.

Hemingvej je objasnio: „Pre nekoliko godina je radio kao stručnjak za kompjuterske sisteme u Nacionalnom institutu za zdravstvo. Ali imao je neke psihičke probleme i morao je da se leči u psihijatrijskim ustanovama. Nalazi se u telefonskom imeniku tako da nije bilo teško saznati njegovu adresu. Poslao sam vam mejl sa šifrovanim podacima o njemu. Nadgledajte ga i verovatno će vas odvesti do ostalih. Ali nemojte ništa da preduzimate bez konsultovanja sa mnom. Ako možemo da izbegnemo da ih ubijemo, to ćemo i učiniti.“ Odšetao je u jednom pravcu, a Rajnke i Piters su se uputili u drugom sa novim poletom.

Karter Grej se vratio u svoju kancelariju, obavio nekoliko telefonskih poziva, uključujući jedan Beloj kući, i onda održao nekoliko kratkih sastanaka. Posle toga se posvetio zadatku koji mu je oduzeo nekoliko sati. Kad god bi predsednik putovao negde a Grej nije bio u mogućnosti da pođe s njim ili da se sastane s njim na putu, oni bi održavali sigurnu video-konferenciju zbog dnevnog sastanka. Grej je uglavnom provodio veći deo dana u pripremanju za taj poziv, ali je znao da bi suština mogla da se rezimira prilično brzo.

„Gospodine predsedniče, svet kakav poznajemo ide dođavola, delimično i zbog naših delovanja, i ne možemo mnogo da uradimo povodom toga. Međutim, sve dok trošimo stotine milijardi dolara na državnu bezbednost, mogu da garantujem da je najveći broj Amerikanaca relativno siguran. Ali sve naše skupe napore može da osujeti grupica ljudi sa dovoljno hrabrosti, čiste sreće i plutonijumom. U tom slučaju svi bismo mogli da poginemo. Imate li nekih pitanja, gospodine?“

Međutim, umesto da se priprema za podnošenje dnevnog izveštaja Brenanu, Grej je želeo da se provoza. Nažalost, to nije mogao da uradi. Kao i predsednik, sekretar obaveštajne službe nije smeo sam da se vozi, smatrao se suviše važnim za bezbednost države da bi se našao za volanom. A Grej je zaista želeo samo da ode na pecanje. S obzirom da sada nije mogao to da radi sa štapom i udicom, odlučio se za drugu vrstu pecanja, u kojoj je takođe bio veoma vešt.

Seo je za kompjuter i ukucao pretragu jednog imena. Za pet minuta je dobio obaveštenje koje je tražio. Zaposleni u NIC-u su zaista bili efikasni.

Grej je pomislio kako je bio genijalan potez to što je sve baze podataka o teroristima stavio pod kontrolu NIC-a. Pored toga što je sistem postao daleko tačniji, omogućio je NIC-u da ima uvid u operacije drugih agencija. Recimo, ako su

CIA bili potrebni određeni podaci, ona je morala da pristupi bazi podataka NIC-a i Grej bi odmah znao šta traže. To je savršeno funkcionisalo i dozvoljavalo mu da špijunira svoju obaveštajnu sabraču pod izgovorom birokratske efikasnosti.

Postavio je lica i podatke u više prozora tako da ih je sve video istovremeno. Mnogo muškaraca zurilo je u njega sa ekrana. Gotovo svi su bili sa Bliskog istoka i uredno uneti u bazu NIC-a, sa digitalnim otiscima prstiju, kad god je to bilo moguće. Svi su bili mrtvi, i većina je poginula od ruku drugih terorista. Unakrsne kosti ispod mrtvačke glave u gornjem desnom uglu svake fotografije potvrđivale su njihovu sudbinu. Među njima su se nalazili inženjer i hemičar koji su bili stručnjaci u pravljenju bombi. Kao i Adnan al Rimi, odvažan borac koji nikad nije posustao u žaru borbe. Šestorica drugih izgubili su život kad im je bomba eksplodirala u kombiju. Nikada nije otkriveno da li je to bilo slučajno ili namerno. Samo mesto zločina izgledalo je stravično, sa *delovima* tela umesto leševa. Osim Muhameda al Zavahirija, nijedan od ovih ljudi nije bio na „A listi“ osumnjičenih za terorizam, ali ipak je bilo dobro za Ameriku što su mrtvi.

Grej nije mogao da zna da su fotografije Al Rimija i drugih neprimetno izmenjene. To nisu bile ni fotografije ljudi koji su *zaista* poginuli. One su predstavljale digitalnu kombinaciju, recimo, pravog Al Rimija i mrtvaca koji je identifikovan kao Al Rimi. To se radilo zbog toga da se ne razlikuju mnogo od eventualnih postojećih „ranijih“ fotografija ovih ljudi, da se ne bi pobudile ičije sumnje. Tako nešto iziskivalo je vreme i veliku stručnost. Međutim, rezultat je bio više nego vredan toga. Sada je bilo bukvalno nemoguće razlikovati ikoga od ovih Arapa od njihovih fotografija u bazi podataka NIC-a.

Drugi genijalan potez bio je što mrtvaci nisu imali „lica“ po kojima bi ih identifikovali. Potpuno su zamenjeni samo njihovi otisci prstiju, forenzički potpis na osnovu kojeg su nedvosmisleno identifikovani. Otisci prstiju nisu mogli da lažu. Naravno, u digitalnom dobu ništa nije bilo nepovredivo.

Ali uprkos svemu tome, Karter Grej je osećao da nešto nije u redu.

Kliknuo je, zatvorio dosije i odlučio da prošeta po kompleksu NIC-a. Pretpostavljao je da to sme da uradi.

Dok je šetao, pogledao je u nebo i ispratio let Lufthanzinog aviona 747 ka aerodromu Dals. Mislila se vratio u prošlost.

Na početku svoje karijere u CIA, Karter je bio poslat u super-tajni centar za obuku CIA blizu Vašingtona u Virdžiniji, na malo više od dva sata udaljenosti prema zapadu od glavnog grada, zgradu koja je danas napuštena. Građevina, izuzetno dobro skrivena u okolnoj šumi, bila je poznata, u žargonu CIA, kao Oblast 51 A, što je dokazivalo da Agencija ipak poseduje smisao za humor. Međutim, nezvanično su je nazivali Planina smrti.

Iako je odavno zatvorena, NIC je nedavno želeo da je ponovo osposobi kao ustanovu za ispitivanje osumnjičenih za terorizam. Međutim, umešalo se Ministarstvo pravosuđa i proces je bio značajno usporen. A posle obelodanjivanja događaja u Zalivu „Gitmo“ u Kubi, sramote u zatvoru Abu Graib u Iraku i fijaska u

zatvoru Rudnik soli u Avganistanu, planovi da se ponovo otvori ova ustanova bili su skoro propali.

Međutim, Grej se nije brinuo zbog toga. Postojalo je mnogo drugih mesta izvan zemlje koja mogu da posluže za tu svrhu. Mučenje zatvorenika bilo je zabranjeno kako po američkom, tako i po međunarodnim zakonima. Grej je svedočio pred mnogim komitetima da njegova služba poštuje te zakone. Svaka reč koju je izgovorio pred Kongresom bila je laž. Međutim, da li ti veliki i pobožni predstavnici zakona - koji niti znaju jednu reč arapskog niti umeju da izgovore imena prestonica Omana ili Turkmenistana bez pomoći prevodioca - zaista misle da znaju kako svet funkcioniše?

U obaveštajnim službama se radio prljav posao, a ljudi su stalno lagali i umirali. Činjenica da predsednik Sjedinjenih Američkih Država u ovom trenutku razmišlja o ubistvu zakonito izabranih predstavnika druge države dovoljno je govorilo o tome koliko je globalna politika komplikovana.

Grej se vratio u svoju kancelariju. Hteo je da još jednom pogleda „mrtve ljude“ koji bi nekako mogli da imaju značajnu ulogu u njegovoj budućnosti. Ako se to dogodi, samo će Bog moći da spase Ameriku.

32

POGLAVLJE

Aleks je poslao dopunjen mejl Džeriju Sajksu čim se vratio u WFO. Međutim, za razliku od prvog izveštaja, odgovor je usledio veoma brzo. Dobio je telefonski poziv da se javi, ne u kancelariju Džerija Sajksa, niti čak kancelariju glavnokomandujućeg agenta. Naređeno mu je da smesta ode u sedište Tajne službe i sastane se lično sa direktorom.

Dobro, pomislio je Aleks, to verovatno nije dobar znak. Sedište je bilo dovoljno blizu WFO-a da je mogao da prošeta do tamo, što je i učinio. Dok je bio na svežem vazduhu, razmišljao je o svojoj budućnosti kad napusti Službu, što bi moglo da bude mnogo brže nego što je zamišljao, u stvari oko tri godine ranije.

Video je aktuelnog direktora samo nekoliko puta. To su bili društveni skupovi na kojima su prijatno i kratko proćaskali. Aleks je osećao da ovaj susret neće biti tako prijatan.

Posle nekoliko minuta ušao je u direktorovu prostranu kancelariju. Džeri Sajks je bio tu i izgledao je kao da pokušava da nestane na kauču na kojem je sedeo. Na Aleksovo iznenađenje, ugledao je i Džeki Simpson kako sedi pored njega.

„Možete li da zatvorite vrata, agente Forde?“, rekao je Vejn Martin, direktor Tajne službe.

Da zatvori vrata. To svakako nije bio dobar znak. Aleks je poslušno zatvorio

vrata pa seo i čekao da Martin počne. On je bio krupan čovek koji je voleo da nosi prugaste košulje s velikim manžetnama. Polako je napredovao u Službi i bio je jedan od agenata koji je uhvatio Džona Hinklija posle njegovog pokušaja atentata na Regana. Ispred Martina nalazio se otvoreni dosije. Bacivši brz pogled na njega, Aleksu se učinilo da je to njegova radna istorija u Službi. To *stvarno* nije izgledalo dobro.

Martin je zatvorio dosije, seo na ivicu svog stola i rekao: „Agente Forde, preći ću pravo na stvar zato što, verovali ili ne, imam mnogo posla da obavim danas.”

„Da, gospodine”, automatski je odgovorio Aleks.

„Malopre sam dobio poziv od predsednika. On se nalazio u Vojnom avionu jedan našeg vazduhoplovstva. Čovek se nalazio u svom avionu kako bi stigao na nekoliko predizbornih skupova i odvojio je vreme da me pozove zbog *vas*. Zbog toga ste danas ovde.”

Aleksu se činilo kao da mu je sva krv iscurila iz tela. „Predsednik je zvao zbog *mene*, gospodine?”

„Da li biste pokušali da pogodite zašto?” Aleks je brzo pogledao u Sajksa, koji je buljio u pod. Simpsonova je gledala u njega, ali nije izgledala raspoložena da pomogne.

„Zbog slučaja Patrika Džonsona?” Aleks je jedva čuo sopstveni glas.

„*Pogodak!*”, uzviknuo je Martin i udario pesnicom po stolu, usled čega su svi poskočili.

„Pošto vam dobro ide, Forde, da li biste probali da pogodite šta *ste* uradili da biste naveli predsednika Sjedinjenih Američkih Država da me pozove?”

Aleksova usta bila su potpuno suva, ali čovek je očigledno očekivao odgovor. „Istraživao sam smrt Patrika Džonsona. Sledio sam naređenje da to istražim.”

Martin je počeo da odmahuje glavom pre nego što je Aleks završio odgovor. „FBI je vodeća istražna agencija na ovom slučaju. Ja sam razumeo da vam je taj slučaj dodeljen kako biste samo nadgledali istragu i zaštitili interese naše agencije. Naša jedina veza s pokojnikom jeste činjenica da je u tehničkom smislu bio zajednički službenik ove agencije i NIC-a. Ali u stvarnosti je bio potpuno pod kontrolom i jurisdikcijom NIC-a. Da li se slažete sa ovom procenom?”

Aleks nije ni pokušao da pogleda Sajksa. „Da, gospodine.”

„Dobro, drago mi je da smo to rešili. FBI je otkrio drogu u kući gospodina Džonsona i sledi taj trag, koji će verovatno dokazati da je prodavao pomenutu drogu i na taj način ostvarivao veliku zaradu. Dakle, njegov posao u NIC-u verovatno nije imao nikakve veze s njegovom smrću. Da li ste svesni toga?”

„Jesam, gospodine.”

„Opet dobro.” Martin je ustao i Aleks se pripremio za ono što sledi. Nije se

razočarao.

Martin je eksplodirao. „Kad smo sve to rešili, da li biste mi objasnili šta ste, dođavola, mislili kad ste otišli u NIC i ispitivali nikog drugog do Kartera Greja o tome?" Ovo je izgovoreno glasom koji bi se mogao nazvati samo dugim uzvikom vodnika na drilu.

Kad je Aleks konačno došao do glasa, rekao je: „Mislio sam da treba sve da pokrijem i odem do NIC-a. Oni su obavili analizu oproštajne poruke za nas i..."

„Da li ste ispitivali Kartera Greja ili niste?"

„Nisam, gospodine. On je došao i ponudio se da nam pokaže Džonsonov radni prostor. Do tada sam razgovarao sa dvojicom nižih službenika koji nisu bili preterano raspoloženi za saradnju."

„Jeste li pretili da ćete tražiti nalog za pretres prostorija NIC-a?"

Aleksovo srce je preskočilo. „To je bilo uobičajeno peckanje..."

Martin je ponovo udario po svom stolu. „Jeste li?"

Znoj je izbio po Alekovom licu. „Jesam, gospodine."

„Da li ste otkrili išta korisno tamo? Da li ste našli nepobitni dokaz? Da li ste našli dokaze koji navode na to da je sekretar Grej uključen u neku sramotnu zaveru?"

Iako je dobro znao da su to retorička pitanja, Aleks je osetio potrebu da odgovori. „Nismo otkrili ništa što bi pomoglo našoj istrazi. Ali ponavljam da se sekretar Grej sam ponudio da nas povede, gospodine. I trajalo je samo nekoliko minuta."

„Dozvolite da vam objasnim kako naš posao funkcioniše, Forde. Sekretar Grej nije slučajno naleteo na vas u NIC-u. On je bio upozoren na vaše prisustvo i namere i zato je sišao do vas. Rekao je predsedniku da je osetio obavezu da to učini zato što, ako bi mediji saznali da NIC ne saraduje u kriminalnoj istrazi, to može loše da se odrazi na njega i njegovu agenciju. Kao što znate, sekretar Grej i predsednik su veoma bliski. Stoga predsednik ne gleda blagonaklono na stvari koje se loše odražavaju na NIC i sekretara Greja. Pratite li me?"

„Da, gospodine."

„Znate li da je na inicijativu sekretara Greja u NIC-u započeta temeljna unutrašnja istraga povodom Džonsonovog slučaja i da im FBI pomaže u tome?"

„Ne, gospodine, to nisam znao."

Činilo se da ga Martin više ne sluša. Podigao je list papira sa stola. „U vašem prvom izveštaju zaključili ste da je gospodin Džonson verovatno bio diler droge i prepustili ste FBI-ju da to proveriti. To je sve. Taj izveštaj ste sinoć poslali. A jutros ste se pojavili u NIC-u i postavili gomilu pitanja koja protivreče vašem prvobitnom zaključku. Moje pitanje glasi: šta se dogodilo u razmaku od vašeg izveštaja sinoć i

odlaska u NIC jutros što vas je nateralo da promenite mišljenje?"

Po načinu na koji ga je Martin gledao, Aleks je odjednom shvatio da on već zna odgovor. Brzo je pogledao Simpsonovu, koja je nervozno gledala u svoje cipele s debelom štiklom. Zbog toga je bila tu. *Oh, sranje!*

Ponovo je pogledao direktora. „Čekam da mi odgovorite“, podsetio ga je Martin.

Aleks se nakašljao, pokušavajući da dobije na vremenu. „Gospodine, oni su obavili analizu rukopisa na oprostajnoj poruci i želeo sam da vidim rezultate.“

Martin ga je toliko prezrivo pogledao da je agent osetio kako mu se znoj sliva ispod pazuha.

„Nemojte pokušavati da me nasamarite, sinko“, rekao je Martin veoma tihim i odmerenim glasom koji je u sebi sadržavao više pretnje nego njegova ranija tirada. Direktor je pogledao u Simpsonovu. „Agent Simpson nas je obavestila da ste joj rekli da vas je jedan *stari* prijatelj nagovorio da se temeljnije pozabavite ovim slučajem.“ Zastao je, pa upitao: „Ko je taj prijatelj?“

Omaška u govoru koja se vraća da vam uništi život. Aleksov mozak je brzo radio, razmišljao je o tome kako će otplatiti hipoteku ako ga sramotno izbace iz Službe i kako da ubije Džeki Simpson a da ne dobije smrtnu kaznu.

„Zaista se ne sećam tog razgovora sa agentom Simpson, gospodine.“

„To se *desilo* jutros. Nisam siguran da su Službi potrebni agenti sa tako slabim pamćenjem pa bi bilo bolje da ponovo probate. Imajte u vidu da su dve karijere u pitanju, od kojih je jedna tek počela.“ Ponovo je dobacio pogled Simpsonovoj.

„Identitet te osobe je nevažan, gospodine. Ionako sam doneo odluku da nastavim istragu zato što se neke stvari nisu uklapale. To je sve. Preuzimam svu odgovornost na sebe. Agent Simpson nije imala ništa sa mojom odlukom da odem u NIC. Ona je samo radila ono što sam joj rekao, i to nerado. Spreman sam da prihvatim sve posledice za ono što sam uradio.“

„Znači, nećete da odgovorite na moje pitanje?“

„Uz sve dužno poštovanje, gospodine, da mislim da ima ikakve veze sa slučajem, odgovorio bih vam.“

„Zar ne bi ja trebalo da presudim o tome?“

Postojalo je više razloga zbog kojih Aleks nije želeo da kaže direktoru Tajne službe da je čovek koji je uzeo ime Oliver Stoun, koji je povremeno živeo u šatoru preko puta Bele kuće i za koga se znalo da je bio sklon teorijama zavere taj „stari prijatelj“ koji ga je nagovorio da nastavi istraživanje. To mu jednostavno nije delovalo kao dobra ideja u ovom trenutku.

Aleks je nervozno prešao jezikom preko usana. „Ponavljam, uz dužno poštovanje, da mi je to rečeno u poverenju a, za razliku od nekih, ja ne otkrivam ono što mi je rečeno u poverenju.“ Nije gledao u Simpsonovu dok je to govorio, ali

nije ni morao. „Stoga možete mene da okrivite za sve, gospodine.“

Direktor je seo na stolicu i naslonio se. „Imali ste dobru karijeru u Službi, Forde.“

„Volim da verujem da je tako.“ Aleks je osetio kako mu se disanje ubrzava dok je očekivao da padne sekira.

„Ali ljudi se najviše sećaju *kraja* nečije karijere.“

Aleks umalo nije počeo da se smeje kad je to čuo, zato što mu je Stoun rekao iste reči, mada iz sasvim drugih razloga, naravno. „Tako sam i ja čuo, gospodine.“ Zastao je pa rekao: „Pretpostavljam da ću biti prekomandovan u drugu terensku kancelariju.“ Služba je kažnjavala agente tako što bi ih poslala u najnepoželjniju terensku kancelariju. Mada bi, u ovom slučaju, to bilo optimističko razmišljanje. Zbog oglašivanja o naredbu direktora verovatno će biti odmah izbačen iz Službe.

„Uzmite slobodan ostatak dana. Od sutra ćete zvanično biti prebačeni iz WFO-a nazad na obezbeđivanje predsednika. Možda ćete se opametiti dok budete čuvali stražu na vratima. Iskreno, ne znam šta da radim s vama. Deo mene želi da vas odmah izbaci iz Službe. Ali tolike godine ste dobro radili, bilo bi šteta da sve to ode u kanalizaciju.“ Podigao je prst. „Da ne bude nesporazuma: ni na koji način nemojte pokušavati da se uključite u slučaj Patrika Džonsona, čak i ako vam vaš "stari prijatelj" savetuje nešto drugo. Je li to jasno?“

„Apsolutno, gospodine.“

„A sad se gubite odavde.“

Džamila je kupala bebu dok se Lori Frenklin igrala s dva dečaka na lepom igralištu koje se nalazilo u zadnjem dvorištu. Dok je oblačila najmlađeg, Džamila je gledala ostale kroz prozor dečje sobe. Lori Frenklin nije provodila dovoljno vremena sa svojom decom, bar po Džamilinom mišljenju. Ali čak je i Iračanka morala da prizna da je majka provodila veoma kvalitetno vreme sa svojom decom. Čitala im je, crtala i igrala se s njima, provodila strpljive sate sa svoja tri sina dok su odrastali i menjali se iz dana u dan. Bilo je očigledno da Lori Frenklin obožava svoje sinove. Trenutno je gurala ljuljašku na kojoj je sedeo srednji, dok joj je najstariji bio na leđima. Na kraju su se svi jurili po dvorištu dok se nisu srušili na gomilu. Smeh je dopirao čak do Džamile koja se, posle nekoliko sekundi suzbijanja nagona, takođe nasmejala ovom nežnom prizoru. Sinovi. Ona je želela da ima puno sinova koji će postati visoki i snažni i brinuti o njoj kad ostari.

Džamila je naglo prestala da se smeje i okrenula se od prozora. Ljudi nikada ne treba da uzimaju zdravo za gotovo ono što imaju. Nikada! Naročito Amerikanci, koji su imali sve.

Kasnije, dok su dve žene pripremale ručak, Frenklinova je zatvorila frižider sa zbunjenim izrazom na licu.

„Džamila, ovde ima *košer* hrane.“

Džamila je obrisala ruke ubrusom. „Da, gospođo, kupila sam je u radnji. Kupila sam je od svog novca. To je za moje obroke kad sam ovde.“

„Ne zanima me to, Džamila. Mi ćemo platiti tvoju hranu. Ali moraš da znaš da je *košer*, ovaj, to je *jevrejska* hrana.“

„Da, gospođo, znam.“

Frenklinova je izgledala još više zbunjeno. „Da li mi je nešto promaklo? Muslimanka koja jede jevrejsku hranu?“

„Jevreji su narod iz Knjige, hoću reći, iz Kurana. Kao i hrišćani, gospođo. A Isus je priznat kao veliki prorok u islamu, mada nije Bog. Postoji samo jedan Bog. I samo je Muhamed objavio prave božje reči narodu. Ali i David i Ibrahim, koga vi nazivate Avram, takođe su značajni proroci islama. Mi ih poštujemo zbog onoga što su činili. Ibrahim i njegov sin Ismail podigli su ćabu i ustanovili običaj hadžiluka, hodočašća u Meku.“

Frenklinova je delovala nestrpljivo. „Hvala na lekciji iz teologije, ali kakve to veze ima sa *hranom*?“

„Muslimani moraju da jedu hranu koja je po zakonu, ili *halal*, i da izbegavaju onu koja je *haram*, ili protivzakonita. Ta pravila potiču iz Kurana, fatve i drugih islamskih zakonika. Ne smemo da konzumiramo alkohol niti da jedemo meso svinja, kućica, majmuna i drugih životinja koje nisu umrle od ljudske ruke. Možemo da jedemo samo životinje koje imaju papke i koje preživaju i samo ribu s perajima i krljušti, baš kao Jevreji. Jevreji pripremaju svoju hranu na način koji je prihvatljiv za muslimane. Recimo, oni potpuno ocede meso od krvi. Muslimani ne smeju da piju krv ili da jedu ikakvu krvavu hranu. Jevreji ne ubijaju životinje kuvanjem niti strujom, mada kad kolju životinju, ne kažu tri puta *Allahu ekber*, što znači: Bog je veliki. Mi, muslimani, zahvaljujemo Bogu tako što izgovaramo njegovo ime pre nego što pojedemo hranu. A Bog neće dozvoliti da njegov narod umre od gladi ako ne može da nađe *halal* hranu. Hrana je *halal* ako izgovorite božje ime nad njom. Neće svi muslimani da jedu jevrejsku hranu, ali ja ne mogu da nađem *halal*, tako da jedem *košer*.“

Lori Frenklin se namrštila. „Pa, bojim se da ne razumem. Svaki put kad otvorim novine, vidim bar jedan članak o tome kako se Jevreji i muslimani negde međusobno ubijaju. Znam da nije jednostavno, ali čovek bi pomislio da, ako jedete njihovu hranu i oni se nalaze u *vašoj* bibliji, onda možete da nađete *neki* način da se složite.“

Džamila se ukočila. „Ne razlikujemo se u pogledu *hrane*. Mogla bih da vam kažem mnogo o...“

„Da, pa, zaista ne želim da se upuštam u to. Moram da se nađem sa Džordžom

posle ručka. Zaboravio je avionske karte za večerašnji let. Džordž zaista ne može ničega da se seti. Pa valjda bi trebalo da investicioni bankar ima bolje pamćenje."

Posle ručka je Lori Frenklin otišla, a Džamila je stavila decu u kombi i odvezla ih u park. Dok je vozila, razmišljala je o svojoj nedavnoj prošlosti.

Na obuci u Pakistanu upoznala je mladiće koji su vodili dnevnik o žrtvi, *njihovoj* žrtvi. Znala je da ih na Zapadu zovu dnevnicima samoubica. Čitala je članke u novinama o tome kako su ti dnevници otkriveni nakon što su mladići poginuli za islam. Džamila je razmišljala o tome kako će izgledati poslednji dan njenog života. Mislila je, o čemu li će razmišljati kad bude došao taj trenutak i kako će se ponašati. Imala je mnogo pitanja i mučile su je izvesne sumnje. Da li će biti hrabra? Zamišljala je sebe kako plemenito i stoički postupa, ali da li je to bilo realno? Da li će odmah ući u raj? Da li će iko žaliti za njom? Osećala je krivicu zato što je trebalo da joj bude dovoljna njena ljubav prema Bogu, kao i svim muslimanima.

Pod normalnim okolnostima bilo bi nezamislivo da žene budu smeštene u terorističke ćelije sa muškarcima s obzirom na stroga pravila i plemenske običaje koji su zabranjivali da muškarci i žene koji nisu u srodstvu budu blizu jedni drugih. Međutim, uskoro je postalo jasno da su muslimani u Americi pod strogim nadzorom, dok su muslimanke imale daleko više slobode. Zbog toga su muslimanke regrutovane u sve većem broju.

Džamila je postala bliska s jednim muškarcem na obuci. Ahmed je bio Iranac, zbog čega joj je odmah bio sumnjiv zato s se njena zemlja nikad nije slagala sa Iranom. Međutim, on joj je opisao jedan svet u Teheranu, potpuno drugačiji od onoga što joj rečenu za Iraku.

„Ljudi žele da budu srećni", rekao joj je. „Ali ne mogu da budu ako nisu slobodni. Možeš da voliš i poštuješ Boga a da ti drugi ljudi ne određuju sve segmente života." Ispričao joj je da iranske žene smeju da voze kola, da imaju pravo glasa i da čak imaju poslanička mesta u skupštini. Nisu morale da pokrivaju celo lice, već samo telo i kosu, i počele su da se šminkaju. Takođe joj je rekao da se satelitske antene u velikom broju krijućare u zemlju i, što je bilo zapanjujuće, ljudi su slušali muziku na radiju u automobilima. Ako znate kuda da idete i ako znate da kažete prave stvari, možete da zaobidete pravila i mule. Imali ste priliku da živite život, bar nakratko, rekao joj je. Džamila ga je veoma pažljivo slušala kad god bi pričao o tome.

Takođe je rekao Džamili da joj ime, koje znači „lepa" na arapskom, savršeno pristaje. Savršeno joj pristaje, rekao joj je s poštovanjem i divljenjem, ne gledajući u, nju. Ta primedba ju je veoma usrećila. Dala joj je izgleda za budućnost koji su joj se ranije činili neostvarivi. Međutim, takođe je često govorio o svojoj skoroj smrti. Čak je u svoj dnevnik zapisao tačan datum i čas kad je nameravao da položi svoj život za Boga. Ali nikada joj nije otkrio datum koji je izabrao.

Džamila nije znala da li je već ispunio tu želju. Nije znala gde su ga poslali. Čitala je novine tražeći njegovo ime ili umrlicu, ali ih nije našla. Džamila se pitala da li je on ikada čitao novine tražeći *njenu* sliku i vesti o *njenoj* smrti.

Bio je mladi pesnik koji je imao skroman san da se njegovi stihovi objave kako bi ih drugi Arapi pročitali. Njegove pesme odisale su tugom, za koju je Džamila znala, da potiče od godina nasilja u Iranu. Jedna od poslednjih stvari koje joj je rekao bila je: „Kad neko izgubi sve osim svog života, njegov život time ne postaje vredniji, već samo *žrtvovanje* tog života ima veću snagu. Najveća svrha života jeste, da se umre za Boga." Nikada nije zaboravila te reči. Dale su joj snagu i smisao njenom životu.

U Kuranu piše da svi muškarci i žene koji su vodili ispravan život i verovali u Boga odlaze u raj. Međutim, Džamila je naučila da jedini način koji *osigurava* muslimanu put u raj jeste mučenička smrt u islamskom svetom ratu. Ako je to istina, a Džamila se svakoga dana molila da jeste, onda će ona rado podneti tu žrtvu. Život posle smrti mora da bude bolji. Bila je uverena da Bog ne bi dozvolio da bude drugačije.

Nekad bi Džamila zamišljala kako se pridružuje svom pesniku u raju, gde će živeti u večnom miru. Ta misao je bila jedna od retkih koja bi joj izmamila osmeh na licu. Džamila je žarko želela da ga ponovo vidi. Nije joj bilo važno da li će to biti za života ili posle njega. To joj uopšte nije bilo važno.

34

POGLAVLJE

Stoun se vratio u svoju kućicu i doveo se u red. Stavio je led na lice i ležao dok se otok nije povukao. Zatim je pozajmljenim mobilnim telefonom pozvao Rubena i Kejleba. Dogovorili su se da se sastanu te večeri. Ali nije uspeo da stupi u vezu s Miltonom.

Posle toga se posvetio obavezama na groblju i pomogao nekolicini posetilaca da pronađu grob koji su tražili. Pre mnogo godina crkva je napravila spisak osoba tu sahranjenih, ali taj spisak se izgubio. U protekle dve godine, Oliver je proverio svaki nadgrobni spomenik i lokalne arhive kako bi ponovo napravio tačan spisak. Takođe je naučio istoriju groblja Sion i radio je kao nezvanični vodič, pričajući je grupama koje su dolazile.

Kad je završio s posetiocima i vratio se poslu, osetio je kako mu lice gori. Ali ne od nedavnih povreda, već od sramote. To što je uradio bilo je veoma glupo, naročito pred Adelfijom. Još je osećao težinu noža u ruci. *Tako glupo.*

Kasnije je odlučio da metroom ode do Miltonove kuće. Stoun je želeo da zna da li je njegov prijatelj uspeo da uđe u trag broju tablica. Pored toga, hteo je da se uveri da je Milton dobro. Ljudi s kojima su imali posla mogli su da uđu u trag otiscima prstiju podjednako lako kao Milton.

Hodao je ulicom prema podzemnoj stanici Fogi Botom kad je čuo trubljenje iza sebe. Okrenuo se i video agenta Forda. Zaustavio je svoj Kraun Vik pored ivičnjaka i

spustio prozorsko staklo.

„Hoćeš da te povezem?“ Aleks je odjednom video povrede svo prijatelja. „Šta ti se, dođavola, dogodilo?“

„Pao sam.“

„Jesi li dobro?“

„Sujeta mi je povređena više od lica.“ Stoun je ušao u kola i Aleks je pojurio.

Stoun je sačekao da prođe, nadao se, dovoljno vremena da ne izazove sumnju pa konačno upitao: „Razmišljao sam o našem sinoćnjem razgovoru. Kako napreduje tvoja istraga?“

„Toliko dobro napreduje da su me vratili u predsednikovo obezbeđenje.“

„Agente Forde...“

„Znaš, Olivere, posle ovoliko godina, mogao bi da me zoveš Aleks.“

„Nadam se da te moj savet nije uvalio u nevolju, Alekse.“

„Nisam mali. I bio si u pravu. Samo što nisam znao sve činjenice i sad ispaštam zbog toga.“

„Kakve činjenice?“

„Bojim se da ti to ne mogu reći. Inače, kuda si pošao?“

Stoun mu je rekao. „Idem da se vidim s prijateljima“, dodao je.

„Nadam se da su na visokim položajima. Čovek nikada nema dovoljno takvih prijatelja.“

„Bojim se da nemam *nijednog* takvog.“

„Nemam ni ja. Ali, prokletstvo, ispostavilo se da moj partner novajlija, a koristim izraz partner u najširem smislu, ima nekoliko takvih prijatelja. U stvari, danas mi je rekla da je njen kum niko drugi do Karter Grej.“

Stoun ga je pogledao. „Ko je tvoj partner?“

„Džeki Simpson.“

Stoun se ukočio. „Ćerka Rodžera Simpsona?“

„Otkud to znaš?“

„Pomenuo si prijatelje na visokim položajima, a malo njih je na višem položaju od Rodžera Simpsona. Radio je u CIA, ali to je bilo pre više decenija.“

„Nisam to znao, ali pretpostavljam da to objašnjava njegovo zanimanje za obaveštajnu službu.“

Stoun je gledao kroz prozor. „Koliko godina ima ta žena?“

„Ko, Džeki? Oko trideset pet.“

„I tek je počela da radi u Tajnoj službi?“

„Bila je policajac u Alabami pre nego što je prešla u Službu.“

„Kakva je?“

„Pa, nalazi se među prvima na mom spisku kretena. Gospođica me je jutros u suštini prodala.“

„Mislio sam, kako izgleda?“

„Zašto te to zanima?“

„Samo sam radoznao“, odgovorio je Stoun.

„Niska je, ima crnu kosu, plave oči i njeno južnjačke otezanje veoma je izraženo kad je ljuta. Ne popušta i uvek kaže ono što joj je na umu. Nije stidljivica.“

„Shvatam. Da li je privlačna?“

„Zašto, hoćeš da je pozoveš na sastanak?“, pitao je Aleks, smešeci se.

„Stari muškarci se uvek zanimaju za mlađe žene“, odgovorio je Stoun, takođe se osmehujući.

Ford je slegnuo ramenima. „Lepa je, ako možeš da podneseš njen stav.“

Oko trideset pet, pomislio je Stoun. *Crna kosa, plave oči i stav.*

„Da li si ikada upoznao Kartera Greja?“, upitao je Stoun.

„Danas sam ga upoznao“, odgovorio je Aleks.

„Kakav si utisak stekao?“

„Zadivljen sam.“

„Jesi li zato upao u nevolje? Zato što si naišao na Greja?“

„Recimo da sam mislio da sam mnogo pametan pa sam dvojici agenata NIC-a dao da obave neke analize na oprostajnom pismu koje smo našli. Mislio sam da ću tako imati izgovor da odem tamo i pronjuškam okolo. Ispostavilo se da sam dobio po glavi. Trebalo je to da predvidim.“

Stoun nije ni slušao poslednje rečenice. Njegovu pažnju je privuklo to što je NIC uzeo oprostajnu poruku. *Da li su Miltonovi otisci na njoj?*

„Ovaj, da li su ta dva agenta NIC-a pomogla?“

„Ne naročito. Znaš, mrzim špijune, zaista ih mrzim. Boli me dupe da li se zovu Nacionalni obaveštajni centar, Centralna obaveštajna agencija ili Vojna kontraobaveštajna služba, ali niko od njih ti neće reći istinu pa i da život njihove majke zavisi od toga.“

„Neće", složio se tiho Stoun.

Na pola puta do svog odredišta, Stoun je rekao Aleksu da će nastaviti peške.

„Mogu da te odvezem tamo kud si pošao, Oliver", rekao je. „Direktor mi je dao slobodan dan da razmislim o svojim grehovima."

„Zaista mi je potrebna šetnja."

„Trebalo bi da odeš da ti neko pogleda vilicu."

„Otići ću."

Čim se Aleks odvezao, Stoun je izvadio mobilni telefon i pozvao Miliona. S jedne strane je bilo obeshrabrujuće što je tajni agent bio povučen sa slučaja, ali bar više nije bio u opasnosti. Stoun nije mogao to isto da kaže za ostale.

Miltonov glas prekinuo je njegova razmišljanja. „Halo?"

„Miltone, gde si?"

„Kod Čestiti."

„Koliko dugo si kod nje?"

„Od jutros, zašto?"

„Da li si primetio da se neko mota oko tvoje kuće dok si odlazio?"

„Nisam."

„Nemoj da se vraćaš kući. Hoću da se sastanemo na drugom mestu." Stoun je brzo razmišljao. „Stanica Junion. Možeš li da stigneš tamo za pola sata?"

„Mislim da mogu."

„Čekaću te ispred knjižare. Jesi li uspeo da proveriš broj tablica?"

„Ništa lakše. Imam njegovo ime i adresu. On je..."

„Reći ćeš mi kad se vidimo. Miltone, pažljivo me slušaj. Moraš da se pobrineš da te niko ne prati."

„Šta si saznao?", nervozno je pitao Milton.

„Reći ću ti kad se vidimo. Oh, još nešto. Možeš li nešto da saznaš o Džeki Simpson, ćerki senatora Simpsona? Ona je agent Tajne službe."

Stoun je prekinuo vezu pa pozvao Rubena i Kejlba i saopštio novosti. Zatim se uputio ka najbližoj stanici metroa. Uskoro je stajao ispred ulaza u knjižaru B. Dalton koja je zauzimala veliki deo ogromne stanice Junion. Dok je gledao knjige, Stoun bi povremeno pogledao ka izlazu iz podzemne železnice, odakle je pretpostavljao da će stići Milton.

Kad se Milton pojavio iz drugog dela stanice, Stoun ga je upitno pogledao.

„Čestiti me je dovezla“, objasnio je. „Šta ti se dogodilo s licem?“

„Ništa važno. Da li je Čestiti tu?“

„Nije, rekao sam joj da se vrati kući.“

„Miltone, jesi li sasvim siguran da te niko nije pratio?“

„Jesam, s obzirom kako Čestiti vozi.“

Stoun ga je poveo do poslastičarnice preko puta knjižare. Naručili su kafu i seli za sto u uglu.

Milton je izvadio mobilni telefon i pritisnuo jedno dugme.

„Koga zoveš?“, pitao je Stoun.

„Nikoga. Moj mobilni telefon ima rekorder. Upravo sam se setio da kasnije moram nešto da javim Čestiti i ostavljam sebi podsetnik. I telefon koji sam tebi dao ima tu funkciju, kao i kameru.“ Milton je rekao nešto u rekorder pa sklonio telefon.

„Kako se zove čovek?“, upitao je Stoun.

„Tajler Rajnke. Živi blizu Parselvila. Zapisao sam ime ulice.“

„Znam taj kraj. Jesi li saznao gde radi?“

„Proverio sam sve baze podataka u koje sam uspeo da uđem, što je dosta. Ali nisam ništa otkrio o njemu.“

„To može da znači da radi u NIC-u. Mislim da čak ni *ti* ne možeš da upadneš tamo.“

„Moguće je.“

„Da li si saznao nešto o Džeki Simpson?“

„Štošta. Odštampao sam ti.“ Dodao je Stounu fasciklu.

Otvorio je i pogledao u laserski odštampanu fotografiju žene. Aleks je u pravu, pomislio je Stoun, njen stav se ogledao u crtama lica. U fascikli se nalazila i njena kućna adresa. Živela je blizu WFO-a. Stoun se pitao ide li peške na posao. Zatvorio je fasciklu, stavio je u ranac i ispričao Miltonu da se oproštajne pismo nalazi u NIC-u i da postoji mogućnost da su njegovi otisci pjjju n njemu.

Milton je duboko uzdahnuo. „Znao sam da ne treba da diram taj papir.“

„Da li se tvoji otisci još nalaze u bazi NIH-a?“

„Verovatno. I Tajna služba mi je uzela otiske kad sam poslao ono glupo pismo Ronaldu Reganu. A samo sam bio uzrujan zbog svih njegovih smanjenja budžeta za mentalno zdravlje.“

Stoun se nagnuo napred. „Hteo sam da večeras održimo sastanak u Kejlebovom stanu kako bismo videli šta ćemo dalje, ah nisam više siguran da je tamo

bezbedno."

„Gde ćemo se onda sastati?"

Utom je zazvonio Stounov mobilni telefon. Ruben je mucao uzbuđeno.

Rekao je :„Otišao sam s jednim starim drugarom na pivo. Zajedno smo se borili u Vijetnamu i u isto vreme se pridružili Vojnoj kontraobaveštajnoj službi. Čuo sam da se povukao iz DIA, pa sa ga pozvao na piće da vidim mogu li nešto da saznam od njega. Rekao mi je da su svi loše raspoloženi prema NIC-u zato što je zahtevao da mu se predaju svi dosijei o teroristima. Čak su preuzeli i dosjea CIA. Grej je znao da ako kontroliše protok informacija, onda kontroliše sve."

„Znači, sve obaveštajne agencije moraju da traže obaveštenja od NIC-a?"

„Da. A NIC na taj način zna na čemu ostali rade."

„Ali po zakonu, NIC sve to ionako nadgleda, Rubene."

„Dođavola, koga briga šta piše u zakonu? Stvarno misliš da je CIA potpuno iskrena u vezi sa onim što radi, Olivere?"

„Ne", priznao je Stoun. „To nije realno, a nema ni istorijske temelje. Špijuni uvek lažu."

„Da li je sastanak večeras kod Kejleba?", pitao je Ruben.

„Nisam siguran da je kod Kejleba..." Stoun je naglo ućuta.

„Kejleb?", polako je rekao.

„Olivere?", rekao je Ruben. „Jesi li tu?"

„Olivere? Je l' ti dobro?", zabrinuto je pitao Milton.

Stoun je brzo rekao: „Rubene, gde se nalaziš?"

„U odvratnoj rupi koju nazivam svojim dvorcem. Zašto?"

„Možeš li da me pokupiš na stanici Junion i da me odvezeš do mog skladišta?"

„Naravno, ali nisi mi odgovorio. Da li je sastanak kod Kejleba?"

„Ne, mislim da ćemo umesto toga...", Stoun se osvrnuo oko sebe. „Sastaćemo se ovde na stanici Junion."

„Stanica Junion", ponovio je Ruben. „To nije baš privatno, Olivere."

„Nisam rekao da ćemo tu da *održimo* sastanak."

„To što govoriš nema mnogo smisla", progundao je Ruben.

„Objasniću ti kasnije. Samo dođi ovamo najbrže što možeš. Čekaću te ispred." Stoun je prekinuo vezu i pogledao Miliona.

„Zašto ideš tamo?", upitao ga je Milton.

„Trebalo mi nešto odatle. Nešto što bi konačno moglo da objasni neke stvari.“

35

POGLAVLJE

„Izgleda da niko nije kod kuće“, rekao je Tajler Rajnke dok je gledao prednja vrata Miltonove kuće iz automobila. Pogledao je dosije Miliona Farba. „Izgleda da je uprskao mogućnost da napreduje kad je zapretio da će staviti otrov u žele predsednika Regana“, zajedljivo je dodao. „Možda zbog toga nije ništa preduzeo. Zbog svog dosijea.“

„Mene zanima šta je radio na Ruzveltovom ostrvu usred noći“, rekao je Pitera.

„Predlažem da sačekamo pa da krenemo u izviđanje. Ako se krije, verovatno je ostavio nešto u kući na osnovu čega možemo saznati gde je.“

„Mislim da u međuvremenu treba još jednom da odemo do Džordžtauna. Možda je neko video nešto te noći što bi moglo da bude korisno“, predložio je Pitera.

„A mogli bismo još jednom da pregledamo čamac dok smo tamo“, dodao je Rajnke.

Kapetan Džek je namestio svoj šešir i prešao prstom preko žute ruže koja mu je virila iz džepčića sakoa dok je gledao unutrašnjost svoje nove nekretnine. Garaža je bila velika i imala je tri prostrana radna kanala. Međutim, prostor je bio prazan, ako se izuzme jedno vozilo kojem su njegovi „mehaničari“ posvetili punu pažnju. Iranac Ahmed je obrisao čelo kad je izašao iz kanala.

„Kako napreduje?“, pitao je Kapetan Džek.

„Sve ide po rasporedu. Jeste li razgovarali sa ženom?“

„Na svom je položaju i spremna“, odgovorio je Kapetan Džek. „Nemojte mi ponovo postaviti to pitanje, Ahmede“, dodao je, posmatrajući ga ledenim pogledom. Iranac je kratko klimnuo glavom i uskočio nazad u kanal. Uskoro je zvuk električnog ključa za odvijanje ispunio prostoriju i Kapetan Džek je izašao nazad na sunce.

Ahmed je sačekao nekoliko minuta i ponovo izašao iz kanala, brzo otišao do radnog stola i iz masne krpe koju je sakrio ispod alata izvukao nož s dugim sečivom. Sakrio je nož ispod prostirke u zadnjem delu vozila pa vratio prostirku na mesto.

Kapetan Džek je ušao u svoj Audi i odvezao se do stana preko puta bolnice „Milost“. Jedan od Avganistanaca mu je otvorio vrata.

„Je li oružje ovde?“, pitao je Kapetan Džek.

„Doneli smo ih komad po komad u kesama sa bakalukom, kao što ste nam naložili.“

„Pokažite mi.“

Čovek ga je poveo do televizora s velikim ekranom koji je stajao u jednom uglu sobe. Zajedno su pomerili televizor i Avganistanac je šrafcišerom podigao tepih, otkrivši podnu oblogu i parket. Parket je bio odstranjen i na njegovom mestu su se nalazile šperploče. Kapetan Džek je ispod šperploča video da su kratki komadi konopca pričvršćeni za podne grede na udaljenosti od petnaest centimetara. Na konopcima su se nalazile dve sklopljene snajperske puške s ultramodernim nišanima.

„Čuo sam za puške M-50, ali ih nikad nisam koristio“, rekao je Kapetan Džek.

„Ima digitalnu optiku tako da je upotreba nišana nevidljiva, u ležište ulaze kertridži od dvadeset jednog milimetra sa ugrađenim senzorima za okolinu i multitermalnim detektorom.“ Avganistanac je kleknuo i pokazao na jedan deo puške. „Takođe ima bestrzajni sistem koji sprečava trzanje mišića.“

„Meni to nikad nije bilo potrebno da bih obavio posao“, suvo je kazao Kapetan Džek.

„Obložena je unapređenim kamofleksom, tako da se pritiskom na ovo dugme stapa sa svojim okruženjem. Cev je nanotehnoški unapređena pa je odstupanje od mete manje od 0,00001 minut ugla na hiljadu metara. Preterano, ali nema veze. Imamo i nekoliko pušaka MP-5s sa oko dve hiljade metaka.“

Na početku karijere Kapetan Džek je napravio neoprostivu grešku kada je uneo barometarski pritisak *posle* podešavanja nadmorske visine, a broj je saznao iz vremenske prognoze. Međutim, strelcima treba pravi barometarski pritisak bez obzira na nadmorsku visinu. To je bila ogromna greška zato što je hladan vazduh gušći od toplog, a brzina zvuka je manja na hladnom vazduhu, što je od suštinske važnosti kad neko koristi superrsoničnu municiju. Ta greška je dovela do toga da njegov metak nanese ranu umesto da ubije, što nije prihvatljivo kad neko treba da izvrši atentat na prvog čoveka države.

„Gde ste sakrili municiju?“, upitao je.

Avganistanac je otišao iza televizora i odšrafrio plastiku sa strane. Unutra su se nalazile desetine uredno poređanih okvira za MP-5 i kutije s mecima za M-50. „Kao što vi idite, ne gledamo mnogo televiziju“, nepotrebno je dodao.

„A gde su *druge* dve puške i municija koju ćete koristiti? Oni su najvažniji od svega.“

„Ispod drugih podnih dasaka. Spremne za upotrebu. Vežbali smo više od pedeset sati. Ne brinite, nećemo promašiti.“

„Vremenska prognoza za taj dan je dobra, ali u tom predelu vreme može brzo da se promeni.“

Avganistanac je slegnuo ramenima. „Nije teško pogoditi s takve razdaljine. Lako sam noću pogađao metu na tri puta većoj udaljenosti i pri tom su ljudi *uzvrćali* paljbu.“

Kapetan Džek je znao da ovo nije puko hvalisanje, a to je bio i jedan od razloga što je taj čovek uopšte tu.

„Ali to nikada niste radili na *ovakav* način“, objasnio je. „Domet i putanja pucanja se donekle razlikuju.“

„Verujte mi da znam.“

Kapetan Džek je otišao u kupatilo i pogledao u svoj preruseni odraz u ogledalu. Skinuo je šešir i pogledao svoju gustu kosu prošaranu sedim, brkove i kratku bradu iste boje. Skinuo je tamne naočare i susreo se s pogledom plavih očiju. Imao je mali ožiljak sa strane dugog baburastog nosa. Brada i kosa su bile lažne. Zapravo je bio ćelav i glatko izbrijan, smeđih očiju, i nije imao ožiljak, a nos mu jeste bio dugačak ali tanak.

Ponovo je stavio šešir i naočare. Nestajao je mnogo puta u životu, nekad dok je bio u službi drugih, uključujući vladu Sjedinjenih Američkih Država. A nekad je radio samostalno, stavivši svoju streljačku veštinu i odvažnost u službu onih koji su najviše plaćali. Ali, kao što je rekao Hemingveju, njegov sledeći nestanak biće i poslednji.

Izvezao se iz grada do mesta određenog za ceremoniju, jedva deset minuta udaljenog od centra, ali mnogo šta se može dogoditi za deset minuta.

Kapetan Džek se nije tamo zaustavio već se polako vozio okolo, gledajući orijentire koje je odavno zapamtio. Mesto za ceremoniju bilo je oivičeno belom ogradom sa samo jednim ulazom za vozila i brojnim ulazima za pešake. Stubovi od opeke visoki metar i osamdeset centimetara uokvirili su ulaz za automobile, kuda će povorka vozila ući i izaći. Biće tesan ulazak za „zver“.

Pogledao je okolno drveće, nagađajući gde će biti postavljeni američki snajperi. Koliko će ih biti? Deset? Dvadeset? Teško je to bilo odrediti danas, čak i uz najbolja obaveštenja. Biće u kamuflažnim odelima, toliko savršeno uklopljeni u svoje okruženje da bi čovek pre mogao da nagazi na njih nego da ih vidi. Njegovi ljudi će sasvim sigurno poginuti na ovom mestu. Bar će njihova smrt biti brza i bezbolna. Supersonična municija velikog dometa, naročito ako se cilja u glavu, ubija čoveka pre nego što mozak to stigne i da registruje. Međutim, smrt *fedajina* neće biti tako bezbolna.

Kapetan Džek je zamislio kako ulazi povorka vozila i kako predsednik izlazi iz „zveri“. On će mahati, rukovati se, potapšati neke ljude po leđima, zagrliti druge i onda će ga sprovesti do podijuma otpornog na metke i bombe dok se budu čuli taktovi pesme „Pozdrav vođi“

Običaj da se ta pesma pušta kad god američki predsednik uđe u prostoriju potekao je od supruge predsednika Džejsma Polka koja je bila besna što su njenog

sitnog i priprostog muža često potpuno ignorisali kad bi ušao. Zato je Sara Polk naredila da se pušta ta pesma kad god bi njen muž ušao u prostoriju. Svi predsednici su otada sledili primer ove arogantne žene.

Međutim, poreklo same pesme bilo je daleko zanimljivije, bar Kapetanu Džeku. U epskoj poemi *Gospa sa jezera* ser Valtera Skota, opisana je smrt škotskog vrhovnog poglavara, koga je izdao i pogubio njegov najljući neprijatelj, kralj Džejms V. Ironično je što pesma koja se koristi da najavi dolazak predsednika Sjedinjenih Američkih Država zapravo predstavlja hroniku smrti vođe države. U poslednjem delu petog pevanja, pesma je postavljala pitanje nad kojim bi, po mišljenju Kapetana Džeka, svi političari trebali da se zamisle: *O, ko bi želeo da bude kralj?*

„Ja ne“, promrmljao je. „Ja ne.“

Bivši pripadnik Nacionalne garde seo je u stolicu i pogledao svoju novu ruku dok su ga dva muškarca pažljivo posmatrala.

„Sad kad smo stavili vrećicu, možemo da uvežbamo pokrete“, rekao je inženjer.

Amerikanac je pomerao ruku i zglob kao što su mu pokazali, ali ništa se nije dogodilo.

„Potrebno je malo vežbe. Uskoro ćeš se izveštiti.“

Dva sata kasnije, postigli su znatan napredak. Muškarci su napravili pauzu, seli i počeli da pričaju.

„Znači, bio si vozač kamiona?“, upitao je hemičar.

Bivši vojnik je klimnuo glavom, podigavši svoju kuku i veštačku ruku. „Što nije posao koji mogu da radim sa ovim jer uz to sam morao i da istovarujem teret.“

„Koliko si dugo bio u Iraku pre nego što se to dogodilo?“

„Osamnaest meseci. Ostalo mi je samo još četiri meseca, ili sam bar ja tako mislio. Onda smo dobili naređenje da treba da ostanemo još dvadeset dva meseca. Četiri godine! Pre nego što se to dogodilo, imao sam ženu, porodicu i posao u Detroitu. A morao sam da se mučim da nabavim novac da kupim zaštitni prsluk i dži-pi-es zato što Ujka Sem nije imao dovoljno gotovine. Od eksplozije nagazne mine u blizini Mosula ostao sam bez *obe* šake i dela grudi. Proveo sam četiri meseca u bolnici „Volter Rid“. Kad sam se vratio kući, moja žena je podnela zahtev za razvod, nosao mi je propao i postao sam maltene beskućnik.“ Zastao je i odmahnuo glavom. „Odslužio sam svoje u Persijskom zalivu i nagutao se svih onih sranja koje je Sadam bacao na nas. Kad sam napustio vojsku, pridružio sam se Nacionalnoj gardi kako bih imao bar neki prihod dok ne stanem na noge. Odslužio sam svoje u Gardi pa dao otkaz i počeo da vozim kamione. A onda je posle svih tih godina vojska zakucala na moja vrata i obavestila me da moj otkaz u Gardi nikada nije 'zvanično' prihvaćen. Rekao sam im da se nose dođavola. Ali oni su me bukvalno odvukli dok sam se otimao i vikao. A godinu dana kasnije - bum! Ostao sam bez ruku i bez

života. Moja rođena zemlja mi je to uradila!"

„Došao je trenutak da im vratiš", rekao je inženjer.

„Da, došao je", odgovorio je bivši pripadnik Nacionalne garde i savio šaku.

Adnan al Rimi hodao je hodnicima bolnice „Milost", pažljivo posmatrajući svoje okruženje. Posle jednog minuta vratio se do prednjeg ulaza, baš kad su ugurali starijeg pacijenta s infuzijom u ruci.

Adnan je izašao i udahnuo topli vazduh. S leve strane ulaza nalazila se rampa za nosila i invalidska kolica. Al Rimi se spustio stepenicama do trotoara ispred bolnice. Četrnaest stepenika. Okrenuo se i popeo nazad, mereći vreme. Sedam sekundi normalnim hodom, verovatno duplo manje ako neko trči.

Vratio se u bolnicu i spustio ruku do oružja na boku. Bila je to stara tridesetosmica, po njemu, obično američko sranje. Ali to je bilo jedino oružje koje je imala firma za obezbeđenje u kojoj je radio. Znao je da to nije ni važno, ali Adnanu je oružje bilo od najveće važnosti. Bezmalobitnog čitavog života bilo mu je potrebno kako bi preživeo.

Odšetao je do odeljenja za sestre i zaustavio se kod četvrte pločice od sredine. Tada se okrenuo i otišao nazad do poslednjeg ulaza. Svako ko bi ga video pretpostavio bi da ide u redovan obilazak. U glavi je brojao korake i klimnuo glavom dvema medicinskim sestrama koje su prošle pored njega. Blizu glavnog ulaza je skrenuo udesno, brojao korake niz hodnik, okrenuo se, otvorio vrata koja su vodila na stepenište, brojao stepenice niz dva sprata i našao se u podzemnom hodniku u zapadnom delu bolničke zgrade. Ovaj hodnik se ulivao u drugi, koji ga je odveo na sever ka zadnjem izlazu. Tamo se nalazio široki asfaltni prilaz koji se još i uzdizao prema glavnom putu iza bolnice. Zbog nagiba i starog odvodnog sistema, ovaj deo bio bi poplavljen čak i posle umerene kiše, što je bio još jedan razlog zbog kojeg su svi više voleli da koriste glavni ulaz.

Dok je tamo stajao, Adnan je nekoliko puta zamislio naročiti manevar. Zatim je otišao do dvostrukih vrata, oključao ih i zakoračio unutra, zatvorivši vrata za sobom. Nalazio se u bolničkoj električnoj centrali, u kojoj se nalazio i generator. Od firme za obezbeđenje saznao je osnovne podatke o uređajima u ovoj prostoriji u slučaju da dođe do nekog hitnog slučaja. Dopunio je to znanje tako što je pročitao priručnike o svakom uređaju u toj prostoriji. Ali njega je zaista zanimao samo jedan. Nalazio se na zidu preko puta generatora. Otvorio je kutiju drugim ključem iz svog svežnja i proučio osigurače. Zaključio je da neće biti teško da je onesposobi.

Zaključao je trafo i vratio se u bolnicu da završi obilazak. Radiće to svakoga dana dok ne osvane *onaj* dan.

Uskoro je došao kraj Adnanove smene. Presvukao se u bolničkoj svlačionici i odveo se biciklom do svog stana, udaljenog oko tri kilometra. Ručao je somun, urme, fava pasulj, masline i parče *halal* mesa koje je skuvao na rešou u maloj

kuhinji.

Adnanova porodica gajila je stoku i uzgajala urme u Saudijskoj Arabiji, što nije mali poduhvat u zemlji sa samo jednim procentom obradive zemlje, ali su se mnogo zlopatili. Posle smri njegovog oca, Al Rimijevi su pobjegli u Irak, gde su uzgajali pšenicu i gajili koze. Adnan je, kao najstariji sin, postao glava porodice. Počeo je da kolje životinje u skladu sa islamskim zakonom kako bi meso bilo *halal*, a dopunski novac koji je zarađivao tim poslom bio je više nego dobrodošao.

Adnan je sedeo u stanu i gledao kroz prozor, držeći šolju čaja dok su mu se misli vraćale u to doba. Koze, jagnjad, kokoške i stoka umirale su pod njegovim oštrim nožem. Ove životinje su morale da budu zaklane dok Adnan izgovara božje ime. Adnan nikad nije pogodio kičmenu moždinu kad bi klao, iz dva razloga: bilo je manje bolno za životinju i omogućavalo je da telo nastavi da se grči što je ubrzavalo oticanje krvi, a to je islamski zakon zahtevao. Po tom zakonu nijedna životinja nije smela da vidi smrt druge, a životinje su morale da budu dobro uhranjene i odmorne. Veoma se razlikovalo od metode „omami i zakolji“ koju su koristile američke klanice. Ali Amerikanci su bili najbolji u tome da brzo ubiju što više ljudi, pomislio je Adnan.

Dok je pijuckao čaj, Adnan je nastavljao da se priseća prošlosti. Borio se u decenijskom ratu između Iraka i Irana u kojem su muslimani ubijali muslimane u nekim od najkrvavijih borbi prsa u prsa u istoriji. Kad se taj sukob završio, Adnan je ponovo počeo normalno da živi. Oženio se, stvorio porodicu i trudio se najbolje što je mogao da izbegne da ludaci poput Sadama Huseina i njegovih ulizica naude njegovoj porodici.

Onda se dogodio jedanaesti septembar, izvršena je invazija na Avganistan i talibani su brzo savladani. Adnanu to nije nimalo smetalo. Amerika je bila napadnuta i uzvratila je udarac. Adnan, kao ni većina Iračana, nije podržavao talibane. Život je u Iraku tekao dalje. Čak i sa međunarodnim embargom protiv njegove zemlje, Adnan je uspevao da zaradi dovoljno za skroman život. Ali onda su Sjedinjene Američke Države objavile rat Iraku. Kao i svi njegovi sunarodnici, Adnan je sa užasom čekao da bombe i granate počnu da padaju. Poslao je svoju porodicu na sigurno, ali je on ostao zato što je ovo bila njegova druga zemlja koju je upravo trebalo da napadne druga država.

Kad su stigli američki avioni, Adnan je užasnuto posmatrao kako se Bagdad pretvara u neugasivu buktinju. Amerikanci su to nazivali kolateralnom štetom, ali za Adnana su to bili muškarci, žene i deca koji su razneseni u svojim domovima. Posle toga došli američki tenkovi i trupe. Adnan se nije zavaravao kakav će biti ishod. Amerikanci su jednostavno bili previše moćni. Mogli su svojim oružjem da ubijaju sa razdaljine od tri hiljade kilometara Adnan se borio samo pištoljem, nožem i golim rukama. Čuo je da američke rakete mogu da se lansiraju iz Amerike i da posle samo nekoliko minuta zbrišu čitav Bliski istok. To je užasavalo Adnana Nije postojao način da se porazi takav đavo.

Ipak, postojala je nada kad je Husein svrgnut. Ali ta nada se ubrzo pretvorila u očajanje kad su zavladao nasilje i ubistva, a građansko društvo jednostavno

prestalo da postoji. Kad je američko prisustvo otvoreno postalo „okupacija“, Adnan je shvatio da je njegova dužnost jasna. Počeo je da se bori protiv njih, u tom procesu ubijajući i svoje sunarodnike, od čega bi mu pripala muka ali je uspeo da je razumno suzbije. Ubijao je Irance za vreme rata između dve zemlje. Ubijao je Arape i Amerikance u Iraku. Klao je životinje svojim nožem. Adnanu se činilo da je celog svog života oduzimao život drugima.

A sada mu je preostao samo njegov život. Njegova žena i deca bili su mrtvi. Njegovi roditelji, braća i sestre takođe su poginuli. Samo je Adnan ostao na zemlji dok mu je cela porodica bila u raju.

Nalazio se u Sjedinjenim Američkim Državama, na dlanu neprijatelja. Ovo će biti njegov poslednji otpor, poslednji čin života provedenog u napadanju i odbrani od napada. Adnan je bio umoran, proživio je osamdeset godina za dvostruko manje vremena. Njegovo telo i um nisu mogli još dugo da izdrže.

Popio je čaj, ali je nastavio da gleda kroz prozor u grupu dece koja su trčala po igralištu. Zajedno su se igrala deca crne, bele i smeđe boje kože. U tom uzrastu im razlike u boji kože i kulturi nisu ništa značile. Ali Adnan je, nažalost, znao da će se to promeniti kad odrastu. Uvek je tako.

36

POGLAVLJE

„Želeli ste da me vidite, gospodine?“, rekao je Tom Hemingvej ušavši u kancelariju Kartera Greja. Govorilo se da je ovo jedini deo u NIC-u koji nije pod elektronskim nadzorom.

Sedeći za stolom, Grej je pozvao Hemingveja da uđe. „Zatvorite vrata, Tome.“

Dva muškarca su pola sata pričala o raznim geopolitičkim temama, o nekoliko svetskih kriza i Hemingvejevim izveštajima o nekim ključnim događajima u obaveštajnim operacijama vođenim na Bliskom i Dalekom istoku. Onda je razgovor prešao na druge stvari.

„Agenti Tajne službe koji su danas bili ovde?“, upitao je Grej.

„Sarađivao sam s njima u potpunosti, gospodine, bar onako kako NIC shvata potpunu saradnju. Nadam se da sam ispravno postupio što sam vas onako izvukao.“

„Jeste. Ko su dvojica agenata s kojima su prvo razgovarali?“

„Voren Piters i Tajler Rajnke. Obojica su dobri agenti. Oni su određeni da predstavljaju interese NIC-a u ovoj istrazi. Mislim da su za Tajnu službu obrađivali neke dokaze koje su našli na mestu zločina.“

„Razgovarao sam s predsednikom o Fordu i Simpsonovoj. Ne verujem da će se

vraćati."

„Simpsonova je vaše kumče, ako sam dobro razumeo?"

„Da. Džeki je jedino dete Rodžera Simpsona. Bila mi je čast kad me je pitao da budem Džekin kum, mada nisam siguran da li sam bio dobar u tome."

„Izgleda da se dobro snalazi sama."

„Volim je poput rođene ćerke." Grej je izgledao donekle postišeno ovim što je izgovorio i brzo se nakašljao. „Sprovešćerno unutrašnju istragu povodom smrti Patrika Džonsona. Uključićemo FBI."

Hemingvej je klimnuo glavom. „Mislim da je to dobar potez. Ne verujem da ćemo išta naći, ali treba sve pokriti."

Grej ga je pažljivo osmotrio. „A zašto mislite da nećemo ništa naći, Tome?"

„Kuća i automobili koje nije mogao da priušti? Droga otkrivena u njegovoj kući? Deluje sasvim jasno. Nije prvi put da se tako nešto dogodi."

„Ali prvi put se dogodilo *ovde*", istakao je Grej. „Jeste li dobro poznavali Džonsona?"

„Poznavao sam ga koliko i druge supervizore podataka. Po svim izveštajima veoma je dobro obavljao svoj posao."

„Kako vam je delovao?"

Hemingvej je razmislio pre nego što je odgovorio. „Iz mojih kratkih susreta s njim zaključio sam da je osoba čije su ambicije bile veće od mogućnosti."

„Oštroumno zapažanje s obzirom da ste sami rekli da ste ga slabo poznavali."

„Takva procena važi za polovinu ljudi ovde. Iskreno, svi oni žele da budu vi. Ali nikada neće biti, i to ih muči."

Grej se zavalio u stolici. „Proučio sam Džonsonov dosije. Ništa nije ukazivalo na to da bi mogao da promeni stranu. Slažete se?"

Hemingvej je klimnuo glavom.

„Ali opet, to bi se moglo reći za bukvalno sve one koji su se okrenuli protiv ove zemlje. To ima više veze sa psihologijom nego s bankovnim računima."

„Neki drugi ljudi su poznavali Džonsona bolje od mene."

„Razgovarao sam s njima", rekao je Grej. „Takođe sam pričao sa njegovom verenicom. Ona veruje da je priča o drogi potpuna budalaština."

„Pa, nije iznenađujuće što ga brani."

"Tome, sećam se da je centralizacija svih obaveštajnih baza podataka završena pre četiri meseca. Da li je to tačno?"

„Jeste, s tim što smo tek nedavno uvrstili dosijea Administracije uz bezbedan transport iz njihove Kancelarije za ispitivanje, koordinaciju i operacije. Do tog zastoja je došlo zbog nekih pravnih zavrzlama Državne bezbednosti, između ostalog.“

„Ima li još nekih značajnih problema u sistemu?“

„Nema. Siguran sam da se takođe sećate da su podaci TSA* veoma značajni. U njima se nalaze programi Bezbedan let, Registrovani putnici i Posete Americi. Program Posete Americi naročito je važan za nas zato što sadrži opsežne podatke, digitalne otiske prstiju i fotografije stranih putnika. Međutim, Društvo za zaštitu ljudskih prava podiglo je veliku galamu povodom toga, uzvikujući u svakom sudu koji je pristao da ih sluša da to predstavlja koncept Velikog brata i ometanje slobode. Ali ti programi pripadaju nama i konačno smo uspeli da ih dobijemo. Ranije su ti podaci bili raštrkani u desetinama odeljenja i nisu bili razvrstani za rad, a bilo je i neverovatnog preklapanja i dupliranja, što je dovelo do toga da je veći deo bio neupotrebljiv.“

*Transportation Security Administration - Administracija za bezbedan transport. (Prim. prev.)

„Ta greška je jedan od glavnih razloga zbog kojih se dogodio jedanaesti septembar“, rekao je Grej.

„Kad ste već to pomenuli, čuo sam da vas je predsednik pozvao da sutra prisustvujete memorijalnoj službi u Njujorku.“

„Kancelarijske glasine su efikasnije od svih špijunskih mreža. Da, pozvao me je i, da, odbio sam poziv. Kao i uvek, radije ću održati veoma privatnu službu u čast onih koji su tog dana izgubili život.“

„Takođe sam čuo da idete u Brenan u Pensilvaniji.“

Grej je klimnuo glavom, otvorio fioku radnog stola i izvadio jednu knjigu.

„Koliko dobro ste upoznati s Biblijom, Tome?“

Hemingvej je navikao da Grej naglo menja temu razgovora. „Pročitao sam verziju kralja Džejsma. Kao i Kuran, Talmud i Knjigu mormona.“

„Odlično. Šta je slično u svim tim knjigama?“

„Nasilje“, odmah je odgovorio. „Ljudi tvrde da Kuran inicira nasilje. Ali ništa ne zameraju hrišćanima. Ako se dobro sećam, Peta knjiga Mojsijeva je naročito ispunjena vatrom i sumporom. 'Udari ga tako da umre'.“

„Barem je dosledna. Ali ipak Kuran svoje sledbenike ne uči da sebi oduzimaju život, što se ne uklapa u koncept bombaša-samoubica. Ne samo da im ne obećava raj već ih upozorava na prokletstvo pakla ako sebi oduzmu život.“

„Kuran to kaže za ljude koji sebi oduzimaju život iz *drugih* razloga, ne odnosi se na *one* koji izvrše samoubistvo za Alaha. U Kuranu se takođe često pominje ubijanje nevernika, a drugi spisi, lokalni zakoni i običaji koji slede Kuran tvrde da je

opravdano samoubistvo ako to istovremenu izaziva smrt nevernika. A kaže se da oni koji umru za svetu stvar zapravo ne umiru i da njihovi bližnji ne treba da tuguju za njima. To je razlika između islama i hrišćanstva."

„Tačno. Ali postoji još jedna velika sličnost između te dve religije."

„Koja, gospodine?"

Grej je sklonio svoju Bibliju. „*Uskrsnuće mrtvih.*"

POGLAVLJE

Prostrana kuća koju je Kapetan Džek iznajmio u predgrađu Brenana nalazila se daleko od glavnog puta i nije bilo drugih kuća u blizini. Imala je veliki kućni bioskop, što mu je sad bilo dobrodošlo.

Kapetan Džek je u plejer stavio DVD koji mu je dao Hemingvej, ali ga nije još pustio. Čekao je dok okupljeni muškarci zauzmu svoja mesta. Nijedan od njih nije jeo kokice, niti je poslužno ikakvo osveženje. Večeras se nije prikazivala takva vrsta filma.

Kapetan Džek je osmotrio svoj tim. Bili su to dobri, sposobni ljudi. Osnažio ih je život, stalno ugrožen pretnjom od proganjannja nasilne smrti, koji nije sadržavao mnogo srećnih trenutaka niti stvari koje su drugi uzimali zdravo za gotovo, poput hrane, vode, odeće i kreveta. Ovde su se okupili njegovi ljudi koji su pravili bombe. Inženjeri, strelci, snajperisti, fedajini, mehaničari, uhode i savetnici. Džamila nije bila prisutna. Njena misija bila je bila odvojena. Pored toga, Kapetan Džek nije bio siguran kako će operativci da reaguju na to što žena ima tako značajnu ulogu operaciji. Samo je nekolicina u timu znala za njeno učešće, i Amerikanac je znao, da je najbolje da tako i ostane.

Svi su izmenili svoj fizički izgled. Neki su skratili kosu, drugi su je pustili da poraste. Brade su obrijane. Ugojili su se ili smršali. Nosili su zapadnjačku odeću. Neki su počeli da nose naočare, ofarbali kosu. Iako se njihov „pravi" izgled nije nalazilo u bazi podataka NIC-a, ova operacija bila je suviše važna da bi zanemarili sitne ali značajne pojedinosti. Bez obzira na izmenjene fotografije u NIC-u, prepoznao bi ih neki operativac američke obaveštajne službe koji ih je video uživo pre više godina.

Otišao je do prednjeg dela prostorije i pozdravio svakoga po imenu u znak poštovanja i drugarstva. Pitao je za napredak i svaki muškarac je odgovorio kratko i stručno.

Kapetan Džek, Tom Hemingvej i treća osoba odabrali su ove ljude iz gomile koju im je obezbedila treća strana, čovek kojem su obojica verovali. Nisu izabrali najnasilnije i najrevnosnije muslimane za ovu grupu. Bilo je ironično to što je

suzdržanost bio kvalitet koji se najviše tražio.

Otmičari aviona jedanaestog septembra potekli su iz raznih sredina. Četrnaestorica od njih petnaestorice koji su se pridružili četvorici „pilota“ u avionima bili su iz Saudijske Arabije. Poticali iz porodica srednjeg staleža koje nisu uzimale naročitog učešća ni u politici ni u muslimanskoj religiji. A ipak su ti mladići napustili svoje bogate domove i dobrostojeće porodice, obučavali se u Al Kaidi, uključili se u radikalni islamizam i džihad i izvršavali naređenja s vojničkom poslušnošću, nesumnjivo se nadajući da će tako stići pravo u raj. Otmičari jedanaestog septembra nisu morali samostalno donesati nijednu odluku, sve je već bilo isplanirano. Situacija koja ih je očekivala u Brenanu umnogome se razlikovala od toga. Svaki čovek će imati velikog udela u onome što treba da se dogodi.

Zato su Hemingvej i Kapetan Džek izabrali starije, relativno obrazovane muškarce koji su svojevremeno vodili normalan život. Ove muškarce nije obučavala Al Kaida. Nisu svoj život posvetili džihadu iz razloga koji se najčešće povezuju s takvim stanjem svesti. Iako je nekolicina imala sukobe sa američkim i evropskim predstavnicima zakona, zbog čega su se njihovi otisci prstiju i fotografije nalazili u dosijeima, što je zahtevalo zataškavanje u NIC-u, nijedan od njih nije pripadao onim ljudima čije bi se lice nalazilo u svim novinama. Najmlađi je imao trideset godina, najstariji pedeset dve, a prosek je bio četrdeset jedna. Ovi muškarci, iako su imali iskustva u ubijanju, nisu žudeli za tim da nekome oduzmu život. Svako od njih je izgubio bar tri člana uže porodice u ratovima i drugim sukobima tokom godina. A više od petorice je ostalo bez celih porodica u tom nasilju. Oni su se dobrovoljno prijavili za ovu misiju iz razloga koji su odudarali od onoga što se pretpostavlja da predstavlja misao vodilju teroriste sa Bliskog istoka. Štaviše, ovi su sebe smatrali vojnicima, a ne teroristima. Na takvom sklopu svetog ratnika insistirao je Tom Hemingvej.

„Upamtite ovo“, rekao je Kapetan Džek svojim ljudima. „Dok mi sedimo ovde i planiramo ovu operaciju, u nekoj drugoj prostoriji, daleko više ljudi razmišlja kako da nas zaustavi. Oni su odlični u tom poslu, tako da mi moramo biti bolji od odličnog. Moramo da budemo savršeni.“ Zastao je i pogledao svakog muškarca u oči. „Dovoljna je jedna greška u lancu da osujeti celu misiju. Je li to jasno?“

Svi muškarci su klimnuli glavom.

Kapetan Džek je još jednom ponovio pojedinosti vezane za ceremoniju. Vojska agenata Tajne službe i lokalnih policajaca ima opširne dnevničke sa svim pripremnim merama za predsednikovu posetu. Kapetan Džek i njegov tim nisu mogli sebi da dozvole takav luksuz. Jedna izgubljena strana mogla bi da dovede do katastrofalnog ishoda. Zbog toga sve mora da se zapamti. Kako bi bio potpuno siguran da ga razumeju, Kapetan Džek je prelazio sa arapskog na engleski pa opet na arapski, u zavisnosti od zamršenosti onoga što je hteo da kaže.

„Pre nego što predsednik doputuje, u Brenan će stići prethodnica tima Tajne službe da isplanira kako će teći događaj koji uključuje učešće najsloženije i najbezbednije povorke motornih vozila na svetu. Povorka se najčešće sastoji od

dvadeset sedam vozila, uključujući pratnju lokalne policije, kamiona za komunikaciju „Ptica trkačka“, vozila sa predstavnicima medija, VIP kombija, kola hitne pomoći, vozila SWAT* u kojem se nalazi odred za protivnapad, i dve „zveri“. U jednoj se vozi predsednik, dok su u drugoj agenti Tajne službe. Svi putevi koji vode od aerodroma do prostora za svečano proglašenje u Brenanu biće temeljno proveravani, dok će na sam dan posete biti zatvoreni."

* Special weapons and tactics - Odred za specijalne operacije. (Prim. prev.)

„Predsednik će ući na prostor za svečano proglašenje s desne strane, a tuda će i izaći. Dok bude držao govor, nalaziće se iza podijuma otpornog na metke i bombe, poznatog pod nazivom „Plava guska“. Snajperi će biti postavljeni duž linije drveća. Dok se bude kretao, predsednik će u svakom trenutku biti okružen zidom agenata, bok uz bok. Prostor oko predsednika poznat je kao zona smrti i Tajna služba veoma ozbiljno shvata taj naziv. Biće prisutna velika gomila ljudi tako da će magnetometri biti postavljeni na svim ulazima. Imamo potpuno iste magnetometre koje koristi Tajna služba i testirali smo ih na najvišem nivou." Zastao je pa dodao: „Strelci, možete bez bojazni da prođete pored tih detektora."

„Morate imati na umu da će Služba obraćati pažnju na ponašanje pojedinaca, to jest na one koji se ne uklapaju, ne učestvuju u ceremoniji i odudaraju od gomile. Na vas će obratiti posebnu pažnju zato što ste Arapi. Oni imaju čitavu bazu podataka o atentatorima, a ona sadrži i najbeznačajnije pojedinosti. Kao što znate, Amerikanci više nemaju vaše fotografije u svojim dosijeima i vaš izgled je bitno promenjen tako da postoji veoma mala mogućnost da vas iko prepozna. Ali ne treba da budemo neoprezni. Zato će vaš način oblačenja i ponašanja na ceremoniji biti propisan i moraćete svi, bez izuzetka, da se povinujete tome do najsitnijeg detalja. Kad se pojavite tamo, izgledaćete kao lekari, advokati, nastavnici, trgovci, vlasnici radnji, časni građani u svojoj drugoj domovini.“

Kapetan Džek je ućutao i pogledao u svakog muškarca.

„Film koji ću vam pustiti vrlo slikovito pokazuje koliko ozbiljno Tajna služba shvata svoj zadatak."

Pritisnuo je dugme na daljinskom upravljaču i ekran je ožive. Tom Hemingvej je svom saradniku dao film koji je bio dostupan javnosti o Tajnoj službi i njihovim osnovnim tehnikama zaštite, zatim redak snimak o pokušajima atentata i, što je bilo još ređe, prikaz obuke agenata Tajne službe u njihovom centru Beltsvil, u Merilendu. U Beltsvilu su agenti iznova učili polukružne manevre kolima, kako da onespobite mete pištoljima i tehnike zaštite, iznova i iznova, i ne moraju da misle o tome što čine zato što je telo svaki pokret zapamtilo.

Ljudi su opčinjeno posmatrali snimak o pokušajima atentata na Džeralda Forda i Ronalda Regana. Atentat na Džona Kenedija se nije nalazio na DVD-ju. Predsednici se više nisu vozili otvorenim automobilima. A Tajna služba i previše revnosni političari odavno su ispravili sve greške tog dana napravljene u Dalasu.

„Možete da vidite", istakao je Kapetan Džek, „da su reakcije agenata iste u svakom trenutku. Predsednik je potpuno okružen i bezmalo odnesen s lokacije

najvećom brzinom. U Reganovom slučaju, on je uguran u predsedničku limuzinu i odvezen za samo nekoliko sekundi. Jedanaestog septembra, kad je izgledalo da se jedan avion uputio ka Beloj kući, Tajna služba je evakuisala potpredsednika iz njegove kancelarije, priča se da mu noge nisu dotakle zemlju dok nije bio na sigurnom. Brzina. Imajte to na umu. To je veoma značajan deo njihove obuke koji im se urezao u mozak. Oni reaguju uvežbanom rutinom bez gubljenja vremena za razmišljanje. Ništa ne može da nadjača taj nagon. A njihov najvažniji nagon jeste da zašтите život predsednika. Sve će žrtvovati za taj cilj, čak i sopstveni život. Na to možemo svakako da računamo. Ne možemo da se merimo s njima po naoružanju, ljudstvu, obuci ili tehnologiji. Ali možemo da razumemo njihov način razmišljanja, ko su i šta su i to iskoristimo u svoju korist. Osim faktora iznenađenja, to je *jedino* naše preimućstvo. A to će nam biti dovoljno ako budemo *savršeni* tog dana.«

Ponovo je pustio taj deo filma, zaustavljajući ga kao video igru, kadar po kadar, dok muškarci nisu sve zapamtili. Pitanja su bila brojna, što je Amerikanac uvek doživljavao kao dobar znak.

Posle toga pojavila se šema prostora na kojem će se obaviti Ceremonija. Kapetan Džek je laserskim pokazivačem prelazio delić po delić prostora, izdvojivši osnovne strateške stvari ,ulazne i izlazne tačke i mesta na kojem će se nalaziti „zver" i druga vozila u povorci.

„Vidite da je predsednička limuzina uvek parkirana na mestu s potpuno čistom izlaznom putanjom. To je od ključne važnosti za naše namere."

Zatim je muškarcima koji će biti na mestu ceremonije podelio brojeve i istakao odgovarajuće brojeve na ekranu sa njihovim pozicijama. Zatim je pokazao na kola hitne pomoći. „Ovo vozilo se svakako mora onesposobiti. Svi ste odgovorni za to, morate s pobrinuti da se to učini."

Na sledećem kadru se nalazio vitak sedi čovek s naočarima. Kapetan Džek je rekao: „Predsednik uvek putuje sa svojim ličnim lekarom, doktorom Edvardom Belanijem. On će biti na podijumu pored predsednika. On mora da bude pogođen prvi. Ne smete to da propustite."

Na sledećem snimku videla se simulacija konopca koji će deliti predsednika od okupljenih ljudi.

Kapetan Džek podigao je prst do ekrana, veoma polako i pažljivo prateći konopac kao da je hirurg koji precizno zaseca meso. „Ovo je najgora noćna mora Tajne službe. Da se oni pitaju, to nikada ne bi dozvolili, ali je pokretačka snaga političara da se rukuje i ljubi bebe", objasnio je Kapetan Džek. „On je najranjiviji kad stoji pored konopca. Ali to je mač sa dve oštrice zato što su upravo tu telohranitelji najoprezniji."

Na sledećem kadru video se bivši pripadnik Nacionalne garde kojem su ljudi Kapetana Džeka usadili novu šaku. Bio je u svečanoj uniformi. Fotografija je bila snimljena pre toga, tako da su se videle dve kuke na mestu gde je trebalo da se nalaze šake.

Kapetan Džek je nastavio: „Nećemo imati nikakav vid elektronske komunikacije na tom prostoru zato što će Tajna služba svuda postaviti uređaje za ometanje i presretanje. Zato ćemo sve morati da radimo na staromodan način - očima i ušima." Pokazao je na muškarca na ekranu. „Ovog čoveka ne ispuštajte iz vida. On će nositi istu ovu uniformu. Ali biće još ljudi u uniformama tako da ne smete da pogrešite. Svako od vas će dobiti kopiju ovog DVD-ja i portabl DVD plejer. Gledaćete ga četiri sata svakoga dana tako da zapamtite svaku crtu njegovog lica i sve ostale pojedinosti koje ću vam večeras pokazati. Međutim, moraćete rano da nađete ovog čoveka i da ga ne gubite iz vida. Organizatori događaja su uredili da svi američki vojnici sa invaliditetom budu u prvoj liniji iza konopca kako bi im odali počast. Veoma lep gest gradskih otaca koji će nam svakako koristiti."

Pogledao je inženjera i hemičara koji su opremili bivšeg gardistu novom šakom. „Potvrđeno je da do željenog dejstva dolazi za manje od dva minuta." Ljudi su klimnuli glavom i Kapetan Džek je nastavio: „Kad se to desi, odmah se odigrava sledeće", pucketao je prstima dok je nabrajao, „Streljački vod 1. Zatim fedajini A i B. Sledi streljački vod 2, pa fedajini C i D. Zatim nastupa streljački vod 3 i poslednji *fidaja*. I na kraju, streljački vod 4. Kao što znate, svaki vod ima određene mete. Ako neki vod promaši svoju metu, sledeći to mora preuzeti na sebe. Svaka meta mora da bude pogođena, bez izuzetaka. Svi agenti će imati na sebi zaštitne prsluke najnovije generacije, kao i veći deo policajaca, tako da vaši pucnji moraju da budu precizni. Da li je to jasno?"

Zastao je i pogledao svakoga od njih, što je noćas često činio. Jedan po jedan su klimnuli glavom. Ponovio je plan napada još jednom, pa još jednom i onda je rekao svakom ponaosob da mu doslovce ponovi, kao i da potvrdi kom vodu pripada.

„Zbog ograničenog dometa vašeg oružja, vidite na šemi da je svaki strelac postavljen ne više od dva reda udaljenosti od konopca, a u većini slučajeva samo jedan red. Doći ćete na ceremoniju u dogovorenim smenama i dovoljno rano kako biste mogli da zauzmete mesta."

Kapetan Džek je prestao da priča i čitav minut je posmatrao svoje ljude. Ono što je rekao posle toga predstavljalo je, na mnogo načina, suštinu. „Svi morate da znate da će vas gotovo sigurno ubiti snajperi, čim zapucate. Veliki broj okupljenih ljudi biće vam nekakav zaklon, ali to verovatno neće biti dovoljno. Dobili smo informacije da će snajperisti koristiti standardne snajperske puške repetirke remington-700 s mecima kalibra 308. Američki snajperi s kojima ćete se suočiti mogu da pogode metu unutar kruga prečnika dvadeset pet centimetara na razdaljini od devet stotina metara."

Prostorijom je prostrujao žamor oduševljenja veštinom protivnika. Bila je to zanimljiva reakcija s obzirom na ono što im je upravo rekao. Nije mogao da im dozvoli da biraju između života i smrti kad nastupi taj trenutak. Kapetan Džek je jednostavno želeo da reaguju, kao što je Tajna služba obučavala svoje ljude. Svaki muškarac je morao da bude svestan toga da će njegov život biti cena koju će morati da plati kako bi bio deo ovog istorijskog dana za islam.

„Kao što znate, meci koji vas pogode istog trenutka odvešće vas u raj. Bićete više

nego dostojni takve nagrade." Ove rečenice im je rekao na arapskom.

Kapetan Džek se zagledao u svakog fedajina ponasob. Dao im je tu titulu iz poštovanja. Arapski izraz glasio je „*fida'i*“ i prvobitno je značio „avanturista“. Danas je označavao uglavnom arapske gerilce ili „mučenike“. Verovatno će svi ljudi Kapetana Džeka poginuti i zbog toga je trebalo da svi nose tu titulu. Međutim, za neke ljude se unapred znalo da će sigurno poginuti. Zbog toga se njihovi saradnici nisu bunili što su tu titulu dobili tek tokom nisine.

Kapetan Džek ih je posle sastanka poveo niz stepenice do prostorije koju je prethodni vlasnik zvučno izolovao i koristio kao studio za snimanje. To je bio još jedan razlog zašto je Kapetan Džek iznajmio ovu kuću, mada oružje koje će koristiti nije proizvodilo mnogo buke. Ovde je postavljena streljana i muškarci su dobili svoje oružje i municiju. Naredna dva sata gađali su mete dok ih je Kapetan Džek iznenađivao smetnjama putem audio i video uređaja zato što će vladati potpuni haos kad dođe do prave pucnjave.

Iako Adnan al Rimi neće biti na ceremoniji, prisustvovao je ovom sastanku zato što je želeo da bude upućen u sve što ima veze s misijom. Borio se zajedno sa Kapetanom Džekom na Bliskom istoku i Amerikanac je verovao Adnanu kao i drugima

Adnan je stajao iza Iranca po imenu Ahmed, koji je živeo u stanu s dvojicom Avganistanaca preko puta bolnice i radio na vozilu u garaži. Ni Ahmed neće biti prisutan na ceremoniji, ali je, kao Adnan, zahtevao da prisustvuje večerašnjem sastanku. Ahmed je neprestano sebi mrmeljao u bradu. Nešto što je rekao, privuklo je Adnanovu pažnju. Obratio se Ahmedu na arapskom.

„Moj jezik je farsi“, odgovorio je Ahmed. „Ako želiš da razgovaraš sa mnom, moraćeš da pričaš na farsiju, Adnane.“

Adnan mu nije odgovorio. Nije mu se svidelo što mu je mladi čovek rekao da govori „njegovim“ jezikom. Adnan je odavno zaključio da su Iranci poseban soj muslimana. Sklonio se od mladića. Međutim, pogled mu se stalno vraćao na njega i iznova su mu se vraćale u glavu gnevne reči Iranca.

Polu sata nakon što je i poslednji muškarac otišao, Kapetan Džek se odvezao u centar Pitsburga. Čovek s kojim je trebalo da se sastane čekao ga je u foajeu najskupljeg hotela u gradu. Gospodin je delovao umorno posle dugog leta. Popeli su se liftom do apartmana s pogledom na gradske oblakodere.

Iako je čovek tečno govorio engleski, počeo je razgovor na svom maternjem korejskom. Kapetan Džek mu je odgovorio na istom jeziku.

Dok je Kapetan Džek pričao sa svojim saradnikom iz Severne Koreje, setio se citata jednog čoveka kojem se izuzetno divio. „Ako poznajete svog neprijatelja i poznajete sebe, nećete poginuti ni u stotinu bitaka.“ Kineski general Sun Cu napisao je ove reči u svojoj knjizi *Umetnost ratovanja*. Iako star više vekova, taj savet je i dalje bio aktuelan.

POGLAVLJE

Stoun i Milton su zagledali motocikl ,koji se zaustavio pred njima,na Junion stanici. Ruben je skinuo naočale i protrljao krvave oči.

"Šta se dogodilo s tvojim kamionetom,Rubene ?" Stoun je zaprepašćeno upitao.

"Pronašao sam ovu bebicu na smetlištu, ako mi verujete. Proveo sam celu prošlu godinu popravljajući ga. "

"Šta je ovo?" Stoun upita.

"To je *Indian Chief* 1928, motocikl s prikolicom," odgovori Milton ko iz topa.

"Kako to, dovraga, ti to znaš?" ,reče Ruben zureći u njega.

„Čitao sam članak o tome pre šest i po godina,o starim motorima, dok sam sedeo kod zubara i čekao da mi stave krunicu."

„Da ti stave krunicu?", upita Ruben.

„Da, izoluju zub gumenom oblogom i burgijaju ga, što ostavlja deo zuba bez gleđi, otprilike prečnika dva milimetra, ali ne povrede živac. Onda preko zuba stave keramičku krunu. To je lepo, vidite .“Otvorio je usta i pokazao zub.

„Baš ti hvala na krvavim stomatološkim lekcijama, doktore Farb .“ Odbrusi Ruben nestrpljivo.

„Oh, gotovo da uopšte nema krvi. Rubene", odgovorio je Milton, kome je potpuno promakao sarkazam u primedbi njegovog prijatelja.

Ruben je uzdahnuo pa ponosno prešao pogledom preko jarkocrvenog motocikla s tankim prugama koji je imao prikolicu sa strane. „Ima motor od hiljadu kubika sa obnovljenom transmisijom i magnetskim upaljačem motora. Prikolica nije autentična, već je kopija od fiberglasa, ali zato ne rđa i dosta je lakša. Većinu delova sam našao preko interneta, a jedan prijatelj je imao višak kravlje kože tako da sam presvukao i sedište u prikolici. A ulaz u prikolicu je s leve strane, što je prilično retko. Ovako sređenog mogao bih da ga prodam za više od dvadeset hiljada, a uložio sam samo deseti deo toga. Ne razmišljam o tome da ga prodam, ali nikad se ne zna."

Dodao je Stounu crnu kacigu s pričvršćenim naočarima.

„Gde tačno treba da sednem?", upitao je Stoun.

„U prikolicu, naravno. Čemu misliš da služi? Kao prokleta saksija?"

Stoun je stavio kacigu i namestio naočare, pa otvorio mala vrata, ušao u prikolicu i seo. Bio je to veoma skučen prostor za visokog čoveka.

Ruben je objavio: „Dobro, krećemo.“

„Stani malo!“, uzviknuo je Stoun. „Trebalo bi da znam nešto o ovom motoru?“

„Da, ako se točak prikolice podigne od zemlje, možeš da počneš da se moliš.“

Ruben je šutnuo nožni starter i motor je zabrunda. Turirao je malo, mahnuo Miltonu i odjurili su sa stanice Junion.

Ruben je skrenuo zapadno na Aveniju ustavnosti. Prošli su pored spomenika vijetnamskim veteranima, gde je ratni veteran Ruben s poštovanjem salutirao zidu, napravili krug oko Linkolnovog spomenika i prešli preko Memorijalnog mosta, koji ih je odveo u Virdžiniju. Odatle su krenuli na jug Ulicom Džordža Vašingtona, koju su svi meštani nazivali Ulica Dž. V. Dok su jurili putem, ljudi iz drugih vozila iznenađeno su ih gledali.

Stoun je otkrio da gotovo može da ispruži noge ako ih malo iskrivi. Zavali se u sedište i gledao u reku Potomak s leve strane gde je motorni čamac prošao pored dve veslačke ekipe koje se takmičile. Sunce ga je grejalo, vetar ga je prijatno osvežavao. Stoun je sebi dozvolio da nakratko zaboravi brojne opasnosti koje su pretile Klubu kamila.

Ruben je pokazao na ulični znak i uzviknuo nadjačavši zvuk motora: „Sećaš se da je na ovom znaku godinama pisalo: *Memorijalni park Ledi Berd Džonson?*“

„Da, sve dok ih neko nije obavestio da je ona živa“, odgovorio je Stoun. „Sad su ga nazvali po L. B. Dž, koji *jeste* mrtav.“

„Obožavam efikasnost naše vlade“, povikao je Ruben. „Bila im je potrebna čitava decenija da to isprave. Dobro je što ne plaćam porez, u suprotnom bih bio prilično nezadovoljan.“

Obojica su gledali kako avion poleće sa nacionalnog aerodroma Regan prema severu, dugo leti nagnut na stranu i konačno nastavlja ka jugu, kuda su i oni išli. Posle nekoliko minuta ušli su u stari deo Aleksandrija, mesto s najviše istorijskog značaja u zemlji. Mogao se pohvaliti ne jednom već dve kuće u kojima je kao dete živeo general konfederacije Robert Li, kao i Hristovom crkvom, na čijim je klupama počivala zadnjica Džordža Vašingtona lično. Grad je odisao bogatstvom, starim ali divno restaurisanim kućama, raštrkanim popločanim ulicama, čudesnim radnjama i raznovrsnim restoranima, bogatim uličnim životom i lepom obalom. Ovde se nalazio i federalni sud za bankrotstva.

Dok su prolazili pored suda, Ruben je rekao: „Prokletost mesto. Dva puta sam morao ovamo da dolazim.“

„Kejleb poznaje ljude koji bi mogli da ti pomognu oko novca. A siguran sam da i Čestiti može mnogo da ti pomogne.“

„Siguran sam da bi slatka Čestiti mogla da mi pomogne u mojim potrebama, a onda bi se Milton stvarno naljutio na mene“, uzviknuo je Ruben i nestašno namignuo. „A ne treba mi pomoć u vezi s novcem koji *imam*, Olivere. Treba mi

pomoć kako da dođem do još novca."

Skrenuo je ulevo i zaustavili su se u sporednoj ulici koja je vodila prema reci, sve do Ulice Junion. Ruben se parkirao i Stoun se uz izvesne teškoće izvukao iz prikolice.

„Šta ti se dođavola, desilo s licem?", pitao je Ruben, koji je tek sad video njegove povrede.

„Pao sam."

„Gde?"

„U parku. Igrao sam šah sa Ti Džejem, a onda sam popio kafu sa Adelfijom."

Ruben je uhvatio prijatelja za rame. „Adelfija! Olivero, ta žena je ćaknuta. Imaš sreće što ti nije sipala otrov u kafu. Poslušaj me, jedne noći će te pratiti do tvoje kućice i prerezaće ti grlo." Zastao je, pa dodao tišim glasom: „Ili će možda pokušati da te zavede, što je još gore." Ruben se stresao kad je zamislio Adelfiju kao zavodnicu.

Prošli su pored paba Junion Strit pa prešli ulicu i uputili se prema knjižari na uglu. Na tabli iznad vrata je pisalo „Libri Quattuor Sententiarum".

„Otkud se, dođavola, to stvorilo?", upitao je Ruben, pokazujući na tablu. „Znam da neko vreme nisam dolazio ovamo, ali zar se ovo mesto nije zvalo Dagove knjige?"

„Taj naziv nije privlačio željene bogate mušterije pa su ga promenili."

„Lib-ri Kva-tor Senten-tiarum? To se baš lako pamti! Šta to znači?"

„Na latinskom znači *Četiri knjige reči*. To je isečen list rukopisa Petra Lombardijskog iz dvanaestog veka kojim je povezan spis Tome Akvinskog iz 1526. što tumači Poslanice apostola Pavla. Neki naučnici smatraju da su originalna dela Akvinskog među najredima na svetu. A još raniji rukopis koji je povezan s njim, je još značajniji. Stoga je to veoma prikladan naziv za knjižaru s retkim knjigama."

„Zadivljen sam, Olivero. Nisam ni znao da znaš latinski."

„Ne znam. Kejleb mi je objasnio. U stvari, njegova je bila ideja da se promeni ime knjižare. Kao što znaš, upoznao sam ga sa vlasnikom. Mislio sam da će to biti korisno s obzirom da je Kejleb stručnjak za retke knjige. Prvo mu je samo dao nekoliko saveta, ali sad Kejleb ima udeo u vlasništvu."

Kad su ušli, zazvonilo je zvono postavljeno iznad zasvođenih čvrstih vrata od hrastovine. Iznutra su zidovi bili od cigle i starog kamena sa crvotočnim drvenim gredama na tavanici. Na zidovima su visila ulja na platnu odabrana s ukusom, a raskošne police za knjige i ogromne vitrine bile su pune starih izdanja, pažljivo obeleženih i zaklonjenih staklom.

U izdvojenom delu prostorije, lepa devojkica stajala je iza malog pulta i pravila

kafu ožednelim mušterijama. Na zidu je bio istaknut natpis s molbom da mušterije ne unose pića u odeljak sa retkim knjigama.

Nizak proćelav čovek došao je iz zadnjeg dela. Bio je u pantalonama, plavom blejzeru, i beloju rolci. Ispružio je ruke a osmeh mu je prešao preko preplanulog lica.

„Dobro došli, dobro došli u Libri Quattour Sententiarum“, rekao je uvežbanim glasom. Onda je zastao i zagledao se u Rubena i Stouna.

„Olivere?“

Stoun je ispružio ruku. „Zdravo, Daglase. Sećaš se Rubena Roudsa.“

„Daglas“, promrmljao je Ruben sebi u bradu. „Šta se desilo sa Dagom?“

Daglas je zagrlio Stouna i rukovao se sa Rubenom. „Olivere, izgledaš, pa, izgledaš potpuno drugačije. Lepo, ali drugačije. Dopada mi se tvoj novi stil. Ne, oduševljen sam. Veoma šik. *Bellissimo!*“

„Hvala ti. Čujem od Kejleba da posao ide dobro.“

Daglas je uzeo Stouna za lakat i poveo dva prijatelja u tihi ćošak.

„Kejleb je dragulj, blago, čudo.“

„A ja sam mislio da je samo zaluđenik za knjige“, podrugljivo je rekao Ruben.

Daglas je oduševljeno nastavio da priča. „Ne mogu dovoljno da ti zahvalim, Olivere, što si me upoznao sa Kejlebom. Posao cveta. Cveta! Počeo sam tako što sam prodavao pornografske stripove u prtljažniku automobila, a pogledaj me sad. Imam stan u starom gradu, jedrilicu od devet metara, vikendicu u Djui Biču i čak sam uložio u penzioni fond.“

„Sve zahvaljujući moći pisane reči“, rekao je Stoun. „Izvanredno.“

„Prodajete li još porniće?“, zanimalo je Rubena.

„Ovaj, Daglase, moram da potražim nešto među mojim *stvarima* prostoru koji mi je Kejleb uredio“, tiho je rekao Stoun.

Daglas je pobledeo i nervozno progutao knedlu. „Oh, naravno, naravno. Samo izvoli. Samo zovi ako ti nešto zatreba. Danas imamo izvrstan kapučino i divne krofne. Na račun kuće, kao i uvek.“

„Hvala. Hvala mnogo.“

Daglas je ponovo zagrlio Stouna pa požurio da usluži ženu u bundi do zemlje, uprkos blagom vremenu, koja je upravo ušla.

Ruben je pogledao knjige koje su se nalazile svuda oko njega. „Većina ovih pisaca verovatno je umrla bez prebijene pare, a on zahvaljujući njihovom trudu kupuje stanove, jedrilice i ulaže u penzione fondove.“

Stoun nije odgovorio. Otvorio je mala vrata dijagonalno od ulaza koja su vodila

ka uskom stepeništu što se pružalo do praznog podrumskog dela. Kratkim hodnikom su došli do starih drvenih vrata na kojima je pisalo: "Ulaz dozvoljen samo ovlašćenom osoblju." Zatvorio je vrata za njima i skrenuo levo u drugi hodnik. Stoun je izvadio starinski ključ iz džepa i otključao zasvođena vrata na kraju hodnika. Ušli su u malu prostoriju obloženu veoma starim drvenim pločama. Upalio je svetlo i otišao do velikog kamina. Dok je Ruben posmatrao, Stoun je klekao, zavukao ruku u kamin i izvadio malo parče metala pričvršćeno za kratku žicu koja je tu visila. Začuo se škljocaj i ploča na zidu pored kamina odvojila se od zida.

„Obožavam ove sveštenečke rupe“, rekao je Ruben, uhvativši odvojenu ploču i pomerivši je sasvim u stranu.

Unutra se nalazio prostor dubok dva metra i četrdeset centimetara, širok metar i osamdeset i dovoljno visok da je čak i Ruben mogao da se ispravi. Stoun je izvadio malu baterijsku lampu iz džepa i zakoračio unutra. Police za knjige nalazile su se na sva tri zida. Na svakoj polici nalazili su se lepo složeni rokovnici i sveske, nekoliko zaključanih metalnih kutija i brojne kartonske kutije čvrsto zalepljene lepljivom trakom.

Dok je Stoun pregledao rokovnike i sveske, Ruben se iznenada setio nečega. „Kako to da ne držiš ovo u svojoj kućici?“

„Ovo mesto je obezbeđeno alarmnim sistemom. A moju kuću čuvaju samo mrtvi ljudi.“

„A kako možeš da budeš siguran da stari *Daglas* ne ulazi ovde i pretura po tvojim stvarima dok nisi tu?“

Stoun je nastavio da lista rokovnike dok je odgovarao. „Rekao sam mu da sam postavio predmet iznad vrata koji će prvom došljaku da razmrskava glavu i da niko osim mene ne može da otvori vrata a da ne ostane na mestu mrtav.“

„Misliš da ti je poverovao?“

„To zaista nije ni važno. On nema hrabrosti da proveriti, pa nikada neće saznati. Pored toga, Kejleb je na moj predlog natuknuo *Daglasu* da sam bio poremećeni ubica pre nego što su me otpustili iz zatvorske ludnice isključivo zbog tehničke omaške. Mislim da me zbog toga grli svaki put kad me vidi. Ili želi da zadržim lepo mišljenje o njemu ili proverava da li sam naoružan. Ah, evo ga.“

Stoun je izvadio stari kožni rokovnik i otvorio ga. Bio je ispunjen novinskim člancima pažljivo zalepljenim za strane. Prelistao ga je dok je Ruben nestrpljivo čekao. Konačno je Stoun zatvorio rokovnik i izvukao još dve velike knjige sa police. Iza njih se nalazila kožna fascikla prečnika oko četrdeset pet centimetara. Stoun ju je stavio u ranac zajedno s rokovnikom.

Pre nego što su izašli, Ruben je uzeo tri krofne od privlačne devojke u crnom.

„Ja sam Ruben“, rekao je, nagnuvši se k njoj i uvukavši stomak.

„Drago mi je zbog tebe“, odbrusila mu je pre nego što se žurno udaljila.

„Mislim da sam oborio s nogu onu mladu žensku“, ponosno je rekao Ruben dok su se vraćali do motocikla.

„Da, pretpostavljam da je onako odjurila kako bi ispričala svojim prijateljicama“, odgovorio je Stoun.

POGLAVLJE

Aleksu Fordu je bio potreban čitav sat da izabere šta će da obuče za sastanak sa Kejt Adams. Ponizno i posramljeno je proveo šezdeset minuta zato što je shvatio koliko dugo nije bio na pravom sastanku. Konačno se odlučio za plavi blejzer, belu košulju, kaki pantalone i mokasine. Očešljao se, obrijao, obukao, sažvakao nekoliko dražeja za osvežavanje daha i zaključao da veliki, donekle istrošen tupan koji mu uzvraća pogled iz ogledala mora da prođe.

Saobraćaj u glavnom gradu dostigao je ono kritično stanje kad ne postoji dobro vreme ili dobar pravac za vožnju i Aleks se uplašio da će zakasniti. Međutim, posrećilo mu se kad je izbegao sudar na Međudržavnom putu 66 i pred njim se otvorio slobodan prolaz. Isključio se na mostu Ki, prešao Potomak, skrenuo desno u Ulicu M i uskoro se našao u 31. ulici u bogatom delu Džordžtauna. Ta četvrt dobila je ime po engleskom kralju i izvesni delovi su zadržali kraljevsko dostojanstvo koje su neki izjednačavali sa običnim snobizmom. Međutim, u glavnom trgovačkom delu od Ulice M do Avenije Viskonsin vladala je fanki moderna atmosfera s gomilom oskudno obučene mlađarije na uskim trotoarima koja je pričala mobilnim telefonima i uzajamno se odmeravala. Ali u gornjim delovima Džordžtauna, gde se Aleks uputio, živеле su čuvene porodice koje su bile na položajima što su donosili ogromno bogatstvo i nigde se nisu mogli videti tetovaža ili pirsing.

Aleks je bivao sve nervozniji prolazeći pored nizova bogataških kuća. Obezbeđivao je nekoliko veoma moćnih osoba toko godina, ali Služba se ponosila time što predstavlja elitnu agenciju čiji zaposleni pripadaju plavim oko vratnicima.* Aleks se uklapao ti to okruženje i prijatnije se osećao za šankom lokalnog bifea nego u restoranu s tri zvezdice u Parizu. Pa, sad ne može nazad rekao je sebi.

*blue-collar worker - industrijski/manuelni radnik, radnik u proizvodnji. Suprotno white-collar jobs - kancelarijski, administrativni poslovi (za razliku od navedenih fizičkih). (Prim. prev.)

Put na kojem se nalazio završavao se ćorsokakom u Ulici R blizu velike vile Dambarton Ouks. Aleks je skrenuo levo i nastavio niz Ulicu R dok nije našao kuću koju je tražio.

„Nije se šalila da je ovo maltene dvorac“, promrmljao je Aleks gledajući u ogromnu kuću s krovom od opeke i škriljca. Ušao je na kružni prilaz, izašao iz automobila i osvrnuo se oko sebe. Vrt je delovao dosta uštogljeno, s grmljem potkresanim tako da bude iste veličine i istog oblika i kasnim letnjim cvećem,

slikovitim i u simetričnoj lepoti. Mahovina je bujno rasla oko kamenih ploča koje su se pružale do zasvođenih drvenih vrata što su vodila u zadnje dvorište. Ili se u ovakvim palatama to naziva zadnji deo imanja, pomislio je Aleks.

Pogledao je na sat i shvatio da je stigao deset minuta ranije. ložda Kejt još nije ni stigla. Upravo je hteo da se provoza okolinom da ubije vreme kad je začuo pevajući glas kako ga doziva.

„Ju-hu, da li ste vi gospodin iz Tajne službe?“ Okrenuo se i ugledao nisku, pogrbljenu ženu kako žuri prema njemu, s kotaricom cveća prebačenom preko ruke. Imala je slameni šešir širokog oboda ispod kojeg je štrčala bela kosa nalik na pamuk, bež platnene pantalone i teksas košulju s dugim rukavima, koju nije uvukla u pantalone. Velike crne naočare za sunce pokrivala su joj veći deo lica. Izgledalo je kao da se smanjila usled godina i Aleks je pretpostavio da ima oko osamdeset pet. „Gospođo?“

„Visoki ste i zgodni. Da li ste i naoružani? Sa Kejt bi vam bolje bilo da jeste.“

Aleks se osvrnuo oko sebe, zapitavši se da li je to neka Kejtina šala i da li je ova čudna žena unajmljena za tu ulogu. Nije nikoga video i okrenuo se nazad prema ženi. „Ja sam Aleks Ford.“

„Da li ste jedan od *onih* Fordovih?“

„Žao mi je, bojim se da me ne čeka starateljski fond u budućnosti.“

Skinula je baštovansku rukavicu, zadenula je u džep na pantalonama i ispružila ruku. Aleks se rukovao sa njom, ali ona mu nije pustila ruku. Povukla ga je prema kući. „Kejt još nije spremna. Uđite, Alekse, da popijemo piće i pročaskamo.“

Aleks je pustio da ga uvede zato što nije znao šta drugo da uradi. Mirisala je na jake začine i na još jači lak za kosu.

Kad su ušli u kuću, konačno mu je pustila ruku i rekla: „Kud mi se dedoše maniri! Ja sam Lusil Vitni-Hausmen.“

„Da li ste jedna od *onih* Vitni-Hausmenovih?“, upitao je Aleks, osmehnuvši se.

Skinula je naočare i koketno se nasmešila. „Moj otac, Ajra Vitni, nije izmislio ambalažu za hranu, već se samo obogatio u tom poslu. Moj dragi muž, Berni, počivaj u miru“, dodala je i pogledala u plafon, „pa, njegova porodica se obogatila na viskiju i to ne sasvim legalno. A Berni je bio tužilac pre nego što je postao federalni sudija. Imali smo zanimljiva porodična okupljanja, moram priznati.“

Uvela ga je u prostranu dnevnu sobu i pokazala mu da sedne na veliku sofu kraj jednog zida. Stavila je cveće u kristalnu vazuu pa se okrenula prema njemu.

„Kad smo već pomenuli viski, šta vi pijete?“ Otvorila je kredenac i Aleks je video potpuno opremljen bar.

„Gospođo... ovaj, da li vas oslovljavaju sa oba prezimena?“

„Slobodno me zovite Laki. Svi me tako zovu zato što sam celog života imala sreće.“

„Ja bih čašu tonika, Laki.“

Okrenula se prema njemu i strogo ga pogledala. „Znam da pravim puno koktela, mladiću, ali tonik nije među njima“, rekla je prekornim glasom.

„Oh, ovaj, onda koka-kolu s rumom.“

„Napraviću vam koka-kolu s viskijem, dušo, s naglaskom na viskiju.“

Donela mu je piće i sela pored njega sa svojom čašom. „Ovo je Gibson. Zaljubila sam se u to piće kad sam videla da ga Keri Grant naručuje u vozu u filmu *Sever, Severozapad*. Živeli!“

Kucnuli su se čašama i Aleks je otpio gutljaj. Zakašljao se. Imalo je ukus kao da je nasula samo viski. Osvrnuo se po dnevnoj sobi. Bila je velika kao njegova cela kuća i daleko lepše nameštena.

„Dugo poznajete Kejt?“, upitao je.

„Oko sedam godina, mada živi kod mene tek tri. Ona je divna. Pametna, lepa, prava bomba, ali nisam vam rekla ništa što već ne znate. Pored toga, pravi najbolje buter bradavice koje sam ikad probala.“

Aleks se umalo nije zagrcnuo. „Molim?“

„Nemojte se uzbuđivati, dušo, to je koktel. Od bejlisa i šnapsa. Ona je ipak šankerica.“

„Oh, da.“

„Znači, vi ste jedan od agenata koji čuvaju predsednika?“

„U stvari, to počinjem sutra da radim“, odgovorio je Aleks.

„Znala sam svakog predsednika još od Harija Trumana“, rekla je čežnjivo. „Glasala sam za republikance trideset godina, pa narednih dvadeset za demokrate, ali sad sam dovoljno stara i pametna tako da podržavam nezavisne. Ali obožavala sam Ronija Regana. Kakav šarmer! Plesali smo zajedno na jednom balu. Ali od svih predsednika koje sam upoznala, priznajem da sam najviše volela Džimija Kartera. On je bio dobar, častan čovek, pravi džentlmen, iako je bio strastven. A to se ne može reći za sve njih, zar ne?“

„Ne, pretpostavljam da ne može. Znači, poznajete i predsednika Brenana?“

„Upoznali smo se, ali ne bi imao pojma ko sam. Odavno nikome nisam korisna u političkim vodama. Iako sam u svojim najboljim godinama bila moćna. Džordžtaun je tada bio pravo mesto za to. Kejt Grejem, Evandželin Brus, Pamela Harington, Loren Kuper, poznavala sam ih sve. Kakve smo samo večere priređivale! Određivale smo nacionalnu politiku dok smo sedele pijući i pušeci, iako su dame često bile odvojene od gospode. Ali ne uvek.“ Spustila je glas i podigla tanke obrve koje su

izgledale kao da su nacrtane.,, A kakav smo tek *seks* imali, oh, moj bože. Ali ne orgije ili nešto nalik tome, dušo. Pričam o poslanicima u vladi, državnim službenicima. Da, bilo bi im teško da se rano probude i rade čitav dan posle seksualnih orgija. To iscrpljuje čoveka, zaista iscrpljuje."

Aleks je iznenada postao svestan da se mu se usta sve više otvarala dok ju je slušao. Brzo ih je zatvorio. „Znači, ovaj, Kejt živi u kući za poslužu?"

„Želela sam da se useli ovde, ipak, ova kuća ima osam spavaćih soba ,ali ona neće. Želi da ima svoj prostor, sve žene to žele. Da može da dolazi i odlazi kad hoće." Potapšala ga je po nozi. „Znači, ovo je vaš prvi sastanak. To je baš slatko. Kuda ćete da idete?"

„Nisam siguran. Kejt je izabrala mesto."

Ponovo ga je uhvatila za ruku i pogledala ga pravo u oči. „Dobro, dušo, dozvolite da vam dam jedan savet. Čak i savremene žene vole kad muškarac preuzme inicijativu s vremena na vreme. Tako da sledeći put *vi* izaberite mesto. Budite odlučni. Žene mrze neodlučne muškarce."

„Dobro, ali kako da znam *kad* ponovo treba da preuzmem inicijativu?"

„Oh, nećete znati. Zeznućete se kao i svi ostali muškarci."

Aleks se nakašljao. „Da li Kejt često izlazi?"

„Dobro, želite da znate sve o Kejt, dušo, zar ne? Pa, ona dovede nekoga na svakih nekoliko meseci. Niko se nije dugo zadržao, ali nemojte da vas to obeshrabri. Uglavnom je dovodila bogate advokate, lobiste i zverke iz vlade u skupim odelima. Vi ste prvi muškarac s pištoljem koga je dovela", dodala je ohrabrujućim glasom. „Vi *jeste* naoružan momak, zar ne?", pitala je puna nade.

„Da li bi bilo dobro da jesam?"

„Dušo, sve civilizovane žene skidaju gaće pred opasnim momcima. Jednostavno ne možemo da odolimo."

Nasmešio se, otkopčao blejzer i pokazao joj pištolj.

Zapljeskala je rukama. „Oh, to je tako uzbudljivo!"

„Hej, Laki, sklonite se od mog muškarca."

Oboje su se okrenuli i ugledali Kejt Adams, koja je stajala u dovratku i osmehivala se. Imala je plisiranu crnu suknju koja joj je dopirala do pola butina, belu bluzu otkopčanu na vratu i sandale. Aleks je shvatio da joj nikad ranije nije video noge, uvek je u barn nosila pantalone. Zagrlila je Laki i poljubila je u obraz.

„Zabavljala, sam tvog udvarača dok si se ti doterivala, draga moja", rekla je Laki. „Mada ne treba mnogo ni da se trudiš. Oh, to zaista nije pravedno, Kejt. Čak ni najbolji plastični hirurg na svetu ne može da mi podari jagodice kao što su tvoje."

„Lažljivice. Muškarci su uvek ludovali za Laki Vitni. I još uvek luduju."

Laki se osmehnula Aleksu i rekla veoma čednim glasom: „Moram da priznam da mi je ovaj mladić pokazao svoj komad, Kejt. Mogu da se opkladim da ti još nisi imala to zadovoljstvo.“

Kejt je delovala iznenađeno. „Njegov komad? Ne, nisam ga još videla.“

Sa užasnutim izrazom na licu, Aleks je tako brzo skočio na noge da je prosuo nekoliko kapi pića na kauč. „Moj pištolj! Pokazao sam joj svoj pištolj!“

„Tačno, tako ga je nazvao. Njegov *pištolj*“, rekla je Laki vragolasto se osmehujući. „A kuda vas dvoje idete na večeru?“

„Kod Nejtana“, odgovorila je Kejt.

Laki je izvila obrve. „Kod Nejtana?“ Ohrabrujuće je pokazala Aleksu podignute palčeve. „Tamo vodi samo one koji stvarno imaju potencijala.“

40

POGLAVLJE

„Rubene“, povikao je Stoun iz prikolice. „Imamo dovoljno vremena. Možemo li da stanemo na groblju Arlington?“

Ruben je pogledao prema najsvetijem vojnom groblju u državi i klimnuo glavom.

Nekoliko minuta kasnije ušli su na ulaz za posetioce i prošli pored spomenika posvećenom ženama u vojnoj službi. Zastali su za trenutak pored grobova Kenedijevih, najposećenijeg mesta na Arlingtonu, dok se menjala straža na grobovima neznanih vojnika.

Kad su produžili dalje, Ruben je stao i pogledao u travnati deo u blizini kuće Arlington. Svojevremeno se tu nalazio dom Roberta Lija, ali federalna vlada je konfiskovala kuću nakon što je Li odlučio da se bori na strani Konfederacije protiv Saveza.

„Zar me nisi tamo pronašao, odvaljenog od droge?“

Stoun je pogledao to mesto. „To je bilo davno, Rubene. Izvukao si se iz toga. Pobedio si svoje demone.“

„Ne bih uspeo u tome bez tebe, Oliver.“ Zaćutao je i zagledao se u bele nadgrobne spomenike. „Bio sam užasno besan. Izgubio sam pola svojih saboraca iz Vijetnama zbog agenta Orindž,* a vojska nije čak htela da prizna da ga je koristila. A onda se isto ponovilo sa sindromom zalivskog rata. Samo sam želeo da dođem ovamo i da urlam, da nateram nekoga da me čuje.“

* Agent Orange je naziv herbicida koji su američke vazdušne snage koristile u Vijetnamu. (Prim. prev.)

„Verovatno je ispalo veoma dobro što si se komirao. Sekretar odbrane je tada bio ovde i moglo je da bude čupavo.“

Ruben je radoznalo pogledao svog prijatelja. „Znaš, nikada te nisam pitao, šta si tog dana radio na groblju.“

„Kao i svi ostali, došao sam da odam počast.“

Stoun se zaustavio kod jedne parcele i u sebi brojao niz belih nadgrobnih spomenika dok nije stigao do jednog blizu sredine. Stao je ruku prekrštenih preko grudi dok je sunce nestajalo na horizontu. Ruben je pogledao na sat, ali je oklevao da prekine svog prijatelja.

Stounova osamljenost je konačno prekinuta kad je grupa muškaraca prošla blizu njih. Posmatrali su ih dok su išli prema najnovijem delu groblja Arlington koje je još bilo nedovršeno. Bilo je to memorijalno mesto za žrtve jedanaestog septembra, koje se graničilo sa grobljem. Tu se nalazio spomenik onima koji su izgubili živote u Pentagonu, kao i memorijalni lug.

Stoun se ukočio kad je video ko se nalazi okružen naoružanim obezbeđenjem. Ruben je takođe pogledao u tom pravcu.

„Karter Grej“, promrmljao je Ruben.

„Pretpostavljam da je došao na ženin grob“, tiho je rekao Stoun. „Pre sutrašnje gužve.“

Karter Grej se zaustavio pred grobom svoje žene Barbare, kleknuo i položio mali buket cveća na udubljenu zemlju. Godišnjica njegove supruge bila je zapravo sutra, ali tada će groblje biti prepuno ljudi i, kao što je Stoun zaključio, Grej nije želeo da deli svoju tugu sa gomilom stranaca.

Grej je ustao i zagledao se u zemlju gde je počivalo telo njegove žene. Obezbeđenje se nalazilo na pristojnoj udaljenosti.

Barbara Grej se povukla iz vojske kao brigadni general, uspešne karijere tokom koje se izborila za mnoga prava žena u vojsci. Barbara Grej takođe je bila jedna od najglasnijih zagovornika prava pripadnika, iz Drugog svetskog rata, kao i WASP-a* da dobiju pravo da budu sahranjeni u Arlingtonu s *punim* vojnim počastima, nakon što su njihove jedinice po kratkom postupku raspuštene posle rata. U junu 2002. usvojen je novi zakon, kojim je određen broj ženskih vojnih jedinica, uključujući WASP dobio pravo da svoje pripadnice tu sahrani, ali uz *ograničene*, umesto pune vojne počasti. Nažalost, Barbara Grej nije doživela da to vidi.

*Women's Air Force Service Pilots,- Žene piloti u ratnom vazduhoplovstvu. Prim.prev.)

Jedanaestog septembra 2001, Barbari Grej, koja je tada radila kao civilni konsultant, imala je sastanak u Pentagonu zbog jednog projekta na kojem je radila sa dvojicom pripadnika vojske kad je avion Ameriken erlajnsa uleteo u zgradu i razneo sobu u kojoj se nalazila. Da tragedija bude veća, njihova ćerka Megi, advokat u vladi, upravo je stigla u Pentagon da se sastane s majkom. Njeno telo, bilo je bukvalno sprženo u prvoj eksploziji.

Dok je Karter Grej stajao i gledao u grob svoje žene, slika tog jutra mu se jasno vratila u sećanje. A onda je usledilo osećanje krivice zato što je i on trebalo da bude u toj zgradi. Grej je trebalo da se nađe sa ženom i ćerkom u Pentagonu pre nego što se upute na porodični odmor koji su odavno planirali. Upao je u saobraćajnu gužvu i zakasnio dvadeset minuta. Dok je stigao do Pentagona, njegova porodica je nestala.

Kad je konačno podigao pogled sa posvećenog zemljišta, Grej se osvrnuo oko sebe i ugledao dva muškarca koja su ga posmatrala iz daljine. Nije prepoznao krupnog muškarca, ali ovaj drugi bio mu je nekako poznat. Gledao je kako se okreću i udaljavaju. Grej se zadržao na ženinom grobu još desetak minuta a onda se, ne mogavši da savlada radoznalost, uputio ka mestu gde su ona dvojica stajala. Shvatio je da mu je ovaj red grobova poznat. Počeo je da proučava nadgrobne spomenike, pogled mu je brzo prelazio preko urednih redova natpisa dok se nije zaustavio na jednom.

Sledećeg trenutka obezbeđenje je trčalo za Grejem dok je on trčao pešačkom stazom. Kad se približio izlazu, zaustavio se i sagnuo, duboko udišući vazduh. Njegovo obezbeđenje ga je okružilo i pitalo ga da li se dobro oseća. Nije im odgovorio. Nije ih čak ni čuo.

Ime na nadgrobnom spomeniku koje ga je nateralo na ovu jurnjavu odzvanjalo mu je u glavi. Grej je znao da u kovčegu u tom grobu nema tela. Sve je to bila prevara, deo zataškivanja. Ali ime na nadgrobnom spomeniku nije bilo lažno. Pripadalo je muškarcu za koga se verovalo da je poginuo braneći svoju zemlju.

„Džon Kar“, Grej je rekao ime koje nije izgovorio decenijama.

Džon Kar. Najsavršeniji ubica koga je Karter Grej ikada upoznao.

Kod Nejtana još nije bila gužva. Aleks Ford i Kejt Adams su seli za sto u uglu nedaleko od šanka i naručili piće.

„Laki je prava žena zmaj“, primetio je Aleks. „Otkud to da živiš kod nje?“

„Pre nego što sam se zaposlila u Ministarstvu pravosuđa, imala sam privatnu praksu. Vodila sam parnicu povodom fondova i imovine kad joj je muž umro. Sprijateljile smo se i na kraju me je pozvala da stanujem kod nje. Prvo sam odbila, ali nije prestajala da me nagovara a onaj pravi se u međuvremenu nije pojavio na mojim vratima. Plaćam stanarinu“, brzo je dodala. „Laki je izuzetno zanimljiva osoba. Ona je bila svuda i poznaje ceo svet. Ali je usamljena. Starost nije laka za ljude poput nje. Previše je živa i želi da radi sve što je nekada radila, ali to zaista više ne može.“

„Koliko sam uspeo da vidim, prokleta dobro se trudi“, odgovorio je. „Zašto si prešla na vladinu stranu?“

„Uobičajena priča. Umorila sam se od dugih monotonih sati. A ne mogu da promenim svet baveći se imovinskim parnicama.“

„A šta radiš u Ministarstvu što može da promeni svet?“

„Radim na novom projektu. Posle zaliva Gitmo i lošeg postupanja prema ratnim zarobljenicima u Abu Graibu, Rudniku soli i na drugim lokacijama, Ministarstvo pravosuđa oformilo je novu grupu čiji je zadatak da osigura poštovanje ljudska prava značajnih političkih zatvorenika, kao i stranih plaćenika, i da istraži sve zločine protiv takvih lica.“

„Sudeći po onome što čitam u novinama, rekao bih da imaš pune ruke posla.“

„Sjedinjene Američke Države, uopšteno gledajući, imaju besprekoran dosije kada je reč o postupanju prema ratnim zarobljenicima i stranim plaćenicima, ali što duže traje rat protiv terorizma, naši momci padaju u sve veće iskušenje da se spuste na nivo druge strane. Ipak su i oni samo ljudi i mogu da dožive osobe koje sede preko puta njih kao bića koja ne zaslužuju nikakva prava.“

„Ali to im ne da je pravo da krše zakon.“

„Tačno. Tu nastupaju ljudi poput mene. Bila sam na šest ratnih žarišta za poslednje dve godine. Nažalost, situacija se ne popravlja.“

„Izgleda da je Karter Grej počeo da uzvraća udarce.“

Kejt se naslonila na stolicu i otpila gutljaj crnog vina. „Moja osećanja su izmešana u vezi s njim. Iskreno saosećam sa njegovim gubitkom jedanaestog septembra. Mislim da je to jedini razlog zašto se vratio u vladu. Ali nisam sigurna da je to bio pametan potez.“

„Šta hoćeš da kažeš?“, upitao je Aleks.

„Znam da je postigao neverovatne rezultate. Pitam se da li unajmljuje neverovatne ljude kako bi to postigao. Recimo, imamo velike probleme sa izručenjem zatvorenika.“

„Čuo sam da je to pravi politički fudbal.“

„Nije ni čudo, s obzirom na proceduru. Osobe osumnjičene za terorizam izručuju se iz Amerike u druge države ili obrnuto bez ikakvog sudskog procesa ili nadzora međunarodnog Crvenog krsta. Kad izručujemo zatvorenike drugim državama, tražimo usmene garancije od njih da zatvorenici neće biti podvrgnuti mučenju. Ali problem je u tome što ne postoji način da se uverimo da je to istina. A zapravo je očigledno da često dolazi do mučenja. Pored toga, s obzirom da je takvo mučenje nezakonito u Americi, neki misle da su NIC i CIA aktivno uključeni u izručenja zatvorenika drugim državama tako da se mučenje može upotrebiti kao sredstvo za dobijanje korisnih informacija. Čak uspevaju da nagovore tu državu da podigne lažne optužbe protiv osumnjičenog kako bi imali osnova da ga uhapse, ispituju i često muče. To je u suprotnosti sa svim onim za šta se Amerika zalaze.“

„S obzirom da sam lično video mesto, verujem da je NIC sposoban za sve.“

„To znači da tvoja istraga o smrti onog čoveka ne napreduje?“

Aleks je oklevao, a onda zaključio da mu neće škoditi ako kaže istinu. Ispričao joj je za svoj neprijatan „razgovor“ sa direktorom Tajne službe i kako je vraćen u obezbeđenje.

„Baš mi je žao, Alekse.“ Nagnula se preko stola i dodirnula mu ruku.

„Hej, moja je greška. Grej je veliki igrač i pretpostavljam da mi nije pomoglo to što me je moj partner prodao. Izgleda da sam nadigran.“ Otpio je gutljaj svog koktela. „Više mi se sviđa tvoj martini“, rekao je, osmehnuvši se.

Kucnula je svoju čašu o njegovu. „Znala sam da mi se sviđaš.“

Aleks se uozbiljio. „Trebalo je da se držim svoje prvobitne namere: ostalo mi je još tri godine da doguram do dvadeset, trebalo je samo da patroliram i ne talasam.“

„Ne izgledaš mi kao osoba koja samo patrolira“, odgovorila je Kejt.

Slegnuo je ramenima. „Slušaj, manimo se prazne priče. Ispričaj mi nešto o sebi. Tome služi prvi sastanak.“

Zavalila se natrag u stolici i počela da lomi komad hleba ispred sebe.

„Pa, ja sam jedinica. Roditelji mi žive u Koloradu. Oni tvrde da potičemo od Adamsa iz Masačusetsa, ali nisam sigurna da u to verujem. Moj san je bio da postanem svetski poznata gimnastičarka. I radila sam na tome kao luda. A onda sam porasla petnaest centimetara za godinu dana i moji snovi su se raspršili. Posle srednje škole odlučila sam da postanem krupije u Vegasu. Ne pitaj me zbog čega, jednostavno sam to želela. Otišla sam na kurs, položila sa dobrim rezultatima i oputovala u Grad greha. Ali to nije dugo trajalo. Imala sam mali problem s pijanim kockarima koji su mislili da mogu da me hvataju za dupe kad god im to padne na pamet. Nakon što je nekoliko njih ostalo bez zuba, kockarnica mi je predložila da se vratim na istok. Kad sam se upisala na koledž, odlučila sam da radim kao šankERICA kako bih sama plaćala svoje školovanje. Nastavila sam s točenjem pića i kad sam se upisala na prava. Sa takvim zanimanjem barem imaš čvrsti komad drveta između sebe i životinja koje tu obitavaju. Kao što si već zaključio, sviram klavir. Zarađivala sam za školarinu i tako što sam davala časove klavira. Više ne moram da radim za šankom, ali volim taj posao. To mi je ventil, a mogu i da upoznam mnogo zanimljivih ljudi u baru LEAP.“

„Gimnastičarka, krupije, šankERICA, branilac istine i pravde koji svira klavir. Zadivljujuće.“

„Nekad mi se čini da rasplinutost na više strana pre umanjuje efikasnost nego što zadivljuje. Kakva je tvoja priča?“

„Nije naročito uzbudljiva. Odrastao sam u Ohaju. Najmlađi od četvoro dece i jedini sin. Moj otac je preko dana prodavao auto-delove, ali je noću bio dvojnik Džonija Keša.“

„Stvarno?“

„Pa, u svakom slučaju je to želeo. Mislim da je imao najveću zbirku Kešovih

suvenira izvan Nešvila. Uvek je bio u crnom i opako je svirao akustičnu gitaru, a umeo je i prilično dobro da peva. Naučio sam da sviram gitaru kako bih mogao da ga pratim. Zajedno smo išli na turneje i svirali u nekim od najboljih rupa u dolini Ohaja. Nismo bili sjajni, ali nismo bili ni loši. Sjajno smo se zabavljali. A onda mu je došla glave njegova navika da puši četiri pakle dnevno. Rak pluća ga je odneo za šest meseci. Moja majka živi u penzionerskom odmaralištu u Floridi. A sestre su mi raštrkane po celoj zemlji."

„A otkud to da si poželeo da postaneš ljudski štit?"

Aleks je otpio još jedan gutljaj, a izraz lica mu je postao mračan. „Kada sam imao dvanaest godina, video sam Zapruderov snimak atentata na Kenedija. Sećam se da sam pomislio kako nešto slično nikada ne sme da se ponovi. Nikad neću zaboraviti sliku agenta Klinta Hila kako uskače u limuzinu i gura gospođu Kenedi natrag na sedišta. Mnogo ljudi je u ono vreme mislilo da je ona učestvovala u zaveri, ili su je osuđivali zbog toga što je pokušavala da umakne od sve te krvi na njoj, mada je pripadala njenom mužu. A ona je zapravo pokušavala da pronađe deo njegove glave koji je bio raznet."

Iskapio je piće pre nego što je nastavio. „Upoznao sam Klinta Hila na jednom prijemu Tajne službe. Tada je već bio star. Svi su želeli da se rukuju s njim. Rekao sam mu da sam počastvovan što sam ga upoznao. On je jedini reagovao kad se to desilo. Pomogao je gospođi Kenedi i postavio se između nje i strelca. Rekao sam da bih voleo da postupim kao on ako se ikada nađem u takvoj situaciji. Znaš li šta mi je odgovorio?"

Pogledao ju je i video da gleda pravo u njega. Kejt Adams je, činilo se zadržavala dah. „Šta je odgovorio?", brzo je upitala.

„Rekao je: Sine, ne želiš da budeš kao ja zato što sam ja izgubio svog predsednika."

Nastupila je duga tišina koju je Aleks na kraju prekinuo. „Ne mogu da verujem da sedim ovde i pričam ovakve depresivne gluposti. Stvarno nisam takav."

„S obzirom kakav si dan imao, čudi me da nisi otkazao sastanak."

„Kejt, *jedino* što mi je pomogao da preguram današnji dan bila je pomisao da ću večeras izaći s tobom."

Aleks kao da se iznenadio iskrenošću svojih reči. Brzo je pogledao dole i počeo da proučava maslinu koja mu je ostala u čaši.

Kejt se nagnula preko stola i dodirnula mu ruku. „Sada ću te još više posramiti", rekla je, „izjavom da je to nešto najlepše što mi je neko rekao."

Razgovor je skrenuo na bezazlenije teme i vreme je proletelo. Kad su pošli, Aleks je opsovao sebi u bradu.

Upravo je ulazio senator Rodžer Simpson sa suprugom i ćerkom Džeki.

Aleks je pokušao da ih izbegne, ali Džeki ga je ugledala.

„Zdravo, Alekse", rekla je.

„Agente Simpson", kratko je odgovorio Aleks.

„Ovo su moji roditelji."

Rodžer Simpson i njegova žena izgledali su kao blizanci: veoma visoki i svetle kose. Uzdizali su se iznad svoje niske tamnokose ćerke.

„Senatore, gospođo Simpson", rekao je Aleks, klimnuvši glavom. Rodžer Simpson ga je tako preteći pogledao da je Aleks bio uveren da mu je Džeki ispričala svoju pristrasnu verziju cele priče.

„Ovo je Kejt Adams."

„Drago mi je što sam vas upoznala", rekla je Kejt.

„Pa, čuvaj se, agente Simpson. Sumnjam da ćemo se viđati."

Izašao je dok je Adamsova žurila za njim.

Čim su izašli, Aleksu je izletelo. „Možeš li da poveruješ? Od svih restorana u ovom prokletom gradu..."

Zaustavio se kad je Džeki izletela iz restorana.

„Alekse, možemo li nakratko da popričamo?" Zabrinuto je pogledala Kejt. „Nasamo?"

„Prilično sam siguran da nemamo o čemu da pričamo", odbrusio je.

„Samo na trenutak. Molim te?"

Aleks je pogledao Kejt, koja je slegnula ramenima i pomerila se niz ulicu da razgleda garderobu u jednom izlogu.

Simpsonova mu se približila. „Slušaj, znam da si veoma ljut na mene. I da misliš da sam te ocinkarila."

„Pogodila si."

„Nije tako bilo. Čim nas je Karter Grej ostavio, mora da je pozvao mog oca. Čak pre nego što je telefonirao predsedniku. Otac me je pozvao i održao mi strašnu bukvicu. Rekao mi je da ne smem da dozvolim da mi neka nedisciplinovana olupina uništi karijeru pre nego što je i počela."

„Kako je direktor saznao za mog 'prijatelja'?"

Simpsonova je delovala tužno. „Znam da je to bilo glupo. Moj otac ume da bude veoma nadmoćan. Izvukao je to iz mene." Uzdahnula je. „Moj otac je jedan od najotmenijih ljudi koje poznajem. A majka mi je bila mis Alabame, zbog čega je nešto nalik svetici tamo dole. Tako da nikako nisu mogli da prihvate to što želim da budem običan detektiv. Želeli su da se posvetim biznisu ili politici. Ali ja sam odlučila da budem policajac. Međutim, nisu prestajali da me teraju da pređem na

neki viši položaj. Prešla sam u Tajnu službu samo kako bih ih skinula s vrata. Tata je povukao veze tako da sam prebačena u WFO. Njegov san je da postanem prva žena direktor Službe. A ja sam samo želela da budem dobar policajac. Ali to nije dovoljno dobro za njih."

„Hoćeš li celog života da radiš ono što tvoji roditelji žele?"

„Nije tako jednostavno. Moj otac je navikao na to da ga slušaju." Zastala je i pogledala ga. „Ali to je *moj* problem. Samo sam želela da ti kažem da mi je veoma žao zbog onoga što se desilo. I da se nadam da ću imati priliku da ti se odužim."

Okrenula se i vratila unutra pre nego što je stigao da joj odgovori.

Kad mu se Kejt pridružila, ispričao joj je suštinu razgovora. Kad je završio, dodao je: „Taman kad sam pomislio da sam je video u pravom svetlu i da sam u pravu što je mrzim iz dna duše, ona izvede tako nešto i još više sve zakomplikuje." Pogledao je preko puta ulice i oraspoložio se. „Molim te, reci mi da želiš sladoled."

Pogledala je u poslastičarnicu s druge strane ulice. „Dobro, ali moram da te upozorim da sam devojka koja uzima bar dve kugle i *ne delim* svoj sladoled."

„Moj tip devojke."

Na stanici Junion, Stoun i Ruben su zatekli Kejleba i Miliona u knjižari B. Dalton. Kejleb je listao jedno Dikensovo remek-delo, dok se Milton čvrsto ušančio u odeljku s kompjuterskim časopisima.

Stoun i Ruben su ih izveli iz knjižare i svi su ušli u metro. Sišli su na stanici Smitson i popeli se pokretnim stepenicama do šetališta.

„Pažljivo otvorite oči i uši", upozorio ih je Stoun.

Prošetali su pored velikih spomenika dok su turisti oko njih fotografisali i snimali. Članovi Kluba kamila konačno su ušli u park „Frenklin D. Ruzvelt", u čijem se centru nalazio Memorijalni centar FDR, relativno skoro dodat šetalištu. Zauzimao je veliku površinu i bio ispunjen raznim skulpturama koje su prikazivale značajne simbole vezane za vlast jedinog američkog predsednika koji je imao četiri mandata. Stoun je poveo svoje prijatelje do skrovitog dela, zaklonjenog od lutajućih turista bronзанom skulpturom iz doba depresije koja je prikazivala red ljudi koji čekaju na besplatan obrok.

Nakon što je nekoliko trenutaka posmatrao ovo mesto, Stoun je nezadovoljno odmahnuo glavom i poveo ih natrag do podzemne železnice, kojom su se odvezli do Fogi Botoma. Izašli su i počeli da šetaju. Stoun se zaustavio na uglu 27. ulice i Ulice

Q. Obreli su se pred ulazom u groblje Sion, gde je Stoun radio kao čuvar.

„Oh, ne, Olivere", pobunio se Ruben. „Ne još jedno prokleta groblje."

„Mrtvi ne mogu da prisluškuju", kratko je odgovorio Stoun otvarajući kapiju.

Uveo ih je u svoju kućicu. Ostali su ga gledali sa očekivanjem.

„Obavio sam izvesna istraživanja za koja verujem da su veoma značajna za našu istragu ubistva Patrika Džonsona. Zato sam sazvaov ovaj vanredan sastanak Kluba kamila. Predlažem da razgovaramo o brojnim nedavnim slučajevima međusobnih ubijanja terorista. Slažete li se?"

„Usvajam predlog", mehanički je odgovorio Ruben, iako je znatiželjno pogledao ostale.

„Svi koji se slažu, neka se izjasne."

Svi su usvojili dnevni red i Stoun je otvorio veliki rokovnik koji je doneo iz knjižare.

„U poslednjih osamnaest meseci došlo je do brojnih slučajeva gde su teroristi navodno ubijali jedni druge. To me je toliko zainteresovalo da sam počeo da čuvam članke o tome. U poslednjem takvom slučaju poginuo je muškarac po imenu Adnan al Rimi."

„Čitao sam o tome", rekao je Milton. „Ali zašto si rekao *navodno*?"

„U svim slučajevima je lice mrtvog teroriste potpuno ili delimično razneto ili pucnjem iz pištolja ili eksplozivom. Morali su da ih identifikuju pomoću otisaka prstiju, DNK ili šta su već posedovali."

Ruben se umešao: „Ali to je uobičajena procedura, Olivere. Mi smo to radili dok sam bio u DIA, iako u ono vreme nisu imali uzorke DNK."

„Od Rubena smo saznali da se sad u NIC-u nalaze sve informacije povezane s teroristima", dodao je Stoun. „Iste baze podataka koje je nadgledao Patrik Džonson korišćene su za identifikaciju svih ovih mrtvih terorista." Zastao je. „Šta ako je gospodin Džonson nešto petljao s tim bazama podataka?"

Milton je bio prvi koji je progovorio posle duge tišine. „Hoćeš da kažeš da je nekako manipulisao podacima?"

Reći ću otvoreno", odgovorio je Stoun. „Šta ako je u bazi podataka NIC-a zamenio otiske prstiju ubijenih muškaraca sa otiscima terorista za koje vlasti veruju da su ubijeni?"

Kejleb je izgledao užasnuto. „Hoćeš da kažeš da neko poput Adnana al Rimija nije zaista mrtav, ali što se američke obaveštajne službe tiče..."

„On jeste mrtav", završio je Stoun umesto njega. „Njegova prošlost je izbrisana. On može da ide kuda god hoće i da radi što god poželi."

„Kao sterilizovano oružje", ubacio je Ruben.

„Tačno tako."

„Ali stani, Oliver", rekao je Ruben. „Postoje sigurnosne procedure. Ako se dobro sećam, u DIA nijedan dosije nije mogao da se menja dok se ne preduzmu određeni koraci."

Stoun je pogledao u Kejleba. „Imaju sličnu proceduru i u Odeljenju za retke knjige Kongresne biblioteke. Iz očiglednih razloga osoba koja je zadužena za kupovinu knjiga ne može da ih unese u bazu podataka, a isto važi i za obrnut proces. Zbog toga sam se i setio ove mogućnosti. Ali šta ako imate obe osobe u džepu: onoga koji prikuplja obaveštenja i onoga koji unosi te podatke u sistem? A šta ako je jedna od njih na visokom položaju. Možda na *veoma* visokom položaju."

Ruben je konačno promucuo: „Hoćeš da kažeš da Karter Grej stoji iza toga? Hajde, Greju može svašta da se zameri, ali mislim da ne možeš ozbiljno da sumnjaš u njegovu odanost ovoj zemlji."

„Ne kažem da je odgovor lak, Rubene", odgovorio je Stoun. „Ali ako nije Grej, možda je neko drugi ko je promenio stranu."

„To je već moguće", priznao je Ruben.

Milton se umešao: „Ali ako je to istina, zašto su ubili Džonsona?"

Stoun je odgovorio. „Ako ona dvojica koju smo videli kako ubijaju Patrika Džonsona rade u NIC-u, onda mi se čini, imajući u vidu njegov raskošan stil života uz skromnu vladinu platu, da postoje dve mogućnosti. Prva: ko god da ga je unajmio, uplašio da će njegovo novostečeno bogatstvo dovesti do istrage pa su ga ubili i podmetnuli drogu. Ili je Džonson postao pohlepan, tražio više novca i zbog toga je ubijen."

„I šta ćemo sad da radimo?", upitao je Milton.

„Ja bih rekao da je na prvom mestu da preživimo", odgovorio je Ruben. „Ako je Oliver u pravu, mnogo moćnih ljudi pokušaće da se postara za to da budemo mrtvi."

„Miltonov identitet i adresa nesumnjivo su već otkriveni", rekao je Stoun. „A što se tiče ljudi koji nas traže, predlažem da mi krenemo na njih."

„Kako?", upitao je Kejleb.

Stoun je zatvorio rokovnik. „Imamo kućnu adresu Tajlera Rajnkea. Predlažem da to izvidimo."

„Hoćeš da uđemo pravo u zamku tog čoveka?", uzviknuo je Ruben.

„Ne. Ali ne postoji razlog da njega ne uvučemo u *našu* zamku."

Sa po čašicom sladoleda u ruci, Aleks i Kejt su odšetali do obale Džordžtauna,

tamo gde je pre stotinu godina Džordž Mejson otvorio pristanište za trajekte. Kejt je pokazala na tri jedva vidljive stene na sredini reke severno od mosta Ki preko puta Univerziteta Džordžtaun.

„Ono je ostrvo Tri sestre“, rekla je. „Po legendi su se tri časne sestre udavile na tom mestu kad im se čamac prevrnuo. Onda su se stene tu uzdigle da simbolizuju njihovu smrt i upozore ostale.“

„Reka Potomak je naizgled mirna“, dodao je Aleks. „Niko danas ne bi pozeleo da pliva u njoj. Kad je jača kiša, uglavnom se poplave odvodni kanali.“

„Kad su pravili Međudržavni put 66, hteli su da naprave sporednu traku koja je uključivala i most na tom mestu. Trebalo je da se zove most Tri sestre, ali dogodilo se toliko čudnih nesrećnih slučajeva da su odustali. Neki kažu da je to zbog duhova časnih sestara.“

„Veruješ li u takve stvari?“, upitao je Aleks.

„I čudnije stvari od toga se dešavaju. Pogledaj samo neke teorije zavera koje kruže po gradu. Većina njih je verovatno suluda, ali ispostavi se da je poneka tačna.“

„Znam jednog čoveka koji spada u tu kategoriju. Zove se Oliver Stoun. Čovek je genijalac, mada je malo skrenuo sa koloseka.“

„Oliver Stoun? Šališ se.“

„Naravno, to mu nije pravo ime. Mislim da je to njegova mala šala namenjena ljudima koji misle da je ćaknut. Jedna od najzanimljivijih stvari u vezi sa njim je što nema prošlost, bar ja nisam uspeo da je otkrijem.“ Aleks se osmehnuo. „Možda se krije od zakona svih ovih godina.“

„Zvuči kao muškarac koga bi Laki volela da upozna.“

„Da li još uvek skida gaćice pred opasnim momcima?“

„Molim?“, iznenađeno je pitala Kejt.

„Nema veze.“ Aleks je pojeo sladoled sa kašičice i zagledao se u Ruzveltovo ostrvo. Adamsova je pratila njegov pogled.

Konačno je rekla: „Želiš li da pričaš o tome? Šankeri su sjajni slušaoci.“

Aleks ju je pozvao da sednu na klupu pored obale.

„Dobro, evo šta me muči“, rekao je. „Tip je otplivao do ostrva i ubio se. Zvuči li to logično?“

„Pa, to je ostrvo na koje je otišao na prvi sastanak sa svojom verenicom.“

„Tačno. Ali zašto da *pliva* do ostrva? Zašto se jednostavno nije odvezao ili prošetao? Postoji pešački most iznad puta koji se završava tačno na ostrvskom parking. Kao i biciklistička staza. Mogao je da preskoči kapiju, dođe na ostrvo,

napije se i prosvira sebi mozak a da se ne muči da pliva. Našli su njegov automobil dosta uzvodno, što znači da je to bilo dugo plivanje u odeći, sa cipelama i pištoljem u plastičnoj vrećici. On nije bio Mark Špic ili Majki Felps."

„Ali njegovi otisci su na pištolju", odvrtila je Kejt.

„Staviti nečiju ruku oko pištolja i povući obarač nije baš lako niti pametno", priznao je Aleks. „Uopšte nije preporučljivo staviti pištolj u ruku nekoga koga nameravaš da ubiješ. Ali šta ako su ga prvo napili?"

Aleks je pokazao na svoja stopala. „I donovi njegovih cipela me muče."

„Zašto?"

„Bili su prljavi, kao što se može očekivati ako je hodao kroz gustiš, ali nije bilo nimalo zemlje oko njega. Ipak je nešto od te crvene zemlje moralo da završi na popločanom kamenju oko njega. I odeća mu je bila previše čista. Ako je šetao ostrvom, morao je da ima grančice i lišće po sebi. Ali na njegovoj odeći nije bilo ničega. A ako je doplivaio do ostrva, morao je da prođe kroz grmlje da bi stigao do glavne staze."

„To nema nikakvog smisla", priznala je Kejt.

„A oprostajne pismo u džepu? Jedva da je bilo vlažno i mastilo se nije razlilo."

„Verovatno ga je poneo u plastičnoj vrećici sa pištoljem."

„Zašto ga onda nije ostavio u vrećici? Zašto ga je izvadio i stavio u mokar džep tako da je mastilo moglo da se razlije i poruka postane nečitljiva? Iako je Džonson bio mokar kad je pronađen, ako je zaista preplivao ceo put, očekivao bih da bude natopljeniji i prljaviji kad smo ga videli. Potomak ima puno mulja u ovom delu."

„Ali bio je mokar."

„Da, ali šta bi ti uradila da želiš da izgleda kao da je neko preplivao ceo put?"

Kejt je razmislila. „Potopila bih ga u vodu."

„Tačno, potopila bi ga u vodu. Postavlja se i pitanje motivacije. Niko od ljudi s kojima sam pričao nije znao za Džonsonovo poslovanje sa drogom. Dođavola, njegova verenica je toliko pobesnula da je pretila da će me tužiti samo zato što sam rekao da je to možda istina!"

„Kao što sam uvek govorila, Tajnoj službi ne može ništa da promakne."

„Ma, hajde, nemoguće je da smo bolji od FBI-ja u ovome. I oni su to morali da primete. Mislim da postoji veliki pritisak odozgo da se slučaj što pre zaključi na lak način."

„Ako ga je neko doveo na ostrvo, a nisu koristili kola, kako da ih niko nije video? Kako su to uradili?"

Dok su pričali, videli su kako polako prolazi policijski čamac.

Aleks i Kejt su se pogledali i rekli u isto vreme: „Čamac!"

„To nije nešto što se lako može sakriti", polako je rekao Aleks.

Kejt je pogledala uz obalu i niz nju. „Ja sam u igri ako si i ti."

Bacili su čaše od sladoleda u kantu i sišli do obale.

Bio im je potreban ceo sat, ali su ga konačno pronašli. Kejt je videla kako vrh pramca viri iz odvodnog kanala.

„Sjajan vid", pohvalio ju je Aleks.

Iskoračila je iz sandala, a Aleks je izuo cipele i čarape. Zavrnuo je pantalone i spustili su se dole dok ih je nekoliko prolaznika znatiželjno gledalo. Aleks je prešao pogledom preko starog drvenog čamca dok nije nešto video i približio lice ogradi. „Ovo izgleda kao rupa od metka."

„A ono bi mogla da bude krv", rekla je Kejt, pokazavši na tamnu mrlju u blizini ograde.

„Što nema mnogo smisla ukoliko nisu ubili Džonsona u čamcu i onda ga odneli na ostrvo. Te noći se spustila magla tako da pretpostavljam da su to mogli neopaženo da učine."

„Šta ćeš sad da radiš?", pitala je Kejt.

Aleks je ustao i razmislio. „Voleo bih da proverim da li je to krv Patrika Džonsona, ili nekog drugog. Ali ako direktor sazna da opet njuškam na ovom slučaju, završiću u novootvorenoj ispostavi Službe u Sibiru. Ako me ne ubije golim rukama."

„Mogla bih ja da pronjuškam", ponudila se Kejt.

„Ne. Ne želim da imaš ikakve veze sa ovim. Neke od misli koje mi prolaze kroz glavu su zastrašujuće. U ovom trenutku ne smemo ništa da preduzimamo."

Kapetan Džek je pogledao poruku koja mu je upravo dostavljena. Poruka je bila šifrovana, ali znao je šifre napamet pa je brzo pročitao. Vesti uopšte nisu bile dobre:

Imao sam danas sastanak sa Grejem. Pristupio je nekim dosijeima, ali ne mogu da saznam kojim, zato što je stavio zaštitu. Lično mi je pomenuo uskrснуće mrtvih. Otkrio sam da je to isto rekao još nekim ovdašnjim ljudima na položaju. Očigledno peca i čeka da vidi ko će da proguta mamac. Zato sam poslao ovog kurira. Nastavi sa planovima. Ja ću se postarati za situaciju ovde. Od sada komuniciramo preko Čarlija jedan.

Problem savremene komunikacije je u tome što je gotovo nemoguće obaviti je u tajnosti ako se služite modernom tehnologijom. Špijunski sateliti nalaze se svuda, a faksovi, kompjuteri, mobilni i fiksni telefoni i mejlovi mogu se nadgledati. Nije ni čudo što se teroristi oslanjaju na kurire i ručno pisane poruke. Ironija je što moderna tehnologija za nadgledanje vraća sve natrag u kameno doba. Čarli jedan je jednostavan za upotrebu: šifrovane poruke koje dostavljaju kuriri od poverenja, a poruka se uništava kad se pročita.

Prethodnica Tajne službe uskoro će stići u Brenan. Ubrzo posle toga, predsednik će doleteti u Pitsburg Vojnim avionom jedan, onda će najbolje obezbeđena povorka vozila u istoriji krenuti Brenan. Tamo će ih dočekati ono što bi mnogi nazvali 'vojska ološa' sastavljena od uglavnom četrdesetogodišnjih muškaraca i jedne žene. Ali Kapetan Džek je imao poverenja u svoj tim. Plamenom upaljača je zapalio poruku i sačekao dok se nije pretvorila u prah.

Nakon što je izgovorila poslednju molitvu za taj dan, Džamila je stala pred ogledalo u kupatilu i posmatrala svoj lik. Danas je bio njen dvadeset četvrti rođendan. Međutim, činilo joj se da izgleda starije, poslednjih nekoliko godina bile su teške. Nikad nije bilo dovoljno hrane i pijaće vode, i previše noći je provela bez krova nad glavom. A mnogo se brže stari kad meci i bombe padaju svuda oko vas. Bar je sad imala dovoljno hrane. Amerika *jest*e zemlja izobilja, često su joj govorili. Imali su toliko mnogo, pomislila je, da to nije pravedno. Govorili su da ima beskućnika i gladne dece, ali ona nije verovala u to. To je nemoguće. To je samo američka propaganda da bi ih ljudi sažaljevali! Džamila je opsovala na arapskom na ovu pomisao. *Njih* da sažaljeva?

Imala je dvadeset četiri godine, bila je sama i na drugom kraju sveta, daleko od svoje domovine. Njena cela porodica je nestala. Ubijena. Osetila je kako joj knedla zapinje u grlu. Trenutak kasnije se gušila, potiskujući suze. Brzo je pokvasila peškir i stavila ga preko lica da joj hladna tkanina obriše suze.

Kad se smirila, zgrabila je tašnu i ključeve od kombija. Zatvorila je vrata stana i dva puta zaključala.

Rekli su joj da će jedan od ljudi Kapetana Džeka uvek posmatrati kombi, gde god da je parkiran. Nisu mogli da dozvole da neko ukrade vozilo. Nije bilo vremena da se nabavi još jedan takav.

Kapetan Džek je čudna osoba, pomislila je. Nije bilo mnogo Amerikanaca koji tečno govore arapski. Činilo se da poznaje običaje i istoriju islamskog sveta, bolje od nekih muslimana. Džamila je dobila naređenje da *mora* da poslušava sve što bude tražio od nje. Isprva joj nije bilo pravo da joj naređuje jedan Amerikanac. Ipak, kad ga je upoznala, uvidela je da on poseduje autoritet koji se nije mogao zanemariti.

Prešlo joj je u naviku da se uveče vozi kombijem. Tako se opuštala posle dugog dana čuvanja tri živahna dečaka, ali je pamtila razne puteve i prečice, što je bilo neophodno za njen zadatak. Odvezla se u centar Brenana i prošla pored bolnice „Milost“. Adnan al Rimi nije bio na dužnosti, ali Džamila ga ne bi prepoznala čak i da

ga je videla. Isto tako nije imala razloga da pogleda desno u stan gde su u tom trenutku dve kamuflažne snajperske puške M-50 bile uperene u bolnicu kao deo vežbe.

Put je vodio pored radionice za popravku automobila. Iz navike se odvezla uličicom pored dvostrukih nadzemnih vrata čiji su prozori bili ofarbani u crno. Onog dana će morati da prođe kroz južni deo centralnog dela grada, a onda će skrenuti zapadno na glavni put iz Brenana. Njena uloga će trajati svega trideset minuta. Molila se Bogu da je vodi svojom mudrošću i hrabrošću.

Nastavila je da vozi i uskoro je prešla preko terena na kojem će se održati ceremonija. Zнала je samo da će predsednik ove zemlje ovde da održi govor pred velikom grupom ljudi. Ako se to izuzme, travnati teren joj nije ništa značio.

Njene vožnje su je vodile pored doma Džordža i Lori Frenklin, njenih poslodavaca. Bila je to veoma lepa kuća za one koji vole tradicionalnu američku arhitekturu. Ali Džamili se najviše dopadalo zadnje dvorište. Bilo je mnogo zelene trave za trčanje, drveća za penjanje i mesta za skrivanje kad se igrala s dečacima. S obzirom da je odrasla u pustinjskoj klimi, Džamila je morala da prizna da je Amerika veoma lepa zemlja. Bar spolja.

Na putu do svog stana, Džamila je još jednom prošla pored kuće Frenklinovih. Dok je kombi prolazio ulicom, Džamila je nagoniski pogledala u gornje prozore, gde su tri dečaka spavala u dve sobe. Sve više su joj prirastali za srce. Bila su to dobra deca koja će, kad odrastu, mrzeti islam i sve u šta ona veruje. Da zaista može da ih ima, ona bi ih naučila istini, pokazala bi im u pravom svedu njenu veru i njen svet. Mogli bi da vide da ima mnogo više sličnosti nego razlika među njima. Džamila je zaustavila kombi razmišljajući o tome. Toliko dugo su joj govorili da Amerika i islam ne mogu da nađu zajednički jezik. To mora da je istina. *Oni uništavaju moju zemlju*, podsetila je samu sebe. Oni su nasilan narod s nepobedivom vojskom. Oni uzimaju ono što žele, bez obzira da li je u pitanju nafta ili ljudski životi. A ipak joj je bilo teško to da zamisli dok je gledala ovo mirno susedstvo. Veoma teško.

Aleks se osvrnuo po kući Kejt Adams i svidelo mu se ono što je video. Nije vladao besprekoran red i ovde-onda su se nalazile odbačene stvari. Aleks nije bio opsednut redom i sumnjao je da bi dugo podnosio društvo nekoga ko jeste. Svuda su bile knjige, što mu se svidelo. Aleks nije voleo da čita dok je išao u školu, ali je to marljivo nadoknadio kad je pristupio Službi. Duga putovanja avionom ostavljala su mu mnogo vremena za čitanje. A ona očigledno nije bila snobovski, uobražen čitalac. Iako su mnoga klasična dela krasila police, Aleks je primetio i zdravu količinu komercijalne beletristike.

Porodične fotografije nalazile su se na stočićima i zidovima i polako je razgledao preobražaj Kejt Adams od štrkljaste, stidljive devojke u lepu, samouverenu ženu.

U uglu sobe koja je zauzimala veći deo prizemlja nalazio se veliki crni klavir.

Kejt je sišla iz spavaće sobe na spratu, gde se presvukla. Na sebi je imala

farmerke, džemper i bila je bosa.

„Izvini“, rekla je. „Dođe mi da puknem kad provedem ceo dan u haljini i cipelama.“

„Nemoj da te zavaraju odela od hiljadu dolara i savršena doteranost. Ja sam čovek za farmerke i majicu.“

Nasmejala se. „Pivo?“

„Najbolja stvar posle sladoleda od moke i mente.“

Izvadila je dve boce korone iz frižidera, isekla zeleni limun, pa su seli na kauč koji je gledao ka zadnjem dvorištu.

Podvila je noge. „I kakav je tvoj sledeći potez?“

Slegnuo je ramenima. „Nisam siguran. Zvanično, sad radim u obezbeđenju Bele kuće i trebalo bi da budem srećan zbog toga. Nisam uradio ništa pogrešno tokom istrage. Ali sam sedeo u direktorovoj kancelariji i odbio sam neposredno naređenje da odam nečije ime. Još ne mogu da verujem da sam to uradio.“

„Da li je Oliver Stoun taj stari prijatelj o kojem si pričao?“

Uputio joj je pogled koji joj je dao odgovor na pitanje. „Kako si, dođavola, to otkrila?“

„Nisi jedini u ovoj sobi koji ume da donosi zaključke.“

„Očigledno nisam.“ Otpio je gutljaj piva i naslonio se na jastuke. „Kao što sam ti rekao, mislim da su mi trenutno vezane ruke. Kako mogu da im kažem da sam našao čamac a da ne otkrijem da sam radio upravo ono što mi je direktor naredio da ne radim? Ako sazna, gotovo je sa mnom. Ne mogu to da rizikujem.“

„Shvatam tvoju nedoumicu.“ Očešala se o njegovo rame dok je spuštala pivo na stočić. Taj jednostavni dodir izazvao je strujne talase kroz Aleksovo telo.

Kejt je sela za klavir i zasvirala kompoziciju koju je prepoznao kao *Rapsodiju po Paganiniju*. Bilo je očigledno da je iskusna pijanistkinja. Posle nekoliko minuta seo je pored nje i počeo da svira drugu melodiju.

„To je Rej Čarls“, rekla je. „Mislila sam da sviraš gitaru.“

„Moj stari je govorio da ako naučiš da sviraš klavir, moći ćeš da sviraš bezmalo sve.“

„Zar nije *Klint Istvud* igrao tajnog agenta koji svira klavir u filmu *Na liniji vatre*?“

„Da, a Rene Ruso je sedela pored njega.“

„Žao mi je, nisam Rene Ruso.“

„Ni ja nisam Klint Istvud. A, ako hoćeš da znaš, lepša si od Rene Ruso.“

„Lažljivče.“

„Nisam tip koji se skida na prvom sastanku kao Klint Istvud. Žao mi je.“

Iskezila mu se. „Šteta.“

„Ali ne pridržavam se uvek tog pravila na drugom sastanku.“

„Oh, koliko si siguran da će doći do drugog?“

„Ma, hajde, ja sam opasan momak. Ja sam premija, ako je verovati Laki.“

Prelazio je prstima po dirkama dok se nisu dodirnuli s njenima.

Poljubac koji je usledio učinio je da strujni talasi koje je Aleks malopre osetio deluju kao blago golicanje.

Poljubila ga je još jednom pa ustala. „Znam da to verovatno nije pošteno, ali mislim da je tvoje pravilo prvog sastanka zapravo dobro.“ Donekle malodušno je to rekla pa skrenula pogled. „Ako popustiš prve noći, možda se neće vratiti sledeće.“

Stavio joj je ruku na rame. „Vratiću se svake noći koje me budeš želela, Kejt.“

„Šta kažeš na sutra?“ Zatim je dodala: „Ako dotad uspem da sačekam.“

Aleks je startovao svoj stari čiroki u odličnom raspoloženju. Odvezao se ulicom, skrenuo u 31. ulicu i počeo dugi zavojiti silazak u glavni deo Džordžtauna. Naslutio je nevolju kad je hteo da uspori i video da kočnica ne reaguje. A shvatio je da je nesreća na pomolu kad je opet pritisnuo kočnicu, a ona je propala do poda. Automobil je sve više ubrzavao kako je nizbrdica postajala sve okomitija. Povrh toga, s obe strane ulice bili su parkirani automobili, a put je bio krivudav poput zmije.

Borio se sa volanom i pokušavao da ubaci u manju brzinu kako bi kočio motorom, ali mu to nije mnogo pomoglo. A onda su se farovi drugog automobila koji mu je išao u susret pojavili u tami.

„Oh, sranje!“ Brzo je smotao volan udesno i čiroki je uleteo između dva parkirana automobila, gde je jedno debelo drvo učinilo ono što kočnice nisu uspele. Od udarca je iskočio vazdušni jastuk, što ga je na trenutak ošamutilo. Aleks ga je odgurnuo, odvezao sigurnosni pojas i isteturao se iz automobila. Osećao je ukus krvi u ustima, a lice mu je gorelo, verovatno od vrućeg gasa vazdušnog jastuka.

Seo je na ivičnjak kako bi povratio dah. Pokušavao je da ne povрати dok mu se ukus sladoleda od moke i mente vraćao u usta zajedno s pivom.

U sledećem trenutku neko je kleknuo pored njega. Aleks je hteo da kaže da je dobro, ali umesto toga se zaledio. Tvrdi hladan predmet bio mu je prislonjen na vrat. Ruka mu je nagonski poletela i tako snažno udarila napadača u koleno, nagnječivši ga.

Muškarac je uzviknuo od bola. Ali ,dok je Aleks pokušavao da ustane, snažan udarac ga je pogodio u glavu. Zatim je čuo zvuk koraka koji su se trkom udaljavali i

škripu automobilskih guma. Ubrzo je shvatio zašto su pobjegli kad su se pojavili drugi farovi i ljudi ga okružili.

„Jeste li dobro?“, svi su ga neprestano ispitivali.

Aleks je još osećao ledeni dodir cevi pištolja na vratu. Onda mu je nešto palo na um. Njegove kočnice!

Aleks je odgurnuo ljude oko sebe i, pokušavajući da zanemari bol u glavi, zgrabio baterijsku lampu iz svog širokija i uperio snop svetla ispod levog prednjeg točka. Bio je pokriven uljem za kočnice. Neko je petljao sa njegovim džipom. Ali jedino mesto na kojem su to mogli da urade bilo je kod Kejt. *Kejt!*

Posegnuo je u džep za mobilnim telefonom. Nije bio tamo. Otvorio je vrata ulubljenog širokija. Njegov telefon nalazio se na podu, prepolovljen silinom udarca. Besno je uzviknuo. Ljudi koji su mu pritrčali u pomoć sada su se udaljavali od njega, uplašeni njegovim čudnim ponašanjem.

Sako mu se rastvorio dok se okretao. Jedan od njih je ugledao pištolj i povikao: „Ima pištolj!“ Na to su se svi razbežali kao uplašeni golubovi.

Potrčao je za njima. „Treba mi telefon! Treba mi telefon!“, vikao je. Ali oni su se već razbežali.

Aleks se okrenuo i počeo da trči nazad uz 31. ulicu. Krv mu je iz rane na glavi curila niz košulju, a ruke i noge kao da nisu bile njegove, ali nastavio je da trči uz strmu uzbrdicu sve dok mu nije učinilo da će mu pluća pući. Došao je do Ulice R i skrenuo levo, udvostručivši brzinu, otkrivši rezervu snage i još jednu brzinu za koju nije ni znao da je poseduje. Kad je ugledao kuću, izvukao je pištolj.

Polupognut je ušao u dvorište. Glavna kuća bila je u mraku. Brzo je otišao do baštenske kapije koja je vodila do zadnjeg dvorišta i kuće za poslugu. Kapija je bila zaključana tako da je preskočio ogradu. Doskočio je na travu s druge strane i čučnuo da osmotri okolinu i povrati dah. Bubnjalo mu je u glavi, a toliko mu je zvonilo u ušima da je posumnjao da uopšte može da čuje. Kretao se skoro u čučecem stavu zaklonjen grmljem dok nije stigao do kuće za poslugu. Na spratu je bilo upaljeno svetlo. Nekoliko puta je duboko uzdahnuo, pokušavajući da se umiri dok je čvrsto stezao svoj SIG.

Polako je krenuo napred dok je kroz grmlje osmatrao dvorište. *Ako neko tamo gleda kroz nišan...* Utom se u prizemlju upalilo svetlo. Aleks je kroz prozor video Kejt. Vezala je kosu u konjski rep. Još je bila bosa, ali je sada na sebi imala samo dugu majicu. Pomerio se još malo napred, a pogled mu je prešao od Kejt preko spoljnog dela kuće do niza debelih čempresa koji su okruživali zadnje dvorište. Da je Aleks snajper, izabrao bi to mesto.

Još jednom je duboko uzdahnuo kako bi se sasvim umirio i zauzeo stav kao da je na dužnosti obezbeđivanja. To je podrazumevalo da je uvežbanim pogledom uporno prelazio okolinom dok je Kejt predstavljala središte njegovog „balona“ za obezbeđivanje. Kružio je trač da tajni agent, kad jednom stekne tu rutinu, može da

izbroji lepete krila kolibrija. Naravno, to je bila budalaština, ali Aleks je nameravao da zaštiti tu ženu. Želeo je samo da spazi oružje pre nego što ono opali. Upravo zbog ovakvih stvari godinama je išao na obuku. *Molim te, bože, daj da to bude dovoljno.*

Tada ga je ugledao: gotovo nevidljivo svetlucanje optičkog nišana na drugoj strani dvorišta s desne strane iza džinovskog rododendrona. Podigao je pištolj i opalio. Bila je to velika razdaljina za ručno oružje, ali nije mu bilo važno da pogodi strelca. Samo je želeo da ga otera.

Ciljao je u tačku tik iza optičkog nišana. Čim je opalio, videla se cela cev puške kako se trza uvis i opaljuje. Istog trenutka Aleks je ispalio još šest metaka u isto mesto. Čuo je Kejtin vrisak. Puška je nestala i čuo je zvuk koraka koji su se trkom udaljavali. Prokletstvo, promašio je, ali je ipak postigao cilj. *Ali prokletnik je ipak ispalio metak!*

Aleks je otrčao do kuće za poslugu. U trku je provalio vrata i čuo kako Kejt opet vrišti. Ućutala je kad ga je videla. On je odjurio do nje, uhvatio je oko struka i gurnuo je na pod, štiteći je svojim telom.

„Ostani dole, strelac je napolju“, tiho joj je rekao. Otpuzao je na stomaku do prekidača i ugasio svetlo. Kuća je sad bila u mrklom mraku. Zatim je otpuzao nazad do nje.

„Jesi li dobro?“, izbezumljeno je upitao. „Nisi pogođena?“

„Dobro sam“, odgovorila je šapatom. Onda mu je dodirnula lice. „Bože moj, ti krvariš?“

„Nisam pogođen. Neko je iskoristio moju glavu kao nakovanj.“

„Ko je to uradio?“

„Ne znam.“ Povratio je dah i leđima se naslonio na šporet, gledajući u vrata i držeći pištolj. Kejt je dopuzala do njega, ispružila ruku i dohvatila rolnu papirnatih ubrusa s kuhinjske radne ploče.

„Dodavola, Kejt“, oštro je rekao, „ostani dole. Taj tip bi još mogao da bude napolju.“

„Krvariš“, odlučno je odgovorila. Ponovo se uspravila i pokvasila nekoliko ubrusa. Očistila mu je lice i pogledala mu čvorugu na glavi. „Nije mi jasno kako nisi izgubio svest.“

„Strah je jak protivotrov za nesvest.“

„Nisam čak ni čula kad si se dovezao.“

„Moj široki je onesposobljen. Pokvarili su mi kočnice. Imao sam tobogansku vožnju niz 31. ulicu.“

„Kako si onda stigao ovamo?“

„Trčao sam.“

Bila je zapanjena. „Trčao si! Odande?”

„Pomislio sam da su mogli da mi pokvare kočnice jedino dok sam bio ovde. Ja... morao sam da se vratim. Morao sam da se uverim da si dobro!” Ovo je izgovorio bez daha u izlivu osećanja.

Prestala je da mu čisti krv s lica a usne su počele da joj podrhtavaju. Zatim ga je zagrlila, pritisnuvši lice uz njegov vrat. Aleks ju je jednom rukom obgrlio.

Kakav pakleni prvi sastanak!

43

POGLAVLJE

Članovi Kluba kamila odšetali su natrag do stanice Fogi Botom i odvezli se metroom do stanice Junion, gde su naručili kasnu večeru u restoranu u prizemlju i pričali. Posle toga su otišli do parkinga da uzmu svoja vozila. Stoun je trebalo da se vozi u prikolici Rubenovog motora. Okrenuo se ka Kejlebu i Miltonu, koji su ulazili u Malibu.

„Dobro, vas dvojica možete da se vratite u tvoj stan, Kejlebe. Mislim da ćete tamo biti bezbedni ali, molim vas, budite oprezni.”

„Sačekaj malo”, oštro je rekao Kejleb. „Kuda ćete vas dvojica?”

Stoun je oklevao. „Ruben će da me vrati do moje kućice.”

Kejleb je proučavao svog prijatelja. „Lažeš! Idete u Parselvil, gde živi onaj čovek.”

„Tajler Rajnke”, potvrdio je Milton, ne skidajući pogled sa Stouna.

„Idete tamo”, nastavio je Kejleb. „A ne želite da idemo s vama zato što se plašite da ćemo vam smetati.”

„Razmisli, Kejlebe. Ti i Milton zaista nemate nikakvog iskustva u ovome. Dok Ruben i...”

„Baš me briga”, Kejleb je odbrusio. „Idemo.”

„Bojim se da to ne mogu da dozvolim”, odgovorio je jednoličnim glasom Stoun. „Ako nas otkriju, imaće svu četvoricu osim samo dvojice.”

Kejleb je dostojanstveno odgovorio: „Ne možeš da dozvoliš! Mi *smo* odrasle osobe, Olivere. I punopravni članovi Kluba kamila. A ako ne pristanete da pođemo sa vama, pratiću vas i sve vreme ću trubiti a, samo da znaš, truba na mojim kolima je glasna poput topa.”

„A ja sam već locirao njegovu kuću na svom kompjuteru pomoću plan-plusa”,

dodao je Milton. „Veoma je teško naći adresu bez preciznih uputstava, koje imam u džepu.“

Stoun je pogledao Kejleba, Milтона i konačno Rubena, koji je slegnuo ramenima.

„Svi za jednog, jedan za sve“, rekao je Ruben.

Stoun je konačno klimnuo glavom, mada nerado.

„Zar nije bolje da svi idemo mojim kolima?“, upitao je Kejleb.

„Ne“, odgovorio je Stoun i pogledao motocikl. „Sve više mi se sviđa da se vozim u ovoj čudnoj napravi, a noćas nam može i koristiti.“

Uputili su se na zapad, skrenuli na put 7 u Virdžiniji prema severozapadu i prošli blizu sedišta NIC-a, žureći kroz Lisburg. Znak na jednoj raskrsnici pokazivao je pravac i udaljenost obaveštajnog centra. Stoun se uvek čudio što postoje *putokazi* za NSA, CIA i druga veoma osetljiva mesta. Ipak, pretpostavljao je da i oni imaju posetioce. Ali to je ipak bacalo senku na „tajni“ deo posla.

Rajnkeovo susedstvo bilo je veoma, veoma ruralno. Vijugali su sporednim putovima pola sata nakon što su skrenuli sa puta 7 dok Milton konačno nije video znak koji je tražio. Rekao je Kejlebu da skrene s puta. Ruben se parkirao iza njega. On i Stoun su sišli s motora i pridružili im se u automobilu.

„Njegova kuća se nalazi oko tri stotine metara uz ulicu. Potražio sam i druge adrese u ovoj ulici. Nema nijedne. Samo se njegova kuća nalazi u ulici,“, rekao je Milton.

„Baš izolovano“, primetio je Ruben, nervozno se osvrćući.

„Ubice su poznate po tome što žele privatnost“, primetio je Stoun.

„Kakav je plan?“, pitao je Kejleb.

„Želim da ti i Milton ostanete u kolima...“

„Olivere!“, odmah se pobunio Kejleb.

„Saslušaj me, Kejlebe. Želim da ti i Milton ostanete u kolima, ali prvo ćemo da prođemo ulicom i vidimo da li uopšte ima nekoga kod kuće. Ako ima, otići ćemo. Ako nema, ti i Milton ćete se vratiti ovamo i biti naša izvidnica. Da li je ovo jedini put dovede, Milton?“

„Da.“

„Komuniciraćemo mobilnim telefonima. Ako vidite da neko nailazi, odmah nas pozovite i mi ćemo preduzeti neophodne mere.“

„Šta ćete da radite?“, upitao je Kejleb. „Da mu provalite u kuću?“

„Znaš, Olivere, on verovatno ima alarm“, primetio je Ruben.

„Bio bih iznenađen da nema.“

„Kako ćemo onda da uđemo?“, upitao je Ruben.

„Pusti mene da se za to pobrinem.“

Kuća je bila u potpunom mraku i po svoj prilici prazna, s obzirom da nije bilo automobila u blizini, a nije imala garažu. Milton i Kejleb su se sakrili na početku ulice da bi čuvali stražu, a Ruben i Stoun su se odvezli motorom, parkirali ga iza drveća iza kuće i nastavili peške.

Bila je to stara dvospratna kuća od drvenih debala s kojih se ljuštila bela farba. Stoun je odveo Rubena iza kuće. Vrata su bila masivna, ali se pored njih nalazio prozor. Stoun je provirio kroz prozor i pozvao Rubena da i on pogleda.

Zelenkasti odsjaj dopirao je iz predmeta koji je izgledao novo a nalazio se na zidu preko puta vrata.

„Dobro, ima alarm“, promrmljao je Ruben. „Šta sad?“

Stoun mu nije odgovorio. Virio je i sve se više približavao staklu. „Moramo da pretpostavimo da ima i detektore pokreta. To otežava situaciju.“

Iznenada je iz kuće nešto poletelo ka njima i ugledali su dva smaragdna odsjaja. Udarilo je u prozor i odbilo se od njega. Obojica su poskočili unazad i Ruben se već okrenuo da beži kad ga je Stoun pozvao.

„Sve je u redu, Rubene“, rekao je Stoun. „Gospodin Rajnke ima mačku.“

Dok su mu se grudi nadimale, Ruben se doteturio nazad do prozora i provirio. U njega je gledala crna mačka s belim grudima i krupnim sjajnim zelenim očima. Prostorija u koju su gledali bila je kuhinja. A mačka je očigledno skočila sa radne površine kad ih je primetila.

„Prokleta mačka. Kladam se da je ženka“, rekao je Ruben mršteći se.

„Otkud ti to?“

„Zato što zbog žena uvek dobijam srčani udar, eto zašto!“

„U stvari, prisustvo životinje umnogome olakšava situaciju“, rekao je Stoun.

„Otkud ti sad to?“

„Sigurnosni sistemi sa detektorima pokreta ne idu uz mačke.“

Ruben je pucnuo prstima. „Postoje slobodni prolazi za životinje koje detektor ne pokriva.“

„Tačno tako.“ Stoun je izvadio nešto iz džepa. Bila je to crna kožna futrola koju je uzeo iz svoje tajne sobe. Otvorio je rajsferšlus. Unutra se nalazio vrhunski pribor za obijanje.

Ruben se zagledao u ove lopovske instrumente, pogledao svog prijatelja i rekao: „Ne želim da znam.“

Prozor od kuhinje je otvoren za deset sekundi.

„Kako si znao da prozor nije povezan sa sigurnosnim sistemom?“

„Malo je preterano imati prozore povezane sa alarmom i detektor pokreta“, odgovorio je Stoun. „A ovako stara kuća ima zidove od gipsa kroz koje je teško provući žice. Sumnjam da bi naš gospodin Rajnke to mogao da priušti. A proverio sam da li ima bežični sigurnosni uređaj na prozoru pre nego što sam ga obio.“

„Okej“, zahtevao je Ruben. „Želim da znam. Otkud, dođavola, znaš za stvari poput bežičnog sigurnosnog uređaja za prozore?“

Stoun ga je pogledao s nedužnim izrazom na licu. „Biblioteka je otvorena za javnost, Rubene.“

Popeli su se unutra i mačka im je odmah prišla, češući se o njihove noge i strpljivo čekajući da je pomaze.

„Dobro, pre nego što uđemo u bilo koju sobu, moramo da nađemo detektor pokreta. Onda ću poslati mačku u sobu i pratićemo je“, rekao je Stoun. „Budi spreman da puziš na stomaku.“

„Sjajno! Kao da sam opet u Vijetnamu“, progundao je Ruben.

Polu sata pre nego što su Stoun i Ruben provalili u kuću Tajlera Rajnkea, zadnja, vrata Miltonove kuće su obijena i Voren Pitera i Tajler Rajnke ušli su unutra i zatvorili vrata za sobom. Obijanje nije bilo lako zato što je Milton imao šest brava na svakim vratima, a svi prozori su bili zakucani, što se sigurno ne bi svidelo vatrogascima. Već su proverili kutiju sa osiguračima želeći da vide ima li neki alarmni sistem, ali ništa nisu našli.

Rajnke je šepao zbog udarca koji mu je Aleks Ford zadao u koleno. A jakna Vorena Pitera imala je rupu od metka kada je jedan od pucnjeva tajnog agenta zamalo pogodio metu. Naišli su na Forda i Adamsovu kad su otišli u Džordžtaun da još jednom pogledaju čamac, samo da bi videli da su ih ovo dvoje pretekli.

Oba čoveka su bila besna što nisu uspeli da ih ubiju i Milton Farb je imao sreće što nije bio kod kuće.

Dvojica muškaraca su izvadili baterijske lampe i počeli da pretražuju. Farbova kuća nije bila velika, ali bila je puna knjiga i skupe kompjuterske i video opreme koja mu je bila potrebna za njegov posao dizajniranja veb-sajtova. Tu se nalazilo još nešto na šta Rajnke i Pitera nisu računali: bežični infracrveni sistem za nadgledanje koji je izgledao kao plafonsko osvetljenje. Sa po jednom kamerom u svakoj sobi, sad je snimao svaki njihov pokret i uključio je tihi alarm u firmi za obezbeđenje koju je Milton platio zbog nekoliko prethodnih pljački. Sistem se napajao preko osigurača kao i svi ostali uređaji u kući, a radio je na baterije kad nestane struje. Milton je prestao da koristi glasan alarm zato što u njegovom kvartu policija nije žurila da interveniše, a upozoreni lopovi bi pobjegli mnogo pre njihovog dolaska.

Dok su dvojica muškaraca pretraživali kuću, njihova zapanjenost se povećavala sa svakim novim otkrićem.

„Ovaj tip je totalno ćaknut“, rekao je Pitera pretražujući kuhinju. Konzerve u ostavi bile su uredno obeležene i poređane u savršenom redu. Posuđe je bilo poređano na polici od većih komada do manjih. Šerpe i lonci su takođe visili u savršenom redu iznad šporeta. Čak su i rukavice za rernu bile uredno poređane, kao i sudovi u kredencima. Mesto je predstavljalo spomenik najrevnosnije pedantnosti.

Kad su se popeli na sprat i ušli u Miltonovu spavaću sobu i plakar, zatekli su isti prizor.

Rajnke je izašao iz glavne spavaće sobe, odmahujući glavom. „Nećeš mi verovati. Ovaj ludak je iscepkao celu rolnu toalet papira i stavio ga u pletenu korpicu pored šolje, sa uputstvom da treba da se baci. Pa šta drugo čovek može da radi sa toalet papirom osim da ga baci u šolju!“

Kad je otvorio plakar u spavaćoj sobi, Pitera je čekalo novo iznenađenje. „Hej, dođi ovamo i reci mi ko još stavlja čarape na vešalice?“

Obojica su se zagledali u čarape i donji veš savijen na tri dela, i košulje okačene na drvene vešalice u savršenom redu, zakopčanih dugmića i manžetni. Sve je bilo poređano po godišnjim dobima. Nije to bilo nagađanje, Milton je okolo zalepio slike zime, leta, proleća i jeseni.

Nisu našli ništa korisno u spavaćoj sobi tako da su ušli u drugu sobu na spratu koja je bila uređena kao kancelarija. Obojica su odmah otišli do Miltonovog stola, gde je svaki predmet bio postavljen pod pravim uglom u odnosu na susedni.

Konačno su u ovoj kući savršenog reda pronašli nešto što je moglo da im koristi. Bila je to kutija na kojoj je pisalo „Izveštaji“, koja se nalazila na polici iza Miltonovog radnog stola. Izveštaji o plaćanju kreditnim karticama, brzo su otkrili, bili su podeljeni kako po mesecima, tako i po proizvodima. Rajnke je iz kutije izvadio izveštaj o plaćanju kreditnom karticom na kojem se nalazilo ime.

„Čestiti Hejs“, pročitao je Rajnke. „Hoćeš da se kladimo da mu je to devojka?“

„Ako takav tip može da *ima* devojku.“

Očigledno su obojica pomislili na isto, pa su uperili svoje lampe na zid Miltonove kancelarije. Fotografije su bile poređane na neobičan način, koji je Pitera prvi prepoznao. „To je spiralni molekul DNK. Ovaj tip je potpuno uvrnut.“

Rajnke je prešao snopom svetlosti preko jedne fotografije pa se onda vratio na nju.

„S ljubavlju, Čestiti“, pročitao je posvetu na dnu fotografije na kojoj se nalazila Čestiti u oskudnom kupaćem kostimu i slala poljubac u pravcu fotografa, verovatno Miliona.

„To je njegova devojka?“, pitao je zapanjeni Rajnke posmatrajući fotografiju

Milona pored fotografije Čestiti u kupaćem kostimu. „Kako je, dođavola, ovakav krelac našao *ovakvu* žensku?”

„Materinski instinkt”, spremno je odgovorio Piters. „Neke žene vole da glume majke.”

Piters je iz džepa izvadio elektronski uređaj koji je izgledao kao veća verzija tetrisa i ukucao ime Čestiti Hejs. Posle jednog minuta, na ekranu su se pojavile tri mogućnosti. Sveo je pretragu samo na oblast Vašingtona i otkrio Čestiti Hejs, računovođu i vlasnicu kuće u Čevi Čejsu, u Merilendu. Na ekranu su se pojavili i podaci o njenom obrazovanju, medicinski kartoni, radna istorija i računi u bankama. Dok je Piters prelazio pogledom preko informacija koje su preplavile mali ekran, Rajnke je prstom pokazao na jedan red.

„Bila je u bolnici za mentalno zdravlje izvesno vreme. Kladim se da i ona ima opsesivno-kompulsivni poremećaj kao Farb.”

„Bar znamo gde živi. A ako Farb nije ovde”, Piters je još jednom pogledao fotografiju lepe Čestiti, „verovatno je tamo. Zato što bih ja tamo spavao da sam na njegovom mestu.”

Obojica su se ukočili kad su čuli zvuk u zadnjem delu kuće. Bili su to koraci. A onda su čuli uzvik i zvuk udarca.

Izvadili su pištolje i pošli u pravcu iz kojeg se čuo zvuk.

Kad su ušli u kuhinju, ugledali su onesvešćenog muškarca na podu. Obojica su se trgnuli videvši njegovu uniformu.

„Obezbeđenje”, konačno je rekao Rajnke. „Mora da smo aktivirali neki alarm.”

„Da, ali ko ga je, dođavola, udario?”

Nervozno su se osvrnuli oko sebe.

„Bežimo odavde”, prošaputao je Rajnke.

Išunjali su se na zadnja vrata i brzo otišli do automobila kojeg su parkirali u drugom bloku.

„Da pokupimo žensku večeras?”, upitao je Piters.

„Ne, nećete”, rekao je jedan glas zbog čega su obojica poskočila.

Okrenuli su se i videli Toma Hemingveja kako ustaje sa zadnjeg sedišta. Nije izgledao raspoloženo.

„Imali ste veoma neuspešno večer”, počeo je preteći.

„Pratio si nas dovde?”, upitao je Piters tihim glasom koji je malo podrhtavao.

„Posle vašeg poslednjeg izveštaja da ste uprskali, šta ste tačno očekivali da uradim?”

„Znači, ti si udario policajca. Je li mrtav?“, upitao je Rajnke.

Hemingvej se nije obazirao na njega. „Dozvolite da vam još jednom objasnim značaj onoga što pokušavamo da postignemo. Imam čitavu vojsku koja se ubija od posla severno od nas i radi mnogo više od onoga što ste vas dvojica zamoljeni da učinite. A za razliku od njih, vi ste veoma dobro plaćeni za to. Ali oni nisu načinili ni jednu jedinu grešku.“ Zagledao se u njih toliko prodorno da su oba čoveka zadržala vazduh. „Možda večeras niste imali sreće. Ali ubuduće vam neću tolerisati lošu sreću.“

„Šta sada želiš da uradimo?“, upitao je nervozno Rajnke.

„Idite kući i odmorite se. Biće vam potreban odmor.“ Ispružio je ruku. „Dajte mi izveštaj o plaćanju karticom sa imenom te žene.“

„Kako si...?“, počeo je Rajnke.

Međutim, Hemingvej ga je tako prezrivo pogledao da je Rajnke zatvorio usta i pružio mu parče papira. Hemingvej je nestao posle nekoliko sekundi.

Obojica su se naslonila na sedište i duboko izdahnula.

„Taj tip me na smrt plaši“, rekao je Pitera.

Rajnke je klimnuo glavom. „Bio je legenda u CIA. Čak su i dileri droge u Kolumbiji bili prestravljeni od njega. Niko nije mogao da ga vidi kako ulazi i izlazi.“ Zastao je. „Posmatrao sam ga kako vežba u teretani u NIC-u. Izgleda kao da je isklesan od kamena, a brz je poput mačke. A i uništio je golim rukama dve vreće za boksovanje teže od tri stotine kilograma. Više mu ne dozvoljavaju da koristi teške vreće za vežbe nogu zato ih uništava samo jednim šutom.“

„I šta ćemo sad?“, upitao je Pitera.

Čuo si šta je rekao. Idemo da se odmorimo. Tri puta smo za dlaku izbegli da nas neko vidi i nije nam potreban i četvrti. Možeš da prespavaš kod mene.“

Posle onoga što je video na groblju Arlington, Grej je otišao pravo u sedište CIA u Lengliju. U toj zgradi se nalazila prostorija u koju su mogli da uđu samo sadašnji i bivši direktori CIA. Svaki direktor je imao pristup dokumentima i drugim materijalima povezanim s misijama koje je nadgledao dok je bio u Agenciji. Ta građa se čuvala u sefovima u kojima su se nalazile kutije nalik na one za deponovanje u banci. Zbog tajni tu pohranjenih, ova prostorija je bila najbolje čuvana u Lengliju.

Grej je stavio šaku u biometrijski čitač ispred vrata sefa na kojem je pisalo

njegovo ime. Vrata se otvoriše i Grej je ušao i izvadio ključeve iz džepa. Tačno je znao koja mu kutija treba: broj deset.

Otključao je, izvadio njen sadržaj, seo i raširio materijal na stolu koji se nalazio u sefu.

Dosije koji je pažljivo čitao bio je zvanično obeležen sa „J. C“. Ti inicijali mogu da označavaju mnogo šta, uključujući Isusa Hrista.* Međutim, nisu se odnosili na božjeg sina, već na izuzetnog muškarca od krvi i mesa po imenu Džon Kar.

* Džon Kar se na engleskom piše John Carr, a Isus Hrist - Jesus Christ. (Prim. prev.)

Čitajući o Karovim podvizima dok je radio u CIA, Grej je neprestano zapanjeno odmahivao glavom zbog onoga što je taj čovek postigao i preživeo! Iako bi se moglo reći da je svet danas daleko opasnije mesto, nije bio i znatno smrtonosnije mesto nego dok je Džon Kar radio za Agenciju.

Kada je Grej stigao do poslednjih stranica o karijeri Džona Kara u Engliju, video je da se ona završila onako kako je i trebalo, sahranom s punim vojnim počastima na groblju Arlington, iako on u tehničkom smislu već godinama nije radio za vojsku i nije poginuo noseći uniformu. Posle toga je čitava njegova prošlost izbrisana iz svih baza podataka u Sjedinjenim Američkim Državama. Grej se lično pobrinuo za to, zato što je dobio takvo naređenje sa samog vrha Englija.

Iako Džon Kar nije bio sahranjen u tom grobu, ipak se verovalo da je mrtav. U prvom pokušaju ubistva stradala je samo njegova supruga. Ali posle toga je bio još jedan pokušaj za koji se verovalo da je bio uspešan, iako njegovo telo nije pronađeno. Pretpostavljalo se da su ga pojele ribe usred okeana. Možda je Grej ishitreno doneo zaključak? Muškarac koga je video bio je mršav i naizgled slab. Da li je to mogao da bude moćni Džon Kar? Godine su možda učinile svoje, ali Grej je pretpostavljao da starost neće uticati na čoveka poput Kara. Ali taj muškarac *jeste* stajao tačno ispred groba na kojem je pisalo Džon Kar. A zar posle toga nije jednostavno nestao, po čemu je legendarni Džon Kar bio poznat?

Grejev puls se ubrzao kad je shvatio koliko je možda bio blizu čoveka koga je izdala vlastita zemlja. I to ne bilo kog čoveka, već muškarca koji je svojevremeno bio savršeno oružje za ubijanje u rukama vlade Sjedinjenih Američkih Država. Sve dok nije postao teret, kao što su mnogi postajali.

Karter Grej je vratio kutiju na mesto i s čudnim osećanjem napustio sobu starih tajni. Karter Grej se pribojavao tog mrtvog čoveka koji je, na neobjašnjiv način, možda još živ.

Kada je otišao kući, Karter je upalio svece u spavaćoj sobi i posmatrao fotografije iznad kamina. Za nekoliko minuta će biti ponoć i ponovo će preživeti jedanaesti septembar. Sedeo je na stolici pored kreveta držeći Bibliju. Karter Grej je kršten kao katolik. Pokorno je primio pričešće sa sedam godina i krizmu sa trinaest, i bio je ministrant. Međutim, otkad je odrastao, nijednom nije kročio u crkvu, izuzev iz političkih razloga. S obzirom na njegov posao, religija mu nije bila značajna. Međutim, njegova žena *bila je* pobožna katolikinja, a ćerka Megi odgajena

je u toj veroispovesti.

Kad su obe poginule, Grej je počeo da čita Bibliju. Nije to činio zbog svog spasenja već kako bi nastavio tradiciju svoje nestale porodice, iako su mu, morao je da prizna, reči pružale izvesnu utehu. Večeras je naglas čitao odlomke iz Poslanice Korinćanima i Treće knjige Mojsijeve, pa prešao na Psalme. Uveliko je prošla ponoć kad je kleknuo ispred fotografija i pomolio se, iako je molitva više ličila na razgovor s njegovom mrtvom porodicom. Gotovo uvek bi se slomio i zaplakao prilikom ovog obreda. Osećao je da zaslužuje da plače i na neki način mu je bilo lakše kad bi se isplakao. Ali kad je opet seo u stolicu s Biblijom u rukama, misli su mu se vratile na grobno mesto s praznim kovčegom. *Da li je Džon Kar živ ili ne?*

Tom Hemingvej se vratio u svoj stan, sa izveštajem o plaćanju kreditnom karticom sa imenom Čestiti Hejs. Skuvao je čaj, kao i uvek, i popio ga dok je bosih nogu stajao pored prozora i gledao na posed Kapitola. Mnogo toga se odigralo u poslednjih dvadeset četiri sata, a ništa od toga nije bilo dobro po njega.

Njegov bedni dvojac, Rajnke i Pitera, noćas su promašili dve mete i sad će Aleks Ford i Kejt Adams nesumnjivo otići pravo u svoje cenjene agencije i zahtevati da se sprovede temeljna istraga. A, pored toga, Karter Grej je pričao o uskrснуću mrtvih. Za Hemingveja je to bilo nedvosmisleno upućivanje na sve one teroriste koje su navodno ubili njihovi saradnici. To ga je navelo da brzo pošalje poruku Kapetanu Džeku.

Okrenuo se od prozora i pogledao u portret koji je visio na zidu. Bio je to njegov otac, poštovani Frenklin T. Hemingvej, ambasador u nekim od najnezahvalnijih zemalja u diplomatskom svetu. Ispostavilo se da je njegov poslednji položaj bio previše opasan čak i za njega. Jedan metak u Kini okončao je karijeru čoveka koji je osvetio svoj život tome da uspostavi mir tamo gde su svi mislili da je to nemoguće.

Sin nije nastavio očevim stopama najviše zbog toga što nije verovao da poseduje veštine i kvalitete neophodne za uspešnog državnika. A u ono vreme bio je ogorčen mladi muškarac. Iako je bes oslabio tokom godina, nikada nije sasvim nestao. A i zašto bi? Na njegovoj sahrani mnogi velikani iz celog sveta rekli su da će Frenklin Hemingvej svima bolno nedostajati kao svetski mirotvorac. Hemingvej je još osećao gubitak svog mentora istom jačinom kao onog dana kad je atentatorov metak prekinuo život njegovog oca. Vreme mu nije donelo olakšanje. Samo je povećalo bol koji je nosio u sebi otkako je saznao da je to dragoceno, hrabro srce prestalo da kuca.

otpuzali na stomacima u svaku prostoriju, nadajući se da će pronaći nešto korisno, ali bi se svaki put razočarali. Prošli su pored ulaznih vrata gde je još jedan alarmni uređaj bio postavljen i otpuzali stepenicama iza debele mačke.

Kad su stigli do spavaće sobe, Ruben je nešto spazio.

„Naš gospodin Rajnke je pilot helikoptera." Podigao je jedinu fotografiju na noćnom stočiću. Na njoj se nalazio Tajler Rajnke za komandama sjajnog crnog helikoptera.

„Ima li neki čin?", pitao je Stoun pretražujući druge delove sobe.

„Jok." Ruben je vratio uramljenu fotografiju natrag pošto je krajem krevetskog čaršava obrisao otiske prstiju.

Stoun je pregledao plakar i izašao s malom kutijom u ruci.

„Finansijski izveštaji", odgovorio je na Rubenov upitni pogled.

Izvadio je hrpu papira i počeo da ih lista, prelazeći pogledom preko svake strane.

„Ima li ičeg zanimljivog?"

Stoun je podigao jedan papir. „Izgleda da je otvorio račun pod lažnim imenom, iako se adresa podudara sa ovom. Međutim, bojim se da se ne razumem u finansijske izveštaje."

Daj mi da pogledam." Ruben je izvesno vreme pregledao papire od kojih su neki bili pisani rukom. „Izgleda da je Rajnke, ako je ovo njegov račun, nedavno položio veoma dugoročan depozit za akcije."

„Dugoročni depozit za akcije? Šta je to?"

„Depozit znači da je pozajmio novac kako bi kupio otvorene ugovore i da ima opciju da ih u određenom trenutku proda. Sudeći po ovim rukom pisanim izjavama, on se suštinski kladi da će kreditna agencija Standard i Purs doživeti sunovrat. Znači da treba da proda jeftino i da ponovo otkupi kad skoči cena. To nije nešto što se obično čini, ali u ovom slučaju na taj način mogu da se zarade ogromne sume novca. A stepen rizika je mnogo manji od onoga na koji je navikao neko ko prima platu od vlade. Zato je uzeo depozit."

„Nisam znao da se toliko razumeš u finansije?"

„Hej, muškarac kao što sam ja mora ponekad da okuša sreću. A mogu ti reći i da ne nameravam da utovarujem na dokovima dok ne skapam."

„Ali kako bi mogao da zna da će doći do pada? Jedno je imati informacije iznutra za akcije jedne kompanije, ali za čitavo tržište?" Stoun se zamislio na trenutak. „Ali, s druge strane, tržište finansija gotovo uvek doživi krah u slučaju nepredviđenih katastrofa."

„Kao što je zemljotres?", upitao je Ruben.

„Ali i sa katastrofama izazvanim ljudskom rukom. Sećam se da je jedanaestog septembra morala da se zatvori berza kako bi se svi umirili. Prepuštena sama sebi, berza bi se sunovratila. I pored toga je došlo do pada čim se ponovo otvorila. Beskrupulozni ljudi mogli su da zarade pravo bogatstvo da su imali dojavu o tome.“

„Znači da Rajnke možda zna za neku nastupajuću katastrofu?“, nervozno je upitao Ruben.

„Ili pomaže u tome da se ona izazove“, odgovorio je Stoun.

Čim su iz svog skrovišta pored puta videli da im se približava automobil, Milton je izvadio mobilni telefon i pozvao Rubena. Odnosno, pokušao je da ga nazove, ali se zvono nije čulo. Pogledao je u telefon i sledio se.

Kejleb ga je pogledao kad su se farovi približili.

„Zovi ih!“

„Nemam signal.“

„Šta!“

„Nemam signal. Ovde nema dometa. Ne mogu da dobijem vezu.“

Kejleb je pokazao na automobil koji se približavao. „Vrlo je verovatno da je unutra ubica.“

„Kejlebe, ne mogu ništa da uradim.“

„Proklete da su ove visokotehnološke gluposti“, ljutite je rekao Kejleb. „Nikad ne rade kad su ti zaista potrebne.“

Automobil je skrenuo s puta prema Rajnkeovoj kući.

„To su kola Tajlera Rajnkea. Prepoznao sam ih“, rekao je Kejleb.

„Znam, i ja sam“, odgovorio je uspaničeni Milton. „Šta da radimo?“

Kejleb je upalio auto. „Pa, sigurno neću da dozvolim da Oliver i Ruben budu ubijeni dok mi ovde sedimo s beskorisnom *tehnologijom*. Drži se!“

Milton je čvrsto zgrabio rukohvat, a Kejleb je pokrenuo kola i Malibu je poleteo.

Uz škripu su se vratili na put, gde je Kejleb nagazio na gas i skrenuo prema Rajnkeovoj kući jedva zadržavajući automobil na četiri točka.

Dok je Malibu jurio napred, Kejleb je pritisnuo sirenu. Nije se onomad šalio sa Stounom. Bila je veoma glasna, zvučala je kao vrisak i pištaljka voza u isto vreme.

Rajnke je pogledao preko ramena kad je Malibu projurio pored njih trubeći. Pogledao je Pitera i promrmljao: „Glupi gimnazijalci koji se vozikaju. To se ovde stalno događa.“

Unutar Rajnkeove kuće Stoun i Ruben su odjurili do prozora spavaće sobe kad

su začuli automobilsku sirenu. Ugledali su farove kako skreću na prilaz.

„Oh, sranje, to je Rajnke“, rekao je Ruben.

„I njegov prijatelj“, dodao je Stoun kad su dva muškarca izašla iz automobila. Ugledao je i Malibu kako nestaje niz ulicu. „Rekao im da nas zovu, a ne da jure okolo i trube kao mahniti“, rekao je Stoun zlovoljno.

Pojurili su stepenicama i Stoun se u poslednjem trenutku setio i povukao Rubena za košulju sekundu pre nego što je ovaj zakoračio u infracrveni luk detektora pokreta pored prednjih vrata. Puzali su preko sobe dok su se ulazna vrata otključavala. Ušli su u kuhinju kad su se vrata otvorila i začulo se pištanje. Ustajali su sa poda slušajući kako neko ukucava šifru, a onda je pištanje prestalo.

„Dobro“, prošaputao je Stoun. „Alarm je isključen tako da možemo da otvorimo zadnja vrata.“

Ruben je to učinio što je tiše mogao, iako su čuli korake kako im se približavaju. Brzo su izašli, zatvorili vrata za sobom i skrenuli iza ugla kuće.

I naleteli pravo na Vorena Pitersa, koji je vraćao kantu za smeću iza kuće.

„Šta, kog đavola...“, bilo je sve što je Piters uspeo da kaže pre nego što ga je Rubenova ogromna pesnica odbacila unazad. Stoun i Ruben su potrčali prema motociklu. Popeli su se i Ruben je cimnuo nožni pokretač motora kad je Rajnke, koji je čuo ovo komešanje, izleteo iz kuće.

Ugledao je Stouna i Rubena i ruka mu je poletela unutar sakoa dok je trčao napred. Imao je čist nišan. Ali nije računao na zarđali Malibu koji je bezmalo leteo i za čijim volanom je sedeo izbezumljeni stručnjak za retke knjige, pored koga je bio prestravljeni genije koji je patio od opsesivno-kompulsivnog poremećaja i mahnito brojao.

„Sveta Bogorodice!“, kriknuo je Milton kad je Rajnke pao na šofersajbnu, otkotrljao se i sručio se u travu. Zatim je Milton nastavio sa svojim brojanjem.

Piters se u međuvremenu osovio na noge. Međutim, Kejleb je, kao da mu je neki mladi vratolomnik zaposeo telo i um, ubacio menjač u rikverc, pritisnuo gas do kraja i pojurio unazad dok su ovi bacali šljunak poput metaka mašinske puške.

Piters je uzviknuo videvši da automobil juri pravo prema njemu. Opalio je jedan metak i skočio u stranu. Ustao je da pokuša još jednom, ali tada je motocikl projurio pored njega. Dok je Ruben vozio, Stoun je sedeći na ivici prikolice vitlao kacigom držeći je za stremen. Pogodila je Pitersa u glavu i onesvestila ga.

Prošlo je punih deset minuta pre nego što su Piters i Rajnke počeli da dolaze sebi. Kad su se potpuno osvestili, članovi Kluba kamila odavno su otišli.

POGLAVLJE

Odgovor vlasti na ono što se dogodilo Aleksu Fordu i Kejt Adams nije bio ohrabrujući. Policija je zaključila da su se kočnice pokvarile same od sebe. To nije neobično za tako staro vozilo, rekli su. Nije bilo nikakvih dokaza da se strelac nalazio u dvorištu Kejt Adams, osim onoga što je Aleks video i čuo. Otkrivena su dva njegova metka zakucana u ogradu iza mesta u koje je pucao. Nikakvo drugo zrno nije pronađeno.

Aleks je sledećeg jutra sedeo u kancelariji Džerija Sajksa i slušao zvaničnu verziju onoga što se noćas dogodilo.

Sajks je prestao da korača i zagledao se u njega. „Ljudi koji su pokušali da vam pomognu posle vaše 'nesreće' izjavili su da ste se čudno ponašali i da ste odjurili. Alekse, sva ova sranja ne liče na vas. Da li vam se u životu dešava nešto o čemu biste želeli da mi ispričate?"

„Apsolutno ništa, osim što neko želi da me ubije“, odgovorio je Aleks ledenim glasom.

Sajks se spustio u stolicu i uzeo šolju kafe. „Zašto bi, dođavola, neko želeo da vas ubije?"

„Neki tip mi je prislonio pištolj uz glavu, Džeri. Nisam stigao da ga pitam zašto.“

„A niko nije video tog tipa osim vas. Zato vas opet pitam šta se desilo od juče do danas da bi neko želeo da vas ubije?"

Aleks je oklevao. Hteo je da kaže Sajksu za čamac koji su otkrili ali je pretpostavio da će njegova karijera biti završena ako prizna da je prekršio još jedno direktorovo naređenje.

„Iza sebe imam mnogo godina dobrog rada. Zašto bih odjednom počeo da izvodim ovakve gluposti?"

„Na to vi treba da odgovorite. Imate mnogo godina iza sebe. Direktor vam je juče progledao kroz prste. Mogao je odmah da vas šutne. Dođavola, ja bih to verovatno uradio na njegovom mestu. Nemojte da odbijate poklon s vrha, Alekse. Nećete dobiti još jedan.“

„Dobro, ali da li biste bar mogli da postavite nekoga ispred kuće Kejt Adams? Nisam umislio da sam video odsjaj nišana.“

Sajks se zavalio u stolicu. „Pozvaću gradsku policiju i zamoliti ih da patrolna kola tuda češće prolaze. Ali to je sve. I smatrajte *to* poklonom.“ Pogledao je na sat. „Imam sastanak, a mislim i da vi morate da čuvate stražu.“

„Tačno. U Beloj kući“, rekao je Aleks iznureno.

„Ne, zapravo, bićete postavljeni *napolju*. Moraćete da zaslužite da ponovo uđete.”

Rano tog jutra Klub kamila održao je kratak sastanak u Kejlebovom stanu. Prvo su svi želeli da čestitaju poštovanom bibliotekaru i odvažnom vozaču na njegovoj hrabrosti. Međutim, morali su da sačekaju na to, zato što je Kejleb još bio u kupatilu, gde je povraćao nakon što je shvatio koliko je bio blizu smrti.

Kad je Kejleb konačno izašao iz kupatila, Stoun je rekao: „Želeo bih da uđe u zvaničan zapisnik da je Kejleb Šo zaslužio najdublju zahvalnost svih članova Kluba kamila zbog svoje izuzetne hrabrosti i domišljatosti.”

Bled ali s osmehom na licu Kejleb se rukovao sa svima. „Nisam siguran šta me je spopalo. Samo znam da sam morao nešto da uradim. Nisam se toliko uplašio otkako sam imao čast da rukujem originalnim De Tokvilovim delom *Da la Democratie en Amerique*.

Ruben je podsmešljivo zadrhta. „Rukovao De Tokvilom. Usrao *sam* se od straha od same pomisli na to.”

„Međutim, moramo da pretpostavimo da su nas Rajnke i njegov partner 'provalili', da se tako izrazim", upozorio ih je Stoun.

„Nisam siguran u to. Skinuo sam tablice dok smo osmatrali put." rekao je Kejleb i svi su ga iznenađeno pogledali. „Nakon što Milton tako lako došao do njegove adrese na osnovu tablica, uplašio sam se da oni isto tako mogu da saznaju moje podatke", objasnio je.

Uto je zazvonio Miltonov mobilni telefon.

„Da?", rekao je. Slušao je izvesno vreme pa prekinuo vezu i pogledao u ostale. „Neko mi je provalio u kuću i onesvestio čuvara iz firme za obezbeđenje koji je došao kad se uključio nečujni alarm.”

„Da li su nešto uzeli?", upitao je Stoun.

„Izgleda da nisu. Međutim, postavio sam kamere za nadzor prerusene u plafonjere u celoj kući. Firma za obezbeđenje ne zna za to.”

„Bilo bi veoma zanimljivo da vidimo ko je provalio", primetio je Stoun.

„Moram da odem da proverim. DVD rekorder je sakriven iza frižidera.”

„Moraćemo da rizikujemo", rekao je Stoun. „Ako su to bili Rajnke i njegov saradnik, možda ćemo steći prednost koja nam je potrebna.”

Ruben je prebacio svoju veliku ruku oko Kejleba. „Pa, ako se ona dvojica ponovo pojave, neće se lako izvući. Jesam li u pravu, ubico?”

Prvi dan na obezbeđivanju predsednikove kuće bio je donekle neugodan Aleksu Fordu. Izgleda da su svi znali da je njegov premeštaj, a nazadovanje za agenta veterana. Ipak, svi su se prema njemu odnosili srdačno i profesionalno. Postojala je i jedna dobra stvar što je na dužnosti izvan Bele kuće: Aleks je mogao da patrolira i Parkom Lafajet.

Međutim, Stoun nije bio tamo, ali zato Adelfija jeste. Vrzerala se u centru parka i često gledala u Stounov šator.

„Zdravo, Adelfija”, pozdravio ju je Aleks uljudno. „Tražim Olivera.”

Na njegovo iznenađenje, Adelfija je briznula u plač. Aleks je nikada ranije nije video da plače.

„Adelfija, šta se desilo?”

Ona je samo pokrila lice rukama.

Aleks joj je prišao. „Adelfija, šta je bilo? Jeste li povređeni? Ili bolesni?”

Odmahnula je glavom, duboko uzdahnula i sklonila ruke s lica. „Sve je u redu”, odgovorila je. „Dobro sam.”

Aleks ju je poveo do klupe. „Očigledno je da niste dobro. Recite mi šta se dogodilo. Možda mogu da pomognem.”

Adelfija je duboko udahnula nekoliko puta da se smiri i ponovo pogledala u Stounov šator. „Ne lažem vas. *Jesam* dobro, agente Fort.”

„Ford, ali ako ste dobro...” Sledio je njen pogled prema Stounovom šatoru. „Da li se nešto desilo Oliveru?”, brzo je upitao.

„To ne znam.”

„Ne razumem. Zašto onda plačete?”

Pogledala ga je na način koji nikada ranije nije video. Nije to bio njen uobičajeni mrzovoljan pogled pun nepoverenja. Bila je to potpuna beznadežnost. „On vam veruje. Oliver mi je to rekao, rekao je da je agent Fort dobar čovek.”

„I ja volim i poštujem Olivera.” Zastao je pa dodao: „Lice mu je bilo povređeno kad sam ga poslednji put video. Ima li to neke veze sa ovim?”

Adelfija je klimnula glavom i ispričala mu šta se dogodilo u parku. „Prstom je”, rekla je, podigavši svoj srednji prst, „ubo muškarca sa strane. A taj džin od čoveka pao je kao beba.” Duboko i uznemireno je uzdahnula. „Onda je Oliver nož podigao i držao ga je na način”, stresla se, „držao ga je kao da dobro poznaje nož. Pomislila sam da će muškarcu preseći vrat, ovako.” Snažno je zamahnula rukom. Gledala je u Aleksa izrazom koji je istovremeno bio pun tuge, ali i olakšanja. „Ali nije. Nije isekao čoveka. Otišao je kad je stigla policija. Oliver ne voli policiju.”

„I otada ga niste videli?”

Odmahnula je glavom, a Aleks se naslonio na klupu razmišljajući o tome.

„Hej, Forde“, pozvao ga je glas. Aleks je pogledao u svog narednika. „Možete li da nam se pridružite, ako vam nije teško?“, otresito mu je rekao.

Aleks je skočio na noge. Pre nego što je otišao, okrenuo se prema Adelfiji. „Ako vidite Olivera, recite mu da bih želeo da porazgovaram sa njim.“

Adelfija nije delovala oduševljeno tom izjavom.

„Neću mu reći šta ste mi ispričali. Obećavam. Samo moram da ga vidim.“

Konačno je klimnula glavom i on je odjurio natrag.

U Brenanu su ubrzano tekle pripreme za posetu predsednika i Kapetan Džek je bio veoma zauzet. Rad na vozilu u garaži tekao je prema planu i razni vozači su bili spremni. Nije ponovo posetio snajpersko gnezdo. Nije želeo da rizikuje da ga neko vidi kako često odlazi u taj stan. Kapetan Džek je proveo izvesno vreme sa Al Rimijem i njegovim saradnikom u bolnici dok nisu bili na dužnosti. Tamo nije bilo nikakvih problema.

Sinoć se još jednom sastao sa Džamilom posle njenog noćnog obilaska Brenana. Još je bio donekle zabrinut zbog njenog emotivnog sklopa, ali nije bilo vremena da joj nađe zamenu. Ponovo joj je naglasio koliko je njen zadatak značajan za čitavu operaciju. Rekao joj je koliko će ljudi žrtvovati svoje živote i da će ta žrtva biti uzaludna ako ona ne uspe.

Održaće još dva sastanka pre dana za akciju, jedan večeras pre nego što ujutru stigne prethodnica Tajne službe. A nakon poslednjeg grupnog sastanka sastaje sa i svojim saradnikom iz Severne Koreje da se dogovore o neophodnim pojedinostima.

Međutim, Karter Grej je počeo da lovi plen. U stvari, Kapetan Džek je bio donekle iznenađen što je starcu trebalo toliko dugo da postane sumnjičav. Iskoristili su sve veze u muslimanskom svetu da bi pripremili ovu operaciju. Ali Hemingvejeva zamisao bila je, po Kapetanu Džeku, u suštini uzaludan pokušaj, iako je Tom Hemingvej odbijao da to shvati. Po Kapetanu Džeku, Hemingvejev glavni problem bio je u tome što je još uvek verovao u dobrotu ljudi. Takav način razmišljanja bio je sam po sebi pogrešan zato što ljudi koji su zaista bili značajni nisu posedovali ni trunku dobrote. Kapetan Džek je to znao. Kapetan Džek je bio spreman na nepredviđene stvari u svakoj misiji u kojoj je učestvovao, a ova nije bila izuzetak. Ponovo je bio na pravom putu zato što je sledio svoju staru maksimu. Sve se zapravo svodilo na *novac*.

U iznajmljenom lokalnu u predgrađu inženjer i hemičar su s bivšim pripadnikom Nacionalne garde vežbali pokretanje protetičke šake.

Veoma dobro je ovladao rukovanjem. Gledali su kako svojom novom šakom ponavlja serije stezanja, mahanja i drugih vežbi. Zatim je bez greške obavio pokret

sa vrećicom za tečnost. Zahvalio je obojici pre nego što je otišao.

Posle toga su dvojica ljudi spakovali svoje rančeve i uputili se u grad, gde su obavili svoje zadatke u nekoliko prodavnica u gradskom centru. Na svakom mestu su ostavili po poklon. Ovi pokloni će doprineti tome da Brenan, u Pensilvaniji, dobije mesto u istoriji, iako sigurno ne onakvo mesto kakvo bi njegovi žitelji poželeli.

47

POGLAVLJE

Aleks je kasnije saznao da je raspoređen u prethodnicu koja treba da pođe u Brenan da obezbedi ceremoniju. To ga je veoma uzrujalo zato što je značilo da će biti daleko od Kejt. Međutim, nije mogao da se usprotivi. Ionako je jedva zadržao pravo da jednoga dana dobije penziju Tajne službe. Aleks je predosećao da će ga slati u svaku rupu koju će Brenan posetiti tokom svoje predizborne kampanje po Americi. Biće zombi dok se to ne završi.

Sastao se sa Kejt u restoranu u Dipon Serkl. Oporavila se od sinoćnih zastrašujućih događaja i sad je bila rešena da sazna istinu. Aleks joj se zbog toga divio, ali je u isto vreme i strahovao.

„Razumem kako se osećaš, Kejt, ali nemoj da se zanosiš. Ovi tipovi nose pištolje i očigledno ne prezaju od toga da ih upotrebe.”

„Razlog više da se uklone sa ulica”, odlučno je odgovorila. „Kada polaziš za Brenan?”

„U cik zore. Let je kratak, ali nas čeka dosta posla. Prethodnice rade sve one teške stvari koje omogućavaju da predsednik bude bezbedan. A ubija me to što neću biti ovde ako ti zatrebam.”

Položila je šaku preko njegove. „Pa, ako ti to nešto znači, mislim da si sinoć bio neverovatan.”

Dok je to izgovarala, mladi kelner koji ih je usluživao spuštao im je hranu na sto i čuo je šta je rekla. Očigledno je pogrešno protumačio njene reči pošto je namignuo Aleksu i osmehnuo mu se.

„Da li se još nešto desilo?”, upitala je Kejt dok su jeli.

„Samo jedno.” Prepričao joj je razgovor sa Adelfijom o Stounu.

„Rekao si da nisi otkrio ništa o Stounovoj prošlosti. A na osnovu onoga što je Adelfija videla, on očigledno *ima* prošlost, i to možda veoma zanimljivu.”

Aleks je klimnuo glavom i zamislio se. „Šta kažeš na to da posle jela prošetamo do ugla 16. ulice i Avenije Pensilvanija?”

„Čula sam da je to veoma lepo mesto. Misliš da možeš da me uvedeš?“

„Trenutno nisam siguran ni da li bi *mene* pustili unutra. Pričao sam o uglu na *drugoj* strani ulice.“

Njih dvoje su četrdeset i pet minuta kasnije stigli u park Lafajet.

„Izgleda da nije tu“, zaključio je Aleks dok je gledao u Stounov mračni šator. To je potvrdio posle nekoliko minuta kad je otvorio jedno krilo i video da unutra nema nikoga.

„Imaš li još neku adresu tog čoveka?“, upitala je Kejt.

„U stvari, imam.“

Dvadeset minuta kasnije, Aleks se parkirao ispred groblja Sion.

Svetlo je bilo upaljeno u čuvarevoj kućici.

„Ovde živi?“, pitala je Kejt. „Na groblju?“

„Šta si očekivala? Penthaus blizu MCI centra?“

Kapija groblja je bila zaključana, ali Aleks je prebacio Kejt preko ograde, a onda i sam preskočio, dočekavši se pored nje.

Kad je otvorio vrata, Stoun nije mogao da sakrije svoju iznenađenost. „Alekse?“, rekao je, pa radoznalo pogledao u Kejt.

„Zdravo, Olivere, ovo je moja prijateljica Kejt Adams. Ona je pravnik u Ministarstvu pravosuđa i najbolji šanker na svetu.“

„Gospođice Adams, drago mi je što smo se upoznali“, rekao je Stoun rukujući se s njom. Ponovo je upitno pogledao Aleksa.

„Pomislili smo da bi bilo lepo da svratimo do tebe“, rekao je Aleks.

„Vidim. Uđite, molim vas.“ Stoun nije pitao Aleksa kako zna gde on živi.

Uveo ih je u kućicu i otišao da skuva kafu dok oni razgledaju. Kejt je listala knjigu koju je izvukla sa police. „Da li ste sve ovo pročitali, Olivere?“, upitala je.

„Jesam“, odgovorio je. „Mada se bojim da većinu nisam pročitao više od dva puta. Nažalost, čovek nikad nema onoliko vremena za čitanje koliko želi.“

Pogledala je Aleksa. „Solženjicin. Nije lako štivo.“

„Mislim da sam čitao skraćenu verziju na koledžu“, rekao je Aleks.

Pokazala mu je knjigu. „Da, ali na ruskom?“

Stoun je izašao iz kuhinje noseći dve šolje kafe.

„Sviđa mi se vaša kuća, Olivere“, rekla je. „Uvek sam ovako zamišljala stan profesora na koledžu.“

„Da, neuredno, prašnjavo, pretrpano i puno starih knjiga." Stoun je pogledao Aleksa. „Čujem da si u prethodnici koja ide u Brenan, u Pensilvaniji?"

Aleks je otvorio usta u čudu. „Otkud, dođavola, to znaš?"

„Obezbeđivanje Bele kuće često je veoma dosadno i ljudi prekraćuju vreme pričama. A glasovi se ovde daleko čuju, ako neko zaista sluša što, bojim se, malo ljudi čini danas."

Kejt se osmehnula Stounu kad su svi posedali oko kamina. „Aleks mi je ispričao da ste stvarno posebni, Olivero, i vidim da u potpunosti mogu da se oslonim na njegovo procenjivanje ljudi."

„Pa, gospođice Adams, uveravam vas da je Aleks zaista poseban."

„Da, a ako postanem iole *posebniji*", rekao je Aleks, „počecu da zarađujem za život točeći gorivo." Zagledao se u Stouna. „Čini mi se da ti lice izgleda bolje."

„Nije bilo ništa. Malo sam držao led. Doživeo sam i gore stvari."

„Zaista? Da li bi to podelio sa nama?", upitao je Aleks.

„Bojim se da bi vam takav razgovor bio dosadan."

„Probaj", rekao je Aleks otvoreno.

Sa ulice se začuo glas. Svi su ustali i otišli do vrata. Adelfija je stajala ispred zaključane kapije i dozivala Stouna.

„Adelfija?" Stoun je brzo otišao da je pusti unutra.

Kad su se svi smestili oko kamina, Stoun je upoznao Adelfiju Sa Kejt Adams. Kejt joj je pružila ruku, ali Adelfija joj je samo klimnula glavom. Očigledno nije računala na to da Stoun ima društvo.

„Nisam znao da znaš gde stanujem, Adelfija", rekao je Stoun

„Ti znaš gde ja živim, to u oba pravca radi", odbrusila je.

Primereno ukoren, Stoun se zavalio u stolici i zagledao se u svoje šake.

„Oliver nam je upravo rekao da mu je lice bolje", brzo je rekao Aleks, nadajući se da će joj tako ublažiti zabrinutost.

Međutim, Adelfija nije ništa rekla i ponovo je nastupila nelagodna tišina dok Kejt nije progovorila. „Poznajem jednog advokata iz Društva za zaštitu ljudskih prava koji je radio na vašem slučaju da se vratite u park Lafajet. Rekao mi je da je to bila teška borba."

„Verujem da je Tajna služba bila veoma agresivna u tome da nam iz raznih bezbednosnih razloga ne dozvoli da se vratimo", složio se Stoun.

Adelfija se iznenada umešala. „Ali ljudska prava su odnela pobedu. Ovde ljudi imaju dobra prava. Zato je ova zemlja velika."

Stoun je klimnuo glavom da se slaže.

„Da“, nastavila je Adelfija. „Moj prijatelj Oliver ima transparent. Na njemu piše da hoće istinu.“

„Zar to ne želimo svi?“, rekla je Kejt, osmehnuvši se.

„Ali nekad istina dolazi iznutra“, rekla je Adelfija žestoko i dodirnula se po grudima. „Onaj ko traži istinu mora takođe da bude iskren, zar ne?“ Pogledala je svoje sagovornike kad je to izgovorila.

Stounu se očigledno nije dopadao ovaj razgovor. Polako je odgovorio: „Istina može imati više različitih oblika. Ali ponekad je ljudi ne vide čak ni kad im je ispred nosa.“ Naglo je ustao. „A sad vas molim da me izvinite zato što moram nekuda da idem.“

„Prilično je kasno, Olivere“, primetio je Aleks.

„Da, kasno je, a ja nisam očekivao posetioce.“

Bilo je jasno šta želi da kaže. Svi su ustali i žurno izašli, promrmljavši pozdrave.

Aleks i Kejt su povezli Adelfiju do njenog stana.

„On je u nevolji. Znam to“, rekla je Adelfija sa zadnjeg sedišta.

„Zbog čega ste sigurni u to?“, upitao je Aleks.

„Prošao je pored parka danas sa svojim prijateljem, onim džinom, na motoru. Vozio se u prikolici.“ Ovo poslednje je izgovorila kao da misli da je to kriminalno delo.

„Džin? Oh, mislite na Rubena“, objasnio je Aleks.

„Da, Ruben. Ne volim ga. On, kako vi to kažete, pantalone mu samo šaraju.“

„Mislite, oči mu šaraju“, ispravio ju je Aleks.

„Ne, mislim da mu *pantalone* šaraju.“

„U redu je, Adelfija“, rekla je Kejt. „Tačno znam na šta mislite.“

Adelfija joj je uputila zahvalan pogled.

„Ali još nam niste rekli zbog čega mislite da je u nevolji“, podsetio ju je Aleks.

„Zbog svega. Više nije isti. Nešto ga mnogo muči. Pokušala sam da pričam s njim, ali on neće. Neće!“

Aleks ju je pogledao, zbunjen žestinom njenog odgovora, i odjednom postao sumnjičav. „Adelfija, postoji li još nešto što želite da nam kažete?“

Izgledala je preplašeno na trenutak, a onda je poprimila izraz duboke uvređenosti. „Šta hoćete da kažete? Da lažem!“

„Ne, nisam na to mislio.“

„Nisam lažov. Samo pokušavam da činim dobro.“

„Nisam...“

Prekinula ga je. „Neću više da pričam. Neću da govorim još laži!“

Zaustavili su se na semaforu. Ona je otvorila vrata, izašla i odrnarširala.

„Adelfija!“, povikao je Aleks za njom.

„Bolje je pusti da se smiri. Sabraće se uskoro“, posavetovala Kejt.

„Nemam vremena za to. Odlazim ujutru.“

„A moj odmor počinje sutra.“

„Šta? Otkud to?“

„Posle onoga što se noćas dogodilo, bio mi je potreban odmor, tako da sam uzela slobodnu nedelju. Možda ću te posetiti u Brenanu. Čujem da je to veoma živo mesto.“

„Verovatno je samo pašnjak za krave gde se slučajno rodi predsednik.“

„A možda ću imati vremena da saznam nešto i o tvom gospodinu Stounu i njegovim prijateljima.“

Uplašeno ju je pogledao. „Kejt, mislim da to nije dobra ideja “

„Ili mogu da pokušam da nađem ljude koji su pokušali da nas ubiju. Ti odluči.“

Podigao je ruke kao da se predaje. „U redu, u redu. Njuškaj oko Olivera Stouna i njegovog društva. Prokletstvo, biram između dva zla.“

„Razumem, gospodine“, odgovorila je i salutirala.

Prethodnica Tajne službe sletela je u Pitsburg u sedam ujutru i prava mala vojska izašla je iz aviona i krenula pravo u Brenan. Predsednik je išao na oko stotinu putovanja svake godine. A bar nekoliko dana pre nego što bi stigao u neko mesto, Tajna služba bi uputila mnoštvo agenata koji bi svi zajedno proveli hiljadu sati proveravajući svaku moguću pojedinost da osiguraju da poseta bude mirna i bezbedna.

S obzirom da je predsednik planirao brojna putovanja na svojoj kampanji i da će leteti iz jedne države u drugu, mnoge prethodnice već su bile na terenu, što je uključivalo celokupno ljudstvo Tajne službe. U normalnim okolnostima prethodnica

je imala nedelju dana da obavi posao, ali zbog brojnih poseta koje je predsednik Brenan planirao tokom svoje kampanje, Služba je morala nekim događajima da da prvenstvo. Događajima za koje su verovali da imaju manji stepen opasnosti dodeljeno je manje vremena. A tamo gde je stepen opasnosti bio veći, Služba je imala na raspolaganju uobičajenih nedelju dana. Poseta Brenanu u Pensilvaniji ocenjena kao nizak stepen opasnosti iz više razloga. Naravno, to je značilo da će Aleks Ford i ostatak prethodnice morati da uglave nedelju dana posla u samo nekoliko dana.

Pripadnici Službe su zauzeli čitav sprat najvećeg hotela u Brenanu. Naziv mu je bio promenjen u Ser Džejms zbog predsednikovog prvog imena. To je izazvalo desetak minuta glasnog smeha među agentima, dok su se njihovi šefovi smejućkali. Jedna soba je postala centar veze i samim tim ispražnjena od sveg nameštaja a sve ostale sobe u potpunosti pregledane. Od tog trenutka, dok je Služba tu boravila, bio je zabranjen pristup osoblju rum-servisa ili sobarica.

Tog popodneva Služba se sastala sa članovima lokalnih policijskih snaga. Dok je Aleks gledao sa strane, glavni agent obezbeđenja vodio je glavnu reč i policijskim službenicima podelio uputstva.

„Zapamtite“, upozorio je on. „U nekoj drugoj prostoriji, može biti grupa ljudi koja planira da uradi upravo suprotno od onoga što mi pokušavamo da postignemo.“

Aleks je to slušao mnogo puta, ali dok je gledao po sobi, nije mogao da veruje da su mnogi od prisutnih toliko opušteni. Aleks, sa svim svojim iskustvom, bio bi napet. Agenti tajne službe su po prirodi paranoični. Brenan nije izgledao kao potencijalno mesto za napad na predsednika, ali niko nije očekivao da će Bobi Kenedi, biti ubijen u kuhinji jednog hotela. Džejms Garfield je *pao* na železničkoj stanici, Vilijam Mekinli na liniji *konopca*, a ubio ga je čovek čiji je revolver bio maskiran zavojima "bandažirane" ruke, Linkoln je ubijen u pozorištu, a JFK u svojoj otvorenoj limuzini. *Ne u mojoj smeni*, Aleks je pomislio.

Ne dok sam ja na dužnosti.

Razgovarali su o predviđenoj ruti povorke, od aerodroma do ceremonijalnog dela i moguće krizne tačke razmatrane su u detalje. Zatim su se podelili u manje grupe. Aleks je prišao grupi lokalnih policajaca tražeći od njih odgovore na uobičajena pitanja. Da li je povećana prodaja oružja poslednjih dana? Da li nedostaje neka policijska uniforma? Da li je u poslednje vreme bilo lokalnih pretnji upućenih predsedniku? Gde se nalaze najbliža bolnica i potencijalne sigurne kuće?

Nakon toga, odvezli su se na lice mesta. Alex obišao ceremonijalni teren i pomogao da se odrede zaštitna snajperska mesta. Gledao je celu površinu terena, i obeležio ono što Služba zove Atentatorski tunel. Morali ste da mislite kao ubica. Gde, kako i kada, bi najbolje bilo da napadnete.

Bina je završena, a majstori su završavali radove na rasveti, ozvučenju i postavljanju dva ogromna TV ekrana, koji će omogućiti publici da vidi predsednika izbliza, barem digitalno.

Za Aleksovo iskusno oko, mesto je izgledalo prilično zaštićeno. Jedan jedini ulaz i izlaz za automobilski saobraćaj bio je loš i dobar iz očiglednih razloga. Ipak, predsednik se neće ovde zadržavati dugo. Dva sata najviše.

Dok se vozio nazad u Brenan, Aleks je osmatrao gradić. Odavno je kružila priča po Službi, da je najbolje vreme da se opljačka banka, onda, kada je predsednik u gradu. Tada je svaki policajac u krugu od dvadeset milja angažovan da pazi na njega, a ne novac. Aleks je imao osećaj da će ta priča biti potvrđena i ovde. Nije video nijednog policajca usput.

Vrativši se u hotelsku sobu, Aleks je odlučio da ode na trčanje. I dok se školovao, uprkos povredi vrata, trčao je kad god je mogao. Bila je to jedna od retkih stvari koje su mu pomagale da bude spreman fizički. Istrčao je na glavnu ulicu i krenuo na istok, prošao bolnicu, a zatim skrenuo levo i ubrzao na sever. Jedan kombi ga je prošao. Nije imao razloga da ga pogleda i nije. Svakako ne bi uopšte prepoznao ženu. Niti je Džamila pogledala u njegovom pravcu, vozeći se sa tri dečaka na zadnjem sedištu.

Sledeće što je prošao, je auto-servis sa zatamnjenim staklima. Sakriveno iza njih, ubrzano se novo vozilo pretvaralo u staro. Da je Aleks bio svestan zavere, on bi izveo prepad na garažu i pohapsio ih. Ali, on nije ništa znao, pa je nastavio s trčanjem. Centar grada nije bio od većeg interesa za Aleksa, jer predsednik nikada neće doći ovde. Ceremonija proglašenja novog imena grada činila je ceo program.

Nakon što se istuširao u svojoj hotelskoj sobi, Alex je otišao da se dobrovoljno prijavi za noćnu smenu. Dobro će mu doći da se, možda vrati u milost Službe.

Dok je Aleks radio daleko u Brenanu, Kejt je bila vrlo zauzeta. Probudila se vrlo rano tog jutra i doručkovala sa Laki. Zamolila je stariju ženu za uslugu, na što je ona odmah pristala.

Posle toga se vratila u svoju kuću za posluhu, sela za radni sto i počela da planira kako da pristupi Oliveru Stounu. Aleks joj je rekao da je provukao Stounove otiske prstiju kroz sve baze podataka i da nije ništa pronašao. Po Kejt, to je moglo da znači dve stvari- ili čovek nikad nije bio u situaciji koja je iziskivala davanje otisaka prstiju ili je njegov identitet tako temeljito izbrisan iz baza podataka da je, ko god da je zaista bio Oliver Stoun prestao da postoji. Zapisala je nekoliko mogućih načina istraživanja pa razradila strategiju kao da je u pitanju pravni slučaj. Zadovoljna, brzo se istuširala i izašla.

Ubrzo se parkirala najbliže što je mogla groblju Sion i čekala. Bilo je tek sedam i trideset ujutru ali, dok je gledala, Stoun je izašao iz svoje kućice i krenuo ulicom. Kejt se sagla u automobilu tako da ne može da je vidi. Kad je gotovo izmakao iz vida, dogodilo se nešto čudno. Adelfija se pojavila iza nekih parkiranih automobila u Ulici Q i počela da prati Stouna. Kejt je razmislila pa upalila automobil. Brzo je stigla Adelfiju i spustila prozor.

Adelfija se prvo pravila da je ne prepoznaje, ali Kejt je bila uporna tako da je na kraju smeteno rekla: „Oh, da, to ste vi. Znam sad.” Zatim je zabrinuto pogledala u Stounovom pravcu. Gotovo da se više nije video.

„Morate li nekud da idete?”, upitala je Kejt, prateći njen pogled.

„Ne moram ja nigde da idem”, odbrusila je Adelfija. „Slobodna sam da ne radim ništa.”

„Šta kažete da vas častim kafom? Aleks mi je rekao da volite kafu.”

„Mogu sama da kupim kafu. Ja zarađujem za život. Ne treba mi milostinja.”

„Samo pokušavam da se sprijateljim s vama. Prijatelji to rade, znate. Kao kad vam je Oliver pomogao kad vas je onaj muškarac napao u parku.”

Adelfija ju je sumnjičavo pogledala. „Kako vi znate za to?”

„Adelfija, niste jedini koji se brinete za Olivera. I Aleks je zabrinut. A ja pokušavam da mu pomognem dok je on van grada. A sad vas molim da počete sa mnom da popijemo kafu. Molim vas.

„Zašto pomažete agentu Fortu?”, nepoverljivo je upitala.

„Kao žena ženi? Zato što mi je stalo do njega. Kao što znam da je vama stalo do Olivera.”

Na ovo je Adelfija još jednom pogledala u pravcu Stouna, šmrcala, ušla u kola i dozvolila Kejt da je časti kafom u obližnjem Starbaksu.

„Šta vi radite?”, pitala je Adelfija.

„Radim u Ministarstvu pravosuđa.”

„Znači to radite? Ostvarujete pravdu?”

„Volim da verujem u to. Bar se trrudim.”

„U mojoj zemlji godinama, ne, već decenijama nema pravde. Sovjeti nam govore šta da radimo. Da li možemo da udahnemo svež vazduh ili ne, oni nam govore. To je pakao.”

„Sigurna sam da je strašno.”

„Onda sam došla u ovu zemlju, zaposlila se, imam dobar život.”

Kejt je oklevala, ali nije mogla da se suzdrži. „Otkud vi u parku Lafajet?”

Adelfija je imala nepopustljiv izraz na licu, ali on je brzo nestao. Glas joj je podrhtavao kad je odgovorila. „Niko me to nikad nije pitao. Samo vi. Sve ove godine i tek me sad vi pitate.”

„Shvatam da me ne poznajete dovoljno i ne morate da odgovorite ako ne želite.”

„To je dobro. Ne želim da pričam o tome. Ne želim.”

Obe su u tišini pijuckale kafu. Konačno je Adelfija progovorila. „U pravu ste, mnogo sam zabrinuta za Olivera. On je u nevolji. Znam to.“

„Kako znate?“

Adelfija je posegnula u svoj rukav i izvadila maramicu da obriše suze. „Gledala sam televiziju one noći. Nikad ne gledam televiziju. Nikad ne čitam novine. Znate li zašto to nikad ne radim?“ Kejt je odmahнула glavom. „Zato što lažu. Puni su laži.“

„Ali rekli ste da ste ipak gledali televiziju?“

„Pa, vesti, one su bile. Tada sam videla.“

„Šta ste videli?“

Adelfija je odjednom izgledala preplašeno, kao da je rekla previše. „Ne, to nije nešto što ću reći. Vi ste advokat. Radite za vladu. Ne želim da Oliver ima probleme.“

„Adelfija, mislite da je Oliver uradio nešto nezakonito?“

„Ne! Ne mislim to. Kažem vam da je on dobar čovek.“

„Dobro, onda nema razloga da se boji vlade. Niti mene.“

Adelfija nije ništa rekla.

„Adelfija, ako ste zaista zabrinuti za Olivera, dozvolite da vam pomognem. Ne možete ga svuda pratiti da se uverite da je dobro.“

Konačno je Adelfija uzdahnula i potapšala Kejt po ruci. „U pravu ste. Reći ću vam.“ Savlađujući se, nastavila je. „Na televiziji su rekli da su telo čoveka našli na onom ostrvu u reci.“

„Ruzveltovom ostrvu?“, brzo je pitala Kejt.

„Jeste.“

„Ali kakve to ima veze sa Oliverom?“

„Pa, vidite... Želela sam da popijem kafu sa Oliverom, ali on je morao na sastanak.“

„Sastanak, kakav sastanak?“

„Ah, to sam i ja rekla. Kakav sastanak usred noći? Ali on je otišao. A ja sam bila ljuta zbog toga. Sastanak, i ništa od kafe? Tako da sam se pravila kao da idem, ali sam videla da ulazi u taksi. I ja sam ušla u taksi. Imam novac, mogu da platim taksi.“

„Naravno, naravno“, rekla je Kejt. „Šta se onda desilo?“

„Pratila sam ga u Džordžtaun. On je izašao, ja sam izašla. On je otišao do reke, ja sam otišla do reke. Videla sam da se sastao sa prijateljima. Videla sam šta su uradili.“

„Šta!“ Kejt je to izgovorila toliko glasno da se Adelfija trgnula.

„Ušli su u stari čamac i odveslali na to ostrvo, to su uradili.“

„Šta ste vi uradili?“

„Vratila sam se taksijem. Nisam ih čekala. Nisam plivala do ostrva. Vratila sam se taksijem. Kupila sam kafu i videla sam agenta Forta kad je svratio do Olivera.“ Adelfija je ponovo zaplakala. „Tad sam videla televiziju i mrtvog čoveka.“

„Da li ste sigurni da je to bilo iste noći?“

„Rekli su na televiziji. Bila je ista noć.“

„Adelfija, rekli ste da ne verujete da je Oliver uradio išta loše. A ipak ste ih videli kako veslaju na ostrvo na kojem je ubijen jedan čovek.“

„Rekli su da je ubijen pištoljem. Oliver nema pištolj.“

„Ne možete biti sigurni u to. A šta je sa ostalima? S njegovim prijateljima?“

Adelfija se nasmejala. „Poznajem te ljude. Osim onog krupnog, svi su mali uplašeni miševi. Jedan radi u biblioteci. Obožava knjige. Doneo mi je neke knjige. Onaj drugi proverava stvari.“

„Proverava stvari?“

„Broji, pevuši, zviždi i stenje. Ne znam šta je to, ali Oliver mi je objasnio. Nazvao je to opsesivnim kompleksom, tako nešto.“

„Opsesivno-kompulsivni poremećaj?“

„Tako je.“

„Da li znate njihova imena? Imena prijatelja?“

„Oh, da, to znam. Onaj sa knjigama je Kejleb Šo. Nekad se oblači u staru odeću. Oliver kaže da je to njegov hobi. Ja kažem da je mali knjižar lud.“

„A ostali?“

„Onaj što broji je Milton Farb. Taj je pametan. Ispričao mi je mnoge stvari o svetu koje nisam znala.“

„A veliki?“

„Da, onaj što mu pantalone šaraju okolo. On se zove Ruben, Ruben Rouds. Zapamtila sam po Rodosu u Grčkoj.“*

*Na engleskom se Rodos piše Rhodes, kao i prezime junaka. (Prim. prev.)

„Šta mislite da se dogodilo na tom ostrvu? Ako niko od njih nije ubio tog čoveka?“

„Zar ne shvatate?“, izgovorila je Adelfija bez daha. Tihim glasom joj je objasnila. „Videli su ko je to uradio. Videli su ubicu.“

Kejt se naslonila na klupu. Prva pomisao joj je bila da ispriča Aleksu šta je saznala. Ali, onda se upitala da li bi to bilo pametno. Njegov prvi potez nesumnjivo bi bio da se vrati. Zbog toga bi imao još više nevolja u Službi. A nije bila sigurna da li je išta što je čula Adelfije istina. Odjednom joj je nešto palo na um.

„Adelfija, da li biste pošli sa mnom da nešto pogledate?”

„Kuda?”, nepoverljivo je upitala Adelfija.

„Nije daleko. Obećavam da neće dugo trajati.”

Adelfija je nerado pristala i odvezle su se do parkinga blizu obale u Džordžtaunu.

„Možete li da opišete čamac u kojem ste ih videli?”, upitala je Kejt.

„Bio je dugačak oko tri i po metra. Star. Sav je truo. Izvukli su ga iz starog otpada tamo”, dodala je, pokazujući na jug.

Kejt ju je povelala do ivice ozidane obale. „Ostanite ovde.” Skliznula je niz kamenje sa strane keja i došla do odvodnog kanala „Ako se malo nagnete, mislim da ćete moći dobro da vidite ” Povukla je grmlje u stranu i pokazala Adelfiji pramac.

„Jesu li bili u ovom čamcu?”

„Da, to je taj čamac”

Oh, moj bože!

Oliver Stoun čekao je ispred visoke stambene zgrade i posmatrao lepo odevene ljude kako izlaze iz nje i odlaze, verovatno na posao, sudeći po broju aktentašni koje je video. A onda je ona izašla. Džeki Simpson nosila je samo malu tašnu preko ramena. Nije pogledala Stouna dok je izlazila. Sačekao je malo pa pošao za njom. Njegovi koraci bili su dugi a njeni kratki, tako da je stalno morao da usporava. Dva puta je pomislio da joj priđe, ali oba puta mu se dogodilo nešto što mu se nikada ranije nije desilo: izgubio je hrabrost. Međutim, kad se zaustavila da kupi novine iz automata, prosula joj se sitnina. Požurio je da joj pomogne i stavio je novčiće u njen ispružen dlan. Disanje mu se ubrzalo kad ju je video, ali samo se osmehnuo kad mu je zahvalila i produžio dalje.

Kad je stigla u WFO, stao je i posmatrao je kako ulazi u zgradu.

Niskog rasta, maslinaste puti i samosvesna. Baš takvu ženu je svojevremeno poznavao.

Okrenuo se i pošao prema podzemnoj železnici. Imao je veoma značajan sastanak. Kad je izašao na dogovorenom mestu, zatekao je ostale članove Kluba

kako ga čekaju.

Zaključili su da je najbezbedniji način da Milton dobije svoj snimak provale ako ga do kuće otprati obezbeđenje firme koja je odgovorila na nečujni alarm. Dogovorili su se šta da rade i onda se on, kojeg je na nenametljivoj udaljenosti pratio ostatak Kluba kamila u Kejlebovom Malibuu, sastao sa dvojicom čuvara ispred svoje kuće i trojica muškaraca su zajedno ušli.

Oko pola sata kasnije Milton se pridružio prijateljima u Kejlebovom automobilu.

„Jesi li ga uzeo?“, pitao je Stoun.

Milton je klimnuo glavom i izvadio DVD iz ranca. „Bio je uključen tako da se na njemu verovatno nešto nalazi.“

Ubacio ga je u svoj laptop i posle nekoliko trenutaka svi su gledali u mračnu unutrašnjost Miltonove kuće.

„Eno ga!“, rekao je Stoun, pokazujući na čoveka koji se pojavio iza ugla.

„To je Rajnke!“, uzviknuo je Kejleb.

„A evo ga i njegov ortak“, dodao je Ruben. „Onaj koga si udario kacigom, Olivere.“

Nastavili su da gledaju dok su se dva čoveka nečujno kretali iz sobe u sobu.

„Bože, Miltone“, rekao je Ruben ironično, „kuća ti je u užasnom neredu.“

„Šta je izvadio iz te kutije?“, upitao je Kejleb.

Milton je ponovo pustio taj deo. „Izgleda kao moja kutija sa izveštajima o plaćanju kreditnom karticom, ali ne vidim šta je na papiru.“

„Gledajte, evo ga čuvar“, rekao je Stoun.

Posmatrali su kako čovek napreduje kroz kuću dok nešto nije poletelo iz mraka na njega i on je pao na zemlju.

„Šta je to bilo, dođavola?“, upitao je Ruben.

„Maskirani čovek“, odgovorio je Stoun. „Bar je jedan od njih bio dovoljno razuman da provali a da pri tom ne pokaže svoje lice.“

„Ali to nije ni Rajnke ni drugi tip“, rekao je Milton.

„Što očigledno znači da je još neko umešan“, polako je odgovorio Stoun. „Ali ovaj snimak nam daje prednost koju...“ Prekinula ga je zvonjava Miltonovog mobilnog telefona.

Milton se javio. „Oh, zdravo, Čestiti.“ Izraz lica mu se promenio u trenutku. „Šta! Oh, bože moj! Šta to pričaš...?“

Stoun je oteo telefon svom prijatelju. „Čestiti!“

Međutim, odgovorio mu je muški glas.

„Mislim da se pod ovim okolnostima može reći da smo kvit. Sve dok vi ništa ne budete preduzimali, nećemo ni mi.“

Veza se prekinula.

Stoun je pogledao preplašenog Miliona, kome su oči bile pune suza. „Žao mi je, Milione.“

Kejt je provela naredno jutro i poslepodne u prikupljanju podataka o Miltonu Farbu, Rubenu Roudsu i Kejlebu Šou. Na pretraživaču Gugl našla je podatke o Miltonu i njegovoj pobedi u kvizu *Oprez!*. Međutim, Oliver Stoun ostao je tajna. Kejt je bila sigurna u jedno: verovala je da su oni videli ko je ubio Patrika Džonsona. Rupa od metka i krv na čamcu navodili su na to da i oni umalo nisu izgubili život.

Naoružana novim saznanjima, vratila se na groblje Sion tog poslepodneva i na sreću zatekla Stouna kako održava posed.

„Zdravo, Olivere. Kejt Adams. Upoznali smo se pre neko veče.“

„Sećam se“, kratko je odgovorio.

„Jeste li dobro? Izgledate zabrinuto.“

„Ništa važno.“

„Kao što znate, Aleks je van grada i nadam se da nećete pomisliti da sam previše direktna, ali volela bih da vas večeras pozovem na večeru.“

„Na večeru?“ Stoun ju je pogledao kao da priča jezikom koji on ne razume.

„Kod mene. U stvari, to nije moja kuća. Ja živim u kući za poslugu. Kuća pripada Lusil Vitni-Hausmen, u Džordžtaunu. Poznajete li je?“

„Bojim se da nisam imao to zadovoljstvo“, odsutno je odgovorio.

„Želela sam da pozovem i Adelfiju i vaše druge prijatelje.“

Stoun je bacio korov u kesu za smeće. „To je veoma lepo od vas, ali bojim se...“ Zastao je i oštro ju je pogledao. „Koje druge prijatelje?“

„Znate. Rubena Roudsa, Kejleba Šoa i Miliona Farba. Počela sam da skupljam retke knjige i verujem da ću uživati u razgovor sa Kejlebom. Pored toga, obožavam kviz *Oprez!* mada mislim da nisam gledala kad je Milton učestvovao. A tek Rubenov rad u DIA pre toliko godina, zar to nije uzbudljivo? I, naravno, tu ste i vi“ Zastala je na trenutak kad je to rekla. „Verujem da će biti veoma zanimljiva večera. Ranije su ih stalno održavali u Džordžtaunu tako mi je Laki - odnosno gospođa Vitni-Hausmen - rekla.“ Kejt je sve ovo ispričala u jednom dahu, nadajući se da će naterati Stouna da pristane bar zbog toga što mu je podstakla radoznalost.

Nije joj odgovorio jedan trenutak, klečao na zemlji i očigledno razmišljao o

onome što je rekla. „Mislim da kad neko posveti toliko vremena tome da sazna toliko stvari o nekome, uglavnom postoji razlog za to zanimanje koje nije svima odmah jasno.“

„Ne bih vam protivrečila“, odgovorila je.

„Međutim, nisam siguran da je večeras dobar trenutak. Nedavno smo primili, pa, neke veoma loše vesti.“

„Žao mi je što to čujem. Aleksu i meni su se takođe dogodile neke ružne stvari. Neki ljudi su pokušali da nas ubiju. Čudno, to se dogodilo odmah pošto smo pronašli stari čamac u odvodnom kanalu u Džordžtaunu koji je izgledao kao da ima rupu od metka, kao i krv.“

„Shvatam.“ Stounov miran odgovor na ono što mora da je bilo zaprepašujuće saznanje povećao je njeno poštovanje prema njemu, kao i radoznalost. „Pa, onda bi možda *trebalo* da večeramo zajedno. Pozvaću svoje prijatelje.“

„Oko sedam bi bilo odlično. Treba li da vam dam adresu?“

„Da. Gospođa Vitni-Hausmen nesumnjivo stanuje tamo gde puk ne zalazi često.“

Rekla mu je adresu. „Sad ću da skoknem da pozovem Adelfiju. Sigurna sam da može da se doveze s vama i vašim prijateljima.“

„Kejt, stvarno mislim da to nije dobra ideja.“

„Oh, a ja mislim da je odlična ideja“, odlučno je odgovorila-

„A zbog čega to mislite?“, upitao je.

„Zato što mi se čini, Olivere, da su vam sad potrebni svi prijatelji koje imate.“

Kejleb, Milton i Adelfija stigli su do Lakine kuće u Malibuu, kolima čiji se auspuh pušio a odbojnici škripali od napornih aktivnosti ispred Rajnkeove kuće. Ruben i Stoun su parkirali motor iza njih.

Kejt ih je čekala i otvorila je složeno izrezbarena prednja vrata.

„Lep motor“, rekla je Rubenu, koji je na sebi imao iznošenu kožnu jaknu, izgužvane kaki pantalone, košulju s kragom i, kao i uvek, mokasine. Međutim, zbog večere je vezao plavu maramu oko vrata umesto kravate.

Ruben je sa odobravanjem odmerio figuru mlade žene. Bila je odevena u crni blejzer i pantalone iste boje sa belom bluzom i malom niskom bisera oko vrata. Plavu kosu je pokupila u punđu koja je otkrivala njen dugi vitki vrat.

„Provozaću vas jednom“, odgovorio je. „Da znate, ova prikolica je svašta proživela.“

Adelfija je ukočeno klimnula glavom domaćici dok je ulazila u kuću. Milton je išao za njom. Na sebi je imao besprekoran zeleni sako i kravatu sa štraftama, a pantalone su mu bile savršeno ispeglane. Pružio joj je mali buket cveća koji je

kupio.

„Milton? Hvala vam, cveće je prelepo." Dok je to izgovarala, Adamsova je videla kako mu se oči pune suzama.

Sledeći je bio Kejleb, koji je odlučio da ne nosi svoj kostim Abrahama Linkolna nakon što je Stoun popričao s njim i objasnio u da ne želi da njihove domaćice pomisle da je opasno poremećen. Međutim, iz suptilnog inata *stavio* je svoj veliki džepni sat sa lancem.

„Drago mi je što smo se upoznali, Kejlebe", ljubazno je rekla Kejt. „Izvolite, uđite."

Oliver Stoun je išao na samom kraju. Bio je u novoj odeći a u ruci držao je kacigu. „Da li biste me uputili u dnevni red?"

Namignula mu je. „Ali tako neće biti zabavno."

"Nijee zabavno ni ovo u čemu smo se obreli."

"Slažem se. Ali mislim da će ovo veće biti poučno."

Laki ih je dočekala s bokalom sangrije. Dok je sipala piće i pričala, bilo je očigledno da je stara žena u svom elementu. Osveženi proveli su prijatan sat pre nego što je večera poslužena.

Ruben i Kejleb su jeli sa apetitom. Stoun, Milton i Adelfija su uglavnom prebirali po tanjiru. Kafa je poslužena u biblioteci. Laki je ponudila cigare, ali je samo Ruben zapalio. „Volim da vidim muškarca koji puši", rekla je kad je sela pored Rubena i potapšala njegovo veliko rame. „Ti mi deluješ kao opasan muškarac."

Dok je Ruben iznenađeno zurio u nju, razgovor, koji je Kejt vešto vodila, skrenuo je na obaveštajne teme.

„Mogu da vam kažem", rekao je Ruben, „da najbolje obezbeđenje na svetu može da bude razotkriveno krčanjem stomaka."

„Kako to?", upita Kejt.

„Upravo tako. Znao sam pre svih drugih kad će tačno da izvedu bombaške napade na Avganistan i Irak."

„Da li ste tada radili u DIA?"

„Dođavola, ne, šutnuli su me davno pre toga. Znam zato što sam radio kao raznoslač pića u Dominu. Svaki put bi u Pentagonu naručili piće pre nego što bi bombe počele da padaju. Tako da smo to znali pre Dena Ratera, Toma Brokava, a možda čak i pre predsednika."

Dok je Ruben pričao, Kejleb je sa Laki razgledao knjige na ogromnim policama.

Kejlebovo lice bi se ozarilo sa svakim novim otkrićem. „Oh, to je veoma dobro izdanje *Mobi Dika*. I prvo englesko izdanje *Baskervilskog psa*. Veoma lepo. A zar nisu

ono Džefersonove *Beleške o državi Virdžiniji* iz 1785? Jeste. Imamo jednu u našoj zbirci. Laki, morate da mi dozvolite da vam nabavim zaštitne kutije za ove knjige, kompjuterski isečene na tačnu veličinu knjige."

Laki je upijala svaku Kejlebovu reč. „Oh, zaštitne kompjuterski sečene kutije, kako je to uzbudljivo. Hoćete li stvarno, Kejlebe?"

„Biće mi zadovoljstvo."

Ruben se poslužio sa još kafe i dodao joj nekoliko kapi iz pljoske koju je izvadio iz džepa. „Da, videćete da je brat Kejleb pravi dinamit što se tiče uzbuđenja."

„Laki," konačno je rekla Kejt, „sad ćemo da se povučemo kod mene. Moram da porazgovaram o nečemu sa svojim prijateljima."

„U redu, draga", odgovorila je, tapšući Kejleba po ruci. „Ali prvo moraju da obećaju da će se vratiti."

Ruben je odmah podigao svoju čašu. „Laki, neće moći da me otera ni odred specijalnih jedinica."

Kejt ih je izvela napolje i pavela ih iza do kuće za posluđu, gde su se smestili na velikom kauču i dve stolice. Ispred je bio sto.

„Pretpostavljam da ste im ispričali za naš razgovor, kao i da smo otkrili čamac?", Kejt je ozbiljnim tonom pitala Stouna.

„Jesam", odgovorio je, pogledavši u Adelfiju. „I da iz nekog razloga verujete da smo bili u tom čamcu i na ostrvu."

„Ne verujem, već znam. A sad želim da znam šta ste videli."

„Ne postoje dokazi da smo išta videli", odgovorio je ravnodušnim glasom. „Čak iako vam je Adelfija rekla da nas je pratila do reke i videla kako idemo prema ostrvu, to ne znači da smo bili očevici smrti tog čoveka."

„Ali ja verujem da ste sve videli. I mislim da je taj ko je ubio Patrika Džonsona otkrio vaše prisustvo i da ste morali da bežite. To bi objasnilo rupu od metka u čamcu i krv. Ne razumem samo zašto jednostavno niste otišli u policiju i ispričali im ono što ste videli."

„Lako je vama to da kažete", umešao se Ruben. „Oni bi *vam* verovali. Ali pogledajte nas, mi smo neugledna gomila sa sumnjivim pedigreeom."

„Znači, priznajete da ste videli ubistvo?"

Kejleb je zaustio da nešto kaže, ali ga je Stoun prekinuo. „Ne Priznajemo ništa."

„Olivere, samo pokušavam da vam pomognem", rekla je Kejt. „Nemojte zaboraviti na to da je neko pokušao da ubije Aleksa i mene kad smo pronašli čamac."

Ruben zbunjeno pogleda Stouna. „Olivere, to nam nisi rekao!"

„A šta ćemo sa Čestiti?“, izletelo je Miltonu. „Kidnapovali su Čestiti!«

Svi su se zagledali u njega dok su mu suze tekle niz obraze koji su podrhtavali.

„Ako je neko kidnapovan“, rekla je Kejt, „morate odmah da obavestite policiju.“

„Nije tako jednostavno“, odgovorio je Kejleb, pogledavši u Stouna koji je zurio u pod. „Stvarno ne možemo da odemo u policiju.“

Kejt je pogledala Stouna. „Olivere, zajedno možda možemo da postignemo nešto“, tiho je rekla.

„Prokletstvo, mogli bismo!“, rekao je Ruben. „Ona je predstavnik zakona, radi u Ministarstvu pravosuđa, a mi bednici možemo da saznamo stvari samo iz druge ili treće ruke.“

„Došlo je vreme da radimo zajedno“, složio se Kejleb.

Stoun nije ništa rekao.

Ruben je spustio svoju cigaru. „Dobro, s obzirom da je naš uzvišen vođa neuobičajeno tih, sazivam vanredni sastanak Kluba kamila. I predlažem da sve ispričamo Kejt. Da li se slažete?“

„Usvajam predlog“, odmah je odgovorio Kejleb.

„Svi se slažu“, rekao je Ruben, ne skidajući pogled sa Stouna.

Svi su izrazili svoje slaganje.

„Klub kamila je doneo odluku“, zaključio je Ruben.

„Šta je Klub kamila?“, zbunjeno je pitala Kejt.

„Dozvolite meni“, konačno je progovorio Stoun.

50

POGLAVLJE

„Šta si uradila!?!“, povikao je Aleks u svoj mobilni telefon. Sedeo je u hotelskoj sobi i upravo je stavljao pištolj u futrolu kad ga je Kejt narednog jutra pozvala.

„Vidiš, zato sam čekala jutro da bih te pozvala“, reče je. „Zato što sam znala da ćeš biti uznemiren.“

„Šta si, dođavola, očekivala da uradim? Da kažem sjajno urađeno, Kejt, baš mi je drago što nisi leš?“

„Rekla sam ti da ću da proverim Olivera Stouna i njegove prijatelje i ti si se složio.“

„Ali nisam znao da su oni očevici Džonsonovog ubistva, što je upravo ono čega sam hteo da se kloniš!"

„Pa, ni ja nisam znala da je to povezano. Zato me smo saslušaj. Imam mnogo toga da ti ispričam." Pričala je nekoko minuta, ponavljajući mu ono što joj je Stoun noćas otkrio.

Kad je završila, Aleks je u neverici odmahivao glavom. „Dobro, dobro. Samo da pojasnimo. Videli su ubistvo i nisu otišli u policiju zato što su se plašili da će policija misliti da su oni umešani?"

„Ne verujem da Oliver naročito voli policiju. Mora da to ima veze s njegovom prošlošću."

„A povrh svega, ušli su u trag jednom od ubica. Provalili u njegovu kuću i umalo bili ubijeni?"

„Da."

„A dok su pretraživali kuću ubice, ti isti tipovi su provalili kuću Miliona Farba i on ima snimak toga?"

„Ali ti ljudi su kidnapovali Miltonovu devojkicu, tako da sad ni ne mogu da odu u policiju."

„Ali zašto ti nisu rekli imena ubica?"

„Mislim da znaju ime samo jednog."

„Ali imaju ih na snimku. Da li si ih prepoznala?"

„Nisu mi pokazali snimak."

„Dođavola, zašto nisu?"

„Žele da ga prvo pokažu tebi."

„Sjajno, ali ja sam udaljen četiri sata vožnje i imam posla preko glave, s obzirom da predsednik stiže sutra."

„Ne pristaju na to, Alekse. Pokušala sam. Pokazaće ga samo tebi. Kako ne razumeš. Ja radim u Ministarstvu pravosuđa, a oni me ne poznaju. Bilo je veoma teško da ih nagovorim da mi sve ovo ispričaju. Oliver veruje tebi, a ne meni."

Aleks je prošao rukom kroz kosu, zaglavio telefon između brade i ramena i pričvrstio svoju futrolu. „Dobro, da li imaš neki plan?"

„Mislila sam da bi sutra mogli da dođemo do tebe."

„Sutra! Sutra dolazi predsednik. A on ima prednost nad svim ostalim, Kejt, znaš to."

„Znam. Ali želela sam da se sastaneš sa Klubom kamila..."

„S čime?“

„Oh, izvini. Tako Oliver i njegovi prijatelji nazivaju svoje društvo, Klub kamila. To je vrsta organizacije koja pazi na zavere već nekoliko godina. Da li znaš da su oni razotkrili skandal sa sekretarom odbrane pre nekoliko godina? Sećaš se, zar ne? Uzimao je mito da bi određeni trgovci dobili vladine ugovore. Klub kamila je to otkrio na osnovu odlomka razgovora koji su čuli od pomoćnika kuvara u Beloj kući. Zaista je zadivljujuće. Alekse.“

Aleks je legao na krevet i zatvorio oči. „Pomoćnik kuvara u Beloj kući špijunira sekretara odbrane za nešto što se zove *Klub kamila*? Ovo je šala, zar ne? Molim te, Kejt, reci da se šališ.“

„Zaboravi na to. Nije važno.“

Aleks je poskočio. „Nije važno!“

„Alekse, možeš li, molim te, da me saslušаш? Obavili su neverovatan istraživački rad na ovom slučaju. Zaista jesu.“

Aleks je uspeo da se smiri. „Dobro, vi ćete svi da dođete ovamo i šta onda?“

„Prisustvovaćemo ceremoniji i posle toga ćemo da sednemo i oni će ti pokazati snimak i reći ti kako se čovek zove. Onda možemo da idemo dalje.“

„Što znači da treba sa time da odem u Tajnu službu?“

„Tačno. Sa imenom i ovim tipovima na snimku, imamo čvrste dokaze. I moramo da vratimo Čestiti. Miltonovo srce je slomljeno.“

„Ko je, dođavola, Čestiti?“

„Oh, izvini, ona je Miltonova devojka. Nju su kidnapovali.“

„FBI je zadužen za kidnapovanja. A sa svakim sekundom koji prođe, sve su manje šanse da će je naći živu.“

„Ovo nisu obični kidnaperi. Mnogo više od toga je u igri. Oni zovu i puštaju Miliona da popriča s njom nekoliko sekundi na svakih nekoliko sati kako bi mu dokazali da je živa. Mislím da joj neće nauditi, bar zasad. Trenutno je pat pozicija.“

„A kako se tačno Patrik Džonson uklapa u sve ovo?“

„Pa, bili su pomalo magloviti povodom toga. Sigurna sam da će tebi potpunije objasniti. Iz ono malo što su meni rekli, mislim da su otkrili šta se desilo.“

Aleks je duboko izdahnuo. Pred sobom je imao naporan dan na poslednjim pripremama. Trebao bi da bude potpuno usredsređen na svoj posao agenta Tajne službe. A znao je da će najviše razmišljati o Klubu kamila. *Bože, pomozí mi.*

„Alekse, jesi li tu?“

„Tu sam“, odbrusio je.

„Šta misliš? Možemo li da dođemo?"

Aleks je pogledao u pištolj i na trenutak se zapitao da li bi bilo lakše da sve okonča u ovom času.

„Alekse!"

„Da, dobro. Dođite."

„Možemo li da povedemo i Adelfiju? Veoma je zabrinuta zbog Olivera.“

Aleks je konačno prasnuo. „Oh, naravno, Kejt, povedi i Adelfiju. Povedi i prokleti Klub majmuna i žirafa. A kad ste već kod toga, što ne biste skoknuli do Bele kuće i zgrabili predsednika? Kladim se da bi njemu to bilo veoma zabavno. Verovatno će vas povesti sa sobom u Vojnom avionu jedan. A potrudite se da mu kažete moje ime tako da zna tačno čiju *guzicu* da šutne kad stigne ovamo!"

Kejt mu je iritirajuće mirno odgovorila: „Dobro, prekinuću sad vezu. Vidimo se sutra.“

Veza se prekinula i Aleks se bacio na krevet u istom trenutku kad je neko zakucao na njegova vrata.

„Forde, vreme je da krenemo. Polazi." Bio je to vođa njegovog odreda. „Forde, da li si spreman?", ponovio je malo glasnije.

Aleks je skočio i otvorio vrata. Vođa odreda se zagledao u njega. „Jesi li dobro?"

„Nikad bolje", odgovorio je Aleks.

Mrak je padao dok je Tom Hemingvej šetao ulicama malog grada udaljenog sat vremena od Frankfurta, u Nemačkoj. Prošao je kroz ljupki trgovački centar, pored gotske katedrale, skrenuo u sporednu ulicu i ušao u stambenu zgradu. Liftom se popeo na treći sprat, pokucao na četvrta vrata u hodniku i čuo glas koji mu je rekao da uđe.

Nije bilo upaljeno svetlo, ali se Hemingvej gotovo odmah okrenuo ka uglu prostorije, koji je bio u mrklom mraku.

„Vidim da te tvoje šesto čulo nije izneverilo, Tome", rekao je čovek koji mu je s osmehom pošao u susret. Arapin nije bio obučen u *galabiju*, već u poslovno odelo na dvoredno kopčanje, mada je na glavi imao turban. Pokazao je Hemingveju da sedne u stolicu pored niskog stola. Čovek je seo preko puta njega. Hemingvej je osetio prisustvo drugih, ali nije ništa rekao.

Arapin se naslonio na stolicu i stavio ruke na naslon stolice. „Tvoj otac je bio izuzetan čovek i moj veliki prijatelj gotovo trideset godina. Poznao nas je, odvojio je vreme da nauči naš jezik, religiju i kulturu. Nažalost, danas to niko više ne radi.“

„Bio je poseban", složio se Hemingvej. „Veoma poseban.“

Čovek ie uzeo malu čašu napunjenu vodom sa stola između njih i otpio gutljaj. Ponudio je Hemingveju jednu čašu, ali je on odbio. Arapin je dodao Hemingveju list papira. „Kao što smo se dogovorili," rekao je Arapin i Hemingvej je stavio papir u džep a da ga nije ni pogledao.

„Siguran sam da ste mnogo razmišljali o ovome", primetio je Hemingvej.

„Razmišljam o tome čitavog života."

„Pobrinućete se da niko ne preuzme odgovornost?"

Arapin je klimnuo glavom. „To je sređeno. Pretpostavljam da si zadovoljan saradnjom sa mojim ljudima?"

„Iz odanosti prema vama bez pogovora su činili sve što se tražilo od njih."

„Nije sve što se dogodilo bilo zbog tebe. Al Zawahiri i drugi nalik njemu bili su zavedeni tvojom zemljom. Izgubili su vezu sa islamom." Zastao je. „Jesi li siguran u vezi sa sutrašnjim danom?"

„Da."

„Nikada nije lako napasti supersilu."

„Supersile su ipak sastavljene od ljudi."

Arapin je odmahnuo glavom. „Mi se *veoma* razlikujemo i to na način koji tvoja zemlja odbija da shvati."

„Što smo više različiti, možda smo time sličniji. Svi mi želimo mir."

„Izvini što ću ovo reći, ali to su tvoja budistička sranja." Čovek je popio još jedan gutljaj vode. „Amerika troši više na naoružanje od svih ostalih zemalja zajedno. Nijedna država to ne čini iz bezbednosnih ili mirovnih razloga, već samo zbog *agresije*. Tvoj predsednik može da pritisne jedno dugme i arapski svet će nestati u oblaku nalik na pečurku."

„Nemamo razloga da to učinimo. Veliki napredak je postignut na Bliskom istoku. Demokratije smenjuju diktature."

„Da, smenjuju diktature koje je *Amerika* pomagala i podržavala u većini slučajeva, demokratije koje dolaze na vlast mrze Ameriku više od diktatura koje su smenili. Ušli ste u Irak bez poznavanja njegove istorije ili kulture. Amerika kao da je bila zapanjena time što je Velika Britanija od zemlje zvane Mesopotamija napravila veštačku državu nazvanu Irak. A njeno stanovništvo je sastavljeno od šiita, sunita, Kurda i desetak drugih naroda za koje se zna da ne mogu da žive zajedno. Zaista se mislili da možete d uplešete unutra, spasete Iračane i da će zavladati mir?" Podigao je ruku. „A ne možete bombama da naterate ljude na demokratiju. To dolazi iz zemlje, ne pada s neba. Muslimani koji odlaze na glasanje prolaze pored kratera od bombi koje su ubile njihove porodice. Da li misliš da će zbog mogućnosti da imaju demokratiju poput američke ikada moći da zaborave ko im je ubio muževe, žene i decu?"

„Moja zemlja treba da shvati da postoji mnogo načina na koji neko može da bude slobodan. Bojim se da još mislimo da možemo da rešavamo stvari samo na naš način.“

Arapin je popio još jedan gutljaj vode. „To je dobar stav, Tome, ali mislim da ga ne dele tvoje vođe. Svemogući Bog bi jednim pokretom ruke pobedio vašu vojsku. Ali mi *smrtni* Arapi jednostavno ne možemo vojno da vas potučemo sa svim tim vašim novcem i naoružanjem. A vidimo američka *predstavništva* i američke *naftovode* kako napreduju iza velike američke vojske. Kažete da je vaš cilj slobodni svet. Pa, u Africi ima više diktatora nego na Bliskom istoku i genocid je daleko gori. Ali ne vidim američke tenkove kako probijaju put kroz te zemlje. Naravno, Bliski istok ima mnogo više *nafte*. Mislite li da mi jadni pustinjski divljaci nismo svesni da američki ciljevi nisu toliko plemeniti, Tome? Bar budi toliko učitiv.“

„Sloboda jeste ispravna stvar, prijatelju moj. A Amerika je najslobodnija zemlja na svetu.“

„Zaista? Država koja je imala robove dvesta pedeset godina i faktički se odnosila prema crncima kao prema robovima još stotinu godina? Lično sam video vašu slobodu. Pre više od pedeset godina, Iran je imao *demokratski* izabranog premijera koji je imao drskosti da nacionalizuje naftnu industriju. Američke naftne kompanije teško da su bile time zadovoljne. Zato je vaša CIA pomogla da se sruši vlada i na vlast dovede šah, koji je marioneta. Njegova bedna ljubav prema Zapadu dovela je do iranske revolucije i svaka nada u *istinsku* demokratiju tu se završila. Amerika je igrala takve igre širom zemaljske kugle, od Čilea do Pakistana. Zapadnjačka politika je direktno dovela do smrti nebrojenih miliona ljudi širom sveta.“ Utišao se i zagledao se u Hemingveja. „Šta ako se Americi ne dopadne ni nova iračka vlada?“

„A ja ipak znam da verujete u slobodu“, tiho je rekao Hemingvej. „Kao dečak sam sedeo i slušao kako sa mojim ocem pričate o tome.“

Istina je da sam se celog života borio za određene slobode koje su u skladu sa božjim rečima. Jasno vidim koristi od toga da ljudi sami odlučuju o svom životu. Ne slažem se s time kako se u nekim arapskim zemljama ophode prema muslimankama. I pripadne mi muka kad vidim kako se velike palate podižu pored koliba od blata. U muslimanskom svetu postoji mnogo problema koje moramo da rešimo. Ali da li je prava sloboda kad ti neko *drugi* kaže šta treba da tražiš? I zašto to nije dvosmerno, Tome? Amerika predstavlja manje od pet odsto svetskog stanovništva, ali troši *jednu četvrtinu* energije. Siromašne države nemaju energiju koja im je potrebna i njihovo stanovništvo se muči i umire zato što Amerika prisvaja toliko. Da li bi te države trebalo da *osvoje* velikog energetskog *diktatora* Ameriku i nateraju je da koristi manje nafte i gasa? Da li bi se to svidelo Sjedinjenim Američkim Državama?“

„Ako tako mislite, mogu li da vas pitam zašto mi pomažete?“

Čovek je slegnuo ramenima. „Jednostavno je. Zajedno sa svakim mrtvim Amerikancem umre i stotine Arapa. Arapski bombaši samoubice sada ubijaju na hiljade svoje braće. Sami sebe slabimo svakom novom eksplozijom i igramo onako

kako Sjedinjene Američke Države žele." Zastao je i otpio još jedan gutljaj vode. „Zapadna štampa se usredsređuje na bombaše samoubice koji se ubijaju kako bi ušli u raj. Ali Bog kaže da je veliki uspeh spasti život. Spasti jedan život znači spasti mnoge. Moramo li da se ubijamo kako bismo otišli u raj? Zašto muslimani ne mogu da uživaju mirnom životu na zemlji, da veruju i služe Bogu i na taj način uđu u raj? U zapadnom svetu deca rastu u miru. Zašto naša deca ne zaslužuju to pravo?"

„Naravno da zaslužuju", odgovorio je Hemingvej.

„Tvoja zemlja traži nemoguće, znaš to. Pre naftne krize sedamdesetih godina, Ameriku uopšte nije zanimao Bliski istok, osim sukoba Arapa i Izraela. Onda se dogodio jedanaesti septembar i vi ste napali talibane. Na to ne mogu ništa da kažem. I ja bih uradio isto na vašem mestu. Ali ono što sada tražite, da preko noći uvedete demokratiju u čitav Bliski istok, predstavlja ludilo. Tražite da mi za nekoliko godina uradimo ono za šta su vama bili potrebni vekovi" Zastao je. „A to nije jednostavno pitanje islama protiv Zapada. Hiljadama godina arapske zemlje su usvajale običaje i kulture neraskidivo povezane sa pustinjskom klimom i malo prirodnih resursa, često se oslanjajući na plemenske zakone i muškarce kao vođe. Americi to dugo nije smetalo. A sad im, naravno, smeta i zato, po vama, mi moramo da se promenimo. Odmah. Do sada je poginulo stotine hiljada Iračana, a zemlja je u haosu. Ne mogu da aplaudiram takvom napretku, Tome. Zaista ne mogu."

„Mogu samo da pokušam da činim ono što mislim da je najbolje. Ako ne uspem, šta će biti izgubljeno?"

„Biće izgubljeni mnogi dobri životi, Tome", strogo je odgovorio Arapin.

„To se ne razlikuje od onoga što se danas dešava", odvratio je Hemingvej.

„Imaš odgovor na sve. Baš kao i tvoj otac. Je li ubijen u Pekingu?"

Hemingvej je klimnuo glavom.

„Kinezi ga sigurno nisu ubili. Oni su surovi, ali ne može se reći da su glupi."

Hemingvej je slegnuo ramenima. „Imam neke sumnje. Zvanično, slučaj nikada nije rešen."

„Zanimljiva je situacija sa Kinezima, Tome. Oni će jednog dana zameniti Ameriku kao najveću svetsku ekonomsku silu. Imaju vojsku koja je deset puta brojnija od vaše, a iz dana u dan postaje sve jača i tehnološki naprednija. Oni mogu da napadnu Sjedinjene Američke Države nuklearnim oružjem. Oni ubijaju i zarobljavaju milione svojih sunarodnika a vi ih nazivate prijateljima, dok napadate arapski svet pod izgovorom da nas oslobađate. Zna li sta mi Arapi govorimo? Kažemo: Idite i „oslobodite“ svoje prijatelje Kineze. Međutim, Amerika to ne čini. Zašto? Zato što Kinezi neće uzvratiti puškama i automobilima sa eksplozivom kao što smo mi muslimani primorani da radimo. Prema tome, vi ih ne dirate. Nazivate ih prijateljima.

„Zapravo, moj otac nije verovao da su oni toliko prijateljski nastrojeni."

„Mudar čovek. Otišao je na bolji svet.“

„Ja sam ateista. Tako da nisam siguran gde je otišao.“

Arapin ga je tužno pogledao. „Vređaš samog sebe ako ne veruješ u Boga, Tome.“

„Verujem u samog sebe.“

„Ali kad tvoje fizičko biće prestane da postoji, šta ti preostaje?“ Arapin je zastao pa odgovorio: „Ništa.“

„*Moje je pravo da tako odlučim*“, nepokolebljivo je rekao Hemingvej.

Arapin je ustao iz svoje stolice. „Zbogom, Tome, i srećno. Više se nećemo videti.“

Nekoliko minuta kasnije, Hemingvej je hodao trotoarom natrag do svog iznajmljenog automobila. Pogledao je parče papira koji mu je prijatelj dao i u glavi ga preveo sa arapskog. Čovek je veoma temeljno sve isplanirao.

Hemingvej je te večeri trebalo da poleti iz Frankfurta i da stigne u Njujork osam sati kasnije. Pogledao je vedro nebo i zapitao se ima li onoliko bogova koliko i zvezda. Po nekim religijama je to bilo moguće. Odgovor mu zapravo nije ni bio važan. Nijedan nije nikad uslišio njegove molitve. Za Hemingvej je to bio više nego dovoljan dokaz da takvo biće ne postoji.

Nekoliko hiljada kilometara s druge strane Atlantskog okeana Kapetan Džek je gledao u isto to nebo i takođe je razmišljao o događajima narednog dana. Sve je bilo spremno i samo se čekao znak Džejmsa Brenana i njegove klike. Kao poslednju predostrožnost uništiti su sve laptopove koje su koristili učesnici ove operacije. Više neće biti četovanja o filmovima. Taj deo će mu nedostajati.

Kasnije te noći, Kapetan Džek se odvezao do parkinga na međunarodnom aerodromu u Pitsburgu. Ostavio je automobil na parkingu i uputio se do terminala. Njegov zvanični plan putovanja bio je jednostavan: od Pitsburga do aerodroma O'Hara u Čikagu od O'Hare do Honolulua a odatle do Samoe, odakle će hidroavion otići do njegovog dragocenog ostrva.

Njegov posao u Brenanu bio je završen. Neće ostati za glavni deo misije. To je bilo previše nezgodno čak i za njega. Ali dok je njegov posao ovde bio završen, na izvestan način je tek počinjao. Došao je trenutak da se pobrine za svoj rezervni plan. Njegova saradnja sa Tomom Hemingvejom bila je zvanično završena, iako drugi čovek to nije znao. *Bilo je lepo dok je trajalo*, Tome. Sada je radio za Severnu Koreju.

Kapetan Džek se čekirao za svoj let, ali je zadržao svoju torbu, dovoljno malu da može da je ponese sa sobom. Otišao je do bara da popije piće. Posle toga je otišao do toaleta. Zatim je prošetao po aerodromu pa se uputio do reda za svoj let. Ali umesto da prođe obezbeđenje, izašao je iz aerodroma, otišao do drugog parkinga i ušao u drugi automobil koji ga je tu čekao. Uputio se na jug.

Džamila je sedela za kuhinjskim stolom u svom stanu i pisala datum i vreme svoje smrti u dnevnik. Zapitala se koliko će biti tačna. Ako pogine sutra, njen dnevnik će biti otkriven. Možda će ga objaviti u novinama, zajedno s njenim punim imenom, koje je zapisala pored vremena smrti. Onda ga je, iz nekog razloga, izbri-
sala. Postoji li mogućnost da preživi sutrašnji dan?

Stajala je pored otvorenog prozora i gledala napolje, dok je blagi povetarac duvao u nju, i mirisala vazduh u kojem se osećala pokošena trava, što je njoj bilo relativno novo. Bilo je tiho i mirno. Nije bilo bombi ni pucanja. Videla je kako ljudi zajedno šetaju i pričaju. Na stepenicama pred zgradom sedeo je jedan stari čovek koji je pušio i pio pivo. Čula je kako se deca smeju na obližnjem igralištu. Džamila je bila mlada i ceo život je bio pred njom. A ipak je polako zatvorila prozor i povukla se nazad u mračne senke svog stana.

„Pomozi mi da te ne izneverim“, tiho je zamolila Boga. „Pomozi mi da te ne izneverim.“

Na manje od dvadeset minuta udaljenosti od Džamilinog stana, Adnan al Rimi upravo je završio svoju poslednju dnevnu molitvu. Kao i Džamila, dugo se obraćao Bogu.

Smotao je svoj ćilim za molitvu i sklonio ga. Adnan se molio samo dva puta dnevno, u zoru i uveče. On se sa zadržkom pridržavao ramazana, s obzirom da mu je stomak tokom godina prečesto bio prazan da bi gladovao. Povremeno bi zapalio cigaretu i popio koje alkoholno piće. Nikad nije otišao na hodočašće u Meku zato što nije mogao da priušti sebi put. Ali ipak je sebe smatrao odanim muslimanom zato što je vredno radio, pomagao drugima u nevolji i nikad nije varao ili lagao. Ali je zato ubijao. Ubijao je u božje ime, da odbrani islam i da zaštiti svoj način života. Nekad se činilo da je čitav njegov život sastavljen od tri stvari: rada, molitve i borbe. Naporno je radio kako bi osigurao da njegova deca ne moraju da se bore, i da podignu sebe i druge u vazduh kako bi nešto dokazali. Ali sva njegova deca su mrtva. Nasilje je doprlo do njih uprkos pokušaju njihovog oca da ih zaštiti.

Sada, Adnan je imao samo još jedan zadatak pred sobom.

Zatvorenih očiju, Adnan je koracima merio daljinu bolničkog hodnika u svom stanu. Otišao je niz hodnik, skrenuo desno, prešao četrnaest koraka i pomerio se udesno, otvorio vrata i pretvarao se da silazi niz osam stepenika, dolazi do odmorišta pa silazi niz još osam basamaka, ide niz hodnika i stiže do izlaznih vrata. Zatim je to ponovio još jednom. Pa još jednom.

Posle toga je Adnan skinuo košulju i pogledao svoje telo u ogledalu u kupatilu. Iako je njegovo telo još izazivalo divljenje, postojala je slabost ispod mišića, koja je više odgovarala starcu, nego muškarcu u najboljim godinama. Brojne spoljne povrede koje je zadobio tokom godina su zacelile. Međutim, ožiljci iznutra bili su trajni.

Seo je na krevet i iz novčanika izvadio deset fotografija koje je poređao pred

sobom. Bile su to izgužvane, izbledele uspomene na njegovu porodicu. Zadržao se nad svakom, prisećajući se trenutaka mira i ljubavi. I užasa. Kao kad su Saudijski odrubili glavu njegovom ocu zbog nečega što je po njima predstavljalo prekršaj. Obično su bila potrebna dva udarca mačem da bi se nekome odrubila glava. Ali Adnanov otac je imao veoma debeo vrat tako da su bila potrebna tri udarca da se preseče, a osmogodišnji Adnan je bio primoran da to gleda. Malo ljudi bi moglo da ponovo proživi takve uspomene, a da ne zaplače. Međutim, Adnanove oči ostale su suve. Ali prsti su mu drhtali dok je ljubio izbledele slike svoje mrtve dece.

Nekoliko minuta kasnije, Adnan je obukao jaknu i izašao iz stana. Brzo se odvezao biciklom do centra Brenana. Vezao je bicikl za ogradu i počeo da hoda. Put ga je odveo do bolnice „Milost“. Letimično je pogledao svoje radno mesto, bar do sutra. Onda mu je pogled skrenuo prema stambenoj zgradi preko puta ulice, gde je znao da dvojica Avganistanaca iznova proveravaju svoje oružje zato što su temeljni i opsesivni muškarci, kao i svi dobri snajperisti.

Adnan je nastavio da hoda, skrenuo u jednu ulicu, pa u drugu i konačno ušao u jedno dvorište. Dva puta je pokucao na vrata. Nije ništa čuo. Zatim je pozvao na farsiju. Koraci su se približili i začuo je Ahmedov glas kako mu odgovara na istom jeziku.

„Šta želiš, Adnane?“

„Da popričam.“

„Zauzet sam.“

„Sve bi trebalo da bude završeno, Ahmede. Postoji li neki problem?“

Vrata su se otvorila i Ahmed ga je popreko pogledao. „Nema nikakvih problema“, odgovorio je Ahmed, ali je stao u stranu da bi Adnan ušao u garažu.

„Pomislio sam da ne bi bilo loše da još jednom sve pređemo „, rekao je Adnan i seo na stolicu pored radne klupe. Osmotrio je vozilo koje će sutradan imati veoma važnu ulogu. Klimnuo je glavom prema njemu. „Dobro izgleda, Ahmede. Obavio si dobar posao.“

Sutra ćemo videti da li sam obavio dobar posao ili nisam“, odgovorio je Ahmed.

On i Adnan su proveli dvadeset minuta pričajući o svojim zadacima.

„Ne brinem se zbog nas“, rekao je Ahmed mrzovoljno. „Zabriut sam zbog te žene. Ko je ona? Kakva je njena obuka?“

„To nije tvoja briga“, odgovorio je Adnan. „Ako su je izabrali za ovo, onda će obaviti svoj zadatak kako treba.“

„Žene su dobre samo za rađanje dece, kuvanje i pranje.“

„Živiš u prošlosti, družo moj“, rekao je Adnan.

„Muslimanska prošlost je slavna. Imali smo sve najbolje.“

„Svet je krenuo napred bez nas, Ahmede. Da bi muslimani ponovo bili veličanstveni, moramo da idemo u korak sa svetom. Da pokažemo svetu šta možemo da uradimo. A možemo mnogo.“

Ahmed je pljunuo na pod. „Tako ja gledam na svet. Treba samo da nas ostave na miru.“

„Posle sutrašnjeg dana videćemo ko je u pravu.“

Ahmed je polako odmahnuo glavom. „Previše veruješ u sve. Previše veruješ Amerikancu koji nas vodi.“

„On jeste Amerikanac, ali je hrabar i zna šta radi.“ Strogo je pogledao Ahmeda.

„Obaviću svoj posao“, rekao je konačno Ahmed.

„Da, obavićeš“, odgovorio je Adnan, ustajući da pođe. „Zato što ću biti tu da se pobrinem za to.“

„Misliš da mi je potreban Iračanin za dadilju?“, mahnito je rekao Ahmed.

„Sutra neće biti Iračana, Iranaca ni Avganistanaca“, odgovorio Adnan. „Svi smo mi muslimani, božji sledbenici.“

„Nemoj da dovodiš u pitanju moju veru, Adnane“, rekao je Ahmed pretećim tonom.

„Ja ne dovodim ništa u pitanje. Jedino Bog ima pravo da ispituje duše svog naroda.“ Adnan je otišao do vrata, ali se okrenuo još jednom. „Videćemo se sutra, Ahmede.“

„Videćemo se u raju“, odgovorio je Ahmed.

U jedan sat posle podne, Vojni avion jedan sleteo je na međunarodni aerodrom u Pitsburgu. Sav vazdušni saobraćaj je obustavljen, što će se ponovo dogoditi kad Vojni avion jedan bude kasnije poletao. Duga kolona vozila bila je spremna za polazak. U predsedničkoj koloni postojalo je jedno osnovno pravilo koje bi se moglo prekršiti samo na sopstvenu odgovornost. Čim bi zadnjica predsednika dodirnula sedište „zveri“, kolona bi krenula. A ako se neko dotle nije smestio u neko od vozila kolone, pošli bi bez njega.

Tajna služba je odavno zatvorila put kojim je predsednička povorka vozila krenula, a policajci na motociklima budno su pratili prolazak „zveri“ i ostalih dvadeset i šest vozila u povorci. U predsedničkoj limuzini sa Brenanom nalazili su se njegova žena, šef kabineta, guverner Pensilvanije i Karter Grej.

Kad je povorka vozila stigla na mesto ceremonije, tamo je već bilo više od deset hiljada ljudi koji su mahali zastavama i natpisima kako bi pokazali svoju podršku gradu i njegovom „imenjaku.“ Kamioni nacionalnih medijskih kuća bili su parkirani ispred ograde i savršeno isfrizirani reporteri stajali su pored daleko mlađih i modernijih ali podjednako dobro isfriziranih izveštača nezavisnih kablovskih mreža. Svi oni će izveštavati naciju i svet o ovom događaju, mada sa različitim osvrtima, mlađi glasovi bili su predvidljivo ciničniji prema ovom događaju.

Aleks Ford stajao je pored bine, ali onda se pomerio u deo ograđen konopcima i pošao u susret povorci vozila koja je ušla ograđen prostor. Na trenutak se ukočio kad je u gužvi ugledao Kejt, Adelfiju i Klub kamila. Bili su u sredini, ali su se probijali napred. Kejt je mahnula da mu pokaže da ga je videla. On joj nije vratio mahanjem, ali je jedva primetno klimnuo glavom i onda se ponovo usredsredio na to, da uoči moguće nevolje. U ovako velikoj i uzburkanoj gomili to je bilo gotovo nemoguće. Međutim, postavili su magnetometre na sve pešačke ulaze, što je donekle umirilo Službu. Aleks je na trenutak pogledao drveće u kojem je znao da se nalaze snajperi, iako nije mogao da ih vidi. Ako dođe dotle, nemojte da promašite, momci, rekao je sebi u bradu.

Kad se predsednik pojavio, bio je okružen sa svih strana timom A za obezbeđenje koji je napravio živi zid od tela oko njega. Aleks je poznavao te agente, bili su tim čvrst poput stene.

Predsednik se popeo na binu i rukovao se sa izvesnim važnim ličnostima, dok su njegova supruga, guverner, šef kabinaeta i Grej zauzeli svoja sedišta iza podijuma. Brennan im se pridroužio posle nekoliko trenutaka.

Ceremonija je počela tačno prema rasporedu. Gradonačelnik i lokalni zvaničnici održali su govore i pokušavali da nadmaše jedni druge u veličanju predsednika i svog grada. Onda je guverner pričao malo duže nego što je bilo određeno rasporedom, zbog čega se šef kabineta mrštala i tapkala visokom potpeticom. Sledeće odredište Vojnog aviona jedan bio je prijem za prikupljanje donacija u Los Anđelesu, daleko važniji, barem njoj, od promene imena ovog malog, mada ambicioznog grada u Pensilvaniji u čast njenog šefa.

Aleks je nastavio da osmatra gomilu. Primetio je određen broj lica u prvom redu, blizu linije konopca. Na osnovu njihovih uniformi, video je da većina pripada regularnoj vojsci. Nekoliko ih je ostalo bez ruke ili noge, verovatno zbog služenja na Bliskom istoku. Stajala je tu i nekolicina pripadnika Nacionalne garde, a jedan je imao kuku umesto leve ruke. Aleks je odmahnuo glavom, sažaljivajući njihove žrtve. Brennan će sigurno da siđe do vojnika posle svog govora. Uvek je vodio računa o tome.

Dok je Aleksov pogled prelazio preko hiljadu lica, primetio je dosta Arapa. Bili su obučeni kao i svi ostali oko njih. Nosili su natpise i bedževe na kojima je pisalo „Glasajte za Brenana“ izgledali su isto kao ostatak srećne, ponosite i rodoljubive gomile. Međutim, Aleks nije znao da neki od tih ljudi nisu ni srećni ni ponosni, ni rodoljubivi.

Ljudi Kapetana Džeka bili su raspoređeni na svoje položaje u gomili, tako da domet njihovog oružja može da pokrije što veći deo terena ispred podijuma. Svi su već spazili pripadnika Nacionalne garde sa kukom umesto ruke. Posle toga je sve bilo lako, zato što je on ostao na svom mestu pored konopca, čekajući svoj red da se rukuje sa predsednikom.

Zapravo su svi čekali na Džejmisa Brenana.

Otpribliže u isto vreme kad je Vojni avion jedan bio nad Pitsburgom, sjajni crni helikopter uzleteo je sa helikopterskog uzletišta u centru Njujorka i uputio se na jug. Pored pilota je sedeo još jedan muškarac obučen u pilotsko odelo. Na jednom od zadnjih sedišta sedeo je Tom Hemingvej. U ruci mu je bio portabl televizor u čiji je ekran napeto gledao. U Brenanu je bila ogromna gužva i mesto ceremonije je već bilo prepunjeno. To je brinulo Hemingveja više od svega. *Gužva.*

Pogledao je na sat i rekao pilotu da požuri. Helikopter je projurio iznad Menhetna.

Džamila je poslednja dva sata provela napolju s decom. Kad je parkirala kombi na prilazu Frenklinovih, nameravala je da spremi brzi ručak, pa da pođe. Kad je otvorila vrata, držeći bebu na kuku dok su je dvoje mališana pratili, doživela je takav šok da umalo nije ispustila bebu.

Lori Frenklin je razgovarala telefonom u predsoblju, još u u svojoj teniskoj opremi, mada je bila bosonoga. Osmehnula Džamili i pokazala joj da će završiti razgovor za trenutak.

Kad je prekinula vezu, Džamila joj je odmah rekla: „Gospodo, nisam očekivala da ću vas zateći kod kuće. Rekli ste da ćete u klubu odigrati partiju tenisa i ručati.”

Frenklinova je kleknula i zagrlila svoje sinove, koji su joj poleteli u zagrljaj. Zatim je uzela bebu od Džamile.

„Znam, Džamila, ali predomislila sam se. Razgovarala sam s nekim prijateljima iz kluba i svi će danas ići na ceremoniju. Tako da sam odlučila da i ja pođem.” Sagnula se i rekla dvojici starijih sinova. „I vi ćete sa mnom.”

Džamila je oštro udahnula. „Vodite i njih?”

Frenklinova je ustala i zamahala bebinom namreškanom pesnicom. „I ovaj mališa.” Tepala je bebi. „Hoćeš da vidiš predsednika? Hoćeš?” Pogledala je Džamilu. „Biće zabavno. Ne dolazi predsednik svakog dana u grad.”

„Idete na ceremoniju?”, upitala je Džamila tihim glasom ispunjenim nevericom.

„Pa, glasala sam za njega, iako Džordž misli da je on idiot. To je između nas dve”, dodala je.

„Ali gospođo, tamo će biti ogromna gužva. Pročitala sam u novinama. Mislite da je dobro da vodite dečake? Oni su tako mali...“

„Znam, mislila sam i ja o tome. Ali onda sam zaključila da će to biti sjajno iskustvo za njih, bez obzira što ga se neće sećati. Kad odrastu, moći će da pričaju da su bili tamo. Idem da se istuširam na brzinu. Mislila sam da bismo mogli da ručamo pre toga...“

„Mi?“, ponovila je Džamila. „Želite da i ja pođem?“

„Pa, naravno, biće mi potrebna pomoć s kolicima i svim ostalim stvarima. U pravu si što se tiče gužve, pa će mi trebati još jedan par očiju i ruku kako bih bila sigurna da ih neću izgubiti.“

„Ali imam puno posla ovde“, rekla je Džamila tupo, kao da joj je u tom trenutku bilo stalo do kućnih poslova.

„Ne budi šašava. Ovo će biti sjajno iskustvo i za tebe, Džamila. Videćeš iz prve ruke zbog čega je ova zemlja tako velika. Znaš, možda ćemo čak uspeti da upoznamo predsednika. Džordž će pući od muke, iako tvrdi da ne voli Brenana.“

Frenklinova se popela na sprat da se istušira i presvuče. Džamila je sela na stolicu da se sabere. Najstariji dečak ju je vukao suknju i zvao je da dođe s njima u sobu za igru. Džamila se prvo protivila, ali je konačno popustila. Kad je čula da se uključio tuš u kupatilu Frenklinovih, zaključila je da joj je potrebno vreme da razmisli.

Stavila je bebu u dubak i poigrala se sa starijim dečacima. Onda je otišla u kupatilo i ispljuskala lice hladnom vodom. Još se čuo tuš na spratu. Džamila je znala da se Frenklinova nikad ne tušira na brzinu.

Konačno je Džamila shvatila da ne postoji način da se izvuče. Ustala je da uzme svoju tašnu.

„Sprema se oluja“, rekla je samoj sebi, vežbajući pre nego što to izgovori u mobilni telefon. Tri jednostavne reči i njen problem će biti rešen. Međutim, osećala je žmarce po celom telu. Možda rešenje neće biti najsrećnije po Lori Frenklin, koja je od svih dana odlučila da baš današnji provede sa svojim sinovima.

Kad je to videla, srce samo što joj nije stalo. Njena tašna ležala je isprevertana na podu. Glupo ju je ostavila na stolici i zaboravila da je podigne na više mesto. Kleknula je i počela da pretura po predmetima koji su ležali na podu. Njen mobilni! Gde joj je mobilni telefon?

Otrčala je do sobe za igru i našla najstarijeg dečaka Timija, koji je imao običaj da joj vadi stvari iz tašne pa je morala da je stavlja van njegovog domašaja. Uхватила je dečaka i pokušala da mu kaže što mirnijim glasom: „Gde je dadin telefon, Timi, ti nevaljali dečake? Opet si uzeo dadin telefon?“

Dečak je klimnuo glavom i osmehnuo se, očigledno zadovoljan sobom.

„Dobro, nevaljali dečake, odvedi dadu do njenog telefona. Dadi je potreban

telefon. Pokaži mi, važi?"

Ali on nije mogao da se seti gde ga je ostavio. Tragali su deset minuta dok ju je dečak vodio od jednog mesta do drugog. Sa svakim neuspehom Džamila je bivala sve očajnija. A onda je čula: Tuš se isključio. Pogledala je na sat. Moraće da pođe veoma brzo ili će zakasniti. Mozak joj je grozničavo radio. Onda se dosetila.

Pozvala je samu sebe sa kućnog telefona i po zvonjavi će otkriti gde joj je mobilni. Ukucala je broj dok je hodala po kući. Međutim, ništa nije čula. Timi mora da je isključio zvuk zvonjave na telefonu kad ga je uzeo. Druga misao joj je pala na um. Jednostavno će obaviti poziv s telefona Frenklinovih. Počela je da ukucava broj onda je shvatila da to neće uspeti. Muškarac koga je trebalo da zove neće se javiti. Rekli su joj da će se ta osoba javiti samo ako na displeju vidi Džamilino ime i broj telefona. Otrčala je do prozora i pogledala napolje. Da li bi mogla da ga vidi? Da li bi mogla da mu da neki znak? Ali nikoga nije videla. Nikoga. Bila je prepuštena sama sebi.

Čula je korake na spratu. Otrčala je nazad u kuhinju i otvorila jednu fioku. Džamila je uzela mesarski nož i nečujno se popela na sprat. Tiho je pokucala na vrata spavaće sobe.

„Da?“

„Gospođo?“

„Uđi slobodno.“

Otvorila je vrata, zatvorila ih i zaključala ih za sobom. Videla je da je Frenklinova umotana u peškir i da ređa gomilu odeće na krevet.

Pogledala je Džamilu. „Trebalo je ranije da izaberem šta ću da obučem. Jesu li dečaci spremni?“

„Gospođo?“

„Da?“

„Gospođo, stvarno mislim da je bolje da idete sami. Dečaci mogu da ostanu sa mnom.“

„Gluposti, Džamila“, odgovorila je Frenklinova. „Idemo svi zajedno. Šta misliš, zelena ili plava?“ Podigla je obe haljine.

„Plava“, odsutno je odgovorila Džamila.

„I meni se čini. A sad cipele.“ Frenklinova je ušla u plakar i počela da bira cipele.

„Gospođo, stvarno mislim da je bolje da idete sami.“

Frenklinova je izašla iz plakara, sa izrazom blage ozlojeđenosti.

„Džamila, ne mogu da te nateram da pođeš, ali dečaci i ja idemo.“ Prekrstila je ruke i strogo pogledala dadilju. „Reci mi, da li ti predstavlja problem da vidiš našeg

predsednika?"

„Ne, nije o tome r..."

„Znam da postoji velika napetost između Amerike i tvog dela sveta, ali to ne znači da ne možeš da pokažeš poštovanje prema našem lideru. Na kraju krajeva, došli ste ovamo. Imate ovde puno mogućnosti. A zaista me nerviraju ljudi koji dođu u ovu zemlju i zarađuju novac a onda se žale i kukaju kako smo mi loši. Ako nas toliko mrze, što se ne vrate tamo odakle su došli!"

„Gospođo, ne mrzim ovu zemlju, čak i pored svega što je učinila mom narodu, ne mrzim je." Džamila je odmah shvatila da je napravila grešku.

„Šta smo, dođavola, uradili Saudijskoj Arabiji? Moja zemlja je potrošila mnogo vremena i novca na Bliski istok, pokušavajući da ga oslobodi, a šta smo dobili zauzvat? Samo još bola, nevolja i povećanja poreza." Frenklinova je duboko udahnula da se umiri. „Slušaj, ne volim da se ovako raspravljam, Džamila. Zaista ne volim. Samo sam mislila da će biti zabavno da lepo ručamo i odemo na tu ceremoniju. Ako vidimo da je velika gužva kad stignemo i ne budemo se osećali prijatno, onda ćemo se jednostavno vratiti, važi? A sad bih te zamolila da spremiš dečake. Sići ću za dvadeset minuta." Frenklinova se okrenula i opet ušla u plakar.

Džamila je izvadila mesarski nož iz džepa, skupljajući hrabrost da uradi ono što mora da učini. Zakoračila je korak napred a onda se ukočila. Frenklinova je naglo izašla iz plakara i otvorenih usta je zurila u Džamilu.

„Džamila?", uplašeno je rekla dok je gledala čas u nož, čas u svoju dadilju.

Izraz lica druge žene otkrio je Lori Frenklin sve što je trebalo da zna.

„Oh, bože moj." Frenklinova je probala da zatvori vrata plakara kako Džamila ne bi mogla da je dohvati, ali ona je bila prebrza. Zgrabila je Frenklinovu za kosu i prislonila joj je nož uz vrat.

Lori Frenklin je histerično zajecala. „Zašto ovo radiš?", uzvignula je. „Povredićeš moje bebe. Ubiću te ako ih pipneš!"

„Neću povrediti tvoje dečake, kunem se!"

„Zašto onda ovo radiš?"

„Nećeš ići da vidiš predsednika!" Zarežala, je Džamila. „Lezi na pod. Odmah ili nećeš doživeti da vidiš kako ti sinovi odrastaju." pritisla je oštricu uz vrat Frenklinove.

Tresući se, Frenklinova je legla na stomak na pod. „Nemoj da diraš moje bebe!"

Džamila je iščupala telefonski gajtan iz zida i njime je zavezala Lori ruke za noge tako da nije mogla da se pomera. Zatim je iscepala parče čaršava sa kreveta i vezala ga preko njenih usta.

Tek što je to završila, začulo se kucanje na vratima spavaće sobe i onda je Timi

tiho pozvao: „Mama? Dada?“

Dok je Frenklinova pokušavala nešto da kaže kroz povez, Džamila je odgovorila najprijebrianije što je mogla. „Sve je u redu, Timi. Odmah dolazim. Vrati se kod svoje braće.“

Sačekala je dok nije čula korake kako se udaljavaju a onda je pogledala dole u Frenklinovu. Džamila je izvadila bočicu iz džepa, prolila malo tečnosti iz nje na ugao peškira koji je zatim naslonila na nos i usta Frenklinove.

Amerikanka se bacakala i krkljala a onda se onesvestila.

Džamila je odvukla uspavanu ženu u plakar i zatvorila vrata za njom.

Sišla je niz stepenice, spremila dečake i smestila ih u svoj kombi. Sad kad su događaji počeli, Džamila nije razmišljala. Samo je radila tačno ono čemu su je obučili.

Minut pošto se odvezla, telefon u prizemlju kuće Frenklinovih je zazvonio. Dugo je zvonio.

Džordž Frenklin je spustio slušalicu u svojoj kancelariji. Pozvao je mobilni svoje žene. Kad se ni tu niko nije odazvao, pozvao je na Džamilin mobilni. Džamilin telefon je zasvetleo u jednom kredencu s šerpama u kuhinji, ali nije zvonio. Timi jeste slučajno isključio ton kad ga je sakrio.

Džordž Frenklin je ponovo spustio slušalicu. Nije bio zabrinut, samo se iznervirao. Ovo nije bio prvi put da ne može da dobije svoju ženu, mada se Džamila uglavnom javljala na svoj telefon. Hteo je da mu žena donese nešto što mu je trebalo i što je zaboravio kod kuće. Ako uskoro ne nađe nekoga, moraće sam da ode da to uzme. Ponovo se posvetio papirima na svom radnom stolu.

Brenan je završio govor i prihvatio simbolične ključeve grada od gradonačelnika dok je gomila klicala. Posle nekoliko minuta, mašući i osmehujući se, predsednik je počeo da silazi stepenicima i odmah ga je okružio zid agenata.

Dvadesetak metara dalje, Aleks je stajao blizu „zveri“ i posmatrao gomilu, sigurno najveću ikada okupljenu na ovom mestu.

Pre nego što je predsednik prišao prvim ljudima na liniji konopca, stariji agent koji je tu bio postavljen je podsetio: „Dobro, narode, kao što smo se ranije dogovorili, svi ispružite ruke tako da možemo da ih vidimo.“

Brenan je prvo prišao vojnicima. Bilo je tu nekoliko osakaćenih redovnih vojnih lica, nekolicina marinaca, jedna mlada žena u plavoj haljini i nekoliko pripadnika

Nacionalne garde. Rukovao se, zahvalio vojnicima, osmehivao se i nastavio da hoda dok su ga fotografisali. Nagnuo se kako bi se rukovao sa vojnikom u invalidskim kolicima dok su ga agenti Tajne službe držali za sako, a oči im neverovatnom brzinom prelazile preko svakoga ko je dovoljno blizu da ga dodirne ili upuca. Onda je predsednik zastao ispred osakaćenog pripadnika Nacionalne garde.

Brenan je ispružio ruku i muškarac se čvrsto rukovao svojom protetičkom šakom. Brenan se donekle zbunio kad je osetio veštačku šaku zato što očigledno nije video da nije prava, ali potrajalo samo jedan trenutak. Osetio je nešto vlažno na ruci i nametljivo je obrisao o drugu. Zahvalio je čoveku što je služio svojoj zemlji, a on je salutirao svom vrhovnom komandantu drugom rukom, odnosno kukom. Predsednik se i time blago iznenadio, a onda je nastavio dalje, obraćajući se svojim pristalicama iza konopca i rukovao se s još jednim pripadnikom Nacionalne garde, dvojicom starijih muškaraca, mladom ženom i jednom staricom koja ga je poljubila.

Dok se to dešavalo, prva dama je, zajedno sa guvernerom i šefom kabineta, polako silazila stepenicama bine, zaustavljajući se da maše i ćaska usput. Grej je takođe ustao sa stolice i odsutno je gledao gomilu. Izgledao je kao da bi se radije nalazio bilo gde drugde. Iznenada je prestao nezainteresovano da gleda kad mu se pogled zaustavio na Oliveru Stounu usred gomile, iako Stoun nije bio svestan toga.

Grej je zaustio da nešto kaže, ali nije stigao ni da otvori usta.

Agent s predsednikove leve strane prvi je primetio da nešto nije u redu. Brenan nije izgledao dobro. Znoj mu je izbio po čelu. Zatim se uhvatio za glavu pa zloslutno stavio dlan na grudi.

„Gospodine?“, rekao je agent.

„Ja...“, počeo je Brenan i onda se zaustavio ubrzano dišući. Izgledao je uspaničeno.

Agent je odmah prineo ustima mikrofona na zglobove i, koristeći Brenanovo šifrovano ime, rekao: „Gavranova kandža je loše. Ponavijam, gavranova...“

Agent nije stigao ništa više da izgovori zato što je iznenada pao na zemlju. Šestorica agenata i petorica policajaca oko predsednika takođe su pali kad je ispaljen prvi rafal.

„Puške!“, povikalo je šest agenata i Tajna služba se odmah prebacila na frekvenciju za hitne slučajeve.

Masa se uspaničila i potrčala u svim pravcima pokušavajući da pobegne od nasilja koje je izbilo svuda okolo.

Četvoricu Arapa ubili su snajperi sa drveća samo nekoliko sekundi nakon što su zapucali. Bili su to čudesni pogoci s obzirom metež koji se odvijao pred njihovim daljinskim nišanima.

Sledeća tri fedajina pojurila su zajedno s masom napred prema povorci vozila. Svaki je zapalio šibicu i prineo je malom paketu sakrivenom ispod sakoa. Trenutak

kasnije, trojka je bila progutana plamenom. Jedan se bacio ispod kola hitne pomoći koja su se odmah zapalila. Ljudi su pobjegli odatle plašeći se neizbežne eksplozije kad vatra zahvati rezervoar s gorivom.

Desetorica agenata su potrčala napred i bacila se na zid sastavljen od ljudi, obrazujući zaštitni krug oko predsednika koji se veoma bled, srušio na zemlju. Petorica tih agenata pala je u drugom krugu paljbe. Preostali agenti su zgrabili predsednika i odneli ga do „zveri“, krećući se tako brzo i sinhronizovano da je izgledalo kao da su spojeni jedan sa drugim poput nekog složenog mehaničkog insekta. Međutim, još dvojica agenata su pogođena dok je trajala druga runda pucnjave. Pali su pored oborenog Edvarda Belamija, predsednikovog ličnog lekara, koji je pogođen prvim rafalom.

Dok su agenti s predsednikom stigli do „zveri“, samo su dvojica ostala na nogama. Kordon policije odjurio je da im pomogne. Međutim, treći rafal ih je gotovo sve pokosio. Ostatak policije pokušavao je da zauzda masu, koja je preskakala ograde, jurila kroz sve izlaze i vrištala u užasu dok su muževi grabili žene a roditelji nosili decu što su brže mogli iz ovog košmara.

Još tri strelca su pogođena, glave su im razneli federalni snajperisti koji su pokušavali da dopru do predsednika, ali je njihov napredak bio umnogome otežan uskomešanom masom ljudi koja je samo želela odatle da pobjegne.

Drugi odred fedajina započeo je napad i još nekoliko vozila iz povorke se zapalilo.

Karter Grej stajao je prikovan na bini. Zaboravio je na zaprepašćenje zbog toga što je video Olivera Stouna u gomili, smenio ga je užas zbog ovoga što se dešavalo oko njega. Predsednikova žena je dozivala muža, ali njeni vrisci gubili su se u vrištanju gomile. Oko nje, Greja i šefa kabineta stajala su tri agenta Tajne službe sa repetiranim pištoljima. Nesrećni guverner je sišao bine i progutala ga je masa koja je sada bila bezmalo opasna poput strelaca ili zapaljenih muškaraca. Hiljade ljudi se guralo uz binu u paničnom pokušaju da pobjegne i držači su zaškripali pod tolikim pritiskom.

Dok je trajao govor, Kejt, Adelfija i pripadnici Kluba kamila uspeali su da se probijaju napred, tako da su na kraju bili udaljeni samo dva reda od konopca. Tu je Ruben Rouds stajao pored jednog muškarca iz prvog odreda strelaca. Ali nije ništa primetio dok metak nije ispaljen zato što je gledao ogromni televizijski ekran, na kojem se videlo kako se predsednik rukuje. Kad je video šta se dešava, Ruben je nagoniski povikao „Puška.“ Zatim je zgrabio muškarca za ruku i oteo mu oružje. Trenutak kasnije je muškarac ubijen kad ga je supersonično zrno pogodilo u glavu. Ruben je bacio oružje, zgrabio Adelfiju i Kejt za ruku i odvuкао ih dalje. Zajedno sa ostatkom Kluba kamila mahnito su se gurali do ograde.

„Hajde“, povikao je Stoun. „Samo još malo.“

Kejt se osvrnula iza sebe, nedaleko od „zveri“. Pokušavala je da spazi Aleksa i uveri se da je dobro. Ali onda su je gurnuli napred i morala je da se okrene.

Aleks je reagovao kad su ispaljeni prvi pucnji, telo mu je delovalo samo od sebe. Sa izvučenim pištoljem probio se do malobrojnih agenata koji su nosili opušteno telo predsednika ka „zveri“. Aleks je odmah zauzeo mesto jednog pogođenog agenta. Stigli su do „zveri“ i ubacili predsednika unutra. Dva agenta su ih sledila. Agent zadužen da vozi „zver“ otvorio je vrata vozača i upravo je hteo da uskoči kad ga je metak pogodio, srušio se u travu.

Aleks je nagoniski odjurio do vozačevih vrata, zgrabio ključeve s prednjeg sedišta i upalio motor, istovremeno pritisnuvši sirenu. Srećom, veći deo ljudi je pobjegao od kolone vozila prema drugom delu platoa, gde se nalazilo više izlaza. Međutim, ljudi su još trčali naokolo. Aleks je u trenutku video mali slobodan prostor. Prošao je njime. Moćan motor „zveri“ je zagrmeo kad je Aleks pritisnuo gas do kraja svojom cipelom broj četrdeset šest i limuzina je izletela s parkinga na put. Aleks je krivudao kroz reke ljudi koji su trčali prema svojim automobilima. Okrznuo je prednji deo jednog kamiona, ali je nastavio napred.

Drugi automobili iz kolone sa platoa za svečano proglašenje, krenuli su odmah posle „zveri“. Trenutak pre nego što je prvo vozilo u redu, automobil teritorijalne policije, stiglo do izlaza, poslednji fedajin se zapalio i bacio se na šoferšajbnu. Policajci su iskočili iz vozila pre nego što ga je sasvim progutao plamen. Uglavljena između uskog ulaza i izlaza sa terena, vatrena lopta je delotvorno blokirala ostatak povorke. U normalnim uslovima preostali automobili bi projurili kroz ogradu, ali sada to nisu mogli da urade zbog hiljada ljudi koji su bežali.

Konačno je „zver“ utekla. Bar je predsednik na bezbednom, pomislio je jedan pogođeni agent pre nego što se onesvestio.

Dva agenta u zadnjem delu limuzine pregledali su Brenana.

„Vozi nas do jebene bolnice. Mislim da ima srčani udar!“, uzviknuo je jedan od njih.

Brenan se uvijao od bolova, držeći se za grudi i za ruku.

„Doktor Belami?“

„Pogođen.“

I kola hitne pomoći su odletela u vazduh. Aleks je pogledao u retrovizor. Nije bilo nikoga iza njega. Povorka od dvadeset sedam vozila bila je svedena na jedno. Usredsredio se na put pred sobom. Bolnica „Milost“ bila je udaljena deset minuta vožnje. Aleks je nameravao da stigne za pet. Molio se da predsednik izdrži.

je pilotu precizne koordinate za sletanje dok je na satelitskom televizoru gledao šta se dešava na ceremoniji svečanog proglašenja. Iako se sve odvijalo po njegovom planu, Hemingvej je ipak u grudima osećao veliki pritisak uživo gledajući razvoj događaja. Iako je toliko razmišljao o tome, toliko planirao, hiljadu puta zamislio te iste događaje, stvarnost je bila daleko snažnija, daleko nadmoćnija. Konačno je isključio televizor. Jednostavno, nije više mogao da gleda.

Džamila je jurila ulicama centralnog Brenana, skrenula ulevo pa zatim udesno. Usporila je vozeći uskim prolazom, a deca su uzvikivala i smejala se pozadi. Brzo ih je pogledala, pa naglo zakočila. Umalo nije promašila.

Nadzemna vrata su se otvorila i muškarac joj je pokazao da uđe. Džamila je uterala kombi u garažu i vrata su se zatvorila za njom.

Polu bloka dalje u ulici u kojoj se nalazi bolnica „Milost“, traktor s prikolicom je izašao iz jednog prolaza, pokušao da skrene prema zapadu i tada se motor tajanstveno ugasio. Vozač je izašao i otvorio haubu. Traktor je sada blokirao ulicu u oba pravca.

Nekoliko blokova dalje, na suprotnom kraju iste ulice, „zver“ je ušla u krivinu na dva točka i Aleks je nagazio gas. Dobro bi mu došla bar jedna policijska kola da mu raščiste put, ali nisu nijedna ostala. Međutim, Aleks je pretpostavio da su postavljene blokade puteva na svim ulazima i izlazima iz Brenana i da čitava vojska predstavnika zakona patrolira okolinom.

„Zver“ je projurila pored uličnog ugla iza kojeg se uzdizao stari toranj za vodu ofarban zvezdama i prugama. U ovom delu pre pola sata, dva muškarca obučena u smeđe uniforme, koje su nosili gradski radnici postavila su znakove za radove na putu. Narandžaste kupe i traka bile su postavljene ispred sporednih ulica i upućivali pešake na zaobilazni put drugom sporednom ulicom. Niko nije znao o kakvim je radovima reč, ali ono malo ljudi koji su ostali u gradu sledili su uputstva. Čim je „zver“ prošla, aktivirane su dve eksplozivne naprave postavljene na prednje podupirače vodotornja. Toranj se nakrivio, a onda je pao tačno na ulicu i raspršio se tako da je pokuljalo oko dvanaest hiljada galona prijava vode koja je ostala u njemu. Sad je i ovaj kraj ulice bio podjednako dobro blokiran kao drugi.

Deset sekundi kasnije, u aveniji je pokuljao dim iz radnji, ljudi su istrčali na ulicu a požarni alarmi su se uključili. Aktivirane su dimne bombe koje su arapski hemičar i inženjer ranije sakrili u ovim lokalima. Ono malo ljudi koji nisu otišli na ceremoniju satfe su uspaničeno trčali ulicama.

Aleks je zaustavio „zver“ tačno ispred bolnice „Milost“. Zadnja vrata se otvoriše i izleteše dva agenta koja su nosila predsednika. Nisu stigli ni do prvog stepenika pred ulazom u bolnicu kad su obojica pala, pogođena mecima. Predsednik se srušio na trotoar pored „zveri“.

„Kopilad!“, povikao je Aleks u mikrofon dok se izvlačio iz automobila preko suvozačevog sedišta. „Snajperi u bolnici! Snajperi u bolnici! Smestili su nam.

Ponavljam, smestili su nam! Agenti pogođeni! Agenti pogođeni. Gavranova kandža..." Zastao je, „Gavranova kandža..“ započeo je ponovo, ali nije dovršio zato što nije imao đavola, šta da kaže o Gavranovoj kandži.

Zatim je mahnito pokušavao da spazi odblesak cevi puške. Aleks je , mora da uvede Brenana u bolnicu. Osmotrio je ulicu pa podigao pogled. Tada je video: na šestom spratu stambene zgrade, preko puta ulice. Nije to bio trag nišanjenja, već dva odbleska cevi, par snajperskih pušaka.

Aleks je izvadio pištolj kad je osetio da meci probijaju gume „zveri“. Međutim, čim su napravljene rupe, odmah su se zatvorile dok je sistem za samonaduvavanje činio svoje. Zrna su pljuštala po prednjem, zadnjem i bočnom delu limuzine. Jedan je pogodio staklo, ali ga nije oštetio. „Zver“ je mogla da podnese mnogo više od ovoga čime su je gađali. Ali predsednik Sjedinjenih Američkih Država ležao je na trotoaru i bilo je očigledno da umire. *Zaštiti čoveka, simbol, službu.* A Aleks Ford bio je jedini agent koji je ostao da ispuni mantru Tajne službe. Međutim, čim Aleks krene uz bolničke stepenice sa predsednikom, postaće laka meta za snajpere koji su bili na uzdignutom terenu. Ali Brenan je još disao, srce mu je još radilo. Aleks je trenutno brinuo samo o tome. *Ne dok sam ja na dužnosti, gospodine. Ne dok sam ja na dužnosti.*

Uhvatio ga je ispod ramena, skupio snagu i povukao. Predsednik je sada bio potpuno zaklonjen iza automobila od čelika i polikarbonata.

„Bićete dobro, gospodine“, rekao je što je mirnije mogao.

„Ja... umirem...“, uspeo je predsednik da izgovori, stenjući.

Iako ih je „zver“ zaklanjala, Aleks se nagonski postavio između Brenana i snajpera. Milimetar po milimetar podizao je glavu iznad zadnjeg dela „zveri“. Brzo se sagnuo kad je ispaljen metak u njegovom pravcu. Odmah je ispalio nekoliko metaka iz svog SIG-a, ali nije imao nameru da troši municiju, bio bi mu potreban čudesan hitac da makar okrzne jednog od te kopiladi sa ove razdaljine.

Pogledao je prema bolnici i ugledao čuvara. „Dole! Dole! Snajperi preko puta ulice!“, povikao je.

Čovek je odmah pobegao unutra. Dve sekunde kasnije izleteo je napolje , sjurio se stepenicama, i dokotrljao se do Aleksa dok su meci zujali oko njih.

„Prokletstvo!“, reče Aleks. „Želiš da umreš?“

„Je li to predsednik?“, upitao je Adnan al Rimi bez daha, klimajući glavom prema Brenanu, koji je ničice ležao.

„Jeste. A moramo brzo da ga uvedemo unutra“, rekao je Aleks, pokazujući pištoljem prema bolnici. „Najbliža bolnica je u Pitsburgu. A njemu pomoć treba *odmah.*“

„Ti si jedino obezbeđenje?“, zaprepašćeno je upitao Adnan.

Aleks je mrko klimnuo glavom. „Izgleda da je tako.“

„Videli smo na televiziji šta se desilo.“

Aleks je pogledao čoveka. „A ti si jedino obezbeđenje ovde?“ Adnan je klimnuo glavom. „Kakvo oružje imaš?“

„Sranje. Trideset osmicu.“

„Sjajno.“ Predsednik je glasno zajecao i Aleks je brzo pitao. „Kako se zoveš?“

„Farid Šah“, odgovorio je Adnan.

„Dobro, Faride, sad ću da te opunomoćim.“

Aleks je otvorio zadnja vrata „zveri“, pritisnuo dugme na tabli sedišta i ona se spustila. Unutra se nalazila zaliha oružja, uključujući sačmaru, mašinsku pušku MP-5 i snajpersku pušku. Aleks je izvadio MP-5 i zgrabio dodatni okvir municije. Okrenuo se svom novoopunomoćenom kolegi.

„Faride, izgleda da si prilično snažan momak.“

„Veoma sam snažan.“

„Odlično. Misliš da možeš da podigneš predsednika i odneseš ga onim stepenicama u bolnicu?“

Adnan je klimnuo glavom. „Lako.“

„Dobro, kad izbrojim do tri, upravo ćeš to da uradiš. Podesiću paljbu na ovom pištolju na kratke rafale. To će ti dati oko deset sekundi da se popneš uz stepenice. I, Faride?“

„Molim?“

„Moraš da uradiš nešto za mene, čoveče.“

„Šta?“

„Biću između tebe i snajpera. Da bi doprli do tebe, prvo moraju mene da ubiju.“ Aleks je zastao i progutao pljuvačku. „Ali ako poginem, a najverovatnije hoću, moraće da obore *tebe* kako bi došli do *njega*. To znači da moraš da ga nosiš ispred sebe tako da se u svakom trenutku nalaziš između predsednika i snajpera, razumeš?“ Adnan nije odgovoreno. „Razumeš li!“, povikao je

„Da! “

„Srećno.“ Aleks je sačekao da Adnan podigne predsednika. Onda se okrenuo i rekao. „Dobro, jedan... dva... *tri!*“

Aleks je skočio i otvorio vatru, pucajući iz puške MP-5 u dva pozora gde je video odblesak pušaka.

Očajnički je želeo da se okrene i vidi kako čuvar napreduje, ali nije smeo. Konačno, ispraznio je šaržer, izvadio pištolj pa ispraznio i njega. Dok su meci pljuštali oko njega, sagnuo se, ubacio novu municiju i okrenuo se. Očekivao je da je

predsednik bezbedan sa čuvarem u bolnici. Ali nije bio. U stvari, čuvar se nije žurio dok se peo uz stepenice, kao da nije bilo potrebe da...

„Sranje!“, uzviknuo je Aleks. Naciljao je čovekova široka leđa. „Stoj!“

Čovek se odmah okrenuo i Brenan se sad nalazio između njega i Aleksa. Adnan je polako unatraške išao ka bolnici dok je Aleks očajnički pokušavao da nađe način da ga upuca, a da ne pogodi predsednika. Nažalost, nije mogao o sigurno da nacilja i dva muškarca su nestala u bolnici.

Aleks je povikao u svoj zglobni mikrofon. „Imaju predsednika. Ponavljam, oteli su gavranovu kandžu u bolnici. Moramo da zatvorimo ceo prokleti grad.“

Aleks se upravo spremao da potrči uz stepenice, očekujući da ga pogodi metak, kada mu se konačno osmehnula sreća. Pojavilo se policijsko pojačanje. Aleks je sačekao jedan trenutak dok policajci nisu otvorili vatru na snajpere i onda je odjurio uz stepenice. Dok su pucnji odjekivali svuda oko njega, proleteo je kroz staklena vrata, smrskavši ih.

Tri sekunde kasnije čuo je kako u bolnici eksplodira bomba.

Ruben je prebacio Kejt i Adelfiju preko ograde i onda se pridružio ostatku Kluba kamila s druge strane. Dok su preplašeni ljudi vrišteći trčali pored njih, zastali su na trenutak da povrate dah i dođu sebi.

„Bože moj“, rekla je Kejt, koja je bila veoma bleđa dok je mahnito gledala gde je Aleks Ford.

„Ovo je užasno“, zajecala je Adelfija. „Kao Poljska i Sovjeti.“

Stoun je posmatrao plato za svečano proglašenje, gde su ležala tela poginulih. Trava je bila crvena od krvi strelaca. Federalni snajperisti sada su kontrolisali situaciju i obezbeđivali oblast, idući od tela do tela i proveravajući da li su svi arapski teroristi zaista mrtvi. Međutim, čak i sa ove udaljenosti Stoun je video da su hrpe mesa na zemlji potpuno beživotne.

Svi ljudi Kapetana Džeka ležali su mrtvi. Mnogi fedajini toliko su izgoreli da su bili neprepoznatljivi.

Čuli su sirene u daljini. Nekoliko minuta kasnije pojavilo se nekoliko vatrogasnih kola. Brzo su uperili creva u zapaljene automobile i crni dim pokuljao je prema nebu.

Stoun je posmatrao sklanjanje olupine policijskog automobila, posle čega je predsednička povorka, ili ono što je ostalo od nje, mogla da izjuri. Gospođa Brenan i

šef kabineta ugurane su u drugu „zver“ i brzo odvezene. Guverner Pensilvanije, izubijan i prignječen u gužvi, bio je spašen i odvezen u kombiju.

Stoun je osetio veliku šaku na ramenu i okrenuo se. Ruben je zurio u njega.

„Trebalo bi da se sklonimo odavde“, rekao je. „Prokleti panduri mogli bi da pripucaju, a pitanja da ostave za kasnije.“

Stoun je izgledao zbunjeno. „Rubene, ti si zgrabio oružje jednog od strelaca. Da li si primetio nešto neobično?“

Ruben je razmišljao jedan trenutak. „Pa, nisam hteo dugo da ga držim kako ne bi i meni razneli glavu. Ali kad si već pomenuo, jeste bilo čudno. Bilo je lakše nego što sam pretpostavljao.“ Pogledao je Stouna. „Što pitaš?“

Stoun nije odgovorio. Ponovo je pogledao mrtve Arape.

Čim je Adnan ušao u bolnicu, stavio je Brenana, koji je neprestano stenjao, na kolica koja je ostavio pored ulaznih vrata. Zbog pucnjave su se svi povukli u unutrašnjost bolnice, dalje od ulaza. Adnan je ugledao grupu bolničarki, doktora i asistenata kako ga uplašeno gledaju iz udaljenog kraja hodnika.

„Šta se dešava?“, pitao ga je jedan doktor dok je nastavljao napred.

Adnan nije odgovorio na pitanje, ali je klimnuo glavom čoveku koji se upravo pojavio pored njega. Bio je to novi lekar, isti onaj koji se pre nekoliko dana zabrinuo zbog potrebe za obezbeđenjem u bolnici „Milost“.

„Ranjenik“, povikao je lekar. „Ja ću ga preuzeti.“

„Sklonite se od prednjih vrata“, upozorio je Adnan. „Pucaju.“

Lekar je izvadio špric iz džepa, skinuo kapicu i zario ga u predsednikovu ruku. Brenan je odmah izgubio svest. Zatim je stavio čaršav preko predsednika, vezao ga za kolica i odgurno sporednim hodnikom. Tamo je ušao u lift i sišao u podrum. Adnan je za to vreme čekao, a onda se okrenuo prema grupi bolničkog osoblja.

„Hej!“, drugi doktor je povikao Adnanu. „Ko je taj čovek na nosilima?“ Svi su pošli prema njemu.

Adnan je posegao u svoju jaknu, izvadio gas-masku, stavio je i pošao prema grupi koja mu je išla u susret. Iz džepa je izvadio nešto što je izgledalo kao ručna bomba i podigao je uvis.

„Pazite“, vrisnula je jedna sestra i grupa se okrenula i potrčala u drugom pravcu.

„Zovite policiju“, povikala je jedna doktorka dok je trčala.

Trenutak kasnije Adnan je stigao do četvrte pločice od sobe za sestre i udario je cilindar o zid. Eksplodirao je i hodnik se odmah ispunio gustim dimom koji je bolnički ventilacioni sistem razneo okolo. Delić sekunde pre nego što je dimna

bomba eksplodirala, Adnan je čuo zvuk lomljenja stakla, ali nije video odakle zvuk dolazi. Nije mogao da zna da se Aleks Ford bacio kroz staklena vrata, ali je Arapin znao da mora da požuri. Okrenuo se natrag ka prednjem delu bolnice, brojeći svoje korake, orijentišući se u mraku isključivo na osnovu sećanja od svog neprestanog vežbanja. Kad se približio prednjem ulazu, Adnan je osetio kako ga je nešto udarilo u nogu, ali je nastavio da hoda.

Trenutak kasnije tempirana eksplozivna naprava koju je postavio u električnoj centrali bolnice je eksplodirala. Nestalo je struje i zavladao je mrak.

Adnan je skrenuo, prošao kroz hodnik, zaustavio se kod vrata, otvorio ih i prošao kroz njih. Uzeo je dugačku metalnu šipku koju je ranije sakrio iza cevi i zaglavio je iza ručke za otvaranje vrata. Zatim je potrčao.

Čim je bomba eksplodirala i hodnici se ispunili dimom, Aleks se spustio na pod i počeo da puze hodnikom. Osećao se kao da je pod vodom i gušio se od isparenja. Udario je u nešto od krvi i mesa. Pokušao je to da uhvati, ali ga nije više bilo. Prevrnuo se i pošao u suprotnom pravcu, prateći bat koraka. Bili su odmereni, čvrsti. Kako, dođavola, neko može tako mirno da hoda kroz ovo? Odjednom je shvatio: zato što je ta osoba imala masku. A odmereni koraci? Osoba se orijentisala kroz dim brojeći korake. Aleks je vežbao tu istu taktiku u centru za obuku Tajne službe u Beltsvilu.

Aleks je puzao što je brže mogao. Koraci su odjednom utihnuli i on je povećao napore, izvijajući telo napred-nazad kao zmija koja se približava svom plenu. Srećom, koraci su se opet začuli. Prošao je kroz još jedan prolaz, skrenuo i otpuzao njime na stomaku. Čuo je otvaranje i zatvaranje vrata. Puzao je brže, odgurujući se udesno kako bi osetio zid. Kad mu je ruka dodirnula metal, ispravio se i zgrabio ručku, ali nije mogao da otvori vrata. Izvadio je pištolj i pucao u vrata u visini struka. Jedan metak pogodio je ručku za otvaranje tako da je pala, a zajedno sa njom i metalna šipka koju je Adnan zaglavio. Otvorio je vrata i ušao. Dim tamo nije bio tako gust, ali očigledno je u bolnici nestalo struje zato što nije bilo svetla.

Aleks je ustao, našao gelender i pošao niz stepenice, spotičući se i klizajući. Promašio je čitav stepenik i pao na prvo odmorište. Ugruvan i krvav, ustao je i nastavio da silazi, držeći se za gelender celim putem nadole. Sve uplašeniji, Aleks je počeo da preskače po jedan stepenik dok nije stigao do dna. Onda je pojurio hodnikom. Izleteo je na zadnja vrata u istom trenutku kad je Adnan ušao u kola hitne pomoći koja su tu bila parkirana. Aleks je znao da se i predsednik nalazi u njima.

Čak nije ni uzviknuo upozorenje. Pucao je i pogodio Adnana u ruku. Adnan je uzvratio paljbu i Aleks je morao da se baci u stranu pa je izgubio ravnotežu i pao niz nekoliko betonskih stepenika. Ustao je, zapucao još jednom i kao odgovor primio metak pravo u rebra. Pogodio ga je Ahmed, koji je izašao sa vozačkog mesta kola hitne pomoći. Srećom, Ahmedov metak malog kalibra nije probio prsluk najnovije tehnologije koji su svi agenti Tajne službe nosili kad bi radili u obezbeđenju. Ali ipak se osećao kao da ga je Muhamed Ali udario svojim najjačim krošoom i srušio se od bola kad je Adnan ispalio još jedan metak koji mu je prošao kroz levu ruku.

Kola hitne pomoći su pojurila, sa sirenama koje su zavijale, dok se Aleks teturao za njima jedva se održavajući na nogama. Grudi su ga pekle, ruka mu je obilno krvarila a pluća bila puna dima, i Aleks je konačno pao na kolena, pucajući otopozadi u kola hitne pomoći. Ispraznio je ceo šaržer, ali nije uspeo da zaustavi vozilo. Pokušao je da progovori u mikrofona, ali on nije radio. Shvatio je da je metak koji ga je pogodio u ruku pokidao žice mikrofona.

Poslednje čega se sećao pre nego što je pao u nesvest bila su kola hitne pomoći koja su nestajala.

Kao i predsednik.

Dok je on bio na dužnosti.

55

POGLAVLJE

Džordž Frenklin se parkirao na prilazu pred svojom kućom. Došao je iz drugog dela Brenana, sa suprotne strane od mesta na kojem se održavala ceremonija, a radio mu nije bio uključen.

„Lori?“, viknuo je. „Džamila?“ Bacio je ključeve na kuhinjski pult i prošao kroz kuću dozivajući. Otvorio je vrata garaže i iznenadio se kad je tamo ugledao kabriolet svoje žene i veliki navigator SUV.

Da li su svi otišli Džamilinim kombijem?

„Lori? Momci?“

Popeo se na sprat zabrinut. Otvorio je vrata spavaće sobe, a zabrinutost se pretvorila u paniku kad je video da telefon leži na podu pored iscepanog krevetskog pokrivača.

„Lori, dušo?“

Začuo je neki zvuk iz plakara. Otrčao je, otvorio vrata i ugledao svoju vezanu suprugu. Bila je omamljena, ali se činilo da gleda u njega. Čučnuo je kraj nje i skinuo joj povez sa usta.

„Bože, Lori, šta se dogodilo? Ko je ovo uradio?“, uplašeno je upitao.

Njene usne su obrazovale ime, ali on nije ništa čuo.

„Ko?“

„Džamila. Odvela je dečake“, tiho je rekla Lori Frenklin, pa briznula u plač dok ju je muž držao.

Kola hitne pomoći uleteše u garažu i vrata se zatvoriše za njima. Adnan i Ahmed su iskočili, otvorili zadnja vrata i izneli predsednika.

Džamila je već otvorila zadnji deo kombija i stajala je pored vrata, pokušavajući da umiri dečake. Bili su uznemireni, ali, srećom, premali da bi sami mogli da se oslobode iz sedišta.

Sad je Džamila otrčala do zadnjeg dela kombija i pritisnula dugme sakriveno u jednoj pukotini. Podigao se pod, otkrivajući pregradu. Bila je obložena olovom i bakrom i isečena u obliku muškarca u fetusnom položaju i malog cilindričnog predmeta. Oblik čoveka odgovarao je merama predsednika Džejsma Brenana sa po dva i po centimetra viška po ivicama.

Džamila je zurila u mladog muškarca koji je stao u stranu kako bi doktor, Adnan i još jedan čovek podigli Brenana sa kolica.

„Ahmede?“, izgovorila je s nevericom.

Pogledao ju je.

„Ahmede, ja sam, Džamila.“ Bio je to Ahmed, njen iranski pesnik, onaj koji je zapisao tačan datum i vreme svoje smrti, mladić koji joj je dao toliko dobrih saveta i s kojim se nadala da će deliti raj.

Međutim, imao je pogled koji Džamila nikada ranije nije videla u njegovim očima, čak ni kad je bio u najvećem govorničkom žaru. To ju je uplašilo.

„Ne poznajem te“, oštro joj je odgovorio. „Ne obraćaj mi se, ženo.“

Džamila je ustuknula korak unazad, srca slomljenog ovim odgovorom.

Dok su prebacivali Brenana sa kolica u kombi, Ahmed je zakoračio prema kolima hitne pomoći. Džamila je videla kako je gurnuo ruku u zadnji deo kola, ali nije mogla da vidi šta radi.

Kad je pošao prema ostalima, Džamila mu je ponovo prišla.

„Ahmede, bili smo zajedno u kampu za obuku u Pakistanu. Mora da me se sećaš.“

Ovog puta Ahmed je nije čak ni udostojio odgovora.

Džamila je vrisnula kad je videla da se u Ahmedovoj ruci pojavio nož, oštrice uperene pravo u predsednikov vrat.

Adnan je bio brži i zamahnuo je pesnicom na Ahmeda, oborivši ga.

„Budalo!“, povikao je Ahmed ustajući. Adnan je uperio pištolj u njega. „Zar ne shvataš koga imamo?“ Pokazao je na Brenana. „Ovo je predsednik Amerike. Kralj zla. On je uništio sve što imamo.“

„Nećeš ga ubiti“, rekao je Adnan.

„Slušaj me“, vikao je Ahmed. „Nikada više nam se neće pružiti ovakva prilika. Zar

to ne shvataš? Amerikanci će nastaviti da ubijaju. Ubiće nas svojim tenkovima i avionima. Ali mi možemo njega da ubijemo. To će uništiti Ameriku."

„Ne!”, žestoko je odgovorio Adnan.

„Zašto!”, uzviknuo je Ahmed. „Zbog plana?”, podrugljivo je rekao. „Plana koji je osmislio Amerikanac. Primamo naređenja od Amerikanaca, Adnane, zar ne shvataš? Ovo je zavera. Oni će nas ubiti. Znam to. Uvek sam to znao. Ali sad možemo da se osvetimo.” Podigao je nož. „Učinimo to odmah.”

„Ne želim da te ubijem, Ahmede, ali učiniću to.”

„Onda me ubij!”

Ahmed je jurnuo napred i Adnan je ispalio metak.

Džamila je vrisnula kad se Ahmed srušio na pod garaže s rupom posred grudi. Adnan je vratio pištolj u futrolu i gurnuo Ahmedovo telo s puta. Suze su curile niz Džamiline obraze dok je gledala u svog mrtvog pesnika.

Drugi muškarci su mirno nastavili sa svojim poslom, kao da je pred njima ubijena bubašvaba a ne čovek. Smestili su Brenana u njegov odeljak a bocu s kiseonikom u drugu rupu. Doktor je stavio masku preko Brenanovog lica i uključio dovod vazduha.

Adnan je zatvorio pregradu i okrenuo se uplakanoj Džamili.

„Poznavao me je”, izgovorila je između jecaja. „On je bio moj Ahmed.”

Adnan je odgovorio tako što ju je snažno ošamario. To je toliko trglo Džamilu da je prestala da plače.

„Uđi u svoj kombi”, odlučno je rekao Adnan, „i obavi zadatak.”

Bez ijedne reči, Džamila je uradila kako joj je rečeno. Vrata garaže su se otvorila i kombi je izjurio.

Adnan je pogledao drugu dvojicu i klimnuo glavom prema Ahmedovom telu. Podigli su ga i stavili u jamu za naftu, dok je Adnan zavio ruku koja mu je krvarila od Aleksovog pogotka.

Adnan je sumnjao da će Ahmed nešto pokušati. Pažljivo je motrio na njega otkako su smestili predsednika u kola hitne pomoći. Ipak, umalo da bude opasno.

Nekoliko sekundi kasnije, tri muškarca su ušla u kola hitne pomoći, gde je Adnan zauzeo mesto pacijenta dok se doktor naginjao nad njega a treći muškarac je vozio. To je bio prvobitni plan bekstva koji je uključivao i Ahmeda.

Uprkos tome, Adnan je znao da su ih videli u bolnici a sad je imao i ranu od metka. Neće uspeti da prođu blokiranim putevima. Ali ipak će poslužiti kao dobar mamac. A ubrzo posle toga će se završiti. Adnan je pogledao u doktora, čoveka pedesetih godina, i iz njegovog pogleda shvatio da i on to zna. Adnan je zatvorio oči i držao ranjenu ruku. Bol nije bio strašan, doživeo je mnogo gore od toga. Bio je to

samo još jedan ožiljak pored onih koje je već imao. Međutim, ovoga puta je Adnan osećao da mu je to i poslednji. Nije nameravao da truli u američkom zatvoru niti da dozvoli da ga Amerikanci ubiju strujom, poput neke životinje.

Nakon što je stambena zgrada ispražnjena tako da su samo snajperisti ostali unutra, policajci su ispalili više raketa u stan na šestom spratu. Tek tada su dvojica strelaca prestala da pucaju posle najžešće borbe vatrenim oružjem u Pensilvaniji posle Getisburga. Kada su provalili u stan, zatekli su dvojicu mrtvih strelaca, ali tek nakon što su ovi ispalili svu municiju iz svojih snajperskih pušaka M-50 i hiljade metaka iz pregrejanih mašinskih pušaka, koje su i dalje cvrčale na dodir.

Bolnica je evakuisana i pronađen je Aleks Ford, koji je ležao i krvario na asfaltu. Kada se osvestio, ispričao im je šta je video i izdata je poternica za kolima hitne pomoći.

Džamila je naišla na blokadu puta jedva pet minuta izvan Brenana. Ispred nje su bila tri automobila i policija je terala ljude da izađu iz vozila.

Pogledala je dečake iza sebe. Beba je zaspala, ali su dva starija dečaka još plakala i Džamila je osetila kako joj suze ponovo klize niz obraze.

Ahmed joj je rekao da je ne poznaje. Rekao joj je da mu se ne obraća. Ahmeda su ubili pred njom. Pokušao je da ubije predsednika. Uradio je to mimo plana i ubijen je zbog toga. Ali najviše od svega bolele su je njegove reči: „Ne poznajem te.“ Njegova mržnja ga je zatrovala, zdrobila pesnikovo srce svojim stiskom. To je bio jedini način na koji je Džamila mogla sebi da objasni šta se dogodilo.

Iz misli ju je trglo kuckanje na prozoru. Bila je to policija. Spustila je prozorsko staklo i dečja dreka doprla je do policajaca.

„Prokletstvo, gospođo, da li su deca dobro?“

„Uplašeni su“, rekla je Džamila, započevši svoj pripremljen govor. „I ja sam uplašena. Svuda su sirene, policija i ljudi koji trče i vrište. Upravo dolazim iz centra i tamo ljudi vrište svuda. Ludnica, svet je poludeo. Vraćam decu kući. Ja sam dadilja“, dodala je, verovatno nepotrebno. Počela je da plače, zbog čega su deca zaplakala još glasnije. To je probudilo bebu, koja se svojim snažnim plućima pridružila dreci.

„Dobro, dobro“, rekao je policajac. „Bićemo najbrži što možemo.“ Klimnuo je glavom svojim ljudima. Pretražili su unutrašnjost kombija i pogledali ispod njega. Bili su na svega nekoliko centimetara od mesta gde je predsednik ležao u nesvesnom stanju. Međutim, bio je dobro skriven, a policajci su bili nestrpljivi da pređu na drugi automobil. Po odvratnom zadahu koji je dopirao sa zadnjeg sedišta, bilo je očigledno da su sva tri dečaka obavila nuždu.

Policajci su zatvorili vrata kombija. „Srećno“, rekao je jedan od njih Džamili i mahnuo joj da prođe.

Minut kasnije, posle bezbroj pokušaja, Džordž Frenklin se konačno probio kroz prebukiranu policijsku liniju i prijavio šta se dogodilo, dao je opis Džamile, dečaka i kombija. Međutim, Džamila je bila na putu ka mestu sastanka mnogo pre nego što je dispečer prosledio poruku na teren.

Deset minuta kasnije, crni helikopter je stigao do razorenog terena za svečano proglašenje i sleteo na parking. Jedna vrata su se otvorila i Tom Hemingvej je iskočio i požurio prema Karteru Greju, koji je pričao s nekolicinom federalnih agenata.

„Bože moj, gospodine, vraćali smo se iz Njujorka kad smo čuli vesti. Da li je predsednik još živ?”

Grejeve oči su se ponovo usredsredile, a mozak se koncentrisao na prioritete. „Upravo smo saznali da je predsednik kidnapovan”, odgovorio je Grej. „Moram što pre da se vratim u Vašington.”

Trenutak kasnije, helikopter je uzleteo i uputio se na jug.

56

POGLAVLJE

Džamila je je polako vozila od mesta sastanka do kuće Frenklinovih. Prebacivanje predsednika iz njenog kombija u poslednje transportno sredstvo koje će ga odvesti iz oblasti proteklo je glatko i trajalo je manje od jednog minuta. Uključila je radio kako bi prigušila plač dečaka, ali i da bi čula vesti. Radio-stanice su izveštavale o najnovijim događajima, iako izveštaji komentatora nisu zvučali logično. Izveštavali su o velikom broju poginulih, ali činilo se da je čitava zemlja, koja je posmatrala događaj na televiziji, bila usredsređena na činjenicu da je predsednik hitno odvezen u bolnicu. Uskoro će saznati da je istina sasvim drugačija.

Džamila je bila toliko zaokupljena mislima da nije ni primetila da joj se otpozadi približava nekoliko policijskih vozila. Konačno je pogledala u retrovizor kad su joj rotaciona svetla privukla pažnju. Čula je glasan govor iz jednog automobila odakle joj se policajac obraćao putem megafona.

„Zaustavite vozilo i odmah izađite!”

Nije zaustavila kombi i nije imala nameru da izađe. Umesto toga je neznatno ubrzala.

Policajci u prvom vozilu se pogledaše. „Izgleda da su deca još kod nje.”

Drugi policajac je klimnuo glavom. „Možemo da je okružimom i pokušamo da je

nagovorimo da izađe."

„Da, ali ako neće da izađe? Odmah pozovi snajpersku jedinicu."

„Mislim da nam nije nijedna ostala. Dođavola, nismo imali nijedno ubistvo četiri godine, a onda u jednom danu napadnu predsednika i neka luda dadilja otme decu svog poslodavca."

Oko osam stotina metara uz put, drugo policijsko vozilo je blokiralo put. Džamila je to videla pa je sišla s puta i nastavila da vozi po travi. Patrolna kola su upravo htela da krenu za njom, ali su se zaustavila kad je Džamila okrenula kombi tako da je gledao pravo na put. Skinula je sigurnosni pojas i popela se na zadnje sedište.

„Šta, dođavola, radi?", upitao je jedan od policajaca. „Misliš da će da povredi decu?"

„Ko zna? Kakva je situacija sa snajperom?"

„Mislim da dovoljno govori to što se dispečer nasmejao kad sam tražio da nam pošalju jednog."

„Ne smemo da rizikujemo da pucamo dok su deca unutra."

„Šta ćemo da radimo?"

„Pogledaj! Otvorila je bočna vrata."

Posmatrali su kako se pojavljuje ruka i spušta bebu u svom sedištu za automobil na zemlju. Zatim su dva starija dečaka na isti način spuštenu na zemlju.

„Ne razumem", rekao je policajac na suvozačevom sedištu.

„Ako pokuša da ih pregazi, ti pucaj u gume, a ja ću pokušati da je pogodim u glavu kroz šoferšajbnu", odgovorio je drugi.

Policajci su izašli iz vozila. Jedan je izvadio pištolj, a drugi je držao sačmaricu.

Međutim, Džamila nije nameravala da povredi decu. Pogledala je svako dete ponaosob kad se vratila u vozačevo sedište. Čak je mahnula najstarijem dečaku.

„Zdravo, Timi", rekla je kroz prozor. „Zdravo, ti nevaljali mali dečake."

„Dada", bilo je sve što je rekao uplakani dečak dok joj je mahao.

Koliko god Džamila nije volela Lori Frenklin, predstavljalo joj je olakšanje što nije morala da ubije ženu. Deci je potrebna majka. Da, deci je potrebna majka.

Odvojila je trenutak da nešto zapiše na parčetu papira koji je izvadila iz tašne. Pažljivo ga je presavila i stegla ga u šaci.

Ubacila je u brzinu, krenula napred i vratila se na put.

Još jedna policijska kola pridružila su se poteri. Džamila je krenula prema

dvojici policajaca koji su stajali pored svog vozila.

„Zaustavi vozilo!“, rekao je jedan u svoj portabl megafon.

Džamila se nije zaustavila. Ubrzala je.

„Zaustavi vozilo ili ćemo otvoriti vatru!“ Oba policajca su nanišani. Jedna patrolna kola približila su se kombiju otpozadi, dok su se druga odvojila kako bi policajci uneli dečake u automobil.

„Pucaj u gume“, rekao je jedan policajac kad je video da Džamila ide pravo k njima.

Obojica su zapucali i pogodili prednje gume. Međutim, Džamila je nastavila da vozi. Turirala je i kombi je nastavio napred ujednačenom brzinom na probušenim gumama.

„Zaustavi vozilo!“, ponovo je povikao policajac u megafon.

Policajci iza kombija pucali su u Džamiline zadnje gume, ali ona je nastavila da vozi. Kombi je krivudao i brektao, ali i dalje je išao pravo na dvojicu policajaca.

„Ona je luda!“, povika jedan policajac. „Pregaziće nas.“

„Zaustavi vozilo! Odmah!“, uzviknuo je drugi. „Pucaćemo!“

Unutar kombija Džamila ga nije ni čula. Neprestano je ponavljala na arapskom „Svedočim da nema boga do Alaha“. Na trenutak su joj se, dok je nastavljala napred, misli vratile na mladog čoveka po imenu Ahmed, koji je nije poznao, iako joj je zarobio srce. Ahmed, njen pesnik, bio je mrtav i sad je svakako u raj.

Džamila je pomislila na proroka Muhameda kako se penje uz miradž, ili merdevine, one sudbonosne noći da bi stigao do Najudaljenije džamije, posvećenog „sedmog neba“. Bio je to obećani raj i biće veoma lep. Mnogo lepši od bilo čega na zemlji.

Pritisnula je pedalu gasa do kraja i osakaćeni kombi je poleteo napred.

Sačmara i pištolj zagrmeše u istom trenutku. Šoferšajbna je prsla.

Vozilo je odmah sletelo s puta u travu i udarilo u drvo.

Sirena je počela da zavija. Policajci su požurili do kombija i oprezno otvorili vozačeva vrata. Džamilina krvava glava počivala je na volanu sa otvorenim očima koje više nisu videle. Kad su policajci zakoračili unazad, parče papira dolepršalo je iz kombija. Jedan od njih se sagnuo i podigao ga je.

„Šta piše?“, upitao je drugi. „Samoubilačka poruka?“

Prvi je pogledao, slegnuo ramenima i dao kolegi papir. „Ne znam da čitam kineski.“

Zapravo je bio arapski. Džamila je zapisala nešto.

Bio je to datum i tačno vreme njene smrti.

57

POGLAVLJE

Karter Grej nije progovarao u helikopteru na putu za Vašington. Hemingvej nije ni pokušavao da mu prekine misli, i sam je imao sasvim dovoljno toga na umu.

Sleteli su u kompleksu NIC-a i Grej je izašao iz helikoptera.

„Idete kući, gospodine?“, upitao ga je Hemingvej.

Grej ga je zapanjeno pogledao. „Predsednik je nestao. Imam posla.“

Ušao je u sedište NIC-a, a helikopter je ponovo uzleteo. Hemingvej se mikrofonom obratio pilotu.

Tajler Rajnke je odgovorio na naredbu i uputio se na zapad.

Hemingvej je pogledao pod helikoptera. U odeljku za prtljag trideset centimetara ispod njega predsednik Džejms Brenan je mirno spavao.

Za samo nekoliko sati čak su i u najudaljenijim krajevima sveta znali bar nešto o onome što se dogodilo u gradiću Brenanu, u Pensilvaniji.

Tajna služba je odmah obezbedila kontinuitet državne administracije, osiguravši lanac komandovanja sve do državnog sekretara. Potpredsednik Ben Hamilton preuzeo je dužnost predsednika države u skladu sa Dvadeset petim amandmanom ustava Sjedinjenih Američkih Država, prvi put zbog toga što je predsednik kidnapovan.

A novopostavljeni predsednik nije bio nimalo srećan.

Hamilton je dobro naribao direktora Tajne službe. Zatim je pozvao direktore svih obaveštajnih agencija u Belu kuću i održao im oštru lekciju zato što su bili potpuno nesvesni operacije koja je očigledno zahtevala dugotrajno planiranje i veliki broj ljudi. Bilo je poznato da je potpredsednik imao predsedničke ambicije. Očigledno je mislio da mu, nezavisno od štete koja je naneta državi ovim kidnapovanjem, verovatno nije korisno da na ovaj način dođe do tog položaja.

Zatim je naredio Karтеру Greju da uveče dođe u Ovalni kabinet.

Po svemu sudeći, Grej je dobro podneo bukvicu. Kad je Hamilton završio, Grej ga je mirno pitao da li sad može da se vrati svom poslu da pronađe predsednika i bezbedno ga vrati. Odgovor njegovog novog naredbodavca, prema izvorima koji su ga čuli kroz veoma debele zidove, nije bio prikladan da ga bilo koje novine objave.

Adelfija i članovi Kluba kamila su na Kejtin nagovor otišli pravo kod nje po povratku iz Brenana. Adelfija je još imala preplašen izraz na licu. Kejt joj je dala čašu vode i hladnu oblogu, ali je žena samo sedela, gledajući u svoje šake i polako odmahujući glavom.

„Aleks je dobro, ali nisam uspela da ga vidim, samo smo kratko pričali telefonom“, rekla je Kejt.

„Sigurno ga ispituju“, odgovorio je Ruben. „Bio je u središtu zbivanja. Mogao je da vidi nešto što bi moglo da bude korisno.“

„Šta smo mi videli što bi moglo da bude korisno?“, upitao je Stoun.

„Puno pucanja, puno mrtvih ljudi i zapaljenih vozila“, nabrojao je Kejleb.

„I kako odnose predsednika“, dodao je Milton.

„Ali nešto nije bilo u redu s njim pre toga“, primetio je Kejleb. „Video sam na velikom ekranu kako se drži za grudi.“

„Srčani napad?“, upitao je Ruben.

„Moguće“, odgovorio je Stoun.

„Pa, Arapi su pucali“, dodao je Ruben. „Oteo sam im jednu pušku pre nego što su ubili čoveka.“

„Sigurno je bio koordinisan napad“, primetio je Stoun. „To se jasno videlo uprkos metežu. Strelci, pa muškarci koji su sami sebe zapalili, a onda opet strelci. U preciznim intervalima direktne pucnjave.“

„Bar je predsednička limuzina uspela da pobegne“, dodala je Kejt. „Čak i ako su posle kidnapovali predsednika.“

„Da, ali počinioci su verovatno nameravali da limuzina utekne“, rekao je Stoun. „Nakon što su je odsekli od ostatka kolone.“ Pogledao je Milтона, koji je mahito tipkao na svom laptopu. „Išta novo, Miltone?“

„Samo je potvrđeno da je predsednik nestao i da je došlo do žestokog vatrenog obračuna ispred bolnice „Milost“ u Brenanu.“

„Bolnica „Milost““, zamišljeno je rekao Stoun. „Ako predsedniku nije bilo dobro, morali su da ga odvedu u bolnicu. To je standardna procedura.“

„A pre toga su zapalili kola hitne pomoći“, rekla je Kejt.

„I to je bio deo plana“, odgovorio je Stoun.

Kejleb ih je sve odmerio. „I šta sad?“

„Zaista moramo da popričamo sa Aleksom. On mora da vidi vaš snimak“, rekla je Kejt.

„Siguran sam da je sad veoma zauzet“, primetio je Ruben.

„Otići ću kod njega čim stigne kući“, odgovorila je Kejt. „Znam da će želeti da pomogne.“

Međutim, Stoun nije bio baš siguran kao ona.

U sedištu Tajne službe prostorija za krizne situacije vrvela je od aktivnosti. Iako je zvanično FBI vodio istragu, Služba nije nameravala da se povuče sa ovog slučaja.

Aleks Ford, čija je ruka bila u zavoju, a izubijana rebra zavijena, s plućima koja su bila puna ugljen-dioksida, ispitan je već deseti put i upućen u novi razvoj situacije.

„Uhvatili smo bolničkog čuvara“, rekao je direktor Tajne službe Vejn Martin. „Druga dvojica iz kola hitne pomoći ubijena su u pucnjavi, ali smo ovo kopile uhvatili.“

„A predsednik?“, zabrinuto je upitao Aleks.

„Ni traga od njega“, odgovorio je Martin. „Mislimo da su ga prebacili u drugo vozilo. Verovatno je umešana i žena po imenu Džamila Salem. Radila je kao dadilja za izvesni bračni par Frenklin. Vezala je gospodu Frenklin i uzela decu. Kasnije je oslobodila decu, ali su je ubili policajci kad je pokušala da ih pregazi.“

„Kakva je njena povezanost sa predsednikom?“, upitao je drugi agent.

„Mislimo da je iskoristila decu kako bi prošla kroz blokade na putu. Dadilja sa tri bebe koje vrište ne nalazi se visoko na spisku sumnjivih.“

„Još uvek ne razumem“, primetio je isti agent.

„Prilikom ispitivanja kombija koji je vozila, policajci su otkrili tajnu pregradu u zadnjem delu. Obložena je bakrom i olovom i u obliku je ljudskog tela približno predsednikove građe, a kasnije je otkriven i odeljak za bocu sa kiseonikom. Gospođa Frenklin je rekla da se dadilja veoma uznemirila kad joj je ova saopštila da je promenila plan i da namerava da ide na ceremoniju sa svojim sinovima. To bi ugrozilo njihov plan pa je Frenklinova morala da bude onesposobljena.“

„Da li je nešto rekao?“, upitao je Aleks. „Mislim na čuvara.“

„FBI je preuzeo taj deo istrage“, ogorčeno je odgovorio Martin. „Međutim, nisu ništa otkrili kad su provukli njegove otiske prstiju kroz sistem.“

„Gospodine, taj čovek nije početnik. Ne verujem da mu je ovo prva operacija“, rekao je Aleks.

„Slažem se, ali pretpostavljam da nikad nije bio uhvaćen“, odvratio je Martin.

Aleks je zatim postavio pitanje kojeg se užasavao. „Koliko ljudi je poginulo, gospodine?“

Martin ga je čudno pogledao. „Ako računamo i teren za ceremoniju i dešavanja u gradu, ubijen je dvadeset jedan terorista.“

„Mislio sam na naše momke?“

Martin je pogledao ostale ljude u sobi. „Ovo javnost ne zna, niti će saznati dok ne pohvatamo šta se, dođavola, događa.“ Zastao je. „Mi nismo imali gubitke.“

Aleks je skočio i zagledao se u čoveka. „O čemu, dođavola, pričate? Ljudi su padali kao klade. Bio sam tamo. Video sam to, dođavola. Je li ovo neki usrani politički trik? Ako jeste, smrdi!“

„Stanite malo, Forde“, opomenuo ga je Martin. „Znam da ste pod jakim lekovima zbog bolova, ali ne možete tako da razgovarate sa mnom, sinko.“

Aleks je duboko udahnuo i ponovo seo. „Gospodine, imali smo gubitke.“

„Naši momci jesu pogođeni, preko dvadeset pet ljudi, i oko petnaest policajaca. Kao i doktor Belami.“ Martin je zastao. „Ali pogođeni su strelicama za uspavlivanje. Svi su se osvestili. Zbog toga su strelci uspeali da unesu oružje pored magnetometara. Pištolji i strelice napravljeni su od mešovitih materijala bez metala.“ Ponovo je zastao pa dodao. „Ništa od ovoga što sam vam rekao ne sme da izađe iz ove sobe.“

Svi agenti u prostoriji pogledali su jedni druge. Aleks je polako rekao: „Pištolji za uspavlivanje? Nisu koristili strelice za uspavlivanje u bolnici. Ono su bili pravi meci.“

„Snajperi su ispalili strelice u dvojicu agenata koje smo tamo našli. Onda su zadržali policijsko pojačanje pravom municijom. Međutim, iako su bili na uzdignutom terenu i naoružani najboljim snajperskim puškama na tržištu, nisu pogodili nikoga pravom municijom. Očevici kažu da su snajperi pucali samo blizu naših momaka. Pucali su ispred ulaza u bolnicu kako naši ljudi ne bi uspeali da uđu. To je sad jasno. Očigledno nijednom nisu pucali da bi ubili, iako naši ljudi kažu da su imali brojne prilike za to. Ne mogu da kažem da razumem, ali to su činjenice.“

Aleks je dodirnuo ranjenu ruku. „Na meni su koristili pravu municiju.“

„Čestitam, vi ste jedini. Izgleda da nisu mogli da pretpostave da ćete uspeti da se probijete u bolnicu i poremetite im planove.“

„Očigledno ih nisam dovoljno poremetio.“

Martin ga je pažljivo pogledao. „Uradili ste sve što je jedan agent mogao da uradi.“

Aleks se nije obazirao na ovaj kompliment.

Martin je nastavio: „Plan je očigledno bio da se predsednik odvede u bolnicu bez obezbeđenja. Dobro su upućeni u naše procedure i metodologiju i iskoristili su to protiv nas. Mislimo da činjenica da nisu povredili nikoga od snaga reda može da bude dobra po predsednika. Mogli su lako i da ga ubiju.“

„Znači da će tražiti nešto drugo, a ne samo novac“, rekao je drugi agent.

„To je najverovatniji scenario“, složio se Martin. „Bog sam zna šta će tražiti.“

„Ali zašto su se toliko trudili da nas ne ubiju, gospodine?“, ogorčeno je pitao Aleks. „Takvi ljudi uvek ubijaju. Pogledajte jedanaesti septembar, ratni brod USS Cole i stanicu Grand Central. Tada se ubijalo. Nema nikakvog smisla.“

„Slažem se da nema smisla. Izgleda da smo zašli na novi teren.“ Martin je uzeo daljinski i uperio ga u veliki plazma ekran na zidu. „Upravo nam je stigao ovaj snimak. Želim da svi sednete i da ga pogledate. Ako iko primeti bilo šta čudno, neka odmah kaže.“

Ekran je oživeo i Aleks je gledao kako se odvijaju užasni događaji u Brenanu.

Pogledali su ga tri puta i, mada je nekoliko agenata imalo primedbe, nisu ništa otkrili. Bilo je očigledno da su teroristi bili veoma dobro organizovani i izuzetno disciplinovani.

„Onesposobili su kola hitne pomoći i doktora Belamija pa smo morali da odvezemo predsednika pravo u bolnicu“, rekao je Martin. „Zatim su iskoristili traktor sa prikolicom i oboreni vodotoranj da blokiraju prolaz pojačanjima. Vrlo pametno. Sreća da nismo imali posla sa ovakvim tipovima kad su pucali u Regana. On je stigao u bolnicu sa šačicom ljudi. Bio bi laka meta da su ga tamo sačekali. Što znači da ćemo od sada morati da menjamo proceduru.“

„Ali predsednik jeste izgledao kao da mu nije dobro“, primetio je Aleks. „Sećam se da sam video kako se uhvatio za grudi. Kad smo stigli do bolnice, rekao mi je da umire. Proverio sam mu puls. Učinio mi se normalnim, ali ja nisam lekar.“

„Bolničko osoblje je izjavilo da mu je jedan doktor u bolnici dao nekakvu injekciju i da je onda izgubio svest“, dodao je Martin.

„Nisu smeli da prepuste slučaju da li će mu pozliti ili ne i da li ćemo ga odvesti u bolnicu „Milost“ ili ne“, zaključio je Aleks. „Morali su da se pobrinu da se to dogodi na ceremoniji.“

„Tačno, ali ne znamo kako su to izveli.“

„Možda su ga pogodili strelicom od koje mu je pozlilo“, rekao je drugi agent.

„To je moguće. A pištolji koji ispaljuju strelice ne prave mnogo buke, međutim, niko nije video pištolj dok nije došlo do prve paljbe. To smo pogledali sto puta. Predsednik se ni u jednom trenutku nije trgnuo niti na bilo koji drugi način pokazao da je nečim pogođen. Čak i kad vas strelica pogodi, mora da dođe do fizičke reakcije prilikom pogotka.“

Utom je ušao Džeri Sajks s listom papira. „Ovo je upravo stiglo, gospodine.“

Martin je pročitao i pogledao svoj tim. „Bolnica u Brenanu je prijavila da je petoro ljudi došlo da se žali na respiratorne probleme i simptome srčanog udara. Poslali su nam opise tih osoba i druge pojedinosti. Svi su zadržani u bolnici, ali na

osnovu nalaza izgleda kao da im ništa ne fali."

„Neka vrsta biološkog otrova koji je pušten u vazduh?", predložio je Sajks.

„I imao uticaj samo na predsednika i nekoliko drugih? To je prilično nedelotvoran otrov", sumnjičavo je rekao Martin.

Aleks je gledao u ekran. „Da li su petoro ljudi koji su završili u bolnici jedan pripadnik Nacionalne garde, dvojica starijih muškaraca, jedna devojka i jedna starija žena?"

Martin je podigao pogled sa papira. „Kako ste to, dođavola, znali?"

Kao odgovor, Aleks je pokazao na ekran. „Premotajte i pustite ovu sekvencu usporeno."

Svi su gledali kako se Brenan rukuje s ljudima iza konopca.

„Dobro, tu zaustavite", uzviknuo je Aleks.

Martin je zaustavio sliku.

„Pogledajte ruku tog muškarca", rekao je Aleks, pokazujući na protezu pripadnika Nacionalne garde.

„To je veštačka šaka, Forde", rekao je Sajks. „Još nekoliko agenata je to primetilo."

„Tačno, i ja sam ga tamo video", odgovorio je Aleks. „Rukuje se desnom rukom, koja je veštačka. A sad ćete videti kako se Brenan rukuje sa još petoro ljudi pre nego što je pao. Pustite traku."

Pripadnik Nacionalne garde je salutirao predsedniku.

„Zaustavite opet", zamolio je Aleks. „Vidite, salutirao je levom rukom. To jest kukom. Jedna ruka i jedna kuka?"

„Možda čeka da mu završe drugu", nestrpljivo je odgovorio Martin.

„Ali zašto bi se rukovao desnom rukom, a salutirao levom?"

„Ja sam levoruk, ali većina ljudi su dešnjaci", rekao je Sajks. „Uvek se rukujem desnom rukom, a ponekad salutiram levom. Šta s tim?"

„Dobro, da li još neko vidi nešto neobično?", upitao je Martin.

Aleks je i dalje proučavao šaku. „Možete li da mu zumirate šaku?"

Martin i Sajks ga pogledaše popreko.

„Učinite mi to, momci", zamolio je Aleks. „Ionako niko drugi nije ništa primetio."

Martin je pritiskao dugme za zumiranje dok protetička šaka bezmalo nije ispunila čitav ekran.

„Vidite ovo", pokazao je Aleks.

„Šta da vidimo?", uzviknuo je Martin.

„Dlan mu je vlažan."

Sajks je zbunjeno pogledao Aleksa. „To je znoj. Bio je topao dan, Alekse."

„Tačno. Bio je topao dan. Ali veštačke ruke se ne znoje."

„Sranje!", uzviknuo je Martin gledajući ekran.

Kad su posle izvesnog vremena muškarci napuštali prostoriju, Martin je zaustavio Aleksa.

„Forde, nemate čega da se stidite. Vi ste, zapravo, junak."

„Ne verujete stvarno u to", odgovorio je Aleks. „Kao ni ja."

58

POGLAVLJE

Prošlo je dvadeset četiri časa i uplašena Amerika očekivala je vesti o svom nestalom predsedniku. Pronašli su adresu pripadnika Nacionalne garde, ali on je nestao mnogo pre nego što su stigli tamo. Osobe primljene u bolnicu s tegobama bile su pod uticajem snažnog sintetičkog halucinogenog sredstva koje se apsorbovalo putem kože. Nalazi su pokazali da izaziva simptome nalik na srčani udar, delimičnu paralizu i osećaj neizbežne smrti. Bolnica je u pomoć pozvala naučnike i tehničare iz CIA kako bi identifikovali tu supstancu. CIA je brzo izdala saopštenje da ona nikada nije koristila tu drogu ni u kakve svrhe, ali očigledno je da su to učinili neprijatelji Amerike, kopilad. Međutim, dobra vest je da droga nije smrtonosna i da se njeno dejstvo može brzo otkloniti postojećim lekovima. Ispostavilo se da se ta supstanca raširila kad se inficirani predsednik rukovao sa još pet osoba u redu iza konopca.

Još jedan leš pronađen je u garaži u centru Brenana. Aleks je prepoznao muškarca kao vozača kola hitne pomoći ispred bolnice. Jedan američki biznismen bio je vlasnik garaže, međutim, nisu mogli da saznaju nikakve podatke o mrtvacu. Balistički izveštaj je otkrio da je metak izvađen iz tela mrtvog čoveka ispaljen iz istog pištolja kojim je Aleks ranjen. Metak se odbio od ruke tajnog agenta i zabio se u drvenu ogradu. Ti podaci, zajedno sa udaljenošću garaže od bolnice, navodili su na to da je prebacivanje predsednika iz kola hitne pomoći u kombi Džamile Salem obavljeno u toj garaži. Predsednika su očigledno prebacili iz kombija negde drugde, možda u drugo vozilo, i na taj način ga odveli iz oblasti.

Hamilton, vršilac dužnosti predsednika, nekoliko puta se obratio američkom narodu kako bi sve uverio da je zemlja stabilna i da rukovodstvo obavlja svoj posao,

kao i da će oni koji stoje iza ovoga biti surovo kažnjeni. Zahtevao je da teroristička grupa koja je otela Džeјmsa Brenana odmah vrati predsednika nepovređenog, ili će odgovor Sjedinjenih Američkih Država za ovaj nečuveni čin biti uništenje počinioca i zemalja koje im pružaju pomoć.

Međutim, kidnapovanje je očigledno zapanjilo Sjedinjene Američke Države. Tržište finansija naglo je palo, ljudi su se plašili da izađu iz svojih kuća, cela zemlja je stala. Da sve bude gore, izvesni muslimanski ekstremisti pozivali su kidnapere da ubiju Brenana ako već nije mrtav i da celom svetu pokažu njegovo telo.

Oružane snage i Strateška vazдушna komanda (SAC)* aktivirale su stepen pripravnosti 2. Od kubanske raketne krize 1962. godine, ovo je bio tek drugi put da je SAC bio na stepenu pripravnosti 2. Čak je i jedanaestog septembra stepen pripravnosti dostigao samo nivo 3. Vojni stručnjaci upozoravali su da, u zavisnosti od razvoja situacije, stepen pripravnosti može da se popne na 1, najviši nivo. A onda se više ništa nije moglo predvideti.

* Strategic Air Command. (Prim. prev.)

Obaveštajni sektor davao je sve od sebe da identifikuje kidnapere. Diplomatske istrage takođe su pokrenute na svim nivoima. A Pentagon je bio nestrpljiv da dobije metu na koju će ispaliti svoje visokotehnoško naoružanje.

U razgovoru s jednim senatorom u Komitetu oružanih snaga, izvesni general sa tri zvezdice je izjavio: „Dosta je bilo zajebavanja sa ovim ljudima. Više neće biti čizama na zemlji u koje mogu da pucaju. Samo rakete iz vazduha. Ovog puta ćemo ih se rešiti.”

Senator mu nije protivrečio.

Ionako velika napetost između islamskog sveta i Amerike još više se povećala. Iako nijedna teroristička organizacija nije preuzela odgovornost, svi ubijeni teroristi u Brenanu bili su Arapi.

Njihovi otisci prstiju i drugi podaci provučeni su kroz ogroman, razgranat sistem NIC-a i, zapanjujuće, ništa nije otkriveno. Bilo je nezamislivo da američka obaveštajna služba nema nijedan bajt informacija ni o jednom od ovih zločinaca, ali činilo se da je upravo to slučaj.

Trenutno se većina ljudi nije uzbuđivala zbog toga. Oni su samo želeli svog predsednika natrag. I želeli su da im neko odgovori na to kako je tako nešto uopšte moglo da se dogodi.

Kasno uveče sledećeg dana, Kejt Adams je pokucala na ulazna vrata kuće Aleksa Forda u Manasasu nakon što je nekoliko puta bezuspešno pokušala da ga pozove.

Kejt je čula tužnu melodiju gitare koja je dopirala iz kuće. Zatim je melodija utihnula i čula je kako se koraci približavaju vratima.

„Da?”

„Alekse, ja sam, Kejt."

Aleks je otvorio vrata. Bio je neobrijan i čupav. Na sebi je imao iscepane farmerke i prljavu majicu. Bio je bosonog. Oči su mu bile krvave i Kejt je u njegovom dahu osetila alkohol. U desnoj ruci mu je bila crna akustična gitara.

„Nisi mi odgovorio na pozive. Stvarno sam se zabrinula", rekla je.

„Izvini, bio sam zauzet", odbrusio je.

Pogledala je instrument u njegovoj ruci pa ruku u zavoju. „Kako možeš da sviraš kad te je metak pogodio u ruku?"

„Kome treba povez za ruku kad imaš Džek Denijela?"

„Mogu li da uđem?"

Slegnuo je ramenima, izmakao se u stranu i zatvorio vrata za njom.

„Čudi me što ti novinari nisu okružili kuću."

„Nisu objavili moje ime. Ja sam samo neidentifikovani tajni agent koji je zeznuo stvar i dozvolio da neko otme predsednika."

Uveo ju je u malu dnevnu sobu i oboje su seli. Bilo je veoma malo nameštaja. Zapravo, pomislila je Kejt, bila je toliko prazna da je gotovo izgledalo kao da se neko ili useljava ili iseljava.

Jedina neobična stvar bila je polica na kojoj je stajalo na stotine staklenih čašica za alkoholna pića.

„Imam čašicu iz svakog mesta u kojem sam bio dok sam radio u obezbeđenju." Okrenula se i videla da je posmatra. „I nije nešto za pokazivanje posle toliko godina, zar ne?"

Nastupila je neprijatna tišina. Aleks ju je zatim pitao želi li nešto da popije.

„Ali ništa jako kao ono što ti piješ."

Ustao je pa se vratio posle jednog trenutka s čašom koka-kole i ledom.

„Nema viskija?", oprezno je pitala.

„Ne, nestalo mi je. Čudno, juče sam imao celu bocu."

„Šta nameravaš? Da ostaneš ovde i ubijaš se od pića dok sviraš balade Džonija Keša?"

„I to je neki plan", odgovorio je tupo.

„Nije preterano dobar."

„Imaš neki bolji predlog?"

„Obećao si da ćeš se sastati sa Oliverom i ostalima."

„Oh, da, Klub kamera", odsutno je rekao.

„Ne, nego *Klub kamila*."

„Kako god", odgovorio je i počeo da prebira po žicama gitare.

Kejt je gledala po sobi i pogled joj se zaustavio na jednoj fotografiji. Podigla ju je. Muškarac na njoj bio je veoma visok i vitak, sa istrošenim licem i crnom preterano zalizanom kosom ošišanom u rokabili stilu. Cigareta mu je visila iz ugla usana i držao je gitaru.

Pogledala je Aleksa, koji ju je pomno posmatrao. „Tvoj otac?"

„Jedan jedini Fredi 'Besni' Ford", odgovorio je.

„Ne liči na Džonija Keša."

„Znam, više podseća na Henka Vilijemsa Starijeg."

Vratila je fotografiju na mesto i osvrnula se oko sebe.

„Nije baš neki život, zar ne?", upitao je.

Kejt se okrenula i videla da je Aleks posmatra.

„Posao u Tajnoj službi ne ide zajedno sa kućnim životom", primetio je.

Osmehnula se. „Ne brini, ne zanimaš me zbog svog novca."

„Dobro je."

Ponovo je sela, otpila gutljaj koka-kole i rekla: „Moraš da se sastaneš sa Oliverom, Alekse. Ne zaboravi da je jedna žena oteta."

„Onda pozovite FBI, mada mislim da su trenutno zauzeti drugim kidnapovanjem."

„Oni hoće tebe."

Pokazao je rukom na sebe. „Pogledaj me, Kejt. Da je tvoja sestra nestala, da li bi stvarno želela da ja vodim slučaj?"

„Da."

„Sranje!"

„Molim te, Alekse, hoćeš li se sastati sa njima?"

„Ne, neću!"

„Zašto nećeš?"

„Ne dugujem ni tebi ni bilo kome nikakvo objašnjenje!" Spustila je svoju čašu i ustala. „Žao mi je što tako misliš." Okrenula se da izađe, ali on joj je spustio ruku na rame i okrenuo je prema sebi.

„Uprskao sam, Kejt", prosto je rekao. „Nisam uradio svoj posao."

„Nisi ti kriv. Umalo nisi poginuo."

„Ne, namagarčili su me kao žutokljunca. Arapin iz obezbeđenja je *tek tako* išetao iz bolnice? I tek tako je rizikovao svoj život da mi pomogne a ja sam dozvolio da kučkin sin odšeta sa predsednikom Sjedinjenih Američkih Država?"

„Nisi mu dozvolio da odšeta. Shvatio si šta nameravaju."

„Da, ali šezdeset sekundi prekasno, što je neprihvatljivo u mom poslu." Naslonio se na zid. „Sećaš se šta mi je rekao Klint Hil, tajni agent koji je obezbeđivao Kenedija?"

„Da ne želiš da budeš kao on. Zato što je izgubio svog predsednika"

„Tačno", odgovorio je Aleks. „A sad znam tačno na šta je mislio."

POGLAVLJE

Karter Grej gotovo uopšte nije spavao otkako je Brennan nestao, ali direktor NIC-a nije se mogao pohvaliti da je njegov trud doveo do nekih rezultata. Trideset šest sati nakon što je predsednik kidnapovan, sedeo je za konferencijskim stolom u NIC-u. Nasuprot njemu sedeo je, liscama vezan za stolicu dok su dvojica kršnih čuvara stajala nedaleko od njega, muškarac koji se odazivao samo na ime Farid Šah, što je odgovaralo njegovim zvaničnim ispravama. Grej je znao da su ona lažna i uspeo je da otrgne Šaha iz jurisdikcije FBI, uglavnom zahvaljujući tome što je imao podatke o direktoru Biroa koje ovaj nije želeo da iko sazna.

„Farid Šah iz Indije", rekao je Grej. „Ali vi niste Indus."

„Otac mi je Indus, a majka je iz Saudijske Arabije. Povukao sam na nju", tiho je odgovorio zatvorenik. Njegova ranjena ruka bila mu je zavojem pričvršćena za bok. Nisu mu dali povez za ruku zato što je to moglo da posluži kao pogodno oružje za samoubistvo.

„Indus se oženio muslimankom?"

„Bili biste iznenađeni kad biste znali koliko je to često pojava u oblasti sa milijardu stanovnika."

„A kako ste tačno dospeli u Ameriku iz Indije?"

„Amerika je zemlja mogućnosti", neodređeno je odgovorio.

„Da li muslimani sada regrutuju Induse kao teroriste?"

„Ja sam musliman. Verovatno ste videli kako obavljam *salat* u svojoj ćeliji."

„Znate, gospodine Šah, izgledate mi poznato.“

„Primetio sam da Istočnjaci izgledaju isto većini Amerikanaca.“

„Ja ne spadam u većinu Amerikanaca. A kako ste dobili posao u obezbeđenju bolnice?“

Zatvorenik se zagledao u svoje ruke i nije ništa odgovorio.

„A ko su ovi ljudi?“, upitao je Grej, raširivši fotografije po stolu. „Da li je to vaša porodica?“ Nije bilo odgovora.

„Nađene se u vašem stanu pa pretpostavljam da znate ko je na njima. Zanimljivo. Na poleđini svake fotografije napisani su datumi na arapskom. Čini mi se da su to datumi rođenja i smrti, kao i još neki podaci.“ Grej je podigao fotografiju jednog adolescenta. „Piše da je poginuo sa šesnaest godina. Takođe piše da je poginuo u ratu između Irana i Iraka. Je li to vaš brat? Na čijoj se strani borio u ratu? Na čijoj ste strani *vi* bili?“

Grej nije sačekao odgovor zato što je znao da ga neće dobiti. Podigao je drugu fotografiju na kojoj se nalazila jedna žena. „Piše da je poginula prilikom, kako je to ovde nazvano, prve američke invazije Iraka. Pretpostavljam da mislite na prvi Zalivski rat, kad je *Irak* napao Kuvajt a Sjedinjene Američke Države pritekly u pomoć toj državi. Je li to vaša žena? Da li ste se borili na strani Sadama Huseina?“ Ponovo nikakav odgovor.

Grej je podigao još jednu fotografiju. Na njoj je bila jedna tinejdžerka. „Poginula u drugoj američkoj invaziji Iraka. Je li to vaša ćerka?“ Zatvorenik je još proučavao svoje ruke. „Izgubili ste sve ove ljude, svoju porodicu i prijatelje u ratu i pobunama muslimana protiv muslimana a zatim muslimana protiv Amerikanaca. Da li je sve ovo zbog toga?“ Grej se nagnuo bliže zatvoreniku. „Radi li se o osveti?“

Grej je polako skupio fotografije i klimnuo glavom čuvarima. Pre nego što je ustao, Grej je rekao zatvoreniku: „Vratiću se veoma brzo. A tada ćete *vi* meni sve ispričati.“

Sledećeg jutra, odgovarajući na nepotvrđene glasine, narodu je konačno otkriveno da su teroristi prilikom otmice predsednika Brenana koristili pištolje za uspavlivanje. Zbog toga nijedan Amerikanac nije poginuo, iako su brojni ljudi zadobili povrede prilikom stampea mase na terenu za ceremoniju. Potvrđeno je da je ubijen dvadeset jedan Arapin i svi su odmahivali glavom u čudu. Naslov u *Njujork tajmsu* bio je sažet: „Bombaši samoubice koji ubijaju samo sebe?“ Jedan novinar *Vašington posta* pitao se da li je to zbog toga što bi magnetometri detektovali pravo oružje. Ali niko nije mogao da objasni zašto su snajperisti pred bolnicom takođe koristili pištolje za uspavlivanje.

Njujork post objavio je bez ikakvog uvijanja: „Šta se, dođavola, dešava?“

Nasilje se širilo ulicama Amerike i celog sveta. Očigledno je bilo samo pitanje

vremena kada će se nešto krupno dogoditi.

Tog istog jutra Bela kuća je primila zapanjujuće vesti. Sve vodeće američke televizijske mreže dobile su obaveštenje od Al Džazire da će objaviti zahteve otmičara koji su upravo predati arapskim medijima. Predstavnici Al Džazire tvrdili su da zahtev sadrži neverovatna otkrića. Niko, čak ni vršilac dužnosti predsednika, neće unapred dobiti kopiju zahteva. Bilo je jasno da otmičari žele da vlada sve sazna u isto vreme kad i ostali građani.

Da je Hamiltonov odgovor na to uživo emitovan, često bi se čulo bip-bip i usledio bi zvanični ukor federalne komisije za komunikacije zbog psovanja u programu. Ali šta je mogao da uradi? Hamilton je okupio svoj kabinet, savetnike i vojne starešine da gledaju objavu.

„Kako, dođavola, uopšte možemo da znamo da ovi ljudi *drže* Brenana? Ovo bi mogla da bude samo gomila sranja“, upozorio je nacionalni savetnik za bezbednost.

„Upravo tako“, složio se sekretar odbrane, Džo Deker. Njega su veoma cenili kao člana kabineta koji je dobro radio svoje zadatke i još bolje igrao političke igre. Takođe ga je pratio glas osobe koja se nije plašila da povuče obarač i stavi u pogon američku vojnu silu. Deker je imao čvrstu poziciju u Brenanovoj administraciji i Hamilton se tokom ove krize umnogome oslanjao na njega.

Hamilton je izvadio list papira iz džepa. „Televizijske mreže su ovo prosledile Beloj kući pre nekoliko minuta. Poslato je zajedno sa zahtevom otmičara.“

„Šta je to, gospodine?“, upitao je Deker.

„Kažu da su to nuklearne šifre koje je predsednik Brenan imao kod sebe. Moraćemo da proverimo da li su tačne. Očigledno, više nisu važeće.“

Dva minuta kasnije, posle brzog savetovanja i telefonskog poziva, sekretar odbrane Deker je natmureno pogledao prisutne. „To su tačne šifre.“

Ostali ljudi u sobi oborili su poglede, izbegavajući da gledaju u druge. Svi su mislili isto. Što god da otmičari zahtevaju, to će nesumnjivo biti nešto na šta Amerika neće moći da pristane. Nažalost, to će zapečatiti sudbinu Džejsma Brenana.

Na plazma ekranu na zidu pojavio se prosedi komentator. Hamilton je izgovorio ono o čemu su svi razmišljali u tom trenutku: „Kunem se bogom, ako ta kopilad emituju odrublivanje glave Džejsma Brenana, nijedna zgrada u njihovoj zemlji neće ostati čitava.“

Iskusni komentator izgledao je zabrinuto, ali je brzo počeo da čita. Pod jedan, Amerika i ostatak sveta moraju da priznaju islam za veliku religiju i ukažu mu poštovanje koje zaslužuje. Drugo, zajedno sa svakim dolarom koji Sjedinjene Američke Države daju bilo Izraelu ili Egiptu, moraju dati još jedan dolar za ekonomski razvoj Palestine. Treće, sve savezničke trupe u potpunosti moraju da se povuku iz Iraka i Avganistana, mada snage Ujedinjenih nacija mogu da ostanu. Četvrto, moraju se ukloniti sve savezničke vojne baze iz Avganistana. Peto, sve

strane privatne naftne kompanije na Bliskom istoku moraju ustupiti svoje poslovanje zemljama u kojima se nalaze nalazišta nafte, uključujući naftovod koji prolazi kroz Avganistan. Šesto, sve inostrane kompanije koje posluju na Bliskom istoku moraju biti u većinskom vlasništvu Arapa i treba da reinvestiraju svoju zaradu naredne dve godine kako bi se izgradila infrastruktura u tom regionu i stvorilo se više radnih mesta. Sedmo, Sjedinjene Američke Države i njeni saveznici moraju da potpišu sporazum da neće okupirati nijednu suverenu državu ukoliko ih direktno ne napadne njena vojska ili ne postoje verodostojni dokazi da je podržala napad terorista na Ameriku ili njene saveznike. Osmo, Sjedinjene Američke Države moraju da se uzdrže od toga da koriste svoju vojnu moć kako bi oblikovale svet po svom nahođenju i da poštuju različite kulture na Bliskom istoku. Deveto, moraju da priznaju da su mnogi problemi na Bliskom istoku posledica pogrešne spoljne politike Zapada i kolonijalne eksploatacije i da se mora pribeći dijalogu kako bi nastavili dalje.

Dok je komentator čitao spisak, raspoloženje u kancelariji Bele kuće postalo je još mračnije. Jedan general je uzviknuo: „Isto staro sranje! Donekle sam razočaran što nisu malo maštovitiji.”

„*Ne možemo pristati na ucenu*”, izjavio je Hamilton. Pogledao je ostale u prostoriji, tražeći potvrdu.

„Naravno da ne možemo”, potvrdio je direktor NSA.

„Očigledno ne možemo”, odlučno je dodao sekretar Deker.

Za stolom su ljudi počeli da pišu beleške za novi plan u skladu s razvojem situacije. Generali i admirali povukli su se u ugao da se dogovore kakav će biti vojni odgovor na ovo.

„Sačekajte malo, ljudi. Dođavola, ne možemo tek tako da otpišemo Džima Brenana”, umešala se Andrea Mejs, državni sekretar. Ona je bila blizak prijatelj otetog predsednika.

Grupa iz Pentagona pogledala ju je s nevericom.

„Zaista mislite da će nam ga tek tako vratiti?”, odbrusio je jedan od njih.

Zagrajali su svi koji su bili okupljeni oko stola. Zatim se začuo nečiji veoma glasan povik. Svi pogledaše Kartera Greja, koji je sedeo na kraju stola. Iako je njegova nedodirljivost bila znatno uzdrmana, još je izazivao poštovanje.

„Možda bi trebalo da saslušamo ostatak poruke”, rekao je Grej i pokazao na ekran.

Svi su začutili.

„Ovo je drugi odeljak”, rekao je komentator, čvrsto držeći papir. Pročistio je grlo i nastavio da čita. „Civilizovane zemlje koje jednostrano sprovode svoju volju mecima i bombama i same su teroristi i stoga nemaju pravo da drugim zemljama uskraćuju to isto pravo. Kada vladate mačem, često i poginete od njega.”

Komentator je ponovo zastao. „Sad dolazimo do najčudnijeg dela poruke, mada, iskreno, ovo što se dosad desilo predstavlja najneverovatniji niz događaja koje sam video za trideset dve godine koliko vodim vesti." Treći put je zastao, kao da želi da ovom trenutku da ozbiljnost koju zaslužuje.

„Prokletstvo", zagrmeo je sekretar Deker. „Ma pročitaj već jednom, za ime boga!"

Komentator je nastavio da čita. „Bez obzira na to da li će ovi zahtevi biti ispunjeni, predsednik Brennan će tačno za nedelju dana biti oslobođen, nepovređen, i ostavljen na bezbednoj lokaciji a odgovarajući autoriteti će odmah biti pozvani da ga preuzmu. Međutim, tražimo da svet razmotri naše zahteve s najvećom ozbiljnošću ako ćemo ikad zaista da postignemo *selam*." Komentator je brzo dodao: „To znači mir na arapskom."

Zvaničnici Bele kuće buljili su u televizor, zaprepašćenih lica i sa strahopoštovanjem.

„Šta je, dođavola, ovaj rekao?", upitao je Hamilton.

Grej je razgovetno odgovorio: „Rekao je da će, čak i ako njihovi zahtevi ne budu ispunjeni, predsednik Brennan biti pušten neozleđen."

„Sranje!", uzviknuo je Deker. „Misle li da smo svi mi idioti?"

Grej je pomislio: *Ne, ne verujem da oni misle da ste svi idioti.*

„Ovo nema nikakvog smisla", gnevno je nastavio Deker. „Zanima me gde su pronašli ljude koji su ovo sve izveli."

Grej ga je prezrivo pogledao. „Na svetu ima više od milijardu muslimana. Oni revnosno poštuju svoju religiju i bez pogovora čine ono što se od njih traži. Zaista mislite da je bilo toliko teško da nađu dvadesetak ljudi koji su spremni da pod ovakvim okolnostima žrtvuju svoje živote? Mislite li?", ponovio je pitanje. „Mi vodimo rat protiv ovih ljudi, Džo. Ako nimalo ne poznajete svoje neprijatelje, uz dužno poštovanje, moram da primetim da *Ministarstvo odbrane* nije najpogodnije mesto za vas."

„Odakle vam, dođavola...", počeo je Deker, ali Grej ga je prekinuo: „Pitanje koje bi *trebalo* da postavimo jeste *ko* je isplanirao ovu operaciju? Zato što ozbiljno sumnjam da je u pitanju ijedna od terorističkih organizacija za koje znamo. To znači da je još neko prisutan. Još neko koga moramo otkriti ako nameravamo da vratimo predsednika živog."

Nakon zaprepašćujućeg zahteva, Karter Grej je još odlučnije prionuo na posao. U dosijeima NIC-a nije bilo ni slovceta o Faridu Šahu pa se Grej pitao gde još da traga.

FBI je imao automatski sistem za identifikaciju otisaka prstiju osoba koje imaju kriminalni dosije, ali Grej je bio gotovo siguran da tamo neće otkriti Farida Šaha. Niko ne bi uzeo lažno ime uz koje ide i kriminalni dosije. Kao što je i pretpostavio, potraga u bazi podataka automatskog sistema za identifikaciju otisaka prstiju nije donela rezultate.

Grej je zatim helikopterom otišao do Brenana, u Pensilvaniji. Tamo je postavljena privremena mrtvačnica i pregledao je sva tela. Leš doktora iz bolnice „Milost“ delovao mu je poznato, ali to je bilo sve. Nevolja je bila u tome što su mnoge fotografije u NIC-u bile stare između pet i petnaest godina. Ljudi mogu znatno da se promene za to vreme. Zatim je Grej otišao do terena za ceremoniju, do bolnice i na kraju do stambene zgrade odakle su snajperi napali policiju. Direktor NIC-a nije otkrio ništa novo, osim što je morao da se divi složenom planu terorista. Ko je stajao iza ovoga? Ko?

Dok se helikopterom vraćao kući, izvadio je fotografije koje je uzeo iz Šahovog stana. Odjednom mu je nešto palo na um. Helikopter je skrenuo prema Lengliju.

Kad je stigao, Grej je dao te fotografije, kao i snimak Farida, direktoru CIA i zamolio ga da odmah započne istragu kako bi identifikovao bilo koga od njih.

Kasno te večeri, dok je bio u svojoj kancelariji, Greja su pozvali iz Lenglija.

Pronašli su arapskog doušnika koji misli da prepoznaje jednu od osoba sa fotografija. U pitanju je bila mlada devojka. Ona je bila ćerka čoveka s kojim se on borio u Iraku, prvo u tajnom pokretu protiv Sadama Huseina, a onda i protiv američke okupacije. Kad je doušnik video Šahov snimak, odmah ga je prepoznao, iako je njegov izgled znatno promenjen. On je bio otac mlade devojke.

„Kako se otac zove?“, nestrpljivo je pitao Grej.

„Adnan al Rimi“, odgovorio je direktor CIA. „Ali to ne može biti. On je mrtav.“

Grej je potvrdio, zahvalio i spustio slušalicu. Odmah je ušao u bazu podataka, pronašao Al Rimijevu fotografiju i uporedio je sa snimkom muškarca koji je tvrdio da se zove Farid Šah. Iako je postojala sličnost, nezavisno od obrijane glave, brade i promene u težini, to nije bio isti muškarac.

Grej se zavalio u stolici i bacio fotografiju na sto. Promenjene su fotografije i otisci prstiju u bazi podataka NIC-a. Platili su Patriku Džonsonu da to uradi a onda ga ubili. Sve je sada imalo smisla, ali kud je to vodilo Kartera Greja? Borio se u ovom prokletom ratu s lažnim podacima. To je bilo mnogo gore od katastrofe. Bio je to najveći profesionalni neuspeh koji je Grej ikada doživeo.

Izašao je iz zgrade i seo na klupu pored fontane. Slušajući umirujuće žuborenje vode, Grej je gledao sedište NIC-a, najveće obaveštajne agencije na svetu, trenutno potpuno beskorisne. Ovo je uradio neko iznutra. Potvrđene su njegove ranije sumnje o teroristima koje su ubili drugi teroristi, a koji su zatim „vaskrsli“. Ali ko je izdajica? I dokle izdaja seže? Uprkos ogromnim izvorima koje je imao na raspolaganju, Karter Grej je sada bio prepušten sam sebi.

Tom Hemingvej sedeo je na betonskom podu, nogu prekrštenih ispod sebe. Oči su mu bile zatvorene a puls i disanje toliko usporeni da se na prvi pogled nije moglo videti je li uopšte živ. Kad je ustao, brzo je prošao hodnikom i ušao u drugu prostoriju. Otključao je teška vrata, ušao, otključao još jedna vrata i ušao.

U maloj ćeliji Čestiti Hejs je ležala na uskom poljskom krevetu, ruku i nogu okovanih za zid. Po njenom ujednačenom disanju videlo se da spava. Hemingvej je ostavio Hejsovu i ušao u drugu prostoriju u kojoj je njegov drugi, daleko značajniji zatvorenik takođe mirno spavao. Hemingvej je stajao u dovratku i izvesno vreme posmatrao predsednika Brenana. I razmišljao o onome što se dogodilo.

Kad su svi očekivali nasilno ubistvo, Hemingvej je svetu ponudio suzdržanost. Kad su svi pretpostavljali da će se još jednom ponoviti stereotip fanatičnih muslimana, on je pokazao preokret svetskih razmera. Ipak, to nije bio prvi put da se tako nešto dogodi. Gandi je promenio čitav jedan kontinent nenasilnim merama. Surovi segregacionisti na jugu Amerike konačno su pobeđeni sedenjem u lokalima rezervisanim samo za belce i mirnim šetnjama. Hemingvejev „novi“ pristup bio je da okrene i drugi obraz. Nije znao da li će to biti delotvorno, ali smatrao je da mora pokušati. Zato što je bez toga video samo neizbežno uništenje dva sveta do kojih mu je bilo veoma stalo. Očigledno je zanemario činjenicu da je ono što se odigralo u Pensilvaniji zastrašilo hiljade ljudi i da je na stotine njih povređeno, neki teško.

Hemingveja je mučilo šta tačno da kaže Arapima o ovoj misiji. Hoće li slediti naređenja ako znaju da nijedan njihov neprijatelj neće poginuti? Ali na kraju je Hemingvej odlučio da im mora reći celu istinu ako očekuje od njih da poginu zbog toga. To je bio ispravan potez. Tako su muškarci u Brenanu, u Pensilvaniji, žrtvovali svoje živote sa saznanjem da su njihovi neprijatelji bezbedni. Bio je to jedan od najhrabrijih činova koje je Hemingvej ikada video.

Pogledao je na sat. Uskoro će svetu biti objavljena još jedna poruka. U njoj će pisati *gde* će ostaviti predsednika. A to će biti podjednako zaprepašćujuće kao prva poruka.

Kelt se sastala sa članovima Kluba kamila u kućici Olivera Stouna i obavestila ih o svom neuspehu sa Aleksom Fordom.

„On sebe krivi zbog onoga što se desilo predsedniku“, rekla je.

„S obzirom da sam ga dobro upoznao tokom godina, ne mogu reći da sam iznenađen“, odgovorio je Stoun. „On je ponosit čovek koji veoma ozbiljno shvata svoj posao.“

„Previše ponosa može da škodi“, primetila je Kejt.

„Ističe nam vreme“, rekao je Milton. Uključio je kompjuter i pokazao na monitor. „Situacija postaje veoma gadna.“ Svi su se okupili oko njega da vide vesti. „Bez obzira što u zahtevu kažu da će pustiti Brenana, nasilje izmiče kontroli. U celom

svetu grupe ljudi prebijaju i ubijaju muslimane. A muslimani uzvraćaju. Presreli su petoro Amerikanaca u Kuvajtu i odrubili im glave. A Irak je ponovo postao potpuno nestabilan."

„Sad i umerene islamske grupe pozivaju otmičare koji drže Brenana da traže veliki otkup od Amerike", dodao je Stoun.

„Jedna grupa poručuje kidnaperima da traže nuklearno oružje u zamenu za njegovo oslobađanje", rekao je Kejleb. „Bože moj, ceo svet je propao. Zašto ljudi ne mogu jednostavno da čitaju knjige i budu ljubazni jedni prema drugima?"

Ruben je podigao obrvu kad je čuo ovu naivnu primedbu. „Američka vojska je kao zapeta puška, i spremno čeka naređenje da krene."

„To može da izazove potpuni rat sa islamskim svetom", dodao je Kejleb.

„Neki ljudi možda žele rat", primetio je Stoun. *Možda Karter Grej to želi.*

„Šta ako oslobode predsednika...?", počela je Kejt.

„To možda neće imati nikakve veze", odgovorio je Stoun. „Sa ovako podeljenim svetom, dovoljan je samo jedan okidač da se u odlučujuću bitku."

„Ali ako mi saznamo ko je to uradio?", upitala je Kejt,

„Mi?", povika Ruben. „Nemamo nikakve šanse da to uradimo."

„Grešiš, Rubene", strogo se umešao Stoun. Svi pogledaše u njega. „Aleks Ford me je jednom ovde posetio. Možda je vreme da Klub kamila uzvrati posetu."

Karter Grej se spustio hodnikom do izolovanog dela NIC-a u kojem su se nalazile ćelije. Klimnuo je glavom stražarima i vrata ćelije se otvoriše.

„Gospodine Al Rimi", rekao je Grej pobedonosnim glasom. „Hoćemo li da popričamo?"

Krupan zatvorenik koji je ležao na krevetu, glave pokrivena ćebetom, nije odgovorio. Grej je dao znak stražarima.

Dvojica muškaraca uhvatiše Al Rimija ispod pazuha i pokušашe da ga usprave.

„Oh, sranje!", uzviknuo je jedan stražar.

Pustili su ga i Al Rimi je pao na betonski pod.

Grej je dotrčao i zagledao se u telo. Delovi zavoja virili su mu iz usta. Skinuo je zavoj s ranjene ruke, smotao ga u lopticu i strpao sebi u usta, ugušivši se pod ćebetom. Telo mu je već bilo hladno.

Grej je pogledao u kameru za nadzor koja je visila u uglu i povikao: „Čovek se ugušio zavojima, a vi *ništa* niste videli! Idioti!"

Bacio je dosije u ćeliju Adnana al Rimija. Fotografije su se rasule po telu.

Dok je odlazio, ukočene oči leša kao da su pratile svaki besni korak obaveštajnog cara. Da mrtav čovek to može da učini, Adnan al Rimi bi se sigurno osmehivao.

Pola sata kasnije, Grejev helikopter sleteo je na travnjak Bele kuće. Nije se radovao sastanku sa vršiocem dužnosti predsednika, Hamiltonom. Odlučio je da odmah raskrsti s najgorim. Grej i Hamilton nikada nisu bili bliski. Hamilton je dugo bio u Brenanovoj senci i otvoreno je iskazivao negodovanje zato što predsednik ima tako blizak odnos s direktorom obaveštajne službe. A Hamiltonu je još smetalo što je predsednik pozvao Greja umesto njega da ga prati na ceremoniju u Brenan. Ali upravo je taj događaj znatno promenio njihov profesionalni odnos pa je Hamilton sada bio nadmoćniji. Grej je pretpostavio da njegov novi šef traži bilo kakvu priliku kako bi ga otpustio i direktor NIC-a nije nameravao da mu pruži takvu mogućnost.

Ispričao je Hamiltonu za samoubistvo zatvorenika, ali mu nije otkrio pravi identitet Al Rimija. Grej je nameravao da tu tajnu odnese sa sobom u grob. „Međutim, mislim da napredujemo, gospodine“, dodao je.

Hamilton je uzviknuo: „Kako ste, dođavola, to zaključili, Greje?“ Podigao je jedne arapske novine. „Čitate arapski, zar ne?“

Grej je naglas preveo naslov: „Konačno plaćaju za svoje grehe.“

Hamilton je podigao druge novine. „A ovde piše: Možda islam *može* da okrene drugi obraz. To je objavio vodeći italijanski dnevni list. Naš predsednik je bogzna gde, a međunarodna štampa nagoveštava da je to možda naša krivica.“ Podigao je veliki list papira. „U poslednjih dvadeset minuta obavestili su me da je u Njujorku jedan taksista, musliman izvučen iz svog vozila usred bela dana i prebijen na smrt. A znate šta? Služio je šest godina u vojsci. *Našoj* vojsci! Dvojica rukovodilaca Halibartona oteta su iz hotela u Rijadu. Pronađeni su zadavljeni u prolazu udaljenom oko osamsto metara s natpisom preko golih tela „Smrt Americi“. A to je tek posidnji od desetak sličnih imcidenata koji su se danas odigrali. Pertagon čeka da im kažem ma koga da ispale nuklearnu raketu, a moja *obaveštajna* služba ima sve osim obaveštenja. Nemamo blagu predstavu o tome gde se nalazi Džim Brenan.“ Zagledao se u Greja, očigledno žudeći da čuje njegov ponizan odgovor kako bi nastavio.

Ben Hamilton kao da je ostario četiri godine u kratkom vremenu od kidnapovanja. Grej nikad nije video da je ijedan predsednik ušao u Belu kuću s tamnom kosom a da nije bio sed kad je izlazio. To je bila najteža funkcija u istoriji, ali, s obzirom da je svet veoma čudan, i najpoželjnija.

„Bez obzira na to kako se ovo dogodilo i šta međunarodni mediji kažu, vuk ne menja svoju ćud“, odgovorio je Grej. „Kad dođe do neizbežnog, dobićemo priliku koja nam je potrebna.“

Hamilton je udario pesnicom o sto. „Želim Džima Brenana natrag živog! Vaš dosadašnji posao za ovu zemlju ništa mi ne znači. Ovo se dogodilo za vreme vašeg

mandata i smatram da ste odgovorni za to. Sjedinjene Američke Države ponizila je šačica prokletih Arapa. Ukoliko predsednik ne bude vraćen živ i zdrav, više nećete biti direktor obaveštajne službe ove zemlje. Da li vam je to jasno?"

„Potpuno“, ravnodušno je odgovorio Grej. Znao je da su to prazne priče. Nije postojala ni najmanja mogućnost da vršilac dužnosti predsednika otpusti direktora obaveštajne službe u ovako kritičnom trenutku. „Dozvolite mi da istaknem da ova zemlja ne može ozbiljno da uzme u obzir nijedan zahtev otmičara s obzirom na našu trenutnu spoljnu politiku. I ne možemo da čekamo nedelju dana kako bi ga oslobodili, iako sumnjam da bi to zaista učinili. Američki državljani ne bi pristali na to. A nasilje će se u međuvremenu samo pogoršati.“

Hamilton je ponovo planuo. „U tom slučaju, pretpostavljam da ćete morati sami da ga pronađete.“

Grej se pomno zagledao u njega. Tačno je znao o čemu njegov protivnik misli, političari su tako providni. Ben Hamilton je želeo ovaj položaj više od svega. Strpljivo je obavljao svoj posao, čekajući da Brenan odsluži dva mandata pre nego što dođe njegov red da ponese američku krunu. Sad je sedeo na prestolu, ali da li je bio dovoljno dobar za taj položaj? Grej je mislio da nije čak ni približno dobar. Ben Hamilton nije bio čak ni dostojan *potpredsednik*.

Šef kabineta je iznenada ušla u sobu. Agent Tajne službe pratio ju je u stopu. „Gospodine“, rekla je, „ovo je upravo stiglo od Al Džazire. Otmičari su otkrili gde će ostaviti predsednika.“

„Gde?“, uzviknuo je Grej.

„U Medini.“

„Medina!“, povikao je Hamilton. „Kako su, dođavola, odveli Brenana iz zemlje i prebacili ga u Saudijsku Arabiju?“

„Privatnim avionom s privatnog aerodroma“, odgovorio je Grej. „To nije tako teško.“

Hamilton je pocrveneo. „Trošimo milijarde dolara na aerodromsku i graničnu bezbednost a oni su uspeli da prebace predsednika Sjedinjenih Američkih Država na *Bliski istok*.“ Streljao je Greja očima kao da će ga otpustiti ovog trenutka.

Grej je brzo odgovorio. „To ima smisla. Medina je drugi najsvetiji grad u muslimanskom svetu posle Meke.“

Hamilton je pogledao šefa kabineta. „Stupite u kontakt sa Saudijcima i recite im da ćemo anektirati Medinu ukoliko nam ne vrate Brenana.“ Odmerio je Greja. „Želim da se sve vojne i obaveštajne snage iz te oblasti tamo okupe.“

„Odmah, gospodine“, odgovorio je Grej, ustavši sa stolice. Želeo je što brže da izađe iz sobe.

Zadovoljstvo mi je što vam služim, pomislio je Grej dok je izlazio iz Ovalnog kabineta.

POGLAVLJE

Kapetan Džek se zavalio u stolicu i s razlogom se osmehnuo. U ruci mu je bila lozinka koja mu je bila potrebna kako bi sproveo poslednji deo svog plana. Njihov zarobljenik izdržao je daleko više mučenja nego što su očekivali, iako su njegovi saradnici iz Severne Koreje bili veoma vešti u takvim stvarima. Ali čovek se konačno slomio, svi bi se slomili na kraju. Kapetan Džek je pročitao reči na arapskom i ponovo se osmehnuo.

Obavio je poziv sa sigurnog telefona koji niko nije mogao da poveže s njim. Pričajući na tečnom arapskom s dobrim modulacijama glasa, rekao je ono što treba i onda je izgovorio dragocenu lozinku. To je drugoj strani potvrdilo verodostojnost izvora, i poruka će odmah moći da bude objavljena svetu.

Kapetan Džek je prekinuo vezu i prineo upaljač listu papira. Ako Tom Hemingvej misli da je zaprepastio svet, šta ga tek čeka kad čuje šta njegov stari prijatelj ima da kaže?

Sekretar odbrane Džo Deker zagledao se preko stola u vršioca dužnosti predsednika. Upravo su ih obavestili o poslednjoj poruci koju im je prosledila Al Džazira. I svi su bili veoma besni.

„To nam je jedini izbor, gospodine“, rekao je Deker. „Jednostavno nemamo dovoljno trupa da razmestimo tamo i, iskreno, čak i da imamo, sve bi veoma brzo moglo da se pretvori u novi Irak. To moramo da izbegnemo po svaku cenu. Ne možemo to da dozvolimo.“

Andrea Mejs, državni sekretar, koja je stajala u uglu Ovalnog kabineta, istupila je napred. Ona je bila visoka žena krupnih kostiju i prorede kose. „Sekretar Deker predlaže direktno kršenje Sporazuma o zabrani širenja i upotrebi nuklearnog oružja, gospodine. Ne možemo to da uradimo.“

„Možemo“, ustrajao je Deker.

„Kako?“, strogo je pitao Hamilton.

„Naša zemlja je jasno stavila do znanja da svaka upotreba oružja masovnog uništenja, biološkog, hemijskog ili nuklearnog, uperenog protiv nas čini ništavnim odredbe Sporazuma o zabrani širenja i upotrebe nuklearnog oružja u odnosu na dotičnu zemlju.“

„Ali Sirija nas nije napala“, uzviknula je Mejsova.

„Šerijatska grupa je upravo preuzela odgovornost za otmicu predsednika Brenana. Šerijati imaju sedište i finansijsku podršku Sirije. U skladu sa spoljnom politikom naše zemlje, to znači da nas Sirija *jeste* napala preko šerijatske grupe i da

su koristili neki hemijski otrov kako bi oteli predsednika. Pored toga, imamo dokaze da je Sirija nedavno započela program proizvodnje oružja za masovno uništenje. Iako Sirija još nije upotrebila oružje za masovno uništenje protiv nas, Sjedinjene Američke Države nemaju obavezu da čekaju da budu napadnute. To, zajedno sa činjenicom da su kidnapovali našeg predsednika i da su nam to rekli u lice, više nego opravdava naš budući postupak."

Mejsova je u neverici odmahнула glavom. „Sirija ne predstavlja pretnju za širenje oružja za masovno uništenje. To je isparčana zemlja sastavljena od Kurda, sunita i verskih manjina."

„Oni nisu prijatelji naše zemlje", odbrusio je Deker.

„Oni ne žele rasulo i nasilje kao u Iraku. Ko bi to želeo?", odgovorila je Mejsova. „Oni ne veruju u naše demokratske ciljeve. Dajemo novac Libiji zato što je odustala od nuklearnog programa, ali tamo je i dalje diktatura. Saudijska Arabija je jedna od zemalja koja najviše krši ljudska prava, a žene u toj državi su u užasnom položaju. Ali i pored toga ih nazivamo svojim velikim saveznikom. Kako možemo da očekujemo da nas druge arapske zemlje shvataju ozbiljno kad pokazujemo takvu nedoslednost u spoljnoj politici?"

Brzo je uzdahnula pre nego što je nastavila. „Javnost u Siriji je veoma svesna nedostataka svog režima i opozicione grupe postaju sve jače. Vlada je ukinula smrtnu kaznu za pripadnike grupe Muslimansko bratstvo. Ima i drugih dobrih znakova da se tamo povećavaju slobode, bez američke invazije. Njihov režim će se promeniti, ali za to je potrebno vreme." Mejsova je prestala da priča i pogledala je predsednika. „To govorim Džimu Brenanu četiri godine. Ne možemo preko noći da iskorenimo kulturu staru hiljadu godina."

Deker se umešao: „Mnoge disidentske grupe u Siriji su levičarske i komunističke. Ne želimo da ponovo krenemo *tim* putem."

Hamilton je pogledao direktora CIA, koji je sedeo ispred kamina. „Slažete li sa Džoovim mišljenjem, Alane?"

„Mislim da nije pun pogodak, ali je dovoljno blizu", odgovorio je direktor.

„I ne treba da gubimo vreme i idemo u Ujedinjene nacije ili da stvaramo koaliciju, gospodine", brzo je dodao Deker. „Oni drže našeg predsednika i mi moramo da se vratimo u igru. A ovo će nas vratiti tamo. Brzo! A to možemo i moramo da učinimo sami." Dekerove oči su sijale. „Prokletstvo, gospodine, s dužnim poštovanjem, mi *jesmo* jedina svetska supersila. Treba tako i da se ponašamo."

„A Džim Brenan?", upitao je Hamilton.

„Ako je još živ, a molimo se da jeste, ovo nam je verovatno jedina prilika da ga vratimo."

Hamilton je razmislio pa konačno zaključio: „Dobro, gospodo. Pozovite televizijske mreže i odmah mi obezbedite prenos. Obavestiću javnost o ovome."

Okrenuo se prema Dekeru. „Neka nam je bog u pomoći ako smo pogrešili, Džo.“

Kad je Aleks Ford otvorio vrata, zatekao je Adamsovu i članove Kluba kamila.

„Oh, prokletstvo!“, Ijutito je počeo.

„Alekse, molim te, moramo da razgovaramo s tobom“, rekla je Kejt.

Ruben je dodao: „Loše je, agente Forde. Zaista loše.“

„O čemu pričate?“, upitao je Aleks.

„Dogodile su se neke krupne stvari“, odgovorio je Stoun.

„Kakve stvari, Olivera?“, pitao je Aleks.

Umešala se Kejt. „Jedna teroristička organizacija preuzela je odgovornost za otmicu. To smo čuli dok smo se vozili ovamo.“

„Šerijatska grupa. Ima očigledne veze sa Sirijom“, rekao je Stoun.

„Gde ti je televizor?“, upitala je Kejt. „Predsednik će se obratiti naciji za dva minuta.“

Aleks ih je uveo i uključio televizor. Posle nekoliko minuta, Ben Hamilton se pojavio na ekranu. Izgledao je veoma ozbiljno. Objasnio je situaciju građanima i dodao: „Amerika je velikodušna zemlja. Uvek smo izlazili u susret i pomagali drugima. Pritekli smo u pomoć prijateljima u oba svetska rata. Ratovima vođenim kako bi svet bio slobodan. Nema sumnje da smo dobri, časni ljudi koji koriste svoju moć u plemenite svrhe kako bi u svetu zavladao mir. Ali takođe smo narod koji ume da se brani i uzvratiti udarac kad nas neko napadne. Moji zemljaci Amerikanci, mi *jesmo* napadnuti. A sad se organizacija koja nas je napala razotkrila. Šerijatska grupa ima nepobitne veze sa Sirijom, državom za koju se odavno zna da pruža utočište terorističkim grupama koje deluju protiv Amerike i njenih saveznika.“ Zastao je. „Svi američki zvaničnici su evakuisani iz Sirije. A ostalim građanima Amerike dato je upozorenje da odmah napuste zemlju.“

Čak i zahtev šerijatske grupe potvrđuje da Sjedinjene Američke Države imaju pravo da se brane u slučaju napada, kao i da uzvrate udarac državama koje su pomogle taj napad. I Ameriku *neće* ucenjivati teroristi.“ Hamilton je napravio dužu pauzu. „Zato sam, moji zemljaci, doneo odluku, kao vaš vrhovni komandant, posle konsultacije sa sekretarom odbrane i Pentagonom.“

„Oh, sranje“, uzviknuše Aleks i Kejt u isto vreme zato što su znali šta sledi.

„Sada mi iznosimo *svoje* zahteve otmičarima.“ Hamilton je ponovo zastao i ispravio ramena. „Ako nam ne vrate predsednika Džejmisa H. Brenana za tačno osam sati, naredio sam vojnoj komandi da odmah po isteku tog roka ispali nuklearnu raketu na Damask u Siriji. Damask može izbeći takvu sudbinu jedino ako našeg predsednika otmičari neozleđenog vrate u tom roku. Ako se predsednik

Brenan nalazi u Medini, može biti predat američkoj ambasadi u Saudijskoj Arabiji i lansiranje će biti opozvano. Molim se da otmičari odmah pristanu na naš zahtev. Ako to ne budu učinili, neka je bog u pomoći žiteljima Damaska. Neće biti pregovora niti odlaganja. Članovi šerijatske grupe, vi ste sami rekli da ćete nam vratiti predsednika nepovređenog. Učinite to u roku koji su postavile Sjedinjene Američke Države, ili će Damask platiti cenu vašeg gnusnog zločina." Hamilton je ponovo zastao. „Bog vas blagoslovio, građani Amerike, i neka bog čuva Sjedinjene Američke Države."

Kad je predsednik nestao sa ekrana, svi u Aleksovoj dnevnoj sobi sedeli su nepokretno na svojim mestima, zadržavajući dah. Taj prizor nesumnjivo je ponovljen u stotinu miliona domova širom Amerike i sveta.

Zabrinuta Kejt je pogledala Aleksa. „Ovo bi mogao da bude početak kraja."

„Ako jeste, onda jeste", mirno je odgovorio Stoun. „Ali mislim da nećemo pomoći da se to spreči ako samo sedimo i čekamo da se nuklearni oblak pojavi nad Damaskom."

„A šta, dođavola, možemo da učinimo, Olivere?", upita Aleks.

„Da nađemo predsednika!", odvratio je Stoun.

„Kako?", ljutito je odbrusio Aleks. „On je u Medini."

„Ne verujem u to i nadam se da ni ti ne veruješ." Pogledao je Miliona. „Pokaži mu DVD."

Milton je otvorio svoj laptop. „Ovo je snimak napravljen tokom provale u moju kuću, agente Forde."

„Kakve to veze ima sa bilo čime?", uzviknuo je Aleks. „Lansiraćemo nuklearnu raketu za osam sati. Zar ne razumete?"

„Pogledaj snimak, Alekse", zamolila ga je Kejt.

Aleks je konačno podigao ruke u znak predaje i spustio se na pod ispred laptopa.

„Prokletstvo", rekao je minut kasnije. „To su Tajler Rajnke i Voren Piters. Oni su iz NIC-a."

„I mislio sam da rade u NIC-u", rekao je Stoun.

„Zašto si to mislio?"

„Zato što su oni ubili Patrika Džonsona."

Aleks je bio zaprepašćen. „Zašto bi oni ubili Džonsona?"

„Zato što je on menjao dosijea u NIC-u tako da ispadne da su živi ljudi mrtvi. Mislim da su mu davali velike sume novca za to, ali je Džonson postao gramziv ili nemaran, ili i jedno i drugo."

„Čekaj, da shvatim. Džonson je menjao dosijea u NIC-u kako bi izgledalo da su poginuli ljudi koji su zapravo živi?“

„Verujemo da su to ljudi koji su izveli operaciju u Brenanu“, objasnio je Stoun. „U novinama piše da nijedan od Arapa koji su tamo ubijeni nema dosije u NIC-u. To je nepojmljivo. Verujem da su oni predstavljali ljudsko oružje kojem je nemoguće ući u trag i da su oni oteli predsednika Brenana. Kad smo pretražili Rajnkeovu kuću, otkrili smo da je uložio velike sume pozajmljenog novca očekujući da berza padne, što se upravo desilo.“

„Hoćeš da kažeš da je došlo do ovoga samo da bi neko zaradio na berzi?“, povika Aleks.

„Ne, mnogo je dublje od toga“, odgovorio je Stoun.

Aleks se zagledao u njega. „Imaš neku ideju ko stoji iza toga?“

„Neko na visokom položaju u NIC-u“, osmelio se Stoun. „Svakako na višem položaju od Rajnkea i Pitersa.“

„Pusti mi još jednom taj snimak“, rekao je Aleks.

Još jednom je gledao kako se Rajnke i Piters pojavljuju na monitoru. Zatim je pokazao na priliku muškarca s crnom maskom koji je onesposobio čuvara. „Veoma jako ga je udario“, istakao je Aleks. „Morao je da mu proveri puls kako bi se uverio da ga nije ubio.“

Ruben je iznenada stavio prst na usta i glavom pokazao ka prozoru. Roletna je bila navučena, ali je prozor bio otvoren. Sada su svi čuli korake.

Aleks je poredao Stouna i brzo su se nemo sporazumeli. Stoun je pokazao Rubenu da se pridruži tajnom agentu. Dok su ostali nastavili da pričaju kao da su još svi na okupu, Aleks je izvadio pištolj i nečujno otvorio ulazna vrata. Skrenuo je levo a Ruben desno krećući se prema zadnjem delu kuće.

Minut kasnije svi su čuli krike i zvuk borbe. Zatim je zavladala tišina. Prednja vrata se otvoriše i ušao je Aleks. Iza njega je išao Ruben, noseći nekoga u rukama.

Džeki Simpson nije izgledala nimalo zadovoljno.

„Šta, dođavola, radiš ovde, Džeki?“, upitao ju je Aleks.

Streljala ga je očima. „Zvala sam te da vidim kako si, ali mi nisi odgovorio ni na jedan poziv. Zato sam večeras došla da te obiđem i izgleda da sam nabasala na neku zaveru. Šta se dešava, Alekse?“

Stoun nije skidao pogled sa Simpsonove. „Pokušavamo da shvatimo šta se dešava u NIC-u.“

„Znam, čula sam taj deo. Kao i da su Rajnke i Piters provalili u nečiju kuću.“ Simpsonova se zagledala u Aleksa. „Ako znaš nešto o otmici predsednika, moraš da kažeš Tajnoj službi. Mogao bi da upadneš u veliku nevolju zbog zadržavanja takve informacije.“

Stoun se umešao. „Ne verujem da je to dobra ideja.“

Simpsonova ga je drsko pogledala. „A ko ste vi, dođavola?“

Pružio joj je ruku. „Oliver Stoun.“

„Molim?“, zapanjeno je upitala.

„Zove se Oliver Stoun“, umešao se Aleks. „A ovo su njegovi prijatelji, Ruben, Milton i Kejleb. Već si upoznala Kejt Adams.“

„A vi ste Džeki Simpson, jedinica senatora Rodžera Simpsona Iz Alabame i kumče Kartera Greja, sekretara obaveštajne službe“, rekao je Stoun.

„Predstavlja li to neki problem?“, hladno je upitala.

„Ne. Ali *bila bi* velika greška da se u ovom trenutku obratimo vlastima, agente Simpson.“

„Slušajte, *Oliver Stoun*, ili kako god da se zovete, mogu da radim što god hoću. Ja sam policajac, okej, i...“

„I to veoma pametan policajac“, prekinuo ju je Stoun, zureći u nju. „I zbog toga sam siguran da ste već shvatili ono što je očigledno.“

Prevrnula je očima, ali je Stoun je nastavio da je posmatra sve dok nije upitala: „A to je?“

„Ako smo u pravu i ako je neko manipulisao dosijeima NIC-a, nesrećan ishod toga je da je vojska terorista mogla da ode u Brenan i uspešno izvede otmicu predsednika. To nije dobro ni za vašeg kuma, koji je na čelu Agencije, niti za vašeg oca, koji nadgleda njene operacije kao direktor Obaveštajnog komiteta u Senatu. Prilično sam siguran da ne želite da učinite ništa što bi moglo profesionalno da im naudi. Ako se sada obratite vlastima, mogli biste obojici da uništite karijeru.“

Svi su posmatrali Džeki Simpson dok su ona i Stoun gledali jedno drugome u oči. Konačno je Simpsonova oborila pogled i obratila se Aleksu za pomoć.

„Alekse, šta se dešava, dođavola? Šta bi trebalo da uradim?“

„Pokušavamo da shvatimo sve ovo, Džeki. A dok ne shvatimo, ne možemo nikome ništa reći.“

Kejleb je pogledao na sat. „Sad nam ostaje tačno sedam sati i četrdeset jedan minut da pronađemo Brenana i sprečimo mogući Armagedon.“

„Pa, onda bi svi trebalo da prekrstimo prste", rekao je Ruben.

„Oh, Bože!", uzviknu Aleks. „Prsti!"

„Šta?", upitala je Kejt.

Aleks je zgrabio Miltonov kompjuter i ponovo pustio DVD. „Ovo", rekao je, upirući prstom. „Evo ovde, vidite?"

Svi su izgledali zbunjeno zato što nije pokazivao na Rajnkea niti na Pitera. Upirao je na maskiranog muškarca koji je oborio čuvara.

Stoun ga je zbunjeno pogledao. „Vidimo samo muškarca s maskom, Alekse. Šta još mogu da vidim?"

Zaustavio je sliku i pokazao prstom. „Ovo."

Svi su se okupili oko monitora. „Čuvar ev vrat?", upitala je Simpsonova.

„Ne, već desnu šaku na vratu. Skinuo je rukavicu da bi mu proverio puls", objasnio je Aleks.

Ruben je slegnuo ramenima. „Dobro. I šta s tim?"

Aleks je bio očajan. „Pogledaj tu šaku. Kako je ne prepoznaješ?"

„Da prepoznam šaku?", pitala je Kejt. „Šališ se?"

„Kao što sam ti već rekao, Kejt, ja sam stručnjak za šake. I prepoznajem *tu* šaku. Veoma je upečatljiva s tim ogromnim zglobovima poput klinova i najdebljim prstima koje sam ikada video." Pritisnuo je jedan taster i zumirao šaku. „A na noktu palca ima crnu tačku trouglastog oblika u gornjem levom uglu. Kad sam je ranije video, pomislio sam da je neka uvrnuta tetovaža."

„Video ranije? O čemu pričaš? Kada si video tu šaku?"

„One noći u baru. Kada si me upoznala sa Tomom Hemingvejom. I video sam je još jednom kad smo ga sreli u NIC-u."

Kejt je otvorenih usta buljila u njega pa pogledala u monitor. „Hoćeš da kažeš da ta šaka pripada Tomu Hemingveju?"

„Nema sumnje. Za mene su šake poput otisaka prstiju, Kejt."

„Mislim da je Aleks u pravu", rekla je Simpsonova. „Verujem da to jeste Hemingvejeva šaka."

„Znači da je taj Hemingvej možda oteo predsednika? Zbog čega?", pitao je Stoun.

„Ko to, dođavola, može da zna!", uzviknuo je Aleks. „Ali mislim da možemo da otkrijemo *gde* ga drže. A Kejt može da zna odgovor na to."

„Ja!", zapanjila se Kejt. „Kako?"

„Rekla si mi da ste ti i Hemingvej radili zajedno na jednom projektu."

„Tačno.“

„Ako se dobro sećam, rekla si da je u pitanju bila neka stara zgrada.“

Polako je odgovorila. „Tačno, blizu Vašingtona, u Virdžiniji. Mislim da je nekad pripadala CIA, ali je već izvesno vreme napuštena. NIC je želeo da je koristi kao isledničku ustanovu za strane zatvorenike, ali posle svih problema u Gitmu, Abu Graibu i Rudniku soli, Ministarstvo pravosuđa je protiv toga. Zašto?“

„Zato što mislim da tamo drže predsednika Brenana. Ispričaj mi sve čega se sećaš u vezi s tom zgradom.“

„To neće biti potrebno“, rekao je Stoun.

Svi ga pogledaše. „Zbog čega?“, upitao je Aleks. .

„Zato što znam tu zgradu *veoma* dobro.“

„Ko je ovaj tip!“, uzviknula je Simpsonova.

„Ćuti, Džeki“, odbrusio je Aleks. „Olivere, zaista znaš gde je to mesto?“

„Ima samo jedna stara zgrada CIA u tom delu Virdžinije.“

„Alekse“, pobunila se Simpsonova, „ne veruješ valjda u to?“

Aleks nije obraćao pažnju na nju. „Možeš li me odvesti tamo, Olivere?“

„Mogu. Ali jesi li siguran da želiš da ideš?“

„Predsednik je kidnapovan dok sam ja bio na dužnosti tako da moram da učinim sve što mogu da ga izbavim.“

„Neće biti lako. Ne samo da je veoma dobro skrivena već je napravljena tako da veoma mala grupa ljudi unutra može beskonačno da odbija napade brojnijeg neprijatelja.“

„Kakvo je to mesto?“, rekao je Ruben.

„To je centar za obuku CIA za veoma... specijalne operativce.“

Aleks je pogledao na sat. „Vašington u Virdžiniji. Ako odmah krenemo, možemo da budemo tamo za dva sata.“

„Zapravo, malo duže“, odgovorio je Stoun. „Ta građevina je prilično udaljena od glavnih puteva.“

„Zašto ne možemo da pozovemo FBI?“, upitao je Milton.

Stoun je odmahnuo glavom. „Ne znamo koliko je raširena korupcija. Taj tip Hemingvej može svuda da ima špijune koji bi mogli da ga obaveste.“

„A čak nismo ni sigurni da je predsednik tamo“, dodao je Aleks. „To je samo predosećaj. Ne možemo da gubimo njihovo vreme na nešto što je možda lov na duhove. Počelo je odbrojavanje do ispaljivanja nuklearne rakete, zaboga.“

„Imam kombi. Možemo svi da stanemo u njega“, rekla je Kejt.

Aleks ju je pogledao. „Zaboravi. Ti ne ideš, Kejt.“

„Onda ne ideš ni ti“, odvratila je.

Stoun se umešao. „Ne možeš da ideš, Kejt, kao ni Kejleb i Milton.“ Svi su ga pogledali i počeli da se bune, ali je on podigao ruku da ih ućutka. „Nezvanično ime te ustanove bilo je Planina smrti i taj naziv je prikladan.“ Zastao je. „Mogu da povedem Aleksa i Rubena, ali nikoga više.“

„A trojica će imati više šanse da tamo uđu neprimećeni“, dodao je Aleks.

„Četvoro“, rekla je Simpsonova. Svi pogledaše u nju. „Krenuće četvoro ljudi.“ Prkosno je gledala Aleksa. „I ja sam agent Tajne službe.“

63

POGLAVLJE

Nuklearna podmornica *Tenesi* dobila je nezahvalan zadatak da lansira raketu na Damask. Duge sto šezdeset osam metara, teške gotovo sedamnaest tona, proizvedene u Ohajo seriji, nuklearne podmornice bile su stacionirane u Zalivu Kings, u Džordžiji, sa ostatkom atlantske flote podmornica s balističkim raketama. Nuklearne podmornice iz Ohajo serije predstavljaju najmoćnije oružje vojske Sjedinjenih Američkih Država. Ako bi upotrebila celokupan teret dvostrukih raketa s bojevom glavom, jedna podmornica bi mogla samo jednim napadom da zatre bilo koju državu na svetu.

Tenesi se trenutno nalazila usred Atlantskog okeana, stotine metara ispod površine, mada je mogla da pogodi Damask jednom od svojih raketa poslednje generacije Trident II D-5 iz svoje matične luke na istočnoj obali. Svaka raketa D-5 košta bezmalo trideset miliona dolara, duga je trinaest metara, teška preko šezdeset tona, a maksimalan domet je dvanaest hiljada kilometara sa smanjenom nosivošću. Sa brzinom od dvadeset maha, D-5 je deset puta brža od konkorda i nijedan bojni avion nije joj ni prineti po brzini.

Samo će jedna D-5 biti lansirana na Damask, ali ta činjenica ne iskazuje vatrenu moć koja će biti ispaljena. Konfiguracija velikog dometa D-5 uključuje šest MK 5 nezavisnih projektila koji ponovo mogu da uđu u atmosferu, od kojih svaki ima W-88 termonuklearnu bojevu glavu od 475 kilotona. Poređenja radi, jedna W-88 atomska glava daleko nadmašuje *udruženu* eksplozivnu moć svih bombi korišćenih u ratovima tokom istorije, uključujući dve atomske bombe bačene na Japan u Drugom svetskom ratu.

Iako je sto pedeset pet mornara na *Tenesiju* bilo na moru već četiri nedelje, posada je bila potpuno upoznata s trenutnim zbivanjima. Mornari su znali kakvo su naređenje dobili i svaki od njih je nameravao da mu se u potpunosti povinuje, iako

se većina njih u sebi pribojavala krajnjeg ishoda. Zurili su u svoje monitore i iznova ponavljali proceduru lansiranja koje će možda otpočeti svetski rat gigantskih razmera. Bila je to teška situacija za posadu čiji je prosek godina bio dvadeset dve.

U međuvremenu, sat vremena pošto su televizije prenele Hamiltonovu izjavu, arapski svet se u potpunosti svrstao uz svoju sestrinsku zemlju. Diplomate iz Saudijske Arabije, Jordana, Kuvajta i Pakistana očajnički su pokušavali da ubede Ameriku da se predomisli. Dok se vršila evakuacija Damaska, vojni komandanti i političke vođe drugih muslimanskih zemalja razmatrali su koji je najbolji način da odgovore na američki nuklearni napad na Siriju. Terorističke organizacije sa čitavog Bliskog istoka pozivale su na totalni džihad protiv Sjedinjenih Američkih Država ako budu zaista napale Siriju. Širom Bliskog istoka vođe ovih grupa počele su da planiraju odmazdu.

Ako raketa pogodi Siriju, razaranje će daleko nadmašiti sve ono što je svet ikada video. Damask je jedan od najgušće naseljenih gradova na planeti sa preko šest miliona stanovnika. A samo mali procenat njegovih građana mogao bi da se evakuiše na bezbedno u zadatom roku. Svi ostali će jednostavno nestati u nuklearnoj eksploziji kad se radioaktivni oblak u obliku pečurke bude podigao pre nego što se spusti na najstariji neprekidno naseljeni grad na svetu.

Sirija i šerijatska grupa odmah su žestoko negirale odgovornost za otmicu. Međutim, u zapadnim krugovima niko nije verovao u to. Šerijatska grupa postala je veoma aktivna u terorističkim dejstvima prošle godine. A osoba koja je pozvala Al Džaziru upotrebila je složenu lozinku koju su šerijati dostavili arapskoj mreži upravo zbog dokazivanja verodostojnosti. Ta lozinka se neprestano menjala, a za nju je znala tek nekolicina rukovodilaca u terorističkim organizacijama. Niko nije ozbiljno shvatao izjave šerijata da je jedan od njihovih vođa koji zna trenutnu lozinku nestao pre dve nedelje.

Ujedinjene nacije apelovale su na Ameriku da odustane od svoje namere da lansira nuklearnu raketu, a svi ostali članovi Saveta za bezbednost UN ponovile su ovaj zahtev hitnim diplomatskim kanalima.

Odgovor Sjedinjenih Američkih Država na sve ove molbe bio je isti. Sve je u rukama otmičara. Treba samo da vrate Džejmisa Brenana neozleđenog, što su i sami rekli da će učiniti, i stanovnici Sirije će preživeti. Jedina razlika bila je u tome što je Amerika sada odredila rok za povratak predsednika.

Izrael je bio u stanju velike uzbune. Njegove vođe su znale da će njihova zemlja biti prva meta islamskog protivudara. A Sirija je bila dovoljno blizu da je izraelski premijer pozvao vršioca dužnosti predsednika Hamiltona da traži razjašnjenje o radioaktivnim padavinama. Značajne Golanske visoravni nisu bile mnogo udaljene od mete. Vlada Bejruta takođe je kontaktirala sa Vašingtonom, s obzirom da je Damask bio blizu granice Libana. Vašington je kratko odgovorio obema državama: „Preduzmite sve mere predostrožnosti koje smatrate potrebnim.”

U Ovalnom kabinetu Bele kuće vršilac dužnosti predsednika, Hamilton sedeo je sa sekretarom odbrane Dekerom, njegovim vojnim komandantima, Savetom za

nacionalnu bezbednost, državnim sekretarom Mejsovom i još nekoliko članova kabineta. Karter Grej je bio odsutan.

Značajna odluka da lansira nuklearno oružje očigledno je teško pritiskala Hamiltona, bledog i upalog lica, izgledao je smrtno bolestan. Pio je flaširanu vodu da ublaži kiselinu koja mu je pekla utrobu, dok su se njegovi generali i admirali tiho dogovarali.

Deker je istupio iz jedne grupe i prišao Hamiltonu. „Razumem značaj vaše odluke, gospodine, ali želim da znate da smo više nego sposobni do to sprovedemo.”

„Ne brinem se da li ćete pogoditi prokleti grad, Džo. Zabrinut m zbog onoga što će se desiti *posle* toga.”

„Sirija već izvesno vreme pomaže teroristima. Damask je pun bivših balističkih rukovodilaca koji kupuju vreme pre nego što kušaju da izvedu puč u Iraku. Opšte je poznato da su džamije u Damasku regrutni centri za mudžahedine. A sirijski vojnici razmyleli su se sunitskim trouglom u Iraku. Vreme je da njima nacrtamo tvrdu liniju u pesku. To je ista domino teorija kao širenje demokratije na Bliskom istoku počevši od Iraka. Napravićemo primer od Sirije tako da svi znaju šta može da ih očekuje.”

„Da, ali šta je sa radioaktivnim padavinama?”, upitao je Hamilton.

„Sigurno će doći do toga. Ali, s obzirom na položaj Damaska, verujemo da će biti ograničenog dometa.”

Hamilton je ispio vodu i bacio bocu u kantu za smeće. „Radioaktivne padavine ograničenog dometa. Drago mi je što *vi* verujete u to, Džo.”

„Gospodine predsedniče, doneli ste ispravnu odluku. Ne smemo dozvoliti da se desi nešto poput ovoga bez odmazde. To bi ohrabrilo takve ljude na još gore stvari. Tome se mora stati na put. A razmeštanje novih trupa previše bi razgranalo našu vojsku i omogućilo Sirijcima da vode uspešan gerilski rat protiv nas, kao što to čine Iračani. Osim toga, kad shvate da ne blefiramo, oslobodiće predsednika. Tako da neće ni doći do lansiranja.”

„Nadam se da ste u pravu.” Hamilton je ustao i zagledao se kroz prozor. „Koliko nam je vremena ostalo?”

Deker je odmah pogledao svog vojnog savetnika.

„Šest sati, jedanaest minuta i trideset šest sekundi”, brzo je odgovorio savetnik dok je gledao laptop ispred sebe.

„Ima li još nekih vesti od šerijatske grupe?”, upitao je Hamilton.

„Samo da oni ne drže predsednika”, odgovorila je Andrea Mejs. Sekretar države je prišla svom šefu. „A šta ako govore istinu gospodine predsedniče? Šta ako on *nije* kod njih? Možda neko pokušava da okrivi Siriju u nadi da ćemo upravo ovo da učinimo.”

Deker se umešao. „Dozvoljavam da postoji mogućnost da je neko drugi uspeo da sazna lozinku Al Džazire, iako je redovno menjaju. Međutim, osoba koja je pozvala znala je pojedinosti o otmici koje su mogli da budu poznate samo počinocima. Svaka teroristička organizacija koja uspe da izvede tako nešto želela bi da ceo svet sazna za to. Istorijski, njihova strategija nikada nije bila da prebace odgovornost na neku drugu grupu. Jedina razlika je u tome što šerijatska grupa nikada nije mogla da pretpostavi da ćemo zaigrati na kartu nuklearnog oružja. Zato se sad povlače i negiraju krivicu. Ta kopilad svakako drži predsednika!"

Hamilton je zurio u Dekera. „Ali šta ako nisu oni, a mi sravnimo Damask?" Hamilton je odmahnuo glavom, okrenuo se i zagledao se u tminu kasne letnje noći u Vašingtonu koja bi pod drugim okolnostima bila lepa. Sa ulica grada hiljade glasova uzvikivalo je proteste. Povici „Stop nuklearnom oružju" uspeli su da prodru kroz debele zidove Bele kuće, dok su američki građani jasno iskazivali svoj stav. Ali Hamilton je znao da se nuklearna pretnja, jednom izrečena, ne može povući. U protivnom bi američki nuklearni arsenal od bilion dolara istog trenutka postao beskoristan.

Umesto da ode u Belu kuću i učestvuje u onome što je smatrao beskorisnom „mrtvom stražom" za šest miliona Sirijaca koji su bili na rubu istrebljenja, Karter Grej je ostao u sedištu NIC-a. Zaustavio se pored prazne pregrade Patrika Džonsona i zagledao u prazan monitor. *Kvarovi i pad sistema*. A zatim su živi teroristi uredno pohranjeni u svoje digitalne grobove. Seo je u Džonsonovu sobu i osvrnuo se po prostoru. Fotografija njegove verenice En Džefris još je stajala na stolu. Lepa žena, pomislio je Grej. Naći će već nekoga s kim će provesti život. Džonson je, zaključio je, bio veoma stručan u svom poslu, ali je imao ličnost puža. Sigurno nije on skovao ovu zaveru. To je zaista bilo nezamislivo, smatrao je Grej. Neko u vodećoj američkoj obaveštajnoj agenciji dirigovao je time da grupa muslimana koji su navodno mrtvi kidnapuje predsednika Sjedinjenih Američkih Država. A sada je svet na ivici totalnog džihada.

Grej je temeljno proverio baze podataka. Nisu postojali elektronski zapisi koji bi otkrili ko je promenio dosijea. To nije bilo iznenađujuće, s obzirom na Džonsonovu stručnost i činjenicu da je pomogao u stvaranju baze podataka i provodio dane u miniranju sistema. Dobro je znao kako da sakrije dokaze o onome što je uradio. Ali ko ga je uopšte unajmio da to uradi i dobro mu platio za to, sudeći po njegovoj skupoj kući i automobilima? A Grej je razmišljao o još nečemu. *Gde je predsednik?* Morao je da bude negde relativno blizu. Bez obzira na ono što je rekao Hamiltonu povodom toga, Grej ni u jednom trenutku nije poverovao da je Džejms Brenan u Medini, u Saudijskoj Arabiji. Nijedan musliman ni bi tamo odveo hrišćanina.

Razmišljao je o onom danu kad su Džeki Simpson i onaj drugi agent došli u NIC. Pratila su ga dvojica njegovih ljudi. Rejnolds? Ne, Rajnke. Visok i vitak. Drugi je bio niži i puniji. Pipers. Tako je. Hemingvej mu je rekao da su oni dobili zadatak da ispituju Džonsonovo ubistvo. Grej je okrenuo jedan broj telefona i pitao gde se nalaze dva agenta. Odgovor je bio iznenađujući. Nisu se noćas pojavili na dužnosti.

Postavio je još jedno pitanje. To ga je još više iznenadilo a posle toga se čudio zašto to pitanje nije ranije postavio.

Grej je saznao da je Tom Hemingvej odredio tu dvojicu agenata da istraže smrt Patrika Džonsona. Makar je znao gde je Hemingvej. Poslat je na Bliski istok u najvećoj tajnosti ubrzo posle kidnapovanja da vidi šta tamo može da sazna. Hemingvej se dobrovoljno javio za taj zadatak. Ali nije postojala mogućnost da stupi u kontakt s njim. Morali su da čekaju da on s njima kontaktira. *Da čekaju da on s njima kontaktira.*

Grej je stavio šaku u biometrijski čitač na Džonsonovom radnom stolu i odmah je pristupio njegovom kompjuteru. Ukucao je komandu i brzo dobio odgovor. Tom Hemingvej je pristupio Džonsonovom kompjuteru. Kada je Grej pogledao vreme kad se to desilo, zaključio je da je to bilo kad se sastao sa Simpsonovom i Aleksom. Ali nešto drugo je veoma zbunilo Greja. Hemingvej nije trebalo da ima pristup Džonsonovom kompjuteru niti kompjuteru bilo kog nadzornika podataka.

Grej je polako ustao. Bio je prestar za ovaj posao. Više nije bio sposoban za to. Istina mu je sve vreme bila pred očima. Grejevo sledeće pitanje bilo je očigledno. *Gde?* Odmah je znao odgovor.

Ponovo je podigao telefon i naredio da mu se odmah pripremi helikopter. Zatim je sazvao tim sastavljen od njegovih najodanijih terenskih operativaca. Izleteo je iz Džonsonove kancelarije i strčao niz stepenice NIC-a.

Greju nisu bile potrebne moderne baze podataka da ga odvedu do istine. U sebi je znao odgovor, a osećaj ga je retko varao.

Aleksov Kraun Vik išao je na jugozapad putem 29. Aleks i Stoun sedeli su napred, dok su se Simpsonova i Ruben vozili pozadi. Aleks je ispod oka pogledao svog saputnika. Agent Tajne službe išao je na mogući obračun sa osobom koja je stajala iza kidnapovanja predsednika Sjedinjenih Američkih Država. Njegova „ekipa za spašavanje" sastojala se od novopečenog tajnog agenta i krupnog muškarca koji se bližio šezdesetoj godini, koga je Adelfija nazvala „Pantalone koje šaraju“. A tu je bio i muškarac koji se nazivao Oliver Stoun, radnik na groblju, koji ih je vodio do mesta po imenu Planina smrti. A, povrh svega, ako ne uspeju, svet bi mogao da bude u velikoj nevolji. Aleks je uzdahnuo. *Svi smo mrtvi.*

Oko trideset pet minuta nakon što su skrenuli sa puta 29 na autoput 211, ušli su u gradić Vašington, u Virdžiniji, sedište okruga Rapahanok. Odatle mu je Stoun dao komplikovana uputstva i počeli su da se penju u planine, uskoro ostavivši civilizaciju za sobom kako su se asfaltni putevi pretvarali u staze od šljunka, a zatim u zemljane putiće. Bilo je teško poverovati da se nalaze malo više od dva sata

udaljenosti od prestonice države i ne toliko daleko prema istoku od raskrsnice prometnih međudržavnih Puteva 81 i 66.

„Šta je u stvari ta Planina smrti?“, pitala je Simpsonova sa zadnjeg sedišta.

Stoun ju je zamišljeno pogledao pa vratio pogled na prednje staklo. „Skreni desno, Alekse, pa siđi s puta.“

„Put!“, uzviknuo je Aleks frustrirano. „Koji put? Nisam video pravi put već trideset kilometara. Moja suspenzija s posla postade trajna.“

Planine su ih okruživale sa svih strana i jedino što su videli pred sobom u tami bila je neprohodna šuma.

Stoun je pogledao Simpsonovu. „Kao što sam već rekao, Planina smrti je bila centar za obuku za specijalne operativce CIA.“

„Znam da ste to rekli. Ali zanima me zašto je dobila naziv Planina smrti?“

„Pa, kratak odgovor bi bio da ih nisu obučavali da budu fini prema drugim ljudima.“

Simpsonova je frknula. „Znači, hoćete da kažete da je američka vlada obučavala ubice? To hoćete da kažete?“

Stoun je pokazao ispred sebe. „Parkiraj automobil ovde, Alekse. Odavde ćemo morati pešice.“

Aleks ga je poslušao, izvadio magnetsku baterijsku lampu iz pregrade u vratima, otišao do prtljažnika i počeo da im dodaje opremu. To je uključivalo pištolje i opremu za noćno osmatranje.

Ruben i Stoun su stručno rukovali svojim oružjem.

„Vijetnam, tri ture, a onda DIA“, odgovorio je Ruben na Alekov iznenađen pogled. „Znam da rukujem pištoljem.“

„Odlično“, rekao je Aleks. Pogledao je Stouna, koji je prove-ravao svoje oružje.

„Sve u redu, Oliverere?“

„Jeste“, tiho je odgovorio Stoun. U stvari, bio je preplašen jer je posle toliko godina ponovo držao pištolj.

„U slučaju da se razdvojimo iz nekog razloga, da li svi imaju mobilne telefone?“, upitao je Aleks.

„Ovde verovatno nema signala“, primetio je Ruben.

„A kad uđemo u zgradu, nećemo imati nikakav prijem“, dodao je Stoun. „Zgrada je obložena slojem od bakra i olova.“

„Sjajno“, rekao je Aleks. „Dobro, Oliverere, pokaži nam put.“

Ušli su u šumu.

„Oseća li se neko od vas nelagodno u pećinama?“, upitao je Stoun kad su se zaustavili pred ulazom usečenim u steni.

„Osećam se *veoma* nelagodno ako ću se izgubiti i umreti u nekoj“, odgovorio je Aleks.

„To se neće dogoditi, ali na pojedinim mestima vrlo je tesno.“

„Koliko tesno?“, zabrinuto upita Ruben. „Ja nisam mali čovek.“

„Biće u redu“, uverio je Stoun svog prijatelja.

Aleks je gledao u neprobojnu tamu pred sobom. „Da li je ovo ulaz u zgradu?“

„Nije jedan od zvaničnih ulaza, ali njih će nadgledati, zar ne?“, odgovorio je Stoun. „Dobro, budite uz mene.“ Osvetlio je put pred sobom i zakoračio unutra.

Simpsonova je poslednja ušla. Osvrnula se oko sebe, zadrhtala i ušla za ostalima.

Sporo su napredovali vijugavim prolazima. Na dva mesta su morali da raščiste delove koji su pali i zakrčili prolaz, a ne nekoliko da puze. Tavanica iznad njih je škripala, što ih je nagonilo da požure.

Stigli su do šahta koji je imao grube držače za ruke i noge uklesane u stenu. Stoun se prvi popeo. Kad je stigao do vrha, uperio je lampu u zid od crnog kamena. Međutim, kad je kucnuo, videlo se da je zid šupalj. Opipavao ga je i onda pažljivo počeo da gura dok jedan deo nije počeo da se povlači. Aleks se uspenrao i pomogao Stounu i uskoro su odgurnuli zid u stranu.

Svi su se provukli kroz otvor.

Zid koji su odgurnuli bio je od drveta, ali je sa spoljne strane bio ofarban da izgleda kao stena. S unutrašnje strane zida bila je pričvršćena polica. Stoun je vratio zid na mesto.

„Mislim da bi svi trebalo da izvade pištolje. Ne znamo koliko smo blizu nekoga“, prošaputao je Stoun.

Pošli su napred, čudeći se veličini ovog mesta. Kao da su se vratili četrdeset godina u prošlost. Čak je bilo pepeljara ugrađenih u zidove od nerđajućeg čelika.

Nekoliko trenutaka kasnije odjeknuo je glasan zvuk i svi, osim Stouna, uperiše oružje u tom pravcu.

„To su samo ptice koje su se uvukle“, objasnio je. „To se dešavalo i u starim danima.“

Stoun se ukočio kad je izgovorio te reči. *Stari dani*. Zvučalo je tako bezazleno, kao da se vratio na svoj voljeni univerzitet zbog godišnjice. Ovo mesto je bilo njegov dom dvanaest meseci. Proveo je godinu dana učeći dvadeset četiri sata dnevno sedam dana nedeljno najpreciznije i najsloženije načine ubijanja. Kao mlad čovek,

Oliver Stoun se isticao u ovom okruženju i na tom zadatku. Kao vojniku specijalnih jedinica, nije mu bilo teško da uđe u tim CIA. Zamenio je jedno oružje drugim, a njegovi neprijatelji postali su civili koji nisu ni znali da su meta napada. Dok je bio mlad, njegovi uspesi na tom polju stvorili su od njega legendu u svetu specijalnih operacija. Kao starijem muškarcu, bilo mu je previše mučno da razmišlja o tome. Bilo mu je neverovatno da dve tako različite osobe mogu da žive u istom telu.

Dok su nastavljali dalje, uspomene su nastavile da naviru. Svaki novi prizor, novi miris ili udaljeni zvuk donosio je sa sobom sećanje na prošle užase. Ostali očekuju da ih on vodi, možda i da ih spase. Ali njega nikada nisu obučavali da *spasava* ikoga. Znoj je izbio po Stounovom čelu. Doveo je troje ljudi do kojih mu je bilo veoma stalo da umru ovde. U Planini smrti.

Rajnke i Piters su se odvezli do Planine smrti kad su čuli da su šerijati preuzeli odgovornost za otmicu Brenana i kad su na televiziji čuli zahtev vršioca dužnosti predsednika, Hamiltona. Ostavili su automobil na jednoj čistini pa potrčali kroz šumu. Prošli su kroz uzak prolaz među drvećem i izbili na još jednu čistinu. Ovde je gomila palog kamenja ležala na putu obraslom bujnim grmljem. Provukli su se kroz grmlje i kroz zavesu od lozica i našli se pred vratima. Planina smrti bila je izgrađena u steni.

Piters je podigao mali metalni poklopac na vratima, otkrivši dugme i spikerfon.

„Ja sam, Tajler je sa mnom“, rekao je u spikerfon. „Stvari su izmakle kontroli. Požuri!“

Rajnke je vratio nazad metalni poklopac i povukao se jedan korak unazad. Kad se čulo otvaranje masivnih vrata, tri prilike iskočile su iza hrpe palog kamenja. Tajler Rajnke i Voren Piters srušili su se na zemlju prerezanog vrata. Kapetan Džek iskoračio je iza stene i stao iznad njih. Odobravajući je klimnuo glavom. Rajnke i Piters nisu stigli da ispuste nijedan zvuk kako bi upozorili svog saradnika unutra.

Još nekoliko muškaraca se pojavilo i Kapetan Džek ih je uveo u zgradu.

Kapetan Džek poveo je sa sobom jedanaestoricu ljudi iz Severne Koreje koji su zaslužili glas ubica neverovatne veštine i surovosti. Relativno lako su ušli u Sjedinjene Američke Države predstavljajući se kao naučnici iz Južne Koreje koji su deo tehnološkog programa. Azijati nisu bivali podvrgnuti tako strogom ispitivanju prilikom ulaska u zemlju kao ljudi sa Bliskog istoka.

Međutim, uprkos ubilačkim sposobnostima ovih muškaraca, Kapetan Džek je bio svestan veštine Toma Hemingveja i mudro je odlučio da podeli svoj tim,

zadržavši dvojicu sa sobom. Kapetan Džek je lično video šta gospodin Hemingvej može da uradi u borbi. Osam članova jemenskog odreda smrti imalo je tu nesreću da naleti na Hemingveja dok je Kapetan Džek posmatrao sa bezbedne udaljenosti. Bio je to pravi pokolj. Svih osam njih, žilavih, okrutnih i naoružanih, bili su mrtvi za manje od pet minuta. Hemingvej čak nije ni izvadio pištolj. Ubio ih je rukama i nogama, krećući se brzinom, preciznošću i snagom kakve Kapetan Džek - iako je proputovao čitav svet - nigde drugde nije video.

Do sada je Hemingvej shvatio da nešto nije u redu i krenuće na njih. Sad kad je podelio svoj tim, moći će da ga iscrpu, zaobiđu i konačno ga opkole. Neće biti borbe prsa u prsa. Jednostavno će izrešetati Hemingveja.

Stara neonska svetla na tavanici zatreperila su pre nego što su prsnula. Iznenadan snop svetla primorao je Kapetana Džeka i Korejce s njim, da pokriju oči.

Prvo što je Kapetan Džek video kad je sklonio ruku sa očiju bilo je stopalo koje je izgledalo kao da je izletelo pravo iz zida. Začuo se udarac i ropac, a onda je jedan od njegovih ljudi pao naglavačke na pod. Sledeće sekunde je drugi Korejac odbačen unazad takvom silinom da se sudario sa Kapetanom Džekom i obojica su pali zapetljanih ruku i nogu. Setivši se svoje obuke, Kapetan Džek ravno je pao na pod, naciljao i ispalio rafal u pravcu napadača u isto vreme izvukavši drugi pištolj slobodnom rukom. Kad je ispraznio šaržer prvog pištolja, ispalio je još jednu seriju hitaca iz drugog pištolja u istom pravcu. Međutim, njegovi meci pogodili su samo zid.

Kapetan Džek je ustao i istovremeno napunio oba pištolja boreći se da povrati dah. Uprkos svom iskustvu u ubijanju ljudi, brzina i silina napada ga je prenerazila. Shvatio je da obojica njegovih ljudi još leže na zemlji.

Nogom je prevrnuo Korejca koji je naleteo na njega. Njegovo grlo bilo je toliko zgnječeno da je video obrise kičmenog stuba pod kožom. Kapetan Džek dodirnuo je sopstveno grlo, svestan toga da je Hemingvej lako mogao i njega da ubije. Pogledao je drugog Korejca. Nos mu je bio zdrobljen, a hrskavica utisnuta u mozak. Izgledao je kao da ga je topovsko đule pogodilo u lice.

„Isuse Hriste“, promrmljao je.

Nervozno je pozvao: „Tome?“ Kapetan Džek je zastao pa opet pozvao. „Tome? To je bilo baš zadivljujuće, ubio si dvojicu prvoklasnih boraca za samo nekoliko sekundi.“ Nije bilo odgovora. „Tome, mislim da znaš zašto smo ovde. Predaj nam ga i svi ćemo se mirno rastati. A ako misliš da će ti Rajnke i Pitera priteći u pomoć, varaš se. Naći ćeš ih na ulaznim vratima prerezanog grla. Tako da si sam protiv svih nas. Ne možeš sve da nas ubiješ.“

Iskreno se nadam da ne možeš.

Kapetan Džek otrčao je u pravcu ostalih. Molio se da Hemingvej još nije došao do njih. Uprkos svojim samouverenim rečima, Kapetan Džek se kajao što nije poveo mnogo više ljudi sa sobom.

U drugoj prostoriji niz glavni hodnik, Hemingvej je podigao dva srpasta mača. Duboko i zamišljeno je uzdahnuo pa otrčao. Planina smrti će noćas opravdati svoje ime.

Kad su uzvici drugih muškaraca doprli do njih, Aleks i ostali su se povukli u jednu sobu niz glavni hodnik.

„To nije bio Hemingvejev glas“, rekla je Simpsonova.

„Nije, ali ko god da je, on zna da je Hemingvej ovde, a Tom je očigledno upravo ubio dvojicu njegovih ljudi“, odgovorio je Aleks. „Ako je Hemingvej ovde, moguće je da je i predsednik tu.“

Stoun je pogledao na sat. „Imamo malo manje od četiri sata da to otkrijemo.“ Pogledao je svakoga od njih. „Dobro, imaćemo najviše šansi ako se razdvojimo. Na taj način, ako upadnemo u zasedu, neće nas sve uhvatiti.“

Stoun je povukao Aleksa u stranu. „Moraš da znaš da ovde ima više prostorija za obuku.“

„Prostorija za obuku?“, nervozno upita Aleks.

„Streljana, prostor za obuku sličan Hoganovom prolazu u FBI-ju, lavirint i sobe 'istine' i 'strpljenja'.“

„Istine i strpljenja? Kakvo je ovo mesto, neki prokleti manastir?“

Stoun je nastavio da objašnjava da se prostorije za obuku nalaze s obe strane glavnog hodnika, dve sobe s jedne i tri s druge strane. „Morate da prođete kroz jednu sobu da biste došli do sledeće sve dok ne stignete do stepenica koje vode do ćelija u podrumu. Verovatno tamo drže predsednika.“ Stoun je završio sledećim rečima: „Jednom kad uđete u sobe za obuku, morate skroz da prođete njima. Ne postoji drugi izlaz.“

„Počinjem da mislim da niko od nas neće *izaći* odavde“, mračno je primetio Aleks.

Stoun je rukom pokazao iza sebe. „S obzirom da smo ušli kroz skladište, što je bliže početku soba za obuku, verovatno smo ispred čoveka koga smo čuli, ako je on ušao na glavni ulaz.“

Aleks je uzeo svoje naočare za noćno osmtranje, ali one su bile beskorisne na svetlu. Pogledao je iza sebe, ali nije video nikoga.

„Ruben i ja ćemo krenuti kroz tri sobe s leve strane, a ti i agent Simpson onima s desne“, rekao je Stoun. „Vrata se otvaraju samo s jedne strane. Znači, kad uđete u sobu, vrata se zatvaraju za vama. Nema povratka.“

„Naravno da nema“, sarkastično je odgovorio Aleks.

„Oh, Alekse, s obzirom da je agent Simpson novopečeni agent, tako da... Osećam

se odgovoran za sve prisutne, razumeš."

„Paziću na nju, Olivere", odgovorio je Aleks, znatiželjno gledajući svog prijatelja.

„Hvala ti. Moraš da znaš nešto o sobama kroz koje ćete proći. Moraš doslovno da uradiš ono što ću ti reći. Razumeš?"

„Ti si glavni, Olivere. Samo mi reci i smatraj da je učinjeno."

Kad je Stoun završio razgovor sa Aleksom, poveo je Rubena hodnikom do prvih vrata u sporednom prolazu. Dva muškarca su ušla unutra.

Dok su osmatrali slabo osvetljenu prostoriju, Stoun je prošaputao Rubenu: „Ovo je streljana." To objašnjenje je bilo nepotrebno jer su gledali u kabine za strelce a na drugom kraju su se na pokretnoj traci nalazile stare, istrošene mete papirnatih silueta ljudi, izbušene mecima.

„Ti idi desno i sastaćemo se na sredini. Kad pređemo prostoriju, doći ćemo do vrata koja vode u drugu sobu", rekao je Stoun.

Razdvojili su se i Stoun je oprezno pošao levom stranom streljane. Nije prešao ni tri metra kad su se vrata streljane otvorila.

Stoun je odmah ugasio lampu i čučnuo. Podigao je pištolj, primoravajući se da ostane pribran. Prošlo je bezmalo tri decenije otkako je radio ovako nešto. Na trenutak je pogledao gore i učinilo mu se da je neko protrčao, ali na slabom svetlu bilo mu je teško da vidi ko je. Poslednje što je Stoun želeo bilo je da greškom upuca Rubena. A bilo je tek toliko svetla da su njegove naočare za noćno osmatranje bile potpuno beskorisne.

Koraci su se približavali, a Stoun se spustio na stomak i otpuzao do mesta na samom kraju streljane. Kako su sekunde prolazile, Stoun je osetio kako ga preplavljuje čudan osećaj. Promene su mu se odvijale u umu i telu. Udovi su mu postali gipkiji a um usredsređen isključivo na preživljavanje. Čitava njegova egzistencija svela se na slabo osvetljen deo streljane, pedeset sa pedeset kvadratnih metara, ispunjen senkama, pukotinama, teškim uglovima za gađanje i mestima za skrivanje. Pomerio se još malo ulevo i dotakao nešto. Pogledao je gore i iznenada je dobio ideju.

Čovek je čučnuo dok se pomerao udesno, držeći pištolj u jednoj i nož za gađanje u drugoj ruci. Učinilo mu se da je čuo nešto, ali nije bio siguran. Oprezno je zakoračio na jednu od staza za gađanje.

Sekunde su prolazile.

Korejca se trgnuo kad je čuo vrisak. Okrenuo se i video da nešto leti prema njemu. Zapucao je i meci su mu proleteli kroz tu stvar.

Stoun je naciljao dva i po centimetra iznad odbleska cevi. Začuo se ropac i Korejca je pao na pod. „Stvar" koja je poletela na njega bila je jedna od papirnatih

meta. Stoun je povukao žicu kako bi izveo ovu diverziju i kriknuo u isto vreme, čime je uspeo da primora Korejca da zapuca i otkrije svoj položaj.

Zavladao je tajac. Onda se začuo Rubenov glas. „Olivere, jesi li dobro?”

Nekoliko trenutaka kasnije, pošto su se uverili da u sobi nema više nikoga, Ruben i Stoun su stali iznad tela. Stoun je u mrtvaca uperio snop svetla. Dve rupe od metka nalazile su se na rastojanju od jednog centimetra u samom središtu čovekovih grudi. Stoun je pogledao njegove crte lica, odeću i oružje. „Severna Koreja”, zaključio je.

„Šta si tačno radio u CIA?”, upitao je Ruben dok je posmatrao dve rupe od metka.

„Moj zvanični položaj zvao se *destabilizator*. Zvuči mnogo manje opasno nego što je u stvari bilo.”

Hici iz mašinske puške prošli su kroz vrata streljane. Ruben i Stoun se baciše na pod.

Vrata su se otvorila i drugi čovek je uleteo unutra, i dalje pucajući.

Stoun je uspeo da ispruži nogu i saplete čoveka, koji je pao a mašinka mu je ispala iz ruku.

Ruben se bacio na čoveka koji je bio mnogo manji od njega.

„Držim ga, Olivere”, povikao je Ruben. Obavio je svoje krupne ruke oko čoveka i stegao ga. „Nisi toliko opasan bez puške.” Ruben je uzviknuo od bola kad mu je čovek zabio petu u vrh stopala. Rubenov stisak je malo popustio, a upravo to je čoveku bilo potrebno. Dva udarca pogodila su Rubena u bradu, a zatim su sledila još dva silovita pogotka u stomak. Ruben je pao na kolena, boreći za vazduh dok mu je krv curila iz usta. Čovek je podigao ruku u kojoj je bio nož. Počeo je da je spušta prema Rubenovom potiljku.

Metak ga je pogodio pravo u mozak. Pao je na kolena pa se srušio na pod.

Stoun je vratio pištolj natrag u futrolu i otrčao do prijatelja.

„Rubene!”, rekao je drhtavim glasom. „Rubene!”

„Prokletstvo, Olivere”, polako je rekao Ruben oteklim usnama. Ustao je na klekave noge. Dva muškarca su se pogledala.

„Kog đavola tražimo ovde, Olivere?”, rekao je Ruben, obrisavši krv. „Nismo u svojoj ligi.”

Stoun je spustio pogled na svoje drhtave ruke i osetio bol u nozi kojom je sapleo čoveka. Noćas je ubio dvojicu ljudi nakon gotovo trideset godina tokom kojih nije nijednom ubio. Uprkos kratkom osećanju da se setio svoje obuke, to *nije* bilo poput vožnje bicikla. To nije imalo toliko veze sa fizičkim treningom i mladalačkom snagom koliko sa umom isprogramiranim da je ispravno da se ubije drugo ljudsko biće na bilo koji način i iz bilo kog razloga. Stoun je nekada bio takav. Više nije. Ali

se nalazio zarobljen u zgradi koja će verovatno postati grob za njega i njegove prijatelje ako ne oživi sve svoje stare ubilačke nagone.

„Izvini što sam te ovamo doveo, Rubene. Zaista izvini“, Stou-nov glas je zadrhtao dok je to izgovarao.

Ruben je prebacio svoju veliku ruku oko prijatelja. „Dodavola, Olivere, ako treba da umremo, radije ću otići s tobom nego sa bilo kim drugim. Ali moramo da se vratimo. Šta će Kejleb i Milton da rade bez nas?“

Aleks i Simpsonova nalazili su se u velikoj mračnoj prostoriji s neprijatnim vonjem. Nisu čuli pucnjavu iz streljane zato što je imala zvučnu izolaciju. Svojim naočarima za noćno osmatranje Aleks je video uzan uzdignut prolaz kroz sobu, do kojeg se moglo popeti uz nekoliko metalnih stepenika.

Prošaputao je Simpsonovoj. „Idem prvi da proverim je li sigurno. Ali budi iza mene“, dodao je.

„Zašto moraš da izigravaš heroja?“, pitala ga je.

„Ko kaže da glumim heroja? Ako upadnem u nevolju, bolje bi ti bilo da me izbaviš, makar te upucali u guzicu. Slušaj, kad se popneš na taj prolaz, ostani na sredini. Nemoj da ideš u stranu.“

„Zašto, šta će se desiti?“

„Ne znam i ne želim da saznam. Oliver mi je rekao da se držim sredine i to ćemo i da uradimo.“

Aleks se oprezno popeo stepenicama i pognut pošao sredinom prolaza. Stigao je do kraja, ugledao vrata koja su vodila u drugu sobu i tiho je pozvao.

„Okej, bezbedno je, dođi.“

Simpsonova je požurila za njim. Čim je stigla do njega, otvorila su se ulazna vrata a onda se i zatvorila. Aleks i Simpsonova odmah su čučnuli.

Aleks je osmotrio situaciju, potapšao Simpsonovu po ramenu i pokazao na izlazna vrata iza njih, kao i to da će on ostati da čuva stražu. Kad je Simpsonova krenula, Aleks je čučnuo na ivicu prolaza i uperio pištolj pravo ispred sebe. Okrenuo se prema Simpsonovoj i klimnuo glavom. Ona je otvorila vrata i provukla se kroz njih. Međutim, proizvela je tihi zvuk tako da je osoba s druge strane sobe potrčala napred pa uz stepenice. Aleks je zakoračio napred i, na svoju nesreću, u stranu prolaza. Čuo je klik a onda je pod ispod njega nestao. Poleteo je dole i našao se u blatnjavoj vodi do kolena. Čuo je još jedan zvuk pljuska malo dalje niz bazen. Očigledno je i drugi čovek upao u vodu. Mrak je bio toliki da Aleks nije ni sebe video, a njegove naočare za noćno osmatranje upale su u blato. Aleks se molio da njegov protivnik nema opremu za noćno osmatranje inače će biti mrtav.

Čuo se pucanj i metak se zario u stranu bazena sasvim blizu Aleksove glave.

Čučnuo je, odgovorio vatrom i onda se pomerio. Pokušao je da ne udiše smrad u koji je upao. Pekla ga je rana na ruci, izubijana rebra su ga ludački bolela a vrat mu je goreo. Ako se to izuzme, bio je u sjajnom stanju.

Aleks je imao još jedan problem pored ovih fizičkih povreda. Budući da je bio u blatu do kolena, nije mogao da se pomeri a da ne oda svoj položaj. Zato se nije pomerao. Ali problem je bio u tome što se ni drugi čovek nije pomerao. Ovo se pretvorilo u borbu u kojoj gine onaj koji se prvi pomeri. Tada je Aleks shvatio. Ovo je bila soba „strpljenja“ koju je Stoun pomenuo. Nakon što je nekoliko minuta stajao nepokretno, Aleks je shvatio da mu je potrebna drugačija strategija. Polako je pružio ruku, sve dok mu prsti nisu napipali metalnu ivicu bazena. Onda je izvukao svoju baterijsku lampu.

Aleks je iznenada izvio telo u stranu i nož je proleteo pored njega, odbio se od ivice bazena i uz pljusak upao u vodu. Međutim, Aleks nije pucao, čemu se nesumnjivo njegov protivnik nadao.

Podigao je baterijsku lampu, istegao se i pažljivo je položio uz metalnu ivicu bazena. Strana koja je bila namagnetisana odmah se priljubila uz ivicu. Zatim se Aleks sagnuo i, ispruživši ruku što je više mogao, stavio kažiprst na dugme za uključivanje lampe. Nanišanio je, iskreno se pomolio, pritisnuo dugme i brzo povukao ruku. Upalilo se svetlo i sekundu kasnije dva metka su pogodila lampu. Još jedna sekunda i onda je Alekov pištolj opalio. Ispustio je uzdah olakšanja kad je čuo kako telo pada u vodu. Onda je neko protrčao iznad njegove glave. Kako je to moguće? Više nije bilo poda. A zatim je još neko projurio.

Aleks je skočio što je više mogao, pokušavajući da dohvati rukohvat kako bi se izvukao. Dva puta je promašio i pao u vodu. Treći put je uspeo da se uhvati, povukao se nagore i uspeo da se prebaci duž rukohvata do sledećih vrata.

Stoun i Ruben su se osvrnuli po prostoriji koja je izgledala kao kopija čuvenog Hoganovog prolaza u Kvantiku, koju je FBI koristio za obučavanje svojih agenata za realne situacije. Tajna služba imala je sličnu prostoriju u centru za obuku u Beltsvilu. U ovoj prostoriji nalazile su se kopije zgrada, telefonska govornica, trotoari i kompletna raskrsnica sa semaforima. Stari crni sedan s trulim gumama bio je parkiran na ulici. Izgledalo je kao da su zakoračili nazad kroz vreme.

Na ulici se nalazilo nekoliko lutaka - dvojica muškaraca, tri žene i nekoliko dece. Boja na licima lutaka je izbledela i bile su veoma prljave, ali su i dalje izgledale neverovatno živo. Ruben je primetio da sve lutke imaju rupe od metaka u glavi.

Stoun je poveo Rubena iza jedne zgrade. Tu su se nalazile drvene stepenice koje su vodile do odmorišta ispred svakog isečenog prozora.

„Ovde smo imali snajpersku obuku“, objasnio je Stoun.

„Koga ste vežbali da ubijate?“

„Bolje da ne znaš“, kratko je odgovorio Stoun pre nego što je stavio prst na usta. Čuli su zvuk koraka koji su se približavali. Stoun je pokazao nagore prema jednom od prozora. Tiho su se popeli i oprezno provirili.

Tri Korejca su ušla u vidokrug. Kretali su se poput dobro obučene jedinice, pokrivajući jedan drugoga na smenu, pretražujući okolinu.

Stounovi i Rubenovi prsti bili su na orozu. Stoun se nagnuo i naciljao. Ali muškarci su imali mašinske puške MP-5. Ako bi i Stoun i Ruben pogodili po jednog Korejca, ostao bi im još jedan, a njihov položaj bio bi otkriven. A čak i sa dva pištolja, ne bi bilo lako pobediti MP-5 u iskusnim rukama.

„Sranje!“, povikao je Ruben.

Jedan od Korejaca se srušio na zemlju s nožem koji mu je štrčao iz vrata. Druga dvojica odmah su zapucali u pravcu iz kojeg je doleteo nož. Zatim je nastupila tišina dok su se dvojica Korejaca sakrila iza starog automobila. Pošto su im bili okrenuti leđima, dvojica članova Kluba kamila lako su mogli da ih smaknu. Ali kada ga je Ruben upitno pogledao, Stoun je odmahnuo glavom. Želeo je da vidi kako će se ovo odvijati pre nego što se upuste u igru.

Jedan Korejac izvadio je neki predmet iz jakne, izvukao iglu i bacio ga u pravcu bacača noža.

Iako ručna bomba nije bačena u njihovom pravcu, Stoun je zgrabio Rubena i oborio ga na pod odmorišta na kojem su se nalazili.

Mali prostor se zatresao od eksplozije. Kad je zvuk utihnuo i dim se donekle razišao, Stoun i Ruben su pogledali upravo kada su Korejci krenuli napred. Stoun bi sačekao još malo. Bilo je suviše dima da bi se jasno videlo.

Trenutak kasnije, iz dima je iskočila prilika obučena u crno od glave do pete. Kretala se tako neverovatnom brzinom i okretnošću da je prkosila zakonima gravitacije. Dva srpasta mača lelujala su mu sa strane poput krila.

Mačevima je udario mašinske puške koje su ispale iz ruku Korejaca. Kad su posegnuli za pištoljima, mačevima je odsekao futrole tako da su pale na pod, gde ih je šutnuo. Sve se to odigralo u zaslepljujuće brznoj seriji pokreta.

Zatim se muškarac sagnuo i stao između dvojice Korejaca. Veoma promišljeno je skinuo crnu kapuljaču i položio mačeve na pod.

Tom Hemingvej je pomno posmatrao muškarce pre nego što im se obratio na korejskom.

„Šta je rekao?“

„U suštini, da se predaju ili će umreti“, odgovorio je Stoun, pogleda prikovanog

za prizor pred sobom.

„Misliš da hoće?“, prošaputao je Ruben.

„Neće. Oni su iz Severne Koreje. Njihova tolerancija bola i mučenja prevazilazi shvatanje većine ljude.“ Zureći u Hemingveja, Stoun je pomislio: *A sada će im biti potrebna sva njihova tolerancija.*

Obojica Korejaca zauzeli su tekvondo stavove. Jedan je napravio brzu fintu nogom na koju se Hemingvej nije ni osvrnuo. Ponovo im se obratio na korejskom. Obojica su odmahnuili glavom. Drugi je pokušao da šutne Hemingveja, koji ga je jednom rukom uhvatio za stopalo i potezom ruke odbacio ga daleko od sebe. Ponovo je progovorio na korejskom.

„Rekao je da mu je žao što to mora da uradi“, odgovorio je Stoun na Rubenov upitni pogled.

Pre nego što su stigli da udahnu vazduh, Hemingvej je napao. Njegova pesnica probila je slabi blok svog protivnika i udarila pravo u njegove grudi. Krećući se toliko brzo da je bilo teško pratiti ga golim okom, Hemingvej se okrenuo i silovito šutnuo čoveka u glavu.

Čak i na mestu gde su se krili, Stoun i Ruben su čuli kako mu je pukao vrat.

Drugi čovek potrčao je preko ulice prema automobilu, a Hemingvej je krenuo za njim. Kad se čovek okrenuo, Hemingvej je ugledao nož i poskočio. Čovek je bacio nož koji je pogodio Hemingveja u ruku, ali on je nastavio da trči. Petom je udario Korejca pravo u bradu i oborio ga na kola. Hemingvej se zaustavio, pogledao krv na ruci pa ponovo posvetio pažnju čoveku.

„Ovo neće biti lepo“, rekao je Ruben.

Hemingvejev prvi udarac ubio je čoveka. Stoun je to video s mesta na kojem je čučao. Nikada nije video da je ljudsko biće zadalo tako snažan udarac. Pre je ličilo na sirovu snagu grizlija.

Ali Hemingvej nije pustio Korejca da padne. Držao ga je uz automobil i nastavio je da ga udara u glavu, u grudi, u stomak. Udarao ga je takvom silinom i neverovatnom brzinom da su, kad ga je konačno pustio i čovek se skljkao na zemlju, Stoun i Ruben videli da su vrata automobila iza njega ulubljena.

Hemingvej se povukao jedan korak i duboko udahnuo gledajući trojicu mrtvih ljudi. Kad se sagnuo da uzme svoje mačeve, Stoun je izvadio pištolj i nanišanio u Hemingvejevu glavu. Hemingvej se odjednom ukočio, ispravio i polako se okrenuo u pravcu gde su se Stoun i Ruben krili.

Zurio je u prozor. Iako nije postojala mogućnost da ih vidi, bilo je očigledno da je Hemingvej svestan njihovog prisustva.

Dok je Hemingvej stajao tamo, očigledno čekajući da ga pogodi metak, Stoun je spustio pištolj. Hemingvej je sačekao nekoliko sekundi a zatim je, u trenu oka, nestao.

Simpsonova je trčala najbrže što je mogla, ali bila je beznadežno dezorijentisana. Konačno je stala i pogledala oko sebe. Nalazila se u lavirintu. „Alekse?“, povikala je.

„Džeki!“

Potrčala je prema glasu.

„Džeki, oni su tu negde. Čuvaj se.“

Istog trenutka se zaustavila i čučnula, osluškujući. Prvo je čula samo svoje disanje. A zatim zvuk koraka, nečujnih koraka. Krenula je unazad prolazom, dalje od njih. Držala je repetiran pištolj.

„Džeki?“

„Ovde, dole“, odazvala se.

Aleks je promolio glavu iza ugla i ugledao je. Brzo joj se pridružio.

Pogledala je njegovu prljavu odeću. „Šta ti se, dođavola, desilo?“

Protrljao je blato. „Ne pitaj. Samo nemoj nikada da kažeš da nisam strpljiv, ili ću te udariti.“ Pogledao je iza sebe. „Dvojica su projurila pored mene. Jesi li ih videla?“

Odmahnula je glavom. „Kako ćemo da izađemo odavde?“

„Jednostavno ćemo gledati u pod.“

„Šta?“

Aleks nije odgovorio. Pošao je prolazom i zaustavio se na mestu gde se ukrštao sa drugim. Kleknuo je na kolena i pogledao u pod. „Prokletstvo, šta kažeš na to?“

Simpsonova je požurila napred da mu se pridruži.

„Vidiš?“ Pokazao je na malu tačku u pukotini poda koja je bila jedva vidljiva.

„Crvena tačka“, rekla je Simpsonova. „Šta nam to govori?“

„Kuda da idemo.“

„Kako?“

„Ti mora da si slab pomorac.“

„Šta ti to znači?“

„Znači da mornari znaju da crveno označava levu stranu broda.“ Skrenuo je u levi prolaz i hodali su sve do sledećeg ukrštanja. Tamo su pronašli drugu tačku. Ova je bila zelena.

„Zelena označava...“

„Desnu stranu broda", završila je Simpsonova umesto njega.

Na taj način su prošli kroz lavirint i uskoro su se našli na njegovom kraju.

„Dobro, kako si znao za tačke?", htela je da zna Simpsonova.

„Oliver mi je rekao."

„Znači da je stvarno bio ovde", polako je zaključila Simpsonova.

Aleks se zagledao u nju. „Nikada nisam ni sumnjao da jeste." Pogledao je prema vratima na udaljenom kraju. „Oliver je rekao da imamo samo dve sobe na ovoj strani. To znači da se iza onih vrata..."

„Nalazi predsednik."

„Kao i Hemingvej", mrko je dodao Aleks.

„On je federalni agent, Alekse, što znači da je možda na našoj strani."

„Džeki, slušaj me. Taj tip je izdajnik i verovatno može da te ubije malim prstom. Ako ti se ukaže prilika da ga upucaš, iskoristi je."

„Alekse!"

„Ne seri, Džeki. Samo učini to. Hajde sad."

Dok su Aleks i Simpsonova jurili kroz lavirint, Stoun i Ruben su ušli u sobu u kojoj se nalazio kavez koji je visio sa plafona, lanci zakačeni za zid, kolica, stolovi sa hirurškim instrumentima i nešto što je ličilo na električnu stolicu.

Stoun se zagledao u poslednju napravu i duboko uzdahnuo. „Ovo su zvali soba istine. Koristili su je da te slome. *Istina* je da su na kraju uspeali svakoga da slome, uključujući i mene." Pokazao je na stolicu. „Pustili su previše struje kroz jednog čoveka s kojim sam imao obuku i srce mu je stalo. Njegovoj porodici su rekli da je poginuo u prekookeanskoj misiji. Verovatno su ga sahranili u Planini smrti."

„Možda će i nas", potišteno je rekao Ruben.

„Hajdemo u sledeću sobu", rekao je Stoun. „U ovoj mi uvek pripadne muka."

Upravo su krenuli ka izlazu kad su se otvorila vrata kroz koja su ušli.

„Beži!", uzviknuo je Stoun i otvorio vatru na Korejca koji je uleteo u sobu. On je uzvratio paljbu i Stoun je morao da se baci iza električne stolice.

Pucnjava se čula iz svih uglova sobe. Minut kasnije, dok je Stoun menjao šaržer najbrže što je mogao, čuo je kako Ruben viče: „Pogođen sam! Oliver, pogođen sam."

„Rubene", viknuo je Stoun i dva metka su mu proletela pored glave. Uzvratio je vatru pa se sagnuo. Čulo se treskanje s leve strane kao da je neko oborio

poslužavnik sa instrumentima, a onda su se čuli zvuči bacanja stvari. Stoun je doneo brzu odluku. Pucao je u sva svetla na tavanici.

U tami koja je nastupila, Stoun je stavio svoje naočare za noćno osmatranje i očajnički pogledao kroz prozirni zeleni svet pred sobom.

Gde je Ruben? Gde je? Konačno ga je ugledao kako leži na podu iza prevrnutih kolica, držeći se za bok. Nije bilo ni traga od Korejca. Stoun je nastavio da pretražuje sobu sve dok mu se pogled nije zaustavio u jednom uglu. Kolica i druga medicinska oprema žurno su bili nabacani jedni preko drugih, obrazujući zid. Čovek mora da se nalazio iza toga. Zatim je Stoun podigao pogled i shvatio šta treba da uradi. Legao je na leđa, savijenih kolena. Stavio je pištolj između kolena i čvrsto ih stegao tako da je pištolj bio nepomičan.

Naciljao je svoju metu, izdahnuo sav vazduh iz pluća i potpuno opustio mišiće. Činilo mu se da se lako setio svoje obuke o ubijanju u ovom trenutku kad mu je to bilo potrebno. *Da li da zahvalim Bogu ili Đavolu?*

Na dnevnom svetlu takav bi pucanj bio jednostavan. Ali gledanje kroz zelenu izmaglicu i saznanje da ima samo jednu priliku činilo je zadatak daleko težim.

Pritisnuo je obarač. Lanac na kojem je visio kavez tačno iznad skrovišta Korejca pukao je na dva dela. I kavez od jedne tone je pao.

Stoun je i dalje gledao, spreman da ponovo opali. Pripala mu je muka od onoga što je video, iako mu je to bila namera. Krv je potekla ispod kolica i počela da pravi baru nekoliko centimetara ispred te prepreke.

Stoun je ustao i požurio do ugla. Oprezno je provirio preko zida od naslaganih kolica. Samo je jedna ruka virila ispod palog kaveza. Čovek nije imao vremena ni da uzvikne. U Stounovom starom svetu ovo bi se zvalo savršeno ubistvo.

„Olivere!“, pozvao je Ruben.

Stoun se okrenuo i pojurio preko sobe do mesta gde je Ruben sedeo uza zid, držeći se za bok. Nož je još bio zariven u njega i krv mu je curila s košulje na pod.

„Sranje, kopiletu se posrećilo da me pogodi. Biću dobro. Doživeo sam i mnogo gore stvari.“ Međutim, Rubenovo lice bilo je veoma bledo.

Stoun je otrčao do polica duž jednog zida i otvorio ih. Unutra su se još nalazile bočice sa mastima, zavoji i gaze. Mastima je izgleda bio prošao rok trajanja, ali su gaze i zavoji još bili u svojim sterilnim omotačima. To je čistije od Rubenove košulje. Zgrabio je zalihe i otrčao natrag do Rubena.

Nakon što mu je zavio ranu, Stoun je pomogao Rubenu da prođe kroz vrata sledeće sobe.

Čim su izašli, vrata koja su vodila u sobu istine su se otvorila. Kapetan Džek je oprezno provirio unutra. Trebalo mu je minut da pretraži prostoriju i pronađe svog

čoveka ispod kaveza.

„Dobro, možda je došlo vreme da preživim i ostavim borbu za neki drugi dan. Siguran sam da će prokleti Korejci razumeti“, promrmljao je. Okrenuo se da izađe kroz čelična vrata, ali je otkrio da ne mogu da se otvore.

„Zaboravio sam na to“, reče sam za sebe. Stajao je i pitao se šta da radi. Pogledao je na sat. Uskoro neće ni biti važno.

67

POGLAVLJE

Stoun i Ruben su stigli do donjeg nivoa zgrade u isto vreme kad i Aleks i Simpsonova.

„Znači, to je devet mrtvih Kineza“, zaključio je Aleks kad su uporedili iskustva.

„Zapravo, iz Severne Koreje su“, ispravio ga je Stoun.

„Severna Koreja! Kako su, dođavola, oni umešani u ovo?“, upitala je Simpsonova.

„Nemam pojma“, odgovorio je Stoun pa pokazao pištoljem niz hodnik. „Ali znam, da su u moje vreme u onim ćelijama držali „prtvorenike“ radi ispitivanja. Pretpostavljam da je predsednik tamo.“

Aleks je pogledao na sat. „Ostala su nam još tri sata“, rekao je žurno. „Moramo da nađemo predsednika, izađemo odavde i odemo negde gde mobilni telefon ima signal i pozovemo Službu. Oni će kontaktirati Belu kuću i zaustaviće lansiranje.“

„Misliš da je ostao još neki Korejac?“, upitala je Simpsonova.

Aleks je odgovorio: „Video sam dvojicu kako su protrčali pored mene dok sam bio zaglavljen u onom bazenu. Tako...“ Iznenada je povikao: „Pazite! Granata!“

Potrčali su u zaklon dok se predmet kotrljao niz stepenice i zaustavio se nedaleko od njih. Međutim, to nije bila granata. Bila je to bomba fleš-beng, naprava koja onesposobljava zvukom koji para uši i zaslepljujućim svetlom. Članovi spasilačkog tima FBI-ja kleli su se u njenu delotvornost. Kad je pukla, svi su odmah bili onesposobljeni.

Dva Korejca strčali su niz stepenice. Imali su čepove za uši tako da zvuk eksplozije nije uticao na njih. Uperili su oružje u bespomoćnog Aleksa i njegove prijatelje. Stoun je pokušavao da ustane, ali je bio toliko ošamućen da nije mogao. Simpsonova je držala ruke na ušima i izgledalo je kao da će se onesvestiti. Ruben je ležao sklupčan u uglu, držeći se za bok i teško dišući.

Jedan od Korejaca uzviknuo je jednu reč, ovoga puta na engleskom. „Umrite!“

Namestio je svoju pušku MP-5 na rafalnu paljbu i ruka mu je skliznula na okidač.

Mogao je da ispali ceo šaržer od trideset metaka za samo nekoliko sekundi.

To bi i učinio da je još bio živ. Kičma mu je pukla kad ga je otpozadi udarilo stopalo. Srušio se na pod. Kad je pao, prst mu je povukao obarač i mašinka je ispalila nekoliko metaka u betonski pod. Odbili su se u njega samoga, ali on to nije mogao da oseti.

Drugi čovek pokušao je da puca u Hemingveja, ali on je strgao okvir s kundaka i njime ga udario posred lobanje. Ubio ga je vektorskim udarcem u jetru, raspolutivši je. Čovek je s treskom pao na pod.

Zatim je Hemingvej nestao.

Kad je prestalo dejstvo bombe fleš-beng, Aleks je uspeo da stane na noge i pomogao je Simpsonovoj da ustane. Stoun je pomogao Rubenu.

„Kud je otišao Hemingvej?“, upitao je Stoun.

Aleks je pokazao niz hodnik. „Onuda. Kroz ona vrata. Video sam ga pre nego što je nestao. Nisam siguran kako sam to uspeo pošto mi je glava pucala.“

Zastali su da pogledaju izubijane Korejce.

„Ovaj tip je prava noćna mora“, uzviknuo je Aleks.

„Upravo nam je spasio život“, istakla je Simpsonova.

„Ma nemoj? Verovatno zato što želi lično da nas ubije“, uzvratilo je Aleks. „Još važi ono što sam ti rekao. Pucaj u kopile ako budeš mogla.“

Stoun je pogledao na sat. „Ističe nam vreme.“

Hemingvej je sam stajao na kraju hodnika. Iza njega su se nalazile dve ćelije u kojima su se nalazili predsednik i Čestiti. Zatvorenici su bili bez svesti zato što im je u večeru ubacio drogu od koje se gubilo pamćenje. Sumnjao je da žele da se sećaju onoga što im se dogodilo.

Kad su se otvorila vrata na drugom kraju hodnika, Hemingvej se povukao u senke.

Aleks je, praćen ostalima, ušao i uzviknuo: „Hemingveje, došli smo po predsednika.“

Hemingvej nije ispustio ni glasa.

„Možda ne znaš šta se dogodilo, Tome“, dodao je Aleks. „Šerijatska grupa je preuzela odgovornost za kidnapovanje. U ovom trenutku američka nuklearna raketa uperena je na Damask. Lansiraće je za manje od tri sata ukoliko se predsednik ne vrati neozleđen. Verovatno su Rajnke i Pitera došli da bi ti to rekli.“

Hemingvej je brzo udahnuo vazduh, ali nije ništa rekao.

„Tome, iskren sam prema tebi“, nastavio je Aleks. „Čitav svet će završiti u plamenu. Sve muslimanske vojske i terorističke organizacije na svetu se ujedinjuju kako bi napale Sjedinjene Američke Države. Stepen pripravnosti je na jedinici, Tome. Nivo jedan! Znaš šta to znači. Sve će eksplodirati.“ Aleks je zastao i uzviknuo. „Imamo tri sata, dođavola, ili će šest miliona ljudi poginuti!“

Konačno je Hemingvej zakoračio na svetlo.

„Zašto bi šerijatska grupa preuzela odgovornost?“, oprezno je upitao.

„I nije, pa sam ja to uradio umesto njih“, odgovorio je Kapetan Džek, koji je uleteo unutra i priljubio pištolj uz glavu Simpsonove. Uzeo je njen pištolj i uperio ga u ostale. „Spustite oružje ili ćete imati lep uvid u mozak ove gospođice.“

Oklevali su jedan trenutak pa su, jedan po jedan, Aleks, Stoun i ranjeni Ruben spustili svoje pištolje.

„Prokletstvo, to je tip koga smo ranije čuli“, promrmljao je Ruben Stounu, ali njegov prijatelj ga nije slušao. Veoma pomno je posmatrao Kapetana Džeka.

Dok je Kapetan Džek prelazio pogledom preko njih, zaustavio se na Stounu. Čelo mu se namrštilo. A onda je ponovo posvetio pažnju Hemingveju, koji mu je rekao: „Mislio sam da imamo dogovor.“

Aleksu se činilo da se Hemingvej toliko napeo da bi mogao da skoči pravo u kosmos.

„Imali smo, Tome“, prijatno je odgovorio Kapetan Džek. „Ali onda sam dobio bolju ponudu od Severne Koreje. Rekao sam ti da učestvujem u ovome samo zbog novca. To je bilo jasno upozorenje, druže, i nemoj mene da kriviš ako ga nisi shvatio.“

„Zašto? Da bi započeo američko-muslimanski rat? Kakvu korist od toga ima Severna Koreja?“, pitao je Hemingvej.

„Zaista me ne zanima. Platili su moju cenu.“

„Amerika se sprema da baci nuklearnu bombu na Damask“, rekao je Aleks.

Kapetan Džek ga je prezrivo pogledao. „Jedno vreme sam radio sa Sirijcima. Oni su podjednako krvožedni kao i svi drugi. Nije da to ne zaslužuju.“

„Šest miliona ljudi“, rekao je Aleks. „Uključujući žene i decu.“

Kapetan Džek je samo odmahnuo glavom. „Vi mene stvarno ne razumete, zar ne?“

„Mrtvi Korejci su svuda okolo“, umešao se Hemingvej. „Zaista misliš da će tvoj plan uspeti?“

„Imaću vremena da počistim za sobom, Tome. Nedaleko odavde nalazi se staro rudarsko okno. Savršeno mesto za bacanje tela. Osim jednog. Svet mora da vidi to telo.“

„Brenan?"

„Moram da završim posao."

Stoun je progovorio. „Znači, da nameravaš sve da nas ubiješ?"

Kapetan Džek ga je pogledao. „Ti mi izgledaš veoma poznato."

„Nisi mi odgovorio na pitanje."

„Da, nameravam sve da vas ubijem." Pogledao je Hemingveja. „Bio sam fer prema tebi, Tome. Vidi šta se desilo u Brenanu. Ispalo je savršeno."

„Plan nije uspeo ako predsednik pogine", istakao je Hemingvej. „Trebalo da ga vratim nezleđenog. Rekao sam da ću to da uradim."

„Ako vas zanima novac, Sjedinjene Američke Države imaju mnogo više od Severne Koreje", rekla je Simpsonova.

Kapetan Džek je odmahnuo glavom. „Čak ni ja nisam toliko pohlepan. A sumnjam i da bih bio isplaćen. Vi ste najveći svetski dužnik."

Kapetan Džek je opalio i metak je okrznuo Hemingvejevu levu nogu. Napravio je grimasu i srušio se na kolena. Zatim ga je upucao u desnu ruku.

„Prestanite, molim vas!", vrisnula je Simpsonova.

„Žao mi je što te seckam na komadiće, Tome, ali ne želim da mi polomiš vrat", rekao je Kapetan Džek.

Hemingvej je ispljunuo kroz stisnute zube. „Možda ćeš morati da promeniš svoj plan."

„Zbog čega?"

„Zato što sam postavio eksploziv u vrata ćelija."

„Onda isključi naprave i otvori vrata."

Hemingvej je odmahnuo glavom.

„Onda ću ih ubijati jedno po jedno dok to ne uradiš."

„Ionako ćeš ih sve ubiti, u čemu je razlika?", pitao je Hemingvej.

„Videćemo koliko ćeš moći da slušaš njihove krike. Tvoja jedina slabost je što si previše civilizovan, Tome."

Stoun je uspeo da uhvati Hemingvejev pogled i očima mu je pokazao nešto. Hemingvej je jedva primetno klimnuo glavom.

Kapetan Džek je čvrsto priljubio pištolj uz slepoočnicu Simpsonove. „Zbogom, ko god da si."

„Zovem se Džon Kar", tiho je rekao Stoun i iskoračio napred. „Bio si u pravu,

zaista se poznajemo."

Kapetan Džek je malo spustio pištolj. „Džon Kar!?", zapanjeno je ponovio buljeći u Stouna. „Bože, Džone, godine nisu bile blage prema tebi."

„I onda si bio izdajničko kopile, a vidim da se nisi promenio."

„Izašao sam pod sopstvenim uslovima. Ne verujem da ti to možeš da kažeš", podsmehnuo se Kapetan Džek. Svu svoju pažnju je usmerio na Stouna tako da nije primetio da se Hemingvej približava zidu.

Stoun je napravio još jedan korak napred, zaklanjajući Kapetan Džekov pogled na Hemingveja. „Zašto *mene* ne ubiješ? Uvek si bio iza mene tako da ćeš uživati u tome da smakneš glavnog, zar ne?"

„Još uvek si umišljeno kopile", zarezao je Kapetan Džek.

„Za razliku od tebe, imam pravo da budem takav. Kako si beše zabrljao? Oh, da, uneo si pogrešan barometarski pritisak i promašio metu. Morali su mene da pošalju godinu dana kasnije da uradim posao kako treba. Suoči se s tim, bio si drugorazredna šeprtlja."

Kapetan Džek je uperio pištolj u Stounovo čelo. „Sad ne moram da brinem o barometarskom pritisku."

Hemingvej je skočio i udario prekidač za svetlo pa su ostali u mraku. Kapetan Džek je opalio. Čuli su se vrisci, povici, komešanje i konačno jedan užasan krik praćen zvukom pada tela.

Svetlo se ponovo upalilo. Kapetan Džek ležao je na podu bez svojih pištolja. Stoun je stajao iznad njega i držao nož pokriven krvlju, tkaninom i kožom. Uzeo ga je iz sobe istine.

„Kopile!", zastenjao je Kapetan Džek i uhvatio se za listove nogu gde ga je Stoun isekao kako bi ga onesposobio.

„Zašto me nisi jednostavno ubio?", povikao je Kapetan Džek.

„Zato što nisam morao", odgovorio je Stoun.

„Slušajte me", prostenjao je Kapetan Džek. „Deset miliona *svakome* od vas ako ubijete Brenana." Svi ga pogledaše s gađenjem. „On je samo čovek", uzviknuo je.

„Ako ne umukneš, *ja ću te ubiti*", odbrusio je Aleks.

Hemingvej je uspeo da se uspravi uza zid. „Morate da odvedete predsednika Brenana na određeno mesto kako biste ovo završili na pravi način."

Aleks ga je pogledao u neverici. „Ne znam kakvi su tvoji suludi motivi i ne zanima me. Doveo si čitav svet na ivicu rata. Tako da ću samo odvesti predsednika tamo gde pripada. A usput ću da telefoniram i sprečim da šest miliona ljudi bude istrebljeno zbog onoga što si ti učinio." Uperio je pištolj u Hemingveja. „Ili ćeš otvoriti vrata od ćelije ili ću te ubiti."

Hemingvej je s teškoćom stao na noge. „Nisam izdao svoju zemlju bez obzira šta ti ili neko drugi mislio. Učinio sam to za svoju zemlju. Uradio sam ovo za moj svet.”

„Otvori prokleta vrata!”, povikao je Aleks. „Odmah!”

Hemingvej je izvadio svežanj ključeva i otključao jedna vrata.

„Zar nisi rekao da si postavio eksploziv?”, zarežao je Kapetan Džek.

„Lagao sam”, odgovorio je Hemingvej.

Stoun i Aleks su izneli onesvešćenog predsednika i postavili ga uza zid u sedećem položaju. Našli su Čestiti i položili je na pod pored njega.

Aleks je izvadio svoj mobilni telefon. „Prokletstvo, zaboravio sam da ovde nema dometa, moramo da izađemo kako bih pozvao Vašington i...”

Muški glas ga je prekinuo. „Mislim da to neće biti potrebno.”

Svi su se okrenuli i ugledali Kartera Greja i šestoricu ljudi s mašinskim puškama.

68

POGLAVLJE

„Hvala bogu”, rekla je Simpsonova i prišla svom kumu. Međutim, Grej je gledao u Hemingveja.

„Predsednik je bio u helikopteru kojim si me vratio u Vašington, zar ne?” Grej očigledno nije očekivao odgovor niti mu ga je Hemingvej pružio. „Ti si promenio moja dosijea, skupio vojsku mrtvih ljudi i oteo predsednika.” Grej je odmahnuo glavom

„Predsednik je dobro, Kartere”, rekla je Simpsonova. „Samo je drogiran.”

„Odlično. Dobro, mi ćemo preuzeti odavde”, odgovorio je Grej i pokazao dvojici svojih ljudi da uzmu predsednika.

„Čekajte!”, uzviknuo je Hemingvej. „Mora da bude vraćen onako kako sam isplanirao! Ne možete da dozvolite da smrt svih onih ljudi u Pensilvaniji bude uzaludna. Oni su se žrtvovali za bolji svet.”

Grej je napravio grimasu. „Ti si lud!” Pribrao se i okrenuo se Stounu.

„Zdravo, Džone. Ne mogu da ti opišem kakav sam šok doživeo kad sam saznao da si živ”, nastavio je Grej. Pogledao je Kapetana Džeka, koji je ležao na podu još uvek držeći krvave noge. „Dvojica starih prijatelja za koje sam verovao da su mrtvi. Čini se da je uskrsnuće glavna tema dvadeset prvog veka.”

„Nisam bio spreman da umrem po tvom rasporedu, Kartere”, odgovorio je

Stoun.

Simpsonova je posmatrala dvojicu muškaraca. „O čemu, dođavola, pričate?"

Aleks se umešao. „Slušajte, ljudi, nestaje nam vremena. Moramo da obavestimo Belu kuću da imamo predsednika. Zaustaviće lansiranje."

Grej nije obratio pažnju na njega. „Džeki, hoću da staneš pored mene."

„Šta?", upitala je. „Zar nisi čuo šta je Aleks rekao? Moramo da zaustavimo lansiranje."

„Kad ti i ja izađemo odavde, nikada nećeš progovoriti o onome što si noćas videla i čula. Da li si razumela?"

Simpsonova je pogledala ostale. „Sigurna sam da možeš da veruješ svima nama da nećemo otkriti ništa što bi moglo da naškodi ovoj zemlji."

„Ne brinem se za druge, Džeki, već samo za tebe."

Stoun ju je pogledao. „Vi ste jedini koji ćete otići odavde živi, agente Simpson." Pogledao je Greja. „A verujem da se to odnosi i na predsednika."

„O čemu, dođavola, pričate?", uzviknula je Simpsonova. Pogledala je svog kuma tražeći podršku, ali je po njegovom izrazu lica odmah shvatila da joj je Stoun rekao istinu. Pokazala je na besvesnog Brenana. „Ovo je predsednik Sjedinjenih Američkih Država!"

„Svestan sam toga", odgovorio je Grej. „A trenutno u Ovalnom kabinetu sedi čovek *podjednako* sposoban da upravlja zemljom, a to, nažalost, ne govori mnogo."

Simpsonova se zagledala u ljude sa Grejem. „On namerava da ubije predsednika. Morate da ga sprečite!"

„Ovi ljudi su odani samo meni, inače ne bi bili ovde", odgovorio je Grej.

Molećivo je nastavila. „Šest miliona ljudi će umreti ako ne pozovemo Belu kuću, Kartere."

„Šest miliona *Sirijaca*", ispravio ju je Grej. „Znaš li koliko terorističkih aktivnosti stara dobra Sirija podržava? A oni su zborna mesto za bezmalo sve bombaše samoubice koji idu u Irak. Trebalo je odavno da bacimo nuklearnu raketu na tu prokletu zemlju."

Simpsonova se zagledala u svog kuma. „Ti si lud."

„Ovo je veće od svakog čoveka, Džeki", mirno je odgovorio Grej. „Ovo je rat dobra protiv zla i moramo da se postaramo da te dve strane ostanu jasno razdvojene. A potrebne su žrtve kako bi se to učinilo, za dobro svih nas. Čak ni predsednik nije iznad toga. A kako bi se to postiglo, svet mora da veruje da su ga otmičari ubili." Zastao je pa dodao. „Siguran sam da to ne bi predstavljalo problem tvom ocu."

„Sranje!“, zagrmela je Simpsonova. „On bi te prvi strpao u zatvor.“

„Stani ovde pored mene, Džeki“, rekao je Grej, a u glasu mu se osećala užurbanost. „Uradi to odmah.“

Simpsonova se nije pomerila. „Neću. Moraćeš i mene da ubiješ.“

„Molim te, nemoj me terati da donesem takvu odluku.“

Aleks je iznenada povikao. „Pištolj!“ Bacio se prema Brenanu. Ali neko drugi je bio brži od njega.

Pucanj je odjeknuo i činilo se da se svi usporeno kreću. Čuli su se povici, komešanje i zvuk metala kako udara o pod. A onda je nastupio tajac.

Džeki Simpson se prvo srušila na kolena, a onda je licem nadole pala na hladan pod. Metak koji bi pogodio Brenana zario se u njeno srce. Grej je uzviknuo i stao iznad Kapetana Džeka, koji je malim pištoljem iz futrole na članku pucao u predsednika. Ali Simpsonova mu nije dozvolila da ga ubije.

Aleks je kleknuo i opipao joj puls. Zatim je podigao pogled i odmahnuo glavom.

„Džeki!“, povikao je Grej, gledajući u svoju mrtvu kumu.

„Bet“, prošaputao je preneraženi Stoun gledajući ženu.

Aleks, koji je jedini bio dovoljno blizu da ga čuje, pogledao je u Stouna. *Bet?*

Grej je uperio pištolj u Kapetana Džeka, ali odjeknuo je Stounov glas. „Ako ga ubiješ, nećeš imati nikakav dokaz o zaveri Severne Koreje da ubije predsednika.“

Grejev prst ostao je na okidaču, ali ga nije povukao.

Stoun je vidno drhtao i suze su mu tekle dok je govorio. „Moramo da odvedemo predsednika u Medinu. Gospodin Hemingvej će nam reći gde.“

„To *ne* dolazi u obzir“, zarežao je Grej.

„To ti je *jedini* izbor, Kartere“, odgovorio je Stoun. „Ne možeš dopustiti da milioni nedužnih ljudi bezrazložno poginu.“

Okrenuo se prema Stounu. „Nedužnih! Ti đavoli su mu oduzeli porodicu!“, povikao je Grej. „Uzeli su mi sve do čega mi je bilo stalo.“

„A *moja* zemlja je meni učinila to isto“, odgovorio je Stoun.

Grej i Stoun gledali su jedan drugoga dok su ih svi ostali posmatrali. Zatim se Stounov pogled vratio telu Simpsonove. „Kao i ti, i ja sam sad sve izgubio.“ Glas mu je podrhtavao.

Grej je vratio pogled sa Simpsonove na Stouna. „Ne postoji mogućnost da odvedem predsednika u Medinu. Nema dovoljno vremena.“

„Mislim da je Medina na koju je gospodin Hemingvej mislio mnogo bliža“,

objasnio je Stoun.

Svi pogledaše u Hemingveja. „Imate li helikopter?“, upitao je Hemingvej Greja, koji je klimnuo glavom. „Onda možete stići do *moje* Medine za manje od dva sata, što je u roku.“

„Ako pristanem, zašto ne mogu jednostavno da pozovem iz helikoptera i kažem im da sam ga pronašao u kojoj god Medini da je reč?“, odvratio je Grej.

„Ukoliko stvarno ne odete na to mesto, nećete moći da odgovorite na sva pitanja o tome gde je pronađen. Mediji i štampa će želeći da znaju“, odgovorio je Hemingvej. „Sve pojedinosti.“

Stoun je pogledao Kartera. „Čak možeš da budeš zaslužan za pronalaženje predsednika, Kartere. Bićeš nacionalni heroj.“

„Kako to da uradim?“, upitao je Grej.

„Pametan si, smisli tokom vožnje helikopterom“, odgovorio je Stoun.

„Ovaj čovek ostaje sa mnom“, odbrusio je Grej i pokazao na Kapetana Džeka.

„Siguran sam da ćeš od njega uspeti da saznaš sve što treba“, primetio je Stoun pun pouzdanja.

„I Hemingvej“, dodao je Grej.

„Idemo!“, zarezao je Aleks.

Dok su ostali krenuli napolje, Stoun je kleknuo pored Simpsonove. Grej ga je posmatrao. Stoun joj je pomilovao kosu a zatim uzeo njenu ruku koja je još bila topla. Okrenuo joj ruku i zagledao se u ožiljak na dlanu u obliku polumeseca. Izgledao je potpuno isto kao kad je isekla ruku pre toliko godina. Video je ožiljak i kad joj je pre neki dan podigao novac koji joj je ispao na ulici. Suze su mu se slivale niz obraze. To su bile suze iz njegovog košmara, kad gubi svoju ćerku u snu. A sad, u stvarnosti, bilo je neizmerno teže. Poljubio ju je u obraz.

Stoun je pogledao Greja, koji je samo stajao, ruku bespomoćno opuštenih pored tela. „Postaraj se da se njeno telo vrati i da se dostojno sahrani“, odlučno je rekao. Grej je tupo klimnuo glavom. Zatim je Stoun prošao pored njega bez ijedne reči.

Kad su izašli iz zgrade, pratili su Grejeve ljude do obližnje čistine gde je čekao helikopter.

Pilot se nagnuo. „Kuda idemo?“

„U Medinu“, rekao je Hemingvej.

„Šta?“, povikao je pilot.

„Adresa je u mom džepu“, odgovorio je Hemingvej.

Jedan od stražara izvadio je listić papira i pročitao. Pogledao je u Hemingveja. Stoun je pročitao preko čovekovog ramena. Bio je u pravu.

Hemingvej se smestio na sedište u zadnjem delu helikoptera. Delić sekunde kasnije glavom je udario stražara koji mu je bio najbliži, slomivši mu nos i desni obraz. Zatim je takvom silinom šutnuo sedište pred sobom da ga je izvalio iz ležišta a stražar koji je sedeo u njemu odbačen je unapred. U sledećem trenutku je Hemingvej, ranjen u nogu, trčao prema šumi.

Aleks je pojurio za Hemingvejem najbrže što je mogao dok su ga grane drveća, žbunje i loze grebale. Čovek je pogođen u nogu, a Aleks ne može da ga uhvati? Začuo je povik ispred sebe i ubrzao je. Izašao je iz zaklona drveća i uspeo da se zaustavi upravo na vreme da ne padne preko ivice. Stajao je na ivici dubokog ponora. Nije video šta je na dnu, ali dok je stajao i osluškivao, učinilo mu se da je čuo zvuk pljuska. Kad su dotrčali drugi stražari, Aleks je pokazao na ambis i odmahnuo glavom.

Tom Hemingvej je nestao.

POGLAVLJE

Hamilton, vršilac dužnosti predsednika, zurio je u ekran u Ovalnom kabinetu dok su se ljudi vrzmali naokolo. Snimak je bio grub i isprekidan, sve profesionalne medijske kuće već su napustile zemlju, ali je jasno pokazivao potpuno rasulo koje je vladalo u Damasku. Putevi su bili zakrčeni automobilima, ulice su bile pune očajnih i preplašenih Sirijaca. Prijavljeno je da su ljudi trčali aerodromskom pistom u pokušaju da se ukrcaju na poslednjih nekoliko aviona koji je trebalo da polete. Red i zakon su odavno nestali. Ljudi su samo pokušavali da pobegnu. A kako su sati prolazili i ta nada nestajala, situacija je postajala veoma loša.

Hamilton i njegova klika gledali su na ekranu kako roditelji trče ulicama noseći svoju decu i užasnuto vrišteći dok su se vojnici gurali kroz uspaničenu masu i ručnim megafonima objavljivali ljudima da se evakuišu. Ali s obzirom da je ostalo manje od sat vremena do roka koji su postavile Sjedinjene Američke Države, niko od ovih ljudi neće uspeti da preživi. Na jednom jezivom snimku moglo se videti kako grupa ljutih građana na smrt prebija pljačkaše. Hamilton je gledao sve dok nije video kako je grupa male dece otrgnuta od roditelja i izgažena u masi koja je bežala.

„Isključite tu prokletu stvar“, naredio je Hamilton i ekran se istog trenutka zacrneo.

Hamiltonov sto bio je pokriven zvaničnim apelima iz celog sveta da ne lansira raketu. Milioni Amerikanaca bili su na ulicama, neki od njih su podržavali Hamiltonovu odluku, ali većina je protestovala. Telefonska centrala Bele kuće bila je usijana od poziva.

Sekretar odbrane Džo Deker seo je pored svog vrhovnog komandanta. Hamilton

ga je očajnički pogledao.

Možda osetivši njegovo kolebanje, Deker je rekao: „Gospodine, znam da ste pod većim pritiskom nego što većina ljudi može da podnese. A znam i šta vam svet govori. Ali ako se sada povučemo, potpuno ćemo izgubiti ugled kod ovih ljudi. A ako se to dogodi, onda smo već izgubili.”

„Shvatam to, Džo”, polako je rekao Hamilton.

„Dogodilo se još nešto, gospodine.”

Hamilton ga je umorno pogledao. „Šta?”

„Nad Atlantikom vladaju neke veoma neobične atmosferske prilike. Mornarica je javila da će satelitska komunikacija sa *Tenesijem* možda biti ugrožena u toku nekoliko minuta.”

„U tom slučaju ne treba da lansiramo raketu.”

Deker je odmahnuo glavom. „Ove prilike neće uticati na lansiranje. D-5 ima inerciono navođenje. Posle odvajanja od poslednjeg raketnog motora, *Tenesi* određuje svoj položaj u odnosu na položaj dve zvezde, a onda će manevrisati sve do optimalne lokacije da postavi bojeve glave u položaj za slobodan pad na metu. Jedini problem je u održavanju kontakta sa podmornicom.”

„Šta hoćete da kažete, Džo?”, upitao je Hamilton.

„Predlažem da završimo s time dok ne izgubimo kontakt.”

„Šta? Da lansiramo sada?” Hamilton je pogledao na sat. „Ostalo je još pedeset dva minuta.”

„A šta će to promeniti, gospodine predsedniče? Da su nameravali da ga oslobode, to bi učinili do sada. U stvari, to će drugoj strani samo dati više vremena da isplanira kako da nam uzvрати udarac. A ako to ne učinimo sada, *Tenesi* će možda biti nedostupan.”

„Zar ne možemo da upotrebimo drugo nuklearno sredstvo?”

„Ta podmornica se nalazi na savršenom položaju sa savršenom opremom da pogodi Damask i spremna je za lansiranje. Naše druge podmornice u Atlantskom okeanu imale bi iste probleme sa komunikacijom.”

„Pa, onda jednostavno poručite *Tenesiju* da lansira kad istekne rok, ako im ne javimo drugačije.”

„To ne ide tako s nuklearnim raketama, gospodine. Iz više razloga, oni ispaljuju samo kada im to naredimo. Oni ne gledaju na sat. Mogli bismo da pošaljemo šifrovanu poruku, ali prošao bi rok dok to ne bude spremno. A ako ne ispalimo raketu unutar vremenskog roka koji smo postavili, izgubićemo sav ugled, gospodine.”

„Znači da će od sada tako biti? Mi udarimo njih, oni udare nas. Šta? Dok svi ne

budemo istrebljeni?"

„Uz dužno poštovanje, gospodine, mi imamo daleko više sredstava kojima možemo na njih da udarimo negoli oni na nas. I uveren sam da ćemo na kraju pobediti.“

Hamilton je video da ga posmatraju svi u prostoriji. *Neka mi se Bog smiluje.* „Prvo stupite u kontakt sa Sirijcima. Dajte im poslednju priliku.“ Zario je glavu u šake a svi u kabinetu pogledali su u pod.

Odjednom je Andrea Mejs skočila. „Čekajte! Molim vas. Gospodine, zar ga ne bi vratili do sada da je kod njih? Zašto bi dozvolili da milioni njihovih sunarodnika poginu?“

„Zato što su teroristi“, odbrusio je Deker. „Oni tako razmišljaju. A po njihovoj religiji svi ti ljudi otići će pravo u raj. A nemojte da zaboravite da su oni *nas* napali. Oteli su *našeg* predsednika. A on je najverovatnije sada mrtav. Nemamo izbora. Moramo da uzvratimo na način koji neće ostaviti *sumnju* u odgovor ove zemlje. Bilo šta manje od toga će ih ohrabriti da pojačaju napade na nas. A ne postoji bolji način da to učinimo nego nuklearnim oružjem. Japan se predao tek kad smo bacili dve bombe. Ispostavilo se da smo *spasli* milione života.“

Propustio je da kaže da su atomske bombe bačene na Hirošimu i Nagasaki uz to ubile i osakatile stotine hiljada japanskih civila i da su oba grada decenijama bila radioaktivna.

Hamilton je skrenuo pogled, a državni sekretar se srušila nazad u stolicu.

Deker je uzeo sigurni telefon i naredio da se odmah uputi poslednji zahtev Sirijcima i šerijatima. Dobio je odgovor posle nekoliko minuta.

Hamilton je podigao pogled. „I?“

„Cenzurisana verzija glasi da će nas Bog kazniti zbog zla koje se spremamo da počinimo“, odgovorio je Deker. „Imam li ovlašćenje da kontaktiram sa Direkcijom komande, gospodine?“

Hamilton je odjednom izgledao neodlučan. Mejsova je to iskoristila da pokuša još jednom. „Gospodine predsedniče, *molim vas*, razmislite o tome šta nameravate da učinite. Ako razorite Damask, *nikada* neće biti mira. Nikada.“

Deker je stao ispred nje. „Gospodine predsedniče, *sada* nemamo mir. A ako ne postupite onako kako ste rekli, Amerika će ostati bez svoje moći. Čitav svet će nam se smežati zato što smo nesposobni i slabi. Znam da vi niste takav lider.“ Zastao je i odlučno dodao. „Moramo to da uradimo.“

Hamilton je protrljao oči, pogledao u Mejsovu i klimnuo glavom Dekeru. „Pozovite ih.“

Hamilton je ustao i zagledao se kroz prozor, a Deker je podigao slušalicu drugog telefona i prosledio naređenje Direkciji nacionalne komande, koja je odmah stupila u vezu s *Tenesijem*. Moćna Trident raketa biće ispaljena ubrzo posle toga,

ubrzavajući unutar okeanskih dubina s toliko nepojmljivom brzinom i silinom da će je okružiti zaštitni zid od pare. Dok bude prolazila kilometrima okeanskih dubina, nijedna kap vode neće dodirnuti njenu metalnu površinu. Pri brzini od dvadeset dve hiljade i četiristo kilometara na čas, raketa Trident će pogoditi Damask za manje od trideset minuta posle ispaljivanja sa snagom hiljadu uragana pete kategorije zajedno. Ništa neće ostati.

Isprva niko nije primetio da zvoni telefon. Onda je Hamilton polako podigao pogled. Zvonio je *onaj* telefon. Otrčao je do njega i podigao slušalicu.

„Da?”

Lice mu je pobledelo i uhvatio se za bok. Većina ljudi u sobi pomislila je da ima neku vrstu napada.

„Našli su ga”, uzviknuo je svima u sobi. „Našli su Brenana.” Okrenuo se prema Dekeru. „Zaustavi lansiranje. Zaustavi ga!”

Deker je brzo podigao slušalicu drugog telefona i naredio da *Tenesi* obustavi napad. Međutim, sekretar odbrane odjednom je prebledeo. „Šta? To nije moguće.”

Svi pogledi se zaustaviše na njemu.

Dekerovo lice je posivelo kad je rekao: „Atmosferske prilike iznad Atlantika počele su da ometaju satelitske veze. *Tenesi* je primio i potvrdio naredbu za ispaljivanje, ali Direkcija komande sada ne može da stupi u vezu sa podmornicom.”

Hamilton se proderao na Dekera. „Znao sam da je trebalo da čekamo punih osam sati. Idiote!”

„Oh, bože moj!”, rekla je Andrea Mejs drhtavim glasom.

Hamilton je oteo slušalicu iz Dekerove ruke i grubo ga gurnuo s puta. Povikao je u slušalicu: „Na vezi je Hamilton, vršilac dužnosti predsednika. Morate da uspostavite vezu s tom prokletom podmornicom i da im kažete da ne ispale raketu. Ne zanima me kako ćete to uspeti, samo učinite to.” Držao se za ivicu Nepopustljivog stola jer su mu kolena klecala a znoj mu je svetlucaao na čelu.

Preneraženi Deker stajao je držeći se za rame zato što je udario u zid kad ga je Hamilton gurnuo.

Hamilton je ponovo povikao u slušalicu. „Pucajte u prokletu podmornicu ako morate”, kriknuo je. „Samo je zaustavite! Zaustavite je!”

Sekunde su prolazile. Nije se čulo ni disanje u Ovalnom kabinetu zato što su svi zadržavali dah. Konačno je Hamilton spustio slušalicu i srušio se na kolena. Izgledalo je kao da će pasti u nesvest.

Hamilton je polako pogledao svoje podređene. „Zaustavili su lansiranje”, uspeo je da prozbori pre nego što je pogledao pravo u Dekera. „Samo... jednu... prokletu... sekundu pre ispaljivanja.”

Nije bilo klicanja u Ovalnom kabinetu. Svi su se sledili.

Međutim, u dubinama Atlantskog okeana sto pedeset pet američkih mornara zaklicalo je od olakšanja.

Bezbedan povratak predsednika Džejsma Brenana u napušteno skladište u predgrađu Medine u *Ohaju* iznova je uzburkao svet.

Povlačenje više od četrnaest hiljada američkih vojnika i specijalnih operativaca koji su bili poslani u Medinu u Saudijskoj Arabiji obavljeno je na najneprimetniji mogući način. U predsednikovom džepu pronađena je poruka na kojoj je bila otkucana jednostavna rečenica. „Iz velike žrtve nastaju velike mogućnosti.”

Frenklin Hemingvej zapisao je te reči pre trideset godina i njegov sin nije mogao da smisli bolju poruku koju bi ostavio vođi slobodnog sveta.

Karter Grej slavljen je kao nacionalni heroj zato što je otkrio gde je Brenan. Iako je bio donekle maglovit povodom pojedinosti, Grej je objasnio da je to uspeo zahvaljujući kombinaciji napornog rada, pouzdanih doušnika i mnogo sreće. „Međutim, otmičari su održali svoju reč”, rekao je. „Predsednik *jeste bio* u Medini, ali udaljenoj jedanaest hiljada i dve stotine kilometara od one u kojoj smo mi mislili da se nalazi.”

Grej je proveo potresnu noć sa senatorom Simpsonom i njegovom suprugom, tešeći ih zbog gubitka njihovog jedinog deteta. Zvanična verzija, koju su i njeni roditelji dobili, glasila je da je poginula u saobraćajnoj nesreći na Međudržavnom putu 81 kasno noću. Nije bilo osumnjičenih i Grej je znao da neće biti hapšenja. Jedina druga nerešena stvar bio je neobjašnjiv nestanak tri agenta NIC-a. Grej će se pobrinuti i za to.

U zamenu za slobodu, Kapetan Džek je progovorio. Pričao je i pričao. Karter Grej je sada imao mnogo municije koju je mogao da upotrebi protiv Severne Koreje.

Džejsm Brenan se pobeđnički vratio u Belu kuću dok je ogromna masa sveta koja se okupila ispred klicala. Odmah se obratio naciji i zahvalio Karteru Greju zbog njegovog neverovatnog rada, ne sumnjajući u to da je on ozbiljno nameravao da ga ubije i za to okrivi Sirijce. Brenan je takođe zahvalio svom izmučenom potpredsedniku na dobro obavljenom poslu. Konačno je izrazio svoju zahvalnost i američkom narodu zato što je bio čvrst i odan za vreme krize.

Oni nikad neće saznati da se svet nalazio samo jednu sekundu od greške koja bi dovela do apokalipse. Njegov šef kabineta je blistala. S obzirom da je kriza bila rešena, ona je ponovo posvetila svu svoju pažnju izborima. Najnovije ankete pokazivale su da Brenan ima podršku osamdeset šest odsto birača, što je bilo nezapamćeno u istoriji. Ukoliko ne dođe do neke katastrofe, njen kandidat će glatko pobediti na izborima i dobiti još četiri godine da gradi svoju zaostavštinu.

Brenan je dobio podroban izveštaj o svemu što se dogodilo, ali niko nije mogao ni da pretpostavi ko ga je kidnapovao. Bilo je očigledno da ni šerijatska grupa ni

Sirijski vođe nisu ni na koji način bili umešani u otmicu. Šerijatska grupa nije imala ni sredstva ni ljudstvo u Sjedinjenim Američkim Državama za izvođenje takve operacije. Otkriveno je telo jednog od vođa njihove grupe i bilo je jasno da je čovek umro od posledica mučenja. Ali niko nije mogao da objasni kako je toliki broj dobro obučeni Arapa ušao u Ameriku a da obavestajna služba nije imala nikakve podatke o njima.

Damask je još bio u rasulu, ali ni približno u onakvom u kakvom bi bio da ga je pogodila raketa Trident. Sirijci i ostatak Bliskog istoka su, razumljivo, još bili u šoku, ali činilo se da su ljudi posle saznanja da je svet bio blizu kraha postali spremniji na saradnju. Međutim, trebalo je videti da li će takvo raspoloženje potrajati.

Potpredsednik Hamilton se privremeno povukao sa dužnosti. Pritisak zbog toga što ga je samo jedna sekunda delila od toga da postane prvi američki predsednik od Harija Trumana koji je naredio da se lansira nuklearna bomba bio je prevelik i morao je da plati cenu. Međutim, očekivalo se da će se Hamilton potpuno oporaviti.

Brenan je bio zapanjen kad je saznao da su svi otmičari poginuli a da pri tome namerno nisu naneli nikakve gubitke Sjedinjenim Američkim Državama. Dok je razmišljao o ovim neverovatnim vestima, predsednik je gledao snimak jedne od svojih omiljenih političkih kontakt-emisija koja je emitovana dok je on još bio u rukama otmičara. Sva četvorica stručnjaka u emisiji zaključila su da je u pitanju neka prevara.

„A ako zaista vrate predsednika neozleđenog?“, pitao je voditelj.

Sva četvorica su izjavili da to mora da bude *još jedna* vrsta prevare.

„S kojim ciljem?“, upitao je voditelj. „Žrtvovali su preko dvadeset ljudi. Mogli su u bilo kom trenutku lako da ubiju predsednika. Šta će postići ako ga vrate neozleđenog?“

„Morate da shvatite da ovi ljudi ne prezaju ni od čega“, izjavio je jedan stručnjak. „Prvo su pokušali da nas ubijaju. Ali to im nije uspelo. Uzvratili smo udarac i vodimo u ratu protiv terorizma. Stoga su očigledno promenili taktiku.“

„Pa sada primenjuju taktiku da nas *ne* ubijaju?“, upitao je zaprepašćeni voditelj.

„Upravo tako“, odgovorio je samozadovoljni stručnjak.

Brenan je dobio kopiju zahteva otmičara i proveo je mnogo vremena proučavajući zahteve u svojim privatnim odajama. Takođe je sa užasom pregledao pojedinosti o tome koliko je Amerika bila blizu tome da ispali nuklearnu raketu na državu za koju se na kraju ispostavilo da je potpuno nedužna. Iako je Brenan u javnosti hvalio svog potpredsednika, bio je zapanjen kad je saznao koliko su brzo ubedili Hamiltona da odobri upotrebu nuklearnog oružja i koliko je bio blizu tome da lansira raketu. Brenan je ozbiljno razmišljao o drugim kandidatima za potpredsednika.

Imao je duge sastanke sa svojim stručnjacima za muslimanska pitanja i sa

drugim zapadnim vođama. Provodio je mnogo vremena sa svojom ženom i porodicom. Nekoliko puta nedeljno je odlazio u crkvu, možda tražeći božji savet za svetovne probleme čovečanstva.

Pošto se predsednik neozleđen vratio, međunarodni mediji počeli su otvorenije da izveštavaju o zahtevima otmičara. U prestonicama Evrope, Južne Amerike i Azije ljudi su se usredsredili na suštinu tih zahteva zato što ih ovog puta nisu pratili leševi ljudi i ruševine, koji bi ih zasenili.

Konačno, Brenan je sazvaio sastanak svog kabineta, Saveta za nacionalnu odbranu i vrhovnih vojnih savetnika. Tom prilikom se osvrnuo na zahteve otmičara.

Savetnik za nacionalnu bezbednost se odmah pobunio. „Gospodine“, rekao je direktor Državne bezbednosne agencije, „to je nečuveno. Ne možemo da udovoljimo nijednom zahtevu. To je besmisleno.“

„Gospodine predsedniče, ako bismo i razmotrili te zahteve, to bi bio znak slabosti ove zemlje“, dodao je sekretar odbrane Deker.

Brenanov odgovor bio je oštar. „Samo nas je nekoliko sekundi delilo od toga da ubijemo šest miliona ljudi na osnovu onoga za šta se ispostavilo da su potpuno pogrešni podaci.“

„Nismo mi ovo započeli. A uvek postoji rizik“, odgovorio je Deker.

Brenan je gledao u njega sve dok on nije oborio pogled. „Mi smo jedina svetska sila koja je ostala. Imamo nuklearni arsenal kojim možemo da uništimo svet. Čak i kad drugi ne pokazuju suzdržanost, *mi* moramo!“

Po načinu na koji je Brenan gledao Dekera bilo je očigledno da će se, u Brenanovom drugom mandatu, novom potpredsedniku pridružiti i novi sekretar odbrane.

Brenan je iz džepa izvadio list papira. Bila je to poruka koju je našao kod sebe posle otmice. Pročitao ju je u sebi. „Iz velike žrtve nastaju velike mogućnosti.“ Istorija je pokazala, a Brenan je to znao, da su veliki predsednici često nastajali upravo u takvim okolnostima.

Okrenuo se od Džoa Dekera i ostalih predstavnika Pentagona i pogledao Andreu Mejs, državnog sekretara.

„Mislim da je vreme da prionemo na posao“, rekao je predsednik Brenan.

Prisustvovali su njeni neutešni roditelji, bliski porodični prijatelji, politički zvaničnici, predstavnici Tajne službe i njen kum Karter Grej.

U blizini ali sakriven iza drveća stajao je Oliver Stoun sa kravatom i u novom crnom odelu koje su mu kupili njegovi prijatelji. Stoun nije slušao sveštenika dok je izgovarao verske mudrosti i reči utehe. Pogled mu je bio prikovan za kovčeg u kojem se nalazila njegova ćerka, *Bet*. Nije plakao. Mučio se da shvati šta zapravo oseća. On je njen otac, ali, s druge strane, i nije. Imao ju je tri godine, a Simpsonovi su je imali gotovo celog života. Ako je reč o vremenu, imao je malo prava da bude tu. Ali nije mogao a da ne dođe.

Kad je služba završena i svi se razišli, Stoun se od drveća uputio do mesta za ukop. Radnici na groblju su se spremali da spuste kovčeg u raku, ali Stoun ih je zamolio da sačekaju.

„Jeste li član porodice?“, upitao ga je jedan od njih.

„Jesam“, odgovorio je.

Dvadeset dugih minuta Stoun je klečao ispred kovčega, položivši jednu ruku na njegovu glatku lakovanu površinu.

Konačno je ustao na klecave noge, sagnuo se i poljubio kovčeg. Položio je samo jedan cvet na njega. Bila je to bela rada.

„Zbogom, *Bet*“, tiho je rekao. „Volim te.“

Članovi Kluba kamila, Aleks i Kejt sastali su se sledećeg dana u Stounovoj kućici. Lekar se pobrinuo za Rubenove rane, kao i za nekoliko nezgodnih kamenčića u bubregu. Čestiti se potpuno oporavila od onoga što je doživela, a zapravo, malo čega se i sećala.

Aleks je doneo novinski članak o smrti Džeki Simpson. „Ona je heroj, a upamtice je samo kao žrtvu saobraćajne nesreće“, rekao je s gorčinom.

Stoun je sedeo za svojim stolom. „Nisi u pravu. To nije sve po čemu će je pamtiti“, odlučno je rekao.

Aleks je promenio temu. „Poludeću zbog toga što je Karter Grej postao nacionalni heroj, a nameravao je da ubije predsednika. Mora da postoji nešto što možemo da učinimo.“

„Ali ako to objavimo javnosti, saznaće se i sve ostalo“, rekao je Ruben. „Nisam siguran da bi ova zemlja to mogla da podnese posle svega što se dogodilo.“

„Lično ću se pobrinuti za Kartera Greja“, tiho je izjavio Stoun.

Svi su ga znatiželjno pogledali, ali njegov izraz lica nije ih ohrabrio da mu postave ikakva pitanja.

Ruben je ustao. „Dobro, mislim da je došlo vreme da ovo ozvaničimo.“ Nakašljao

se „Sazivam vanredni sastanak Kluba kamila. Zbog neverovatnog rada u korist Sjedinjenih Američkih Država i neprocenjive pomoći Klubu, predlažem da primimo još dva nova člana: agenta Aleksa Forda i Kejt Adams. Da li se slažete?"

„Usvajam predlog", rekli su Milton i Kejleb istovremeno.

„Svi koji se slažu, neka se izjasne!"

Svi su se složili.

„Dobro, želim da mi nešto objasnite. Zašto Klub *kamila*?", upitao je Aleks.

„Zato što su kamile veoma izdržljive. One nikad ne odustaju", odgovorio je Stoun.

„To Oliver kaže, ali pravi razlog je drugačiji", usprotivio se Ruben. „Dvadesetih godina dvadesetog veka postojao je još jedan Klub kamila. A na svakom sastanku tog kluba svi bi podigli čaše i zakleli se da će se boriti protiv prohibicije do poslednje kapi viskija. To je klub kakav *se meni* dopada."

Kad se sastanak završio, Aleks je ostao da nasamo popriča sa Stounom.

„Znači, Oliver Stoun je zapravo Džon Kar", rekao je.

„*Bio je* Džon Kar. On je mrtav", odgovorio je Stoun bez okolišanja.

„Olivere, rekao si Karteru Greju da ti je tvoja zemlja uzela porodicu. Na šta si mislio?"

Stoun je seo za svoj sto i počeo da premešta papire koji su ležali na njemu. „Recimo samo da sam mislio da sam obavio 'dužnosti' prema svojoj zemlji, ali moja zemlja očigledno nije smatrala da je moj posao takav da možeš ikada da ga napustiš." Zastao je. „U životu se najviše kajem zbog toga što je moja porodica patila zbog mene."

„Tvoja ćerka se zvala Bet?", oprezno je upitao Aleks. „I rođena je u Atlanti?"

Stoun je zurio u njega. „Otkud to znaš?"

Aleks se setio greške o njenom mestu rođenja u bazi podataka U NIC-a, na koju je Simpsonova ukazala Hemingveju. Ali to nije bila greška. Ona jeste rođena u Atlanti, a ne u Birmingemu, odakle su Simpsonovi. Setio se bračnog para Simpson, visokih i svetle kose, i njihove niske tamnokose ćerke. Aleks je pretpostavljao kako je izgledala žena Olivera Stouna. Bilo mu je jasno da su Džeki Simpson i Bet Kar ista osoba.

„Pisalo je u njenom zvaničnom dosijeu", odgovorio je Aleks.

Stoun je odsutno klimnuo glavom.

Aleks mu je stavio ruku na rame. „Žao mi je, Oliver."

„Nemoj me žaliti, Alekse. Uradio sam mnogo šta u životu zbog čega mrzim sebe. Mogao bih da se pravdam time da sam služio svojoj zemlji, ali to i nije neko

opravdanje, zar ne?"

Karter Grej je upravo završio sastanak s predsednikom i išao je prema svom helikopteru na travnjaku Bele kuće. Sastanak je dobro protekao, iako je Brennan napravio nekoliko čudnih, a po Grejevom mišljenju uznemirujućih, primedbi o menjanju američke politike prema Bliskom istoku. Međutim, Grej je prestao da razmišlja o tome kad je spazio čoveka koji je stajao kod ograde i gledao u njega. Oliver Stoun mu je pokazao na stranu gde je Ruben sedeo na svom motociklu. Zatim je pokazao na zapad. Grej je pogledom ispratio njegov pokret i shvatio šta želi da mu kaže.

Nekoliko minuta kasnije, Grej se nalazio u limuzini koja je pratila motocikl. Kao što je i očekivao, motocikl je skrenuo na groblje Arlington. Ubrzo je Grej stajao preko puta Stouna pred grobom Džona Kara, dok je obezbeđenje ostalo na diskretnoj udaljenosti.

„Mogu ti posvetiti najviše deset minuta, Džone”, rekao je Grej.

„Zovem se Oliver Stoun.”

„Kako god”, odvratio je nestrpljivo Grej.

„A pet minuta će biti više nego dovoljno.”

„Onda reci šta imaš.”

„Kako se moja ćerka našla kod Simpsonovih?”

Grej je izgledao donekle zatečen ovim pitanjem. „Kao što znaš, Rodžer Simpson je radio sa mnom u CIA. Bili smo veoma dobri prijatelji. Oni nisu mogli da imaju dece. Mislio sam da je to dobro rešenje. Tvoja žena i ti niste imali žive članove porodice, a nisam mogao tek tako da ostavim dete, iako su neki u Agenciji smatrali da je i nju trebalo ubiti. Nisam imao pojma da si živ, Džone.”

„Ne verujem da si dovoljno tražio.”

„Nisam bio umešan u ono što ti se desilo. Nisam to naredio niti sam drugima progledao kroz prste. U stvari, spasio sam ti ćerku smrti.”

„Ali nisi ništa učinio da zaustaviš napad na mene i na moju porodicu, zar ne?”

„Zaista si očekivao da ćeš moći tek tako da odeš?”

„Nikada ne bih izdao svoju zemlju.”

„Nije u tome stvar.”

„Upravo je u tome stvar!”

Grej je podigao ruku. „To je davna prošlost.”

Stoun je pokazao rukom ulevo. „Deo tvoje prošlosti leži tamo, gde ti je žena

sahranjena. Jesi li i to zaboravio?"

„Da se nisi usudio da pričaš o njoj", odbrusio je Grej. „Želiš li još nešto?"

„Samo još jedno", odgovorio je Stoun. „Želim da daš ostavku."

Grej je tupo gledao u njega. „Molim?"

„Trebao odmah da se povučеш sa položaja direktora obavешtajne službe. Nisi više sposoban za taj posao."

„Žao mi te je", rekao je Grej, odmahujući glavom. „Stvarno te žalim. Dobro si služio svojoj zemlji i ako ti je nešto potrebno kako bi lakše proživio starost, videću šta mogu da uradim."

„Izaći ću u javnost i ispričati sve što znam."

Grej ga je pogledao sa sažaljenjem. „A ti si baš čovek od poverenja, osoba koja čak i ne postoji. A tek tvoj prijatelj Ruben! Proverio sam ga. On je još gori od tebe. A ako misliš da će tvoj prijatelj Aleks Ford nešto da kaže, razmisli još jednom. Neće ugroziti karijeru napadom na mene, a dovoljno je pametan da ne uvlači svoju zemlju u ovako nešto. Zato se vrati u svoju malu rupu, Džone, i zavuci se u nju zasvagda."

„Samo želim da daš ostavku." Grej je umorno odmahnuo glavom i okrenuo se da krene. Stoun je dodao: „Pre nego što odeš, možda bi želeo da čuješ ovo."

Grej se okrenuo i video da Stoun drži mali diktafon. Uključio ga je.

Trenutak kasnije, Grej je čuo samog sebe kako mirno priča o tome da namerava da ubije predsednika na Planini smrti.

Kad je Stoun pritisnuo stop, Grej je prasnuo: „Kako si, dođavola...?"

Zastao je kad je Stoun podigao svoj mobilni telefon. „Prijatelj mi je dao ovaj telefon koji ima mikrofون. A pošto sam dobar špijun, pametno sam ga upotrebio." Pružio je traku Greju. „Biću presrećan kad budem sutra ujutru čuo da si dao ostavku." Okrenuo se da ode, ali onda je stao. „*Obojica* smo dobro služili svojoj zemlji, Kartere. Ali to se više ne radi na način na koji smo mi to radili. I hvala bogu na tome."

Grej je samo stajao, crvenog lica i teško dišući. „Nisam fanatik, proklet bio. Ja sam patriota!"

„Zapravo nisi nijedno od toga, Kartere."

„A šta sam onda? Reci mi", rekao je podrugljivo. „Šta sam, dođavola?"

„Ti si čovek koji nije u pravu."

Sledećeg dana Kejt i Aleks su izašli na ručak. Ceo Vašington je pričao o iznenadnoj ostavci Kartera Greja.

„Oliver nije imao neke veze s tim, zar ne?“, pitala je Kejt.

„Mislim da je Oliver Stoun sposoban za mnogo više od onoga što možemo da zamislimo“, tiho je odgovorio Aleks.

Posle ručka su, držeći se za ruke, prošetali pored veoma poznate zgrade.

„Ne mogu da izbacim ovo mesto iz glave“, rekao je Aleks, gledajući preko ulice u Belu kuću.

„Pa, moraću mnogo da se trudim da ti skrenem misli na druge stvari. Uostalom, za nekoliko godina bićeš slobodan čovek, agente Forde.“

Pogledao ju je i osmehnuo se. „U stvari, više sebe ne doživljam kao slobodnog muškarca.“

„Treba li to da shvatim kao kompliment?“

Poljubio ju je. „Može li ovo da odgovori na tvoje pitanje?“

Gledali su kako helikopter uzleće sa travnjaka Bele kuće.

Aleks je pogledao na NIC oznake na repu letelice. „To je verovatno Karter Grej poslednji put posetio Belu kuću.“

„Dobro je da smo ga se oslobodili“, primetila je Kejt.

„Osoba koja dođe na njegovo mesto može da bude podjednako nemilosrdna“, upozorio je Aleks.

„To je zastrašujuća pomisao“, odgovorila je Kejt.

„Biće sve u redu.“ Aleks je pokazao na park Lafajet. „Sve dok je on tu.“

Stoun i Adelfija su sedeli na klupi i pili kafu.

Adelfija je živahno pričala. Međutim, bilo je očigledno da je Stoun usredsređen na zgradu preko puta ulice.

Aleks i Kejt su odšetali ulicom, ostavljajući zemlju u sposobnim rukama građanina Olivera Stouna i Kluba kamila.

kokica

www.bosnaunited.net www.CroWarez.org

IZRAZI ZAHVALNOSTI

Mišel, hvala ti na tome što si uvek bila moj najveći obožavalac i najbolji kritičar. Još sam zapanjen time što pročitaš svaku reč u svakom rukopisu.

Arone Priste, hvala ti zato što si bio uz mene od prvog dana. Ne bih postigao sve ovo da nije bilo tebe.

Morin Igen, Džejmi Rab, Tina Andreadis, Emi Batalja, Tom Mejsijak, Karen Tores, Marta Otis, Džejson Pinter, Mirjam Parker i ostali iz kuće Warner Books koji naporno rade u moju korist. Primate moju zahvalnost.

Lusi Čajlds i Lizi Erbah Vens zbog hiljadu stvari koje obavljate svakog dana.

Frensis Džalet-Miler, tvoja lektorska veština i neverovatna pronicljivost došle su do punog izražaja u ovoj knjizi. Hvala ti.

Artu Kolinsu sam iskreno zahvalan zato što je čitao prve rukopise.

Doktore Monika Smidi, hvala vam na iscrpnim i pažljivim medicinskim savetima. Zahvaljujući vama, skroman pisac zvuči kao forenzički genije.

Doktore Džone Dž. Kole iz Kongresne biblioteke, hvala vam na neverovatnom obilasku Kongresne biblioteke i stručnom objašnjenju o njenim veličanstvenim zgradama i zbirkama.

Marku Dimjunejšenu i Danijelu de Simonu iz Kongresne biblioteke sam zahvalan zato što su strpljivo odgovorili na sva moja pitanja i dozvolili mi da provirim u čitaonicu s retkim knjigama, koja je pravi dragulj.

Svoju duboku zahvalnost i poštovanje upućujem terenskoj kancelariji u Vašingtonu zbog svega onoga što radi i što je bila spremna da svoje znanje podeli sa mnom.

Dženifer Stajnberg, hvala ti na tome što uvek nađeš odgovore na sva istraživačka pitanja koja ti postavim u minut do dvanaest.

Mariji Rejt, zbog njenih veoma korisnih primedbi.

Bobu Šulu, zato što je čitao rukopis, dao mi neverovatno dobre primedbe, uputio me u naftnu politiku i, iznad svega, zato što je najbolji prijatelj kojeg iko može poželeći.

Nilu Šifu, zato što je uvek bio spreman da sa mnom podeli svoje znanje o FBI-ju.

Čarlse Vilukse, hvala ti na stručnim savetima o puškama i naoružanju.

Tomu de Pontu, hvala na pomoći povodom finansijskih pitanja u ovom romanu.

Doktore Ali Gulerija, dragi prijatelju, hvala ti na tome što si uvek bio uz nas i što

si mi objasnio osnove protetike i pitanja u vezi sa Indusima.

Lineta i Debora, hvala vam zato što ste vodile „poslove“ pošteno i odano.

Dobro došli u KLUB KAMILA

On postoji na rubovima Vašingtona, bez ikakve je moći i čine ga samo četvorica ekscentričnih i odbačenih članova koje je društvo zaboravilo. Njihov jedini cilj je da otkriju „istinu“ koja stoji iza postupaka njihove zemlje.

Jedan čovek je vođa ovog ostarelog tima protuva. Niko ne zna njegovu prošlost i uzeo je ime „Oliver Stoun“. Danju i noću, Stoun i njegovi prijatelji prate neverovatne teorije zavere, trenutne događaje i mahinacije vlade, nadajući se da će saznati istinu koja će primorati američke lidere da ispolje odgovornost prema svom narodu. Ali Stoun ni u svojim najgorim košmarima nije zamišljao zaveru kakvu će Klub kamila otkriti...

Nakon što su prisustvovali nečuvenom ubistvu, članovi Kluba su preko noći uvučeni u zaveru koja ugrožava bezbednost države, punu zapanjujućih obrta i intriga s visokim ulozima, i globalnih političkih igara koje sežu dalje od Ovalnog kabineta. Klub će morati da udruži snage s agentom Tajne službe, Aleksom Fordom, koji protiv svoje volje postaje učesnik u jednom od najopakijih događaja što se odigrao na američkom tlu. Taj događaj može da bude okidač za Armagedon između dva različita sveta, kojeg se svi već dugo pribojavaju. Na putu ovoj apokalipsi stoji samo pet neočekivanih junaka.

U Klubu kamila, autor bestselera Dejvid Baldači da je nam zastrašujuće živu sliku onoga u šta bi naš svet uskoro mogao da se pretvori i predstavlja nekolicinu ljudi koji mogu da spreče rasulo...

kokica

www.bosnaunited.net www.CroWarez.org

